

Serfőző Larry

Lélektemető

Regény

Ideje érkezett, hogy őszintén
megírasson, hogy milyen a lét a
végtelen vizek másik oldalán, és
hogyan lesz-e ott üdvözülés, és
létezik-e a valaha megbocsáttatás.

Lélektemető

Serfőző Levente

Regénye

A mű eredeti címe: Soul Cemetery
A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
2014, AmericaStarBooks, Frederick, Maryland, USA.
Angol nyelvű szerzői jog: Larry Serfozo 2013
Fordította: Serfőző Levente
ISBN: 978-1-63448-486-2

@ Serfőző Levente, 2014 Hungarian Translation

Prológus

Öt nő maradt a Floridai siralomházba bezárva. Van közöttük egy öreg, van egy fiatal, és van egy csúnya és van egy gonosz, és egy értelemnélküli ostoba, de mind az ötnek van egy közös vonása, mind az öt ártatlanul lett elítélve. Gyilkoltak, igaz; férjüket vagy családjuk tagjait ölték meg, vagy a rendőrség emberét, de mind önvédelemből. Meg kellett tenniük, különben ők lettek volna megölve. Az önvédelmi ösztön vezette őket, a női nem könyörtelen önfenntartási ösztöne, ami az évezredek keserű szenvedéseinek folyamán fejlődött ki bennük, és amit nekünk respektálni illene.

Az egyik egy magánzárkába van elkülönítve, a központi fogház D épületének legmélyében. Magas teremts, izzóan égő fekete szemekkel, aki soha senkihez nem beszél, nem fogad látogatókat és nem keres vallásos vigaszt egyetlen felekezettől sem. Már csak néhány hete van a kormányzó aláírásáig, és a vaspriccsre való lekötözéséig és a halálos intravénás tüvel való megismerkedéséig.

Végzetét már elfogadta és tudja, hogy a teste meg lesz ölvé. Egyetlen reménye, hogy lesz elég ideje, hogy befejezze regényének megírását. Nem akarja, hogy lelkét is elhamvassza a krematórium tüze. A lelkét, életének történetét meg kell őriznie a lélektemetőben, együtt a többiekével, akik megírták önéletrajzukat, és akinek munkája kiadatlanul maradt. Merevlemezen rögzítve és a börtönigazgató irodájában elraktározva, már rengeteg elődje várja a feltámadást, ami akkor fog elérkezni, ha valaki elolvassa történetüket és megérti, hogy miért cselekedtek úgy, ahogy tettek.

Büntársa a Közveszélyes Örültek Intézetébe van bezárva. Nem léphetnek egymással kapcsolatba, de a nő tudja, hogy a férfi ott van, ahogy mindig is ott volt, egész életén keresztül. Ez volt a végzete. Az volt, ami a siker legmagasabb csúcsáról letaszította a poklok hetedik pincéjének mélységébe.

Ő is felhozhatta volna védekezésül az elmebetegség megrontott értelmet, ahogy a férfi tette, de tudta, hogy nem volt örült, hacsak a szerelem szélsőséges megnyilvánulását nem bélyegezzük tébolyodottságnak. Bízott ügyvédjében, hogy meggyőzi az esküdteket, hogy nincs kétségen felül álló evidencia szerepének bizonyítására és a tárgyalás kezdetén ártatlan jelentett a bíró előtt. A tett idejében egy bevásárlóközpontban volt. Számtalan tanúval tudta bizonyítani. Még csak nem is volt az érintetlen homokföveny közelében, az elhagyott tengerparton, a Honeymoon Island földnyelv legtávolabbi csücskében, ahol a férjét arccal lefele találták a vízben lebegni, női alsóneműbe öltözve és kegyetlenül agyonverve.

Első Rész – A Találkozás

Első Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Egy napon Celesztina, jó barátnőm a Darieni Szociális szolgálattól felhívott telefonon és szívességre kért.

— Róza, drágám, — kezdte. — Segítened kellene ezen az emberen. Kezd az idegeimre menni.

— Veszedelmes az illető? — kérdeztem.

— Nem, — Celesztina felelte nyugodtan, bár hangjában furcsa reszketés érződött. —

Csak egy lehetetlen külföldi idegen vénember abszurdum. Nemrégiben bocsátották ki a Silver Hill elmeegógyintézetből és hatheti elektrosokk kezelés után még mindig depressziós. Igaz, harmincévi házasság után elvesztette feleségét, de már túl kellett volna, hogy tegye magát rajta. Érthetetlen motyogással egyre magyarázza, hogy az élet nem volt igazságos hozzá és mindenkit halálosan gyűlöl. Lenne időd beszélni vele?

— Mi a neve?

— Peter Pittman.

— Küld át hozzám, — sóhajtottam. — Az elmebetegekkel és az elkeseredettekkel való beszélgetés hozzátartozik a munkakörömhöz.

Igazat megvallva, letört öreg férfiak lelki gyógyítgatása, egyedül és elhagyatva egy nekik idegen kontinensen, volt a feladat, amit a legjobban utáltam. Sikeres pszichoterápiai praxisom volt Darienben, alkalmasan Család Service szolgáltatások névre elnevezve. Férjem nagybani pénzügyekkel foglalkozó befektető volt a Wall Streeten és előkelő házunk egy kies sziklakiugráson fészkelte és lenézett a Long Island Sound beltenger széles vizeire. Mint a púp a hátamra kellett nekem, valaki másnak a gondja.

Pittman úr, feltételeztem, valószínűleg a lehető legtávolabbi eső dolog lehetett egy funkcionális családtól. Semmi esetre a hozzá hasonlóknak miatt alapítottam lelki klinikámat és semmi esetre sem volt szükséges, hogy megismerjem a bajait. De tartoztam Celesztinnek egy-két szívességgel. Számtalan elkényeztetett ebadtát irányított már hozzám, akiknek jól fizető orvosi biztosításuk volt. Nem volt szívem, de merészségem sem, hogy elutasítsam kérését.

Félóra múlva hallom, hogy csörög a telefon és fiatal titkárnőm, Rebeka terápia időpontot beszél meg vele. A következő hétre, konstatáltam elégedetten, és megnyugodva visszasüllyedtem puha irodafotelemnek bőrpárnái közé. Legalább öt napig, és egy hétvégéig a tortúra el lett halasztva és az áldozat, én, átmeneti kegyelmet kapott.

Az előre megadott időpontban a következő héten Pittman Péter úr megjelent és irodám ajtaján félig kilépve behívtam.

— Fáradjon be, — mosolyogtam, és ahogy széket mutattam neki gondosan szemügyre vettem. Meglepően ápolt külsejű és jól öltözött sportos férfinak látszott ötvenes éveinek vége felé. Szemeiben nem láttam a demencia rombolta idegbeteg ide-oda rebbenő tekintetét, vagy egy szárnyait bontogató pszichopata antiszociálisan merev nézését. Mélyen ülő meleg barna szemei inkább egy távoli csillagfény rejtelmes sugarára emlékeztettek, amik szomorú reszketésséggel látszottak teli, és egy hosszú utazásnak gyötrelmes élettapasztalataival, amit bizonyára megtett, hogy idáig eljusson.

— Miben lehetnék a segítségére? — kérdeztem.

— Ah, — felelte élesen a szemem közé nézve. — Nem a magam baja miatt vagyok itt. A fiam dolga végett jöttem.

— Miért mondja ezt? — kissé előrehajoltam és próbáltam kifürkészni indítóokát. — Van vele valami probléma?

Tétovázott és mentális leltárt véve egyenként szemügyre vette a szobában látható dolgaimat. Láthatta az íróasztalomat, terjedelmes és tele rendetlen papírhalmazokkal, a fiókos irattartószekrényeket, ahogy glédában sorakoztak a fal mellett, és sokáig nézett engem, ahogy kényelmes bőrszékemben ültem, ami a legalsó fokra volt lesrőfolva, és amin mindössze egy lábnnyira ültem a linóleumpadló felett. Az elrendezés, ahogy az ügyesen meg lett tervezve egy professzionista eredményességi szakértő által, hogy a beteget egyenlő szintre helyezze a kezelőorvossal, hogy szemtől szembe tudjanak beszélgetni, mint két jó barát saját társalgószobájuk biztonságában. Kivéve, és mindig ott volt egy kivétel, a beteg széke kemény volt és kényelmetlen, csak hogy tudja, hogy az irányítás az én kezemben van és marad.

Tehát ott ültem, szemben vele, lábaimat keresztbe vetve, és államat egy érdeklődéssel teli szögben tartva feléje és vártam, hogy a szavak folyása meginduljon szájából.

— Nincs orvosi biztosítása, — bökte ki végül és szempillája kétszer megrebbent barátságos, de határozott tekintetem alatt.

— Alkalmazásban van? — kérdeztem.

— Két munkahelyen is, — bólintott. — Két részállása van és egyik sem fizet mellékjuttatásokat. Én kell, hogy fizessem az orvosi számláit és ez felettébb irritál.

Lejegyeztem az ölemben tartott írotáblámra, *irritálva érzi magát* és aláhúztam.

— Utálom a republikánusokat, — mondta és nézte, ahogy jár a kezemben a toll. — Semmi mást, csak megvetést érzek az üresfejű szélsőjobbboldali fajüldözők iránt. Ezt is leírhatja.

— Még ki másokat utál? — kérdeztem tovább és az írotáblát félretéve megcseréltem a lábaimat.

— A feministákat. — felelte gyorsan, de a hajszálnyi jelekből, ahogy követte selyembőrű térdeim mozdulatát, megtudhattam, hogy úgy nagy általában, nincs semmi problémája a női nemmel.

— Szeretne beszélgetni, hogy miért rejteget magában ennyi gyűlöletet? — kockáztattam meg egy halvány mosolyt, nem akarván, hogy gúnynak vegye kérdésem élet, megsértődjön és bebolonduljon.

— A fiam helyett? — kerekítette nagyra a szemét, hátradőlt és széke két hátsó lábán hintázva balanszírozni kezdett. — Öregember vagyok és megettem a kenyerem javát. Miért lenne számot, hogy kit kedvelek és kit utálok?

— Akkor is szeretnék többet megtudni magáról. — feleltem és mosolyom lassan erőre kapott. — Beszéljen hozzám és engedje meg, hogy meghallgassam. Kiváló hallgatóság vagyok.

Bólintott és mélyet lélegzett, és attól kezdve beszélt, megindulva és elakadva, lélegzetnyi szüneteket és álmodozó megszakításokat tartva, negyvenöt percen keresztül, egyszer egy héten, a következő néhány hónapon át. Legtöbbnyire viselte magát, soha nem emelte fel a hangját és soha nem szitkozódott, kivéve, ha jegyzetelni akartam mialatt beszélt, fészkelődni kezdett és nyugtalannak látszott.

Ebből az okból terápia óráink után írtam le és rendeztem el, amiket mondott, mivel beszédmodora nem kereste a lényegét és nehéz volt megérteni, hogy mire akar kilyukadni. Ide-oda ugrált időrendben és csapongott a helyek között, töredékeket és neveket dobált felém, amikből listát kellett készítenem és egy időrendbeli táblázatot, mielőtt elkezdhettem volna gyógyítását és elviselhetőbbé tehettem volna életének alkonyát. Elmebetegségnek, amire határozottan rátapinthatam volna, semmi jelét nem mutatta. Egyetlen dolog volt csak biztos; ez az intelligens kinézetű és viszonylagosan tehetős ember, halálosan utálta a világot, de legfőképpen magát benne, ami határozottan felkeltette az érdeklődésemet, hogy miért.

—

Pittman Péter, 1969

Pittman Péter 1969 nyarán érkezett meg ebbe az országba és mindössze háromszáz dollár lapult a zsebében. Nem ismert senkit és a Karitásztól segélyszervezet, akik egy Alitalia gépen hozták ide Rómából, letette a Wolcott hotelnél, a West 31st utcában, a Manhattan szívében. Egy fiatalember, alig huszonhat éves, még tele optimizmussal, naivitással és egy megingathatatlan hittel, hogy a világ úgy volt tökéletes, ahogy volt, és számára is akad majd benne hely.

Feltételezte, hogy előző életét ledobhatja magáról, mint egy fiatal kígyó, aki levedli tavalyi bőrét, mindent tiszta lappal kezdhet, és semmi balsors nem fenyegeti, mert jó egészségben van, mérnöki diploma van a kezében és elővigyázatos erkölcsi nem engedik, hogy összeütközésbe kerüljön a törvénnyel.

A Tízparancsolat rendeli, *Tiszteld apádat és anyádat, hogy sokáig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te istened adott neked.* Pittman Péter megtagadta őseit és elhagyta az országot ahova tartozott. Nem olvasta a szentírást első elemista kora óta, és akkor is csak a rendes iskola idő után, mint melléktantárgyat.

A lehetőségek földjére érkezni egyenértékű azzal, hogy nevedet aláírod egy óriási bankkölcsönön. Tőkét kapsz, amit gyorsan elköltesz és egész életeden át kamatostul fogod fizetni a részleteit.

Emberszeretet és humanizmus töltötte csordultig a fiatal Péter szívét és életének ennél a kezdeti, de nagyon fontos állomásánál még senkit nem gyűlött. Bármilyen férfit vagy nőt azzal az érzéssel közelített, hogy készségesen fognak segíteni rajta, és nem a maguk önző indítékából. Nem tudta elképzelni, hogy emberek másképpen is gondolkodhattak, és minden személynek megvan a saját véleménye a dolgok állásáról.

Nem ismerte fel, vagy nem törődött vele, vagy nem gondolkozott felőle, hogy meredek, lefele ereszkedő út áll előtte, lefele a magabiztosság egeket verő hegycsúcaiból, ami egyedül a fiatalság privilégiuma és sorsának ismeretlen ösvénye, a nyers realitás valóságát követve, majd spirálként tekeredik alá, a jövő homályos mélységeibe. Le az élettapasztalatok kénnel telített gomolygásainak örvényeibe, ami lassan széjjel fogja rágni, és fel fogja emészteni minden ártatlan naivitását, optimizmusát és bármilyen gyengédséget benne és helyébe megkövesedett csontokat hagy és vastag epidermiszt.

Leszállt az autóbusról, kezét fogott barátaival és megölelte megmaradt honfitársait, akik továbbutaztak New Jersey felé, egy másik lerakodási célponthoz. A hotel lobbiján belül egy zajos és lökdösődő tömeg közepén találta magát, ellenséges, más nemzetiségű arcok között, akik hadonászva rontottak az öreg és fáradt regisztrációs tisztviselőre. Idegen nyelvek zajos kavalkádja vette körül és a reményt vesztett magánossági érzés szorongása ütött durván az arcába.

Semmiféle fogadóbizottság nem ünnepelte. Nem üdvözölték szimpátiával és nem dicsérték meg, hogy megszökött egy kommunista országból. A fogadtatás üzleti dolgokra szorítkozott. Mennyibe fog kerülni a szoba és ki fog fizetni érte?

Kényelmes életet hagyott maga után óhazájában, csinos albérleti szobát, kilátással a széles folyóra és rövid távolságra mögötte az erdő borította hegyekre, egy luxushelyet, amit mérnöki fizetéséből könnyen meg tudott engedni.

A rét mindig zöldőbb a kerítés másik oldalán. Mindig úgy látszik, nem igaz? De ha egyszer átlendültél a túloldalra, többé nincs visszaút, a színek megkopnak, és a szegénység előrelép és mind a két kezével megragadja a kalandvágyó merészt.

Többet nem volt állása és jövedelme és a szoba, amit a regisztrációs hivatalnok kijelölt neki, hogy ossza meg más emigránsokkal, teljesen idegenekkel, a rozsdás tűzlépcsőkre nézett ki, egy szeméttel teli piszkos sikátor túloldalára, és ahogy meggyújtotta a lámpát egy egér sietett vissza sarokban lévő odújába.

Szobatársa, egy másik fiatalember ugyanabból az országból, de akit még idáig nem látott meglepődve körbeszimatolt és kijelentette.

— Na, ez jó szemétláda koszos egy hely. A rokonaim úton vannak ide Pennsylvaniából, és ha akarsz, velünk jöhetsz. Nagy házuk van, kapcsolataik és örömmel fognak segíteni, hogy megindítsd életedet.

— Remekül hangzik, — Péter mosolygott és bólintott. — Nagyon örülnék neki.

— Perfekt, — felelte az idegen és leült az ágyra, ami besüllyedt súlya alatt és szinte elnyelte egész tomporát.

— Le kellene zuhanyoznom. — mondta Péter. — Láttam egy zuhanyozót a folyosó kanyarulatánál. Két napja nem fürödtem és utolsó éjszakánkat Rómában az utcán töltöttem. Mire befejeztük búcsúpartinkat, amit a katolikus pap a táborból rendezett nekünk, a kijelölt szálás már be volt zárva. Tíz perc alatt készen vagyok.

— Semmi probléma, — újdonsült barátja vigyorgott belegeyezően. — Ne félj semmitől, itt leszek.

Mire Péter visszajött a zuhanyozóból honfitársa eltűnt. Nyilvánvalóan rokonai megérkeztek és elvitték, mielőtt Péter befejezte fürdőjét. Így, és ez egy áldásos szerencse volt, nem kellett neki megmondaniuk, hogy kopjon le. Semmi szükségünk rád.

— Könnyelmű ígéreteket könnyen meg lehet szegni. — Péter sóhajtott és lefeküdt az ágyban, mert negyvenkét óras nem alvás után agya megszűnt működni és rettenetes szükségében volt valami nyugodt alvásnak.

Órák múlva felébredt és megnézte karóráját. Éjjel kettő volt és teljesen ébernek érezte magát. Olaszországban már a reggelizés ideje járta és ilyenkor szokott kiállni a menekülttábor kapuja elé, hogy valaki felvegye alkalmi napszámba.

Felöltözött és a felvonón lement a lobbiba. Ott ellépkedett az alvó portás ablaka előtt és kiment a hotelből. Lassan lépkedve előre a fények felé tartott, ami kevés távolságra látott és a felsőváros irányában hamarosan elérte a Broadway-t, a huszonnégy órai szórakoztatás és folyamatos gyönyör nagy fehér sugárútját.

Mint egy vaksi éjszakai lepke, amit vonz a fény, arrafele haladt, ahol az éjszakai fények csillogóbban égtek és az egyre színesebb neonlámpák erősebben sziporkáztak. Tíz perccel később befordult egy főutca sarkán és leesett az álla. Szédítőn kavargó emberi tömeg tolongott a járdákon. Az út mindkét széles járdáján válltól vállig érték egymást az emberek, vakító fényesre világított kirakatok és üzletek ablakai sorakoztak végtelen glédában és a négysávos úton ütközőtől ütközőig érték egymást a kocsik.

West 42nd utca, jelezte az utcatábla feje felett, de a név nem jelentett semmit Péternek. Nem észlelte a veszélyt és nem félt.

Számos üzletben a portékával megrakott asztalok közvetlen a bejáratú ajtó elé lettek kirakva és a véget nem érő emberi folyam megérintette, visszaütődött, és körbefolyta őket, mint ahogy egy vízsodrás nyaldossa az útjában álló sziklát. Némelyek megálltak, nézegettek, felvettek egy darabot és pusztán kíváncsiságból Péter is hozzájuk csatlakozott.

Megdöbbenően ugrott vissza és kapkodott a levegőért. Nem akart hinni a szemének. Minden második üzlet pornográfiával teli magazinokat árult. Egyet felvett, megforgatta a lapokat és a mezítelen szabadvállalkozás rendszere kajánul rákacsintott.

— Mi mindent árulunk, amiből hasznunk lehet.

Felnézett és tágra nyílt naiv szemei keresztülpásztázták, ami az utca túloldalán terpeszkedett és szégyentelenül integetett felé. Több utcahosszra elhúzódóan egy sorozat egész éjszaka játszó mozi házat vehetett szemügyre, amik mind disznó filmeket játszottak és félreérthetetlenül ajánlkozó címekkel hirdették malacságait.

— Minden rendben van, és nekem minden ártatlannak tűnik, — Péter elmélkedett, ahogy egy mély hang szólt hozzá és kizökkentette ábrándjaiból.

— Veszél valamit, kölyök? — egy két méter magas széles vállú fekete tornyosodott felette és kérdezte.

— Csak nézegetek, — Péter megugrott és arca elveresedett. Elvégre ez volt az első alkalom, hogy az Atlanti óceán innenső oldalán valaki észrevette.

— Bent többet lehet látni, — felelte az óriás és az üzlet belseje felé nyomta Pétert.

Az üzleten belül, a padlótól a mennyezetig érő szennyes könyvekkel és magazinokkal megrakott polcok árnyékában, és elrejtőzve a pénztárkassza mögött egy görbe hátú öregember kuporgott és vakargatta horgas orrát és dörzsölte duzzadt ajkait.

— Valami különlegeset keres? — a púpos morogta az orra alatt, mintha magához beszélne.

— Na, nem, semmit valójában. — Péter próbált kihátrálni az üzletből, de az előbbi sötétbőrű elállta az útját.

— Élő bemutató is van az emeleten. — vigyorgott Péterre és vakító fehér fogait villogtatva szája a füléig ért. — Adj ide egy tízest és adok tíz egydolláros érmét.

— Nincs pénzem, — válaszolta Péter reszketeg hangon.

— Akkor mi a vörös ördög farkát csinálsz itt? — harsogta a kétméteres és nadrágja ülepénél és grabancánál megragadva Pétert kidobta a járdára, mintha holmi pihe lenne a szélben.

— Nincs pénz, nincs gyönyör, — Péter feltápászkodott és leporolta fenekét. — Legyen ez az első lecke, amit lelkemre kell, hogy vegyek, és amit meg kell értenem, ha érvényesülni akarok ebben az országban.

Balsikere ellenére a táncoló fények varázsa felfedező útjának folytatására kényszerítette. Haladt tovább, amíg elérte a Ninth Avenue sugárutat. A sarkon megállt és átment a túloldalra. Mialatt várt, hogy a közlekedési lámpa váltson egy fiatal és jóképű férfi ragadta meg figyelmét. Farmernadrágba és hasonló zakóba öltözve hátán egy kirojtosodott, de degeszre tömött jókora hátizsákot cipelt.

— Meg tudná mondani, — a hátizsákos Péter felé fordult, — hogy merre van a Grand Central vasútállomás?

— Sajnálom, de nem. — Péter felelte, és ahogy a lámpa váltott és megindultak lépéseit a fiatalemberéhez igazította és együtt ment vele át a túloldalra. — Ma délután érkeztem New Yorkba és ez az első alkalom, hogy kijöttem az utcára.

— Érdekes, — a fiatalember fáradtan mosolygott Péterre. — Éppen most szálltam le a Greyhound távolsági buszról, háromnapos utazás után Oregonból.

— Megkérdezhetnék azt a férfit, — Péter az izzadt szakács felé mutatott, aki egy nyitott reggeliző bodegánál kövér palacsintaszerűségeket dobált a levegőbe. — Az egy öslakos New Yorknak látszik.

— Nem mondja meg, hacsak nem veszel tőle valamit. — a fiatalember gyors oldalpillantást vetett Péterre. — És nekem nincs vesztegetni való pénzem.

— Veszek neked egy kávét és egy szelet süteményt. — Péter ajánlotta ösztönszerűen, és nem gondolva, hogy váratlan bőkezűsége miféle fényt vethet szándékaira, de a fiatal férfit szimpatikusnak találta és megsajnálta. Egy idegen város utcáin egyedül éjszaka? Rosszabbul megy a dolga, mint neki. Péternek szobája volt és a jövő héten állást fog szerezni, és maga is szeretett volna harapni valamit.

— Idefigyelj, — a fiatalember megállt és hidegen végigmérte Pétert. — Nem vagyok homokos és hagyj nekem békét. A bátyám figyelmeztetett a fajtádra. Mielőtt rájössz, hogy mi van, alvóhelyet ajánlanak a szobájukban és megbuzerálnak.

Péter szókincse elégtelen volt a válasz kulcsszavainak megértéséhez, de a visszautasítás félreérthetetlen volt. — Sajnálom, — motyogta, — de tényleg éppen akartam

kérdezni, hogy van-e hely ahol aludj. Néhány utcahossznyira ide van egy szobám és a szobatársam búcsú nélkül itt hagyott. De ha nem akarod, nem erőltetem. Mindössze beszélgetni akartam és nekem sincs senki barátom.

— Na, tényleg, igazán? — felelte a fiatalember és lépteit megduplázva otthagyt a Pétert és sietve megindult a Tenth Avenue felé, a Grand Central-tól éppen ellenkező irányban.

— Nyújts segédkezet egy embernek, akinek nyilvánvalóan szüksége van rá és ellenségének tekint. — Péter bámult a tovatűnő alak után. — Nem akartam rosszat neki és nem kaptam semmi köszönetet. De legyen úgy, értékes dolgok csak azoknak járnak, akik meg tudják becsülni. Nem haragszom. Felesleges hibáztatni az érzéketlent.

A nagytermetű fekete, aki néhány perccel ezelőtt kidobta Pétert éppen arra járt és látta az egész jelenetet. — Menj haza, barátom, — hahotázott és magasra tartott tenyerével belecsapott Péter kezébe. — És készülj fel a szükség napjaira, mivel azok el fognak érkezni és a látszólagosság becsapós, és mi könnyen ábrázoljuk a dolgokat olyannak, amilyennek szeretnénk, ha lennének.

Ekkora bölcsesség több mint elegendő volt elfáradt Pittman Péternek és hazament, anélkül, hogy egy fillért is költött volna, és anélkül, hogy komoly bajba keveredett volna, anélkül, hogy tudta volna, hogy az életbölcsesség eme két oszlopa egész hátralévő életében vele fog maradni és támogatni fogja.

Második Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Második terápia óránk alatt Péter lehangoltnak látszott. Belesüllyedt székébe és homlokát ráncolva a cipőjét bámulta és morgott.

— Hogy merészel velem így beszélni?

— Kiről van szó? — kérdeztem, annyi szabad kezét adva neki, amennyit kellett, hogy a maga szavaival mesélje el a történeteket.

Ökölbe szorította kezét, a fején csillogott az izzadság és halántékán kidagadtak a kék erek, és beleütött tenyerébe. — Egy senkiházi kofa, szívemből utálok a fajtáját.

— Vannak, akik szeretnek minket, mások nem. — érveltem, és mosolyogva és államat simogatva kacsintottam neki. — Miért lenne a kofa olyan fontos? Nem tudná semmibe venni?

— Az ingatlankezelő vállalatnak dolgozik, ahol a fiam lakik. A múlt héten rettenetes hóvihár volt és a hókotró összetörte fiam kocsiján a hátsó lámpát. Felhívtam telefonon és közöltem vele, hogy a cége felelős a kárért. Erre azt kérdezi, hogy a fiam jelentette-e a rendőrségnek. Persze, hogy az én ostoba fiam nem hívta ki a rendőröket. A hókotró vezetője lebeszélte róla. És a kofa közli velem, hogy nincs semmi alapom a panasztételre.

— Ez az egész? — vágtam közbe, — ezért van annyira magából kikelve.

— Nem, — Péter nézett rám mereven. — Azt is mondta, hogy ő ebben az országban született.

— Ez nem hallatszik túlságosan gorombának.

— Oh, nem? — Péter kiabálni kezdett. Fehér hab jelent meg a szája sarkában és fülsértően csikorgatta a fogait. — Mondta maga már egy fekete személynek, hogy maga fehér és jobb lesz, ha befogja a száját?

— Csillapodjon, — húztam össze a szemeimet. — Kellott, hogy legyen oka. Nem inkább maga sértette meg elsőnek?

— Mondta vagy nem mondta? — Péter bámult reám mereven.

— Természetesen, hogy nem. Ilyesmi a kisebbségek jogainak megsértése lenne.

— Akkor miért támadják ki az emberek olyan hirtelen, ha valakinek akcentusa van? Harmincöt éve fizetek adót ebben az országban. Harminc éve állampolgár vagyok és egy aljas szemét tyúkeszű liba, azt mondja nekem, hogy ő ebben az országban született, mintha az automatikusan valakivé tenné. Miért mindig egy nő, aki kikezdi veled és megsért? Ha egy férfi tenné, életre-halálra összeverekednénk. Professzionista mérnök voltam és személyesen terveztem több hatalmas létesítményt. Mi emigránsok építettük ezt az országot.

— Akkor viselkedjen úgy, mint egy professzionista értelmiségi. — emeltem fel a hangomat. — Mit mondott a hölgynek?

— Azt, — feleli. — Hogy idefigyeljen, asszonyság, elintézhetjük ezt könnyen is, vagy nehezen, de az utóbbi fájni fog.

— Egyáltalán nem meglepő, — néztem rá mereven. — Máskor gondolja meg, hogy fenyeget embereket és ne csodálkozzon, ha visszavágnak.

— A vita hevében mondtam.

— Nem számít. Legyen ez magának egy jó lecke és hagyja az egészséget.

— Jó lenne, ha tudnám. — Péter ökölbe szorította a kezét és vadul belecsapott a tenyerébe. — De rengeteg bennem a felgyülemlett düh és a legkisebb konfrontációtól berobbanok.

— Ezért van kezelés alatt. — kockáztattam meg egy biztató mosolyt. — Akarja, hogy felírjak magának valami idegcsillapítót.

— Nem, — rázta a fejét. — Nem élek drogokkal. Inkább szeretném a történetemet folytatni. Az mindig lecsillapít.

— Természetesen, — bólintottam, — beszéljen és hallgatom.

—

Pittman Péter, 1969

Másnap szombatra esett és mivel semmi nem volt nyitva és a munkakeresés nem volt lehetséges, Péter délig aludt. Miután felkelt a sarki étkezdében lenyelt egy gyors reggelit és ismét nyakába vette a várost. Ezúttal lefele indult meg a Broadwayon, ellenkező irányban, mint előző éjszaka és ment előre, amíg elérte a Battery Parkot a Manhattan sziget déli csücskénél. Kitűnő lábai és dohányzás nem rombolta tüdeje oda-vissza megtakarították neki a húszcentes földalatti token árát.

A Battery Parknál hosszasan nézte a Szabadságszobrot és halkán füttyörészi kezdte a az amerikai szabadság híres jelszavát. *Küld ide a szegényeidet és a kimerültjeidet, a szabadság levegőjére szomjúhozó szorongó tömegeidet.* Majd hátrafordult és hozzátette. — Feltételezem, hogy mivel itt vagyok, kellene pénzt költenem a jegyre, hogy megtekintsem nyilvánvaló magasztosságodat, de nem teszem, mert szegény vagyok és kimerült és a pénzemet meg kell spórolnom az ínségesebb napokra.

Később vett két virslit, harminc centjéért darabját, egy járda mellett álló kifőzdéstől és megcsodálta kereken mozdítható polírozott konyháját. Ebédje után, amit egy padon ülve a parkban jó étvággal befalt, vizet ivott egy közeli ivókútból.

Elégedettnek érezte magát.

— A külsőségekkel való hencegés szálnalmas helyettesítője a belső értékeknek. — rúgta lábával a régi rigmust a porban. — Kinek van szüksége egy nőre, ha megvan a képzeletem?

Egy rongyos tropa, gondosan guberálva a városi szemétkosárban meghallotta és felnézett dolgából. — A gazdagság, amit nem élveznek, olyan mintha nem is létezne. — vigyorgott. — Én minden fillért megiszok, ami a kezembe kerül.

Péter nem akart vitába szállni valakivel, egy csavargó kétségtelen nincstelennel, ami ő maga nem volt, legalább is egyelőre nem. Még egy darabig lézengett ide-oda a parkban, majd megindult visszafele, ahonnan jött.

Ahogy megérkezett a Wolcott hotel lobbijába meglátta Mártát és leányát, ahogy kiöltözve üldögéltek egy díványon. Meglepődött, hogy itt találta őket. Hat-héttel hamarabb eljöttek a menekült táborból, mint ő és legnagyobb ijedelmére, még mindig itt laktak ebben a szennyes nyomortanyájában a tranziens lakosoknak.

— Hello, Márta és Ditka, — biccentett feléjük és egy kis beszélgetés reményében lelassította lépteit. Márta, a nagyszájú korai negyvenes halas-kofa az otthoni terminológia szerint, soha nem volt barátságos hozzá a táborban. Tizenhat éves csemetéjét őrizte dühödt bosszúszomjival. Ditka, az érem másik oldalán, kedves, de sajnálatosan túlságosan kíváncsi természetű tinédzser leányka volt, bár nem volt vonzó külsejű és lapos volt elől-hátul, mint a vasalódeszka.

— Jöjjön ide, Péter, — Márta megveregetett egy közelében lévő széket. — Üljön le egy percre. Hogy mennek a dolgai? Van már állása?

— Csak tegnap érkeztem és még nem volt alkalmam állás után nézni. — Péter leült. — Hogyan haladnak maguk?

— Ápolónő vagyok, — Márta feltartotta az állát és kihúzta magát. — És azt akarják, hogy takarítónőként dolgozzak. Már háromszor nem voltam hajlandó elfogadni az ajánlatot. Ha egyszer elkezdesz dolgozni, mint egy cselédlány, soha nem lesz belőled semmi más. A Karitás munkaközvetítő egy nagy család. Ne is fárassza magát, hogy odamegy.

— Még mindig itt lakik ebben a hotelben?

— Igen, a hetedik emeleten utcai szobánk van. Hol lakik maga?

— A harmadikon. Az ablakom a szemetes kukákra néz ki köztünk és a másik épület közötti sikátorban.

— Sajnálom hallani, — Márta a bejárati ajtó felé pillantott és keresztbe tette a lábait.

— Valakit várnak? — Péter követte Márta szemeit, reménykedve, hogy találkozni fog valakivel, aki nem újonnan érkezett menekült.

— Igen, — Ditka ajánlkozott kéretlenül. — Anyunak a barátjára várunk. Gyártulajdonos és borzasztóan gazdag.

Ahogy Márta rosszállóan rázta a fejét egy fiatal nő, egy végtelenül vonzó külsejű és jó alakú magas barna haladt el a regisztrációs ablak előtt és Péter követte a szemeivel. Egyike volt a magyar lányoknak a Latinai menekülttáborból, bár csak néhány alkalommal látta ott, de elegendően, hogy a szíve megdobbanjon és arca elveresedjen. Eszébe jutott, ahogy a leány alsóneműjében napozott az épületek mögött, ahol gondolta, hogy senki sem láthatja.

— Aha, látom. Észrevette, hogy Angelina is itt van. — Márta mondta gúnyosan és arca lekicsinylő vigyorba rándult. — Angelina örömlány. Majdnem mindennap reggel négy órakor jön haza.

Szeme sarkából Angelina is észrevette őket és nagy ívben megkerülve a felvonóra váró csoportot visszajött az előtérbe és megállt előttük.

— Helló, honfitársak, — mosolygott. — Jó híreim vannak. Irodasegítói állásom van a Wall Streeten. Hatvan dollár egy hétre. Nem sok, de elég, hogy ne kerüljek bajba.

— Igen, hogyne, — Márta horkantott fitymálóan. — A kérdés az, hogy elegendő lesz, hogy a lábadon maradj, vagy a hátadon fekve kell majd kiegészítened?

— Ki beszél? — Angelina szája megrándult egy éles visszavágásra, de Péter megelőzte és megszólalt, mielőtt Angelina folytatni tudta.

— Ez nagyon dicséretes, Angelina, gratulálok. — mondta Péter, a legkedvesebb mosolyát ajánlva hozzá és kivillantva tökéletes fogait. — Egy finansziális cég. Feltételezem. Igazán szuper.

— Igen, az, köszönöm, — Angelina Péter felé fordult megrebbentette hosszú és sötét szempilláit. — Mi is a maga neve? Bocsánat, de elfelejtettem, bár lehet, hogy soha nem is tudtam.

Péter pukedlized, mint valami lány és szinte megcsókolta Angelina kezét. A feje lángveresre gyúlt és a hangja remegni kezdett. A leány észrevette, semmi más nem számított.

— Még találkozunk, — Angelina apró mosolyt dobott feléje és állát fenn és kebleit előre tartva toronyirányban megindult a felvonó felé.

— Jobban jár, ha egyedül marad, mintsem összeálljon egy ilyen nővel. — Márta krákogott. — Vegyen magának egy elektromos rezsót és egy serpenyőt, vegyen egy tucát tojást, főzőolajt és majd én adok magának sót. Spórolja a pénzét és legyen önellátó. Csak akkor házasodjon, ha meg tudja engedni és ne játszadozzon könnyűvérű lotyókkal. Azok rögvést otthagyják magát, ahogy találhatnak egy pénzes palit, vagy valakit, akinek jó állása van.

Mintha jelszóra lépett volna be, egy aszkéta-sovány, markánsarcú férfi bukkant elő a forgóajtóból. Hosszan lelógó bajuszt viselt és hozzá rövid bőrkabátot. Egyenesen Mártához sietett és arcon csókolta.

— Hello, drágám, — mondta, — bocsáss meg, hogy késtem. De nagyon nehezen találtam parkolóhelyet a Cadillacemnek.

— Szervusz, Bandi, — Márta tartotta oda az arcát, mialatt oldalpillantás vetett Péter felé.

Péter felemelkedett ültéből és várakozóan nézett a férfi felé.

— Ez ki? — Bandi kérdezte.

— Egy mérnök Budapestről, tegnap érkezett.

Bandi összeráncolta a szemöldökét és nem felelt. Péter nem érzékelte a figyelmeztetést. — Örvendek, — mondta és kinyújtotta a kezét. — Pittman Péter vagyok.

Bandi nem fogadta el Péter kezét. Egyenesen a szemébe nézett és barátságtalan hangon közölte vele. — Rossz helyre jött. Ebben az országban nincs szükség mérnökökre. Itt szakmunkásokra van szükség. Otthon kellett volna, hogy maradjon.

— Bandi, — Péter válaszolta néhány másodperc ijesztő csend után. — Kissé hátrányos helyzetbe hozott. Nem tudom, hogy maga értelem nélkül született vagy Márta iránti szerelme változtatta az agyát zavaros péppé. De mindkét esetben tisztára evidens, hogy maga egy faragtalan bunkó. Tehát, miért nem ássa el magát és színleli, hogy nem találkozunk.

Ezekkel a szavakkal és nem várva a válaszra Péter megfordult és a felvonó felé irányította lépteit. Mialatt várt a következő liftfülkére Ditka utolérte és ruhája ujjánál fogva félrehúzva a fülébe suttogott.

— Péter bácsi, ne tessék haragudni. Fel tudna jönni egy kicsit később a szobánkba és megmondani a mamának, hogy ki szeretne vinni engem a moziba és egy szendvicsre utána. Biztosan megengedné, hogy magával randevúzzak.

Péter nem akar hinni a fülének. Semmi szándékában sem állt, hogy egy tizenhat éves csúnya kis kacsára költsön pénzt, engedjen erőszakosságának és belekeveredjen anyjának ravaszkodó manipulációiba. — Ditka, — felelte, — sajnálom, de fáradt vagyok. Inkább nem.

— Oh, nem arról van szó, — a tinédzser nyafogott. — Nem magával akarok kimenni. Feri akar kivinni, de anyu nem enged el vele. Maga csak álcázásnak kellene.

— Feri, a harminc év körüli szoknyavadász a táborból. — Péter álla leesett. — Ő is itt van ebben a hotelben?

— Nincs. Már van lakása a Bronxban és meg akarja mutatni nekem. Könyörgöm, Péter bácsi, kopogjon be hozzánk este hét óra körül és kérjen el. Ugye megígéri.

— Sajnálom, Ditka, — Péter eltolta magától a könnyes szemű leánykát. — Soha nem tennék ilyen lelkiismeretlen dolgot. Maradj otthon anyukáddal és legyen gondod, hogy az undorító férfibarátja nem kapja meg, amit akar.

—

Következő reggel, lévén vasárnap és miután nagyjából akklimatizálódott az időzóna különbséghez, Péter kiment, hogy felfedezze a Central Parkot. Északi irányban gyalogolt a Fifth Avenue-en és kedvtelve nézte a széles járdán tolongó és kavargó színes emberi sokaságot és a kocsik tömegét, ami megállás nélkül gördült előre a hatsávós úton. Keresztülhaladt az Állatkerten, szendvicset evett a főkák medencéje mellett és a terjedelmes plázaán kötött ki a híres szökőkút körül.

Meleg napos idő volt tiszta és hasítóan éles levegővel és világoskék egekkel, ami jó érzést kölcsönzött Péternek. Nem észlelte, vagy nem akart rágondolni, hogy nyugodtsága csupán a vihar előtti csend és gondtalanul élvezte a pillanat örömét. Még mindig volt benne némi magabiztosság régi énéből, ami erőt és önbizalmat adott. Osztályának felső tíz százalékában végezte a gimnáziumot és benne volt a magyar atlétikai ifjúsági válogatottban. Gondosan felkészülve a felvételi vizsgára és magával hordozva a szükséges ajánlásokat a tekintélyes Budapesti Honvéd sportklubtól és a Kommunista Ifjúsági Szövetség tagsági igazolványát, ezzel kiegyenlítve apjának eredendő bűnét, hogy egy kapitalista vállalkozó volt és a munkásosztály ellensége.

Péter szorgalmasan munkás természete és kivételesen jó memóriája kitűnő probléma felismerési és megoldó képességgel párosult és ajánlás nélkül is minden elismerést megérdemelt, amit előlegeztek neki.

Az első egyetemi év vége felé, minden kiváló képessége ellenére, saját hibáján kívüli anyagi okokból kifolyólag, pontosabban apja legutolsó üzleti vállalkozásának bukása miatt, társadalmi ösztöndíjszerződést kényszerült aláírni egy gépészeti szerelőcéggel. Annak

ellenére, hogy a Műszaki Egyetemen is évfolyamának legjobbjai között végzett, diplomázás után eleinte a cég légcsatorna gyártás-előkészítési osztályán kellett dolgoznia alacsony beosztású munkakörben és később, mint segéd technikus a vállalat Miskolci Vasgyár melletti kirendeltségén, Budapesttől kétszáz kilométerre.

A kedvező szerencsének eme kezdeti elkerüléséből eredt az összes többi baj. Hamarosan egy kezdetleges ötlet fogant meg agyának egy távoli sarkában, hogy jobb lesz, ha máshol próbál szerencsét. Az elkövetkező három éven keresztül többször próbálkozott kiutazási vízumot kapni a kommunista kormánytól, de sikertelenül. Lealacsonyító munkáját, oly messzire saját városától a gigantikus acélgyárnál, otthagya és a társadalmi ösztöndíj jelentős részének visszafizetésére kötelezték. Életének eme legalacsonyabb pontjánál balsorsát megtette egy végtelenül visszataszító és fertelmesen sikertelen, bár rövid életű házassággal, egy leszázalékolt utcaseprő leányával és csalódása következményeként még egyszer beadta kiutazási kérelmét.

A haladás kerekei végtelen lassúsággal és fájdalmas nehézségek között forognak. De hat hónappal később, és addigra útlevele és kiutazási vízuma engedélyezve lett, élete elviselhetőbb irányba szervezte magát. Kibérelte a korábban említett albérletet az előkelő Szent István parki házban és egy ígéretesen induló mérnöki munkakörben jobban kezdett keresni.

A sors iróniája, egy fityisz a király orrára az udvari bohóctól, mire elviselhetőbb élete kezdett lenni, megengedték neki, hogy 1968 végén egy nyolc napra terjedő Rómába és Nápolyba szervezett társasutazásra kiutazzon az országból.

Nem hagyhatta az alkalmat kihasználatlanul. Kifizette a kért utazási díjat és egy hideg és havas decembervégi napon elhagyta hazáját. Hat nappal később Rómában otthagya a csoportot és a menekülttáborban kötött ki. Két olasz detektív kísérté Rómából Triesztbe, ahol beregisztrálták, mint gazdasági menekültet, mivel képtelen volt bármi elfogadható okkal alátámasztani a magasztosabb politikai menekült státuszt.

A jövő nem a mienk, hogy ismerjük, lamentálja a klasszikus ének, sorsunkat kizárólag múltbeli tapasztalatainkra építhetjük, és milyen ostobán reménykedünk, hogy a történelem nem ismétli meg magát. Reménykedünk, hogy kiönthetjük a rosszat és az ízetlent és belső énünk megváltoztatása nélkül egy jobb személyként új életet kezdhünk.

Két pantomim színész tartott bemutatót a közelében. Groteszken kitekérték karjaikat, és festett arcukon a néma szenvedéssel keserves egy látványt nyújtottak, de az elébük letett kalapban lassan gyűltek a dollárok és az aprópénz, talán elegendően egy ebédre, amíg valaki felismeri tehetségüket és fizető színházi szerepet ajánl nekik.

Másik érdekességként, egy tucatnyi Hara Krisna követő sárga kaftánokban közelített a fák között kanyargó egyik ösvényről és tamburinjuk hipnotikus ritmusára lejtették táncukat.

Izzadt afrikai férfiak ütötték távolra visszhangzó bongó dobjaikat és csinos kis fekete táncosnők forgatták és tekerték mezítelen hasukat és derekukat a széles lépcsőzet előtt, ahol százak napoztak és üres tétlenkedéssel vesztegették az időt.

Péternek szemébe ötlött egy vonzó külsejű, bár kissé idősebb, de tehetős kinézetű hölgy, aki lezserül támaszkodott a terjedelmes szökőkút körül futó alacsony kőfal oldalához.

— Érdekes hely, — Péter kezdte és rámosolygott a nőre.

A nő semmibe vette.

— Mi a neve? — Péter próbálta tovább és egy lépéssel közelebb jött.

— Maga európai? — a nő nem mozdult, de aránylag barátságos pillantást vetett rá.

— Igen, miért? — Péter kissé visszarettent, de nem hátrált meg.

— Ebben az országban, — felelte a nő, és a közelben álló fiatal rendőr felé nézett, aki lekicsinylő mosollyal a szája sarkában szemlélte a leszólítás alakulását. — Ebben az országban mi nem állunk neki egy idegen nőnek, csak mert tetszik nekünk és valamit szeretnénk kapni tőle.

— Nem volt szándékomban, — Péter elveresedett. — Csak beszélgetni szerettem volna.

— Folytassa sétáját, — a nő felelte, még mindig mosolyogva és barátságosan. — Mielőtt ez a kedves rendőr itt molesztálásért és tolakodó követésért le nem tartóztatja magát. Ő nem lesz annyira megértő, mint én.

Visszautasítva és lesújtva a földre, Péter lassan odébb oldalgott. — Önteltség önromboláshoz vezet, — morogta, — meg kell tanulnom, hogy lehetőségeim határain belül maradjak.

Harmadik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Harmadik terápia óránkon képtelen voltam odafigyelni, amit Péter mondott, mert felettébb felizgattam magam egy felfedezéssel, ami nagyban befolyásolta magánéletemet. Harminc év óta hites uram, Hans lakást tartott a belvárosban, ahol ablakai a New Yorki felső öböl felé, a Szabadságszoborra néztek. Hétfő reggelenként vezetett oda le kocsijával és péntek este jött haza sábesz előtt. Így, indokolta, rengeteg értékes időt takarítunk meg a munkába való ingázás kiküszöbölésével.

Modern koloniál stílusú házunkban a Long Neck Road úton, Darienben, négy hálósobával és hagyományos hajótörött özvegyek sétálójával a tetőn, volt egy lehúzható csapóajtó, ami a padlástérhez vezetett. Senki nem mehetett fel a padlásra Hans engedélye nélkül. Én sem, és két fiúnk, Arnful and Dirk sem. Két aranyos kis leányunokánk, négy és öt éves Nancy és Priscilla sem, ahogy Hans állította, hogy a padlás túl veszélyes és tele van haszontalan limlommal.

Tilts meg valamit és értéke százszorosára nő. Ma reggel, miután a leánykák felszálltak az iskolabuszra, elsőosztályos és óvodás osztályukba menve, és miután a mindenes dada elment bevásárolni, felrángattam egy létrát az emeletre és egyenként megpróbáltam a köteg kulcscsomó darabjait, amit férjem íróasztalában találtam, amíg valamelyik illett a zárba és megfordult. Akkor lehúztam az összehajtható lépcsőt és felmentem. A temérdek papundekli doboz között, ami három évtizeddel ezelőtti Hollandiából Connecticutba való költözésünk óta ott hevert, egy sötétbarna bőrönd ragadta meg a figyelmemet. Finom bőrszag áradt belőle és aránylag újnak nézett ki, egy portéka, amit még soha nem láttam ezelőtt.

Soha ne hagyj egy feladatot befejezetlenül és semmi se kerülje egy feleség szemét, gondoltam és lehoztam a bőröndöt és rádobtam az ágyunkra. Kicsiny lakat volt rajta, amit lepattintottam a fogóval, amit Hans szerszámládájából hoztam fel, a garázsból.

A bőrönd degeszre volt tömve női ruhákkal és alsóneművel. Főleg szoknyák, ruhák és csipkés kombinék, és alsószoknyák, mindenféle kihívó színekben és szabásokban. Belenyúltam és a kihúztam egy marokra való kivágott bugyit, selyemből és szaténból, harisnyanadrágokat, cifra melltartókat és más csipketüneteményeket. Sok belőlük valamikor az enyém lehetett, ahogy egyenként felismertem őket, darabok, amik évekkel ezelőtt eltűntek, de sok volt az új is. Feltehetően az interneten keresztül megrendelve a Victoria Secrets kollekcióból vagy más Franciaországból importáló üzletekből.

A bőrönd alján találtam egy nagyméretű sárga borítékot. Kinyitottam és több száz Polaroid fénykép ömlött ki belőle. A férjem mindegyiken rajta volt, nőnek öltözve, leginkább alsóneműbe, de néha, és ez bosszantott fel a legjobban, selyemruhákba, beleértve az én fehérfodros menyegzői ruhámat. Több fényképen Hans nem volt egyedül. Különféle nők voltak vele, rajtuk semmi más, mint bőrszíjak, hevederek és felköthető szex szerszámok. Egyeseknek a kezében korbács, gumibot, és náci vagy rendőregyenruhába voltak öltözve.

A férjem, és itt közelebből kell, hogy bemutassam, még mindig egy fizikailag aktív, és korai hatvanas éveit ellenére jó kondícióban lévő férfi, aki hosszú házasságunk alatt mindig jó volt hozzám és gyermekeinket szívéből szerette. Nem volt okom panaszra. Egykoron magas és széles vállú egyén, szőke hajjal és fehér bőrrel, amit holland őseinek köszönhetett, akik feltalálták a részvényeket és a nemzetközi tőzsdén való kereskedést.

Dús haja puha volt és sűrű és az érett búzamező színére emlékeztetett, mely késő júliusban végtelenbe nyúlóan hullámszik a dűnék alatt, és amit visszafestett eredeti színére, ahogy az elvesztette fényét és szürke lett, mint a piszkosra száradt tengeri só, mely patinás rétegekben takarta el szülei ősi tanyájának tetejét, Alkmaar városban, a tengerhez közel. Hans mindig szakállt viselt, mint valami Jute harcos, aki meghódítja a britek földjét, és sűrű szőrzet borította az arcát amióta férjhez mentem hozzá.

Az én férjemnek, akinek annyi mindent köszönhettem, és akit minden feltétel nélkül annyira csodáltam, titkos élete volt, ami balszerencsémre felfedeztem. Divatos nőnek felöltözve fényképeket csinált magáról, ahogy kínozták és megkötözték, mialatt nemi szerveit és képzelt melleit fogdosta, és mialatt ostobán vigyorgó és undorítóan boldog arcát vastag borosta borította, és ami most annyira idegennek és döbbenetesnek tűnt előttem.

Mit kellett volna, hogy tegyek? Sikítsak? Senki nem hallotta volna meg. Mondjam el a kislányoknak, hogy a nagyapjuk egy beteges pervert és pakoljam fel őket és küldjem őket vissza elvált szüleikhez? Az egyiknek az apja Stockholmban, a másik Amsterdamban és el vannak foglalva a szakmájukkal és a saját életükkel. Ez a hitszegő gazember nem fogja olyan könnyen megúszni. Mindamellet, egy financiaális génius, millió dollárokat keres egy évben, ami nem éppen mellényzsebbe való aprópénz. Mennyi sok pacienst kell, hogy kezeljek, hogy megkeressem pszichiáteri praxisomnak költségeit?

— Nyugalom, Róza, — figyelmeztettem magam. — Rakj vissza mindent oda, ahogy találad és fogd be a szád.

Ez egy okos tanács volt, de nem tartottam be. Kivettem egy tucat fényképet, a legszégyenteljesebbeket és próbáltam a lakatot visszanyomni, ahogy volt. Nem ment, nem hallottam semmi kattantást. A mechanizmus eltörött belül és nem volt értelmi tetetni, hogy senki nem nyúlt hozzá. Hans meg fogja tudni és mostantól félnem kell bosszújától.

Tehát ilyen lelki állapotban voltam, amikor Péter bejött a fogadóirodámba és ömlesztteni kezdte rám abnormális badarságait és özönvízelőtti csuklásait.

— Ugyanazon a vasárnap délután, — kezdte és gondolkoznom kellett. Melyik vasárnapról beszélt. Arról a tetves vasárnapról New York Cityben harminc egynéhány évvel ezelőtt? Kit érdekel? Beszéljünk az én férjemről, és megmutatom neki, hogy melyik fán terem a gutaütés.

— Amikor visszaértem a hotelbe több honfitársamat láttam lézengeni a lobbiban. — Péter magyarázta fellengzősen és visszataszító kézmozdulatokkal. — Ott volt Márta és

Jancsi, egy húszéves pincérlegény Budapestről, akit ismertem még a menekült táborból. Jancsi egy magas, középkorú férfi társaságában volt, akit még soha nem láttam.

Később, ahogy szédült kábultságban hallgattam betegemet, a következőkre voltam képes emlékezni és az alábbiakat írtam le, ahogy egyedül maradtam.

—

Pittman Péter, 1969

A magas férfi bemutatkozott, — Pista, — mondta, — örvendek, hogy megismerkedhetünk.

Péter menni akart. Eszébe jutott, hogy Márta másik ismerőse mekkora bunkó volt, de Pista megérintette a karját. — Tartson velünk. Szeretnék magával beszélni. Iszunk egy pohárral és én fizetek.

Lassan jobbra fordulnak a dolgok, Péter gondolta, ez az ember intelligens tisztviselő fajtának néz ki. Talán vannak használható kapcsolatai.

Átmentek egy sörözőbe, a Négylevelű Lóheréről elnevezett helyre, mintegy fél utcahossznyira és betömörültek egy oldalszeparéba.

Az idős pincér hozott négy krigli sört és Pista köszöntőre emelte a sajátját. — Isten hozott benneteket fiúk, a lehetőségek földjére. Nincs mitől félnetek. Itt nagy szükség van a tehetségekre.

Félliternyi adagját félig leöntötte a torkán és folytatta. — A New Yorki Hungária futbalcsapat edzője vagyok és új játékosok után kutatok.

— Én tudok rúgni, — Jancsi vigyorgott. — Tizenhat éves korom óta játszom a Ferencváros kölyökcsapatában.

— Tudom, — Pista nevetett és hátba verte Jancsit. — Ezért invitáltalak ide.

— Nem vagyok focista, — Péter óvatosan hörpintett a söréből, még nem volt benne biztos, hogy kiérdemli-e. — Évekkel ezelőtt atléta voltam, de most már csak egy lajhár.

— Elég baj, — Pista nevetése röhögésbe erősödött és csapkodni kezdte az asztalt. — De szellemes bemondásaid vannak. Az is kell, hogy üssön valamit a latba.

Beszéde befejeztével kiürítette poharát és a pincér felé intett.

— Töltsön utána, ahogy fogy, ne kelljen hívnom minden alkalommal, ha kiürül a poharam.

Jancsi követte a példát és keskenyre húzott szemekkel nézte a pincért és ujjait billegtette pohara felé.

— Az enyémet is, öreg csoszogós, — mondta. — Ne felejtkezzen el rólam sem.

Az ötödik sör után, Pistának és Jancsinak és az elsőnek Péter és Márta részére, Pista feje duplára dagadt és veres lett, mint egy kínai töklámpás Mao Tse-tung neve napján.

— Húsz évig kellett minden munkanap nyakkendőt kötnöm és zakót viselnem, — hadonászott Pista és szája sarkából fröcsögött a nyál. — Egy Wall Street-i banknak dolgoztam és a kézbesítők menedzsere voltam. Három hónapig egyfolytában voltam a hónap legkiválóbb alkalmazottja a falitáblán. — Majd Péter felé fordult és guvadt szemeivel rábámult és nekiszegezte a kérdést. — És mi az, amit maga csinál?

— Gépészmérnök vagyok, — Péter felelte, — Épületgépészeti berendezéseket tervezek.

— Fantasztikus, — Pista nyerített, mint egy ló. — Holnap reggel maga velem jön. Elviszem magát a mi drága honfitársunkhoz és kedves barátomhoz, Balog Ilonához. Ilona csoportvezető a Parsons Tervezőmérnöki intézetnél. Itt vannak abban a magas épületben a sarkon. Ilonka fog magának állást találni. Gyere le a hotel lobbiba félkilencre és öltözz fel legjobb szerelésedbe.

Másnap reggel Péter ott várt a lobbiban. Felvette három ruhája közül az egyiket, amelyikeket még a tengerentúlról hozott, hozzá vasalt fehér inget és nyakkendőt. De hiába. Pista nem volt sehol.

Tíz óra felé egy fiatalember húzódott közelebb hozzá és fürkésző pillantást vetett rá.

— Vársz valakire? — kérdezte.

— Igen, — Péter bólintott, — egy barátomra.

— Nem jött el?

— Úgy néz ki, — Péter felelte és ránézett a fiatalemberre.

A fiatalember hosszasan méregette Pétert, majd körbepillantott és a füléhez hajolt.

— *Gay* vagy? — suttogta.

Péternek volt némi fogalma a *gay* szó jelentéséről, vidám, játékos és bólintott.

— Aha.

— Van szobád ebben a hotelban? — a fiatalember nem vette le a szemét Péterről.

— Aha.

— Akarod, hogy felmenjek veled? — a fiatalember folytatta és kíváncsi tekintete egyre intenzívebb lett.

— Nem most, — Péter válaszolta. — Még lehet, hogy megjön. Talán este, ha beszélgetni akarsz.

Péter nyilvánvalóan azt hitte, hogy barátot talált. Valaki helybelivel ismeretséget köt, aki más kapcsolatokhoz és ismerősökhöz vezetheti. Mennyire rosszul hitte, fogalma sem volt, hogy a fiatalember valójában mit akar. De a másoknak is voltak kétségei. Meglátta Péter kezében a kis szótárt és rámutatott.

— Nézd meg a szót, *gay*.

Péter megnézte a szót és azt olvasta, amit várt. A kettős jelentésű szónak legszélesebb körökben használt zsargon jelentése még nem került bele a kommunista konzervatívok által összeállított szótárba és Péter teljesen melléfogott.

— Azt hiszem, az vagyok, — felelte, — ha jó kedvemben találsz.

— Ügyes, — a fiatalember megérintette Péter vállát. — Akkor este találkozunk, és majd meglátjuk. — És ezzel visszasétált a fodrászatba, ahonnan egy rövid pihenőre kilépett.

Déltájban Márta jött le a felvonón és meglepett pillantást vetett Péterre.

— Maga mit csinál itt? Nem kellene, hogy állás után nézzen inkább?

— Pistára várok, — kissé restelkedve Péter zavarodottan fészkelődni kezdett. — Állásinterjút ígért, de még nem jelent meg.

— Maga egy olyan naiv kisfiú, Péter, — Márta elhúzta a száját és csóválta a fejét. — Maga mindig elhiszi, amit egy részeg söröshordó ígéretet?

Délután Péter elment a Social Security Ügynökség Madison Avenue-i irodájába és kivette Social Security kártyáját. Az iroda kicsiny volt és dísztelen, látszólag egyetlen személy működtette intézmény, közel sem olyan túlkomplikált, mint ma, és az ügyeletes fiatal fekete nő minden különösebb teketória nélkül kiadta neki a kártyát, ami munkavállalásra jogosította.

Ami Pistát és Jancsit illette, ahogy Péter jóval később elmondta nekem, Péter soha többé nem látta őket. A New York Hungaria futballcsapat kiesett a legalsóbbnál is legalsóbb ligából és semmivé lett. Jancsi, a kakaskodó pincérfiú Budapest éjszakai világából Texasba költözött, ahol hamarosan agyonlövete magát. Egy bárban üldögélve szóbeli vitába keveredett egy fekete úriemberrel, aki mellette ült, és akit a vita hevében négernek nevezett.

A fekete kiment a bárból és órákkal később, ahogy Jancsi is végre kibukott az ajtón, valaki a sötétből rálőtt és megölte. Rendőrség hivatalból jelentette az esetet szponzorának, egy kálvinista papnak New Jersey államban, de semmiféle vizsgálat soha nem történt és a tettes, nyilvánvalóan a fekete ember, az ivászáti létesítmény rendszeres törzsvendége, soha nem lett gyanúsítva vagy kérdőre vonva.

Miután megkapta Social Security kártyáját Péter elment a Karitás irodájába, egy Park Avenue South épület 22.-ik emeletén. Legalább száz ember zsúfolódott bele a felvonó lobbijába, minden szellőztetés és bármilyen légkondicionálás nélkül, és az iroda felé vezető üvegajtók zárva álltak. Néha valakit beengedtek, a többiek csak kavargtak és lökdösték egymást és tucatnyi idegen nyelven beszéltek. Péter teljesen lehangelődött és hat óra körül hazament, anélkül, hogy bárki hivatalos személlyel beszélt volna.

Mostantól kezdve, Péter döntötte el a rosszízű tapasztalat után, a maga erejéből fog keresni munkát.

—

Következő reggel, egy keddi napon, és csak előző pénteken érkezett Amerikába, Péter elgyalogolt a New York State állami munkaközvetítő irodához, valahol a nyugati oldalon az ötvenedik utca körül. A telefonkönyvben, amit a hotel köztelefonfülkéjében talált, kereste ki a címet.

Rövid sor gyűlt össze a munkaközvetítő iroda bejárat előtt a járdán és egy fiatalember, aki közvetlen előtte állt tudatta vele, hogy ezek biztosan találnak mindenkinek munkát.

Ha valaki akart, 1969-ben nem volt lehetetlen munkát találnia New Yorkban.

Bent egy fehérbőrű, középkorú tisztviselő széket ajánlott neki íróasztala előtt és kedves hangon kérdezte. — Milyen fajta munkát szeretne csinálni?

— Gépészmérnök vagyok, bármit, ezzel kapcsolatban.

— Van diplomája?

— Van.

— Ebben az irodában, — a tisztviselő gúlat csinált a kezéből, megtámasztotta állát és hosszasan tanulmányozta Péter arcát. — Mi csak fizikai munkát találunk a kérelmezőknek.

Javasolnám, hogy menjen el a Madison Avenue-i irodánkba. Ott majd keresnek magának diplomások részére való értelmiségi munkát.

Péter ismét zsákutcát sejtett és kételkedő arccal nézte a hivatalnokot. Nem volt igaza. A férfi leirt valamit egy darab papírra és odaadta Péternek.

— Itt a cím és sok szerencsét kívánok magának, — mondta, és mosolyogva odanyújtotta a cédulát, ahogy Péter bólintott és köszönetét fejezte ki.

Péter átgyalogolt a Madison Avenue-re. Még reggel tíz óra sem volt és ott ült egy tisztességes ember irodájában, akinek az volt a feladata, hogy munkát találjon mérnököknek, ügyvédeknek és orvosoknak, és a szolgáltatás teljesen ingyenes volt.

A régi jó időkről beszélve, az év a Vietnámi háború tetőpontját jelentette és országszerte véres utcai tüntetések zajlottak, és merénylők elnököket és elnökjelölteket gyilkoltak. De ez nem Péter gondja volt. Péter azért jött Amerikába, hogy munkát találjon és pénzt kezdjen keresni.

— Milyen speciális tudással rendelkezik? — az ügynök kérdezte.

— Kazánok, központi fűtésrendszerek, — Péter felelt és az alkalmat méltányosan értékelve kissé előrehajolt.

— Lehet, hogy lesz itt valami a maga számára. — Az ügynök felelt és figyelmesen forgatva Rolodex gépében business kártyáinak tömegét megigazította szemüvegét.

Péter bólintott és nézte a középkorú, korrekt kinézetű férfit, ahogy az telefonja után nyúlt. A férfi beszélt egy pár szót a telefonba, majd Péterhez fordult.

— Hány éves?

— Huszonhat.

— Huszonhat, — a férfi ismételte a telefonba és tíz másodperccel később ismét Péterre nézett. — A munkahely a Bronxban van. A hely elfogadható lenne magának?

— Természetesen, — Péter bólintott, semmit sem tudva semmiről, csak céljára összpontosított, hogy megkapja első állását.

— Ki tudna oda most menni?

— Igen.

— Menjen a Grand Centrálból a Woodlawn földalattival a felsőváros felé és szálljon le a Third Avenue csomópontnál a Bronxban. Menjen körbe a háztömb másik oldalára és az East 148th utcában keresse H. Lieblich Szerelővállalatot. Már várják magát.

— Köszönöm, — felelt Péter.

— Járjon szerencséivel. — a férfi bólintott és kezet nyújtott.

A felsővárosi expresszvonat platformja, a híres vasútállomás közvetlen közelébe alul beszorítva, elhagyottnak nézett és ijesztőnek és régen esedékesnek egy általános felújításra. Öt perc múlva egy vonat bukkant elő a szűk alagútból és fülsüketítő csattogással és alapjaiban megrázva a százados vasszerkezetet behúzott az állomásra. Péter most először használta a tengernyi kiterjedésű New Yorki földalatti közlekedésszisztémát és az élmény izgatottsága megdobogtatta szívét és összeszorította tüdejét.

Az automata ajtók kitárultak és belépett a villamosba. Órákkal a csúcsforgalom után szinte egyedül volt a fényesre világított kocsiban és rövid, de erőteljes gyorsulás után a vezető nyaktörő sebességgel eresztette a szerelvényt, ami csodálattal és elismeréssel töltötte

el Pétert, hogy a látszólagosan rozoga alkotmány ilyen jól működött és ekkora hatalmas erővel rendelkezik.

Húsz perccel később, ahogy jött felfele az East 149th utca és a Third Avenue állomás lépcsőin, tekintetét körbehordozta és szemügyre vette a Dél Bronxi városképet. Mint egy keréknek a küllői, több sugárútba tömörülve nyomasztóan siralmas épületeket látott, hatnyolcemeletnyi magasságban és oldalukon éktelenkedő rozsdás tűzlépcsőket. A kép alapjaiban különbözött a Manhattan gazdag és grandiózus jellegétől. Egy magas acélszerkezeten, rozsdásodó gerendákból és oszlopokból összeszegecselve, amikről vastag rétegekben hámlott a festék és gyülemlett meg lábuknál, egy magas-vonat jelent meg egy éles kanyarból és szinte súrolta a házakat az utca mind a két oldalán. Felette egy nyolcmotoros utasszállító törte át az alacsony felhőket és majdnem súrolva az épületek tetejét vészes dübörgéssel erőlködött, hogy magasságot nyerjen.

Leromlott kinézetű áruházakat látott, márvány és gránit homlokzatú bankokat, amik láttak már jobb időköt is, papa-mama vezette étkezdéket, egy filmszínház épületet, és hozzá zajos kakofóniáját a kocsik, furgonok és teherautók tömegének. Elárúsítók sokasága, akik hosszú asztalokra rakták portékájukat a járdákon és kiabáltak és hadonásztak mellettük, járult hozzá az általános konfúzióhoz és idegenséghez, ami ellazította az utazó tudatát és könnyűnek mutatta az életet, ahol senkitől sem vártak el semmi.

Körbement az épülettömb körül és megtalálta az épületet. A recepciós megzúgatta az elektromos zárat és beengedte és Péter megmondta a nevét.

— Pittman Péter, munkalehetőség ügyében szeretnék beszélni Lieblich Murray úrral.

Egy zömöktermetű és veres hajú férfi sietett ki belülről és beinvitálta. Ahogy bemutatkozott kellemes hangja széles mosollyal párosult.

— Reichbach Irwin, főmérnök.

Reichbach tágas szobába kalauzolta, ahol íróasztalok és székek álltak a falak mellett és egy óriási asztal terjeszkedett a szoba közepén, rogyásig megrakva rajzokkal, fénymásolatokkal és könyvekkel és iratdossziék halmazával.

Irwin elmagyarázta, hogy a cég kazánokat szerel, fűtőolaj-szivattyúkat, csöveket és acéltartályokat és más járulékos gépészeti berendezéseket. Péter elébe terített egy nagy és komplikált rajzot és megkérte, hogy mutassa meg a rajzon a kazánokat, a szivattyúkat és a nagyobb szabályozószelepeket.

Péter megmutatta és Irwin látszólagosan elégedett volt a válasszal és ravasz mosollyal a szája sarkában egy papírra leirt három összetett törtszámot, ami láb és collmértékeket is magába foglalt. Elvégezte az összeadást és kajánul szemlélte Pétert és a ravasz mosoly nem tűnt el szája sarkából.

Péter öt másodpercen belül látta, hogy az összeadás hibás, de nem tudta, hogyan reagáljon. Megmondja ennek a kedves úriembernek, hogy tévedett, vagy csak bólintson és fogadja helyesnek, amit csinált?

De ami hibás az hibás, Péter gondolta, és szende mosolyt vetve a férfi felé leírta a korrekt eredményt.

— Jó, — a főmérnök kacsintott. — Maga nem afféle fejbólintó János. Várjon, hogy hívjam ide Lieblich urat.

Egy perccel később Mr. Lieblich bejött a szobába. Legalább tizenöt centivel magasabb és ötven kilóval nehezebb volt, mint Péter vagy Irwin. Egy igazi magabiztos főnöknek látszott, egy sikeres vállalkozás tulajdonosának. Kezet rázott Péterrel és egyenesen a szemébe nézett.

— Maga a vasfüggöny mögül való?

— Igen, uram, onnan.

— Mérnök?

— Igen uram, egyetemi diplomám van.

— Hmm, — Lieblich gondterhelten simogatta az állát és megköszörülte a torkát. —

Nem tudom. Nincs Amerikai tapasztalata és angolságán is kellene javítania.

— Gyorsan tanulok és rövid idő alatt megszokom a helybeli szisztémát.

Lieblich Irwin felé nézett és a főmérnök bólintott. Majd irodája felé mozdult vissza, de félúton megállt és még mindig állát simogatva bejelentette.

— Felveszem, de nem tudok többet fizetni, mint heti száz dollárt.

— Nekem elegendő, — Péter felelte sietve. Nem volt abban a helyzetben, hogy alkudozzon és mindamellett, az összeg lényegesen nagyobb volt, mint amennyit odahaza valaha is keresett. Főleg ha a hivatalos beváltási rátával számolta, ami nagyon előnytelen volt a kommunisták szempontjából. Ha a két pénz vásárlóértékét hasonlította volna össze új fizetése lényegesen kevesebb volt, mint amit hátrahagyott. De minden hidat felégetett maga után, és ha visszamegy a saját országában megbízhatatlan személlyé vált volna, egy nem kívánatos, másodrendű állampolgárrá. Kellott, hogy játssza a kártyákat, amit az újrakevert pakliból kiosztottak neki.

— A pokolra azokkal a kommunistákkal, — Lieblich felnevetett, Péter magánelmélgését félbeszakítva. — Az ő veszteségük a mi nyereségünk. Mikor tudna kezdeni?

— Holnap, — Péter arca felragyogott, mint egy éjszakai meteor.

— Helyes, — Lieblich felelte és kinyújtotta kezét Péter felé. — Akkor holnap reggel kilenckor legyen itt, — mondta és elégedett mosollyal az arcán kezét rázott Péterrel és amilyen gyorsan csak hosszú lábai vinni tudták, kisietett a szobából.

Negyedik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

A következő nap, miután felfedeztem a kisbőröndöt a padláson kísértáltam a Pear Tree Point tengerparti strandra, a város egyik közparkjába. Leültem a filagóriába, egy szikla tetején közel a fürdőházhoz, és elmélyedve néztem a buborékokat, ahogy táncoltak és eltűntek egy motoros jacht nyomában, ahogy a kis hajó kihúzott az öbölből.

Nem volt okom, hogy rohanjak a tüzelőállásokhoz és szembeálljak a férjemmel. A felfedezés elvégre nem volt a világ vége, de semmi jónak a kezdete sem. Micsoda egy görény, morfondíroztam, de az arannyal teli erszény az ő tulajdonában van.

Számos hasonló esetben, ahogy olvastam szeretett Alma Mater iskolámnak, a Yale Egyetemen pszichológiai könyvtárában, vádaskodások és nyilvános pellengérezések, bármi szorgalmasan is lettek prezentálva a panaszos oldal részéről, szinte kivétel nélkül brutális megverésével vagy halálával végződtek a bejelentőnek. Ruhacserélés nem ütközött a törvény paragrafusaiba, csupán csak tébolyodott cselekedett volt és természetellenes, betegségek, amiknek gyógyítása tanult kötelezettségem.

A képekkel a kezemben a tagadás felesleges lett volna, de mi van, ha nem leszek elég határozott a szembesítésnél. Rá fog venni, hogy vegyek részt beteges játékaiban és valósítsam meg bizarr fantáziáit. Erre is számtalan példa volt tankönyveimben.

Veszélyeztetni fogja-e két fiatal leányunkánknak szellemi fejlődését? Nem vehettem ezt az esélyt, és nem is fogom. Tennem kell valamit.

— Aranyat a gondolataiért, — hallottam egy hangot, a tiszteletlenség halovány kísértetével beárnyékolva, és ahogy felnéztem megláttam Pittman Pétert, aki merészen lépegetett felfele a kőlépcsőkön és egyenesen felém tartott. Egy paciens, rettentem meg, pontosan erre van szükségem. Egy pszichopata szerencsétlenség akar nekem leereszkedő vigasztalást nyújtani? Véget nem érő ömledézei, nyilvánvalóan valamiféle terápiailag jelentős tartalommal számára, már sokszor halálra untattak és felmászattak a falakra. — Ez az én sorsom, — méltatlankodtam suttogva. — Orvosolom mások baját és képtelen vagyok a magaméval megbirkózni.

Péter hallása a hatalmas fülesbagolyéval vetélkedhetett, ami a százéves bürökfában lakott házunk kertjében. Mert, ahogy leeresztette fenekét a korlátra és elernyesztette pozitúráját kíváncsi szemekkel rám meredt és egyenesen rákérdezett. — Mi nyomja a lelkét? Nekem elmondhatja. Nem számolok érte honoráriumot.

— Miből gondolja, hogy problémám van? — néztem vissza rá, mérgesen, és bosszankodóan és ugyanakkor éreztem, hogy valakivel meg szeretném beszélni férjem dolgát, bárkivel, aki semmiféleképpen nem áll kapcsolatban a családommal.

— Maga egy elhagyott, magányos nőnek néz ki. — mondta és a legparányibb restelkedés sem volt a hangjában, ahogy faggatott és beletaposott a magánéletembe.

Utolsó férfi-soviniszta lator, füstölögtem magamban. Honnan veszi, hogy egy nő el van hanyagolva, ha egy férfi sem viseli a gondját és nem elégíti ki szükségleteit? Miért kell létjogunkat egy férfikísérővel igazolni?

— Hasznára lehetnék, — folytatta, — ha megbízná bennem.

— Tényleg? — fordultam felé, valami leküzdhetetlenül erős impulzustól vezetve. — Mit tud maga a ruhacserélőkről és a nőies férfiakról?

— Sok férfi szeretne gyönyörű nő lenni. — mondta erre és nézett rám azokkal a megértés gyengéd színeiben játszó borostyánkő szemével. — Némelyek felöltöznek nőnek. Shakespeare idejében női színészek nem léphettek a színpadra és az összes női szerepet férfiszínészek játszották, női csipkébe öltözve és kifestett arcokkal. Helytelen volt-e a szokás vagy erkölcstelen? A korabeli nézőközönség nem tekintette őket immorálisnak vagy visszataszítónak. Tisztességesnek tartott férfiak könyveket írnak egy női szereplő első személyében. Sokan homoszexuálisokká válnak, hogy más férfiak óhajtsák őket. Törvények védik életforma választásukat, férfi és férfi közötti házasság több államban is legális.

— Mi van akkor, ha valaki teteti, hogy egyenes és nem ferdehajlamú? Megnősül, gyerekei lesznek és szerelmet vall feleségének, mialatt titokban teljesen másvalaki szeretne lenni?

— Az egy hazug. — Péter válaszolta erőteljes hangon, ami nem hagyott kétséget, hogy kinek az oldalán áll. — És a hazugokat büntetni kell.

— Megbüntetne egyet? — kérdeztem és életemnek ennél a pontjánál, ahogy ültem a filagóriában és néztem a kicsiny kikötőt és kissé messzebb kint a tengeren a sziklákat, ahol késő ősztől kora tavaszig fókák sütkéreztek, egy akaratlan ötlet plántálta be magát agytekervényeim legtávolabbi, vajmi ritkán használt zugába. Valahonnan ismertem ezt a férfit. Talán egy előző életben, régen elfelejtett ifjúságomban, ahol fontos szerepet játszott korai érzelmvilágom kialakulásában. Hogy mennyire szerettem alkalmakkor és mennyire sokkal jobban gyűlöltem gyakrabban. Emlékezne-e vajon arra a szégyenlős leánykára, két hosszú copfjával, aki első csókját adta neki és megengedte, hogy kezei felfedező útra induljanak. Reméltem, hogy nem emlékezik. Azóta teljesen más személy lettem. Doktorátusom van az elmeorvosi szakmában és ez a férfi az én betegem és az orvosi etika ellen vétkeznék, ha tudtára adnám az igazságot.

— Minden erőmmel, — hallottam válaszát, ami egy klinikai pszichopata teljes dühével zúdult előre lényéből és tudtam, ha a szükség úgy hozná, és úgy alakulnának a dolgok, szekerembe foghatnám indulatának teljes energiáját.

A gondolat megrémített és ijedt tekintet vetettem rá. Ez lenne az, ami lett belőlem? Egy manipulátor, egy gonosz kigyó, aki szembeállítja az egyik férfit a másikkal és összepárosítja a bosszút az erkölcsös igazságtétellel. Engedjem, hogy elmesélje élettörténetét, mialatt rejtegetem a magamét? Mi lesz, ha megtudja, hogy ki vagyok? Mit mondok akkor? Mondjam neki, hogy többet nem kezelhetem, és milyen okot találjak elutasítására? Nem tehetem. Megoldatlan problémáim vannak. Tudatnom kell vele, hogy ki vagyok és mennyire gonosz volt hozzám, amikor fiatalok voltunk.

— Foglaljon helyet, — mondtam neki kifürkészhetetlenül szigorú arccal. — És folytassa élettörténetét. Nem fogom mérni az időt és nem fogok számlázni érte.

—

Pittman Péter, 1969

Néhány nap elteltével Péter bebizonyította rátermettségét. Mr. Lieblich és Irwin örömmel konstataáltak, hogy milyen hamar és hatékonyan megcsinálta a befejezetlen műhelyrajzok tömegét és játszi könnyedséggel értette meg a rábízott feladatokat. Rákerült a helyes vágányra és gyűjteni kezdte az amerikai mérnökgyakorlatot. Dolgai ígéretesnek látszottak.

Az első péntek este miután munkát kapott, és ahogy farkaséhesen hazatért meglátta Angelinát a lobbiban, amint egy divatmagazin lapjait forgatta és nézegette.

Szépen felöltözve, talán kissé kihívóan, miniszoknyát viselt és egy nyitott nyakú selyemblúzt, ami ruhadarabok kivillantották formás lábait és az étvágygerjesztő dekoltázst alabástrom keblei között. — Igaza lenne Mártának? — Péter tűnődött, — és Angelina valóban járja éjszaka az utcákat kétes kliensek nyomában?

Nem számított. Angelina szép volt és üde, mint egy virágba borult hajnali nárciszvirág.

— Halló, — Péter könnyedén hozzásúrlódott Angelina kezében a képeslaphoz. — Mi újság a munkájában?

— Semmi, — Angelina felnézett. — Miért?

— Én is dolgozom, — Péter elpirult, — rajzoló állást kaptam egy gépészeti szerelővállalatnál.

— Kitűnő, — a leány felelte, és hangja megnyúlt és szinte csúfolódásba fúlt. — Nagyon ügyes vagy. Remélem, hogy meg tudod tartani.

Bizonyosan, Angelinának megvoltak a kételyei Péter igazmondásáról. Egy vonzó külsejű fiatal nő feltehetően nem hallott semmi más, mint hazugságokat, mióta elhagyta szülőföldjét. Férfiak bármit mondtak neki, ami kellett, hogy elérjék céljukat. Miért lenne Péter más?

— Éhes vagyok, — Péter kérlelő szemei kutatva keresték Angelina beleegyező bólintását. — Lenne kedved velem tartani egy hamburgerre és rósejbnire?

— Miért ne? — Angelina elmosolyodott és leeresztette kezéből a képeslapot. — Van egy zsíros kifőzde a 31st és 32nd utca között a Broadwayon. Már ettem ott máskor is.

Kevéssel később ott ültek az említett étterem egyik oldalfülkéjében és Angelina kérdést intézett Péterhez, aki éppen egy hosszú hasáburgonyát illesztett a szájába. — Mennyi ideig tervezel ebben a hotelben maradni?

— Nem tudom, — Péter nézte, és ahogy kettőbe harapta a hosszú krumplit csodálta a leány finom vonásait és hiba nélküli tiszta bőrét. — Kell, hogy dolgozzak néhány hónapig, félretegyek némi pénzt és talán akkor tudok találni egy megengedhető bérlakást.

— Én is hasonlóan állok, — Angelina megrebbentette fekete szempilláit és a reménytelenség sötét felhője vonult át csinos arcocskája felett. — Én is szeretnék saját lakást.

Bútorozottat és kényelmeset, és tisztát. Nagyon szeretnék tisztességes körülmények között élni. Elegendem van ebből a menekült életmódból, ki és be ezekből az olcsó garniszállókból, és keveredni ezzel a tekergő csatornaszemetekkel.

— Miféle munkát végeztél Magyarországon? — Péter kérdezte. — És hol laktál?

— Futószalagon dolgoztam a telefongyárban, kézi adó-vevőket gyártottunk az orosz rendőrségnek. Azokat a nehézkes darabokat, amit furkósbótnak is használtak. A szüleimmel és öt testvéremmel laktam a Mester utcában, a Ferencvárosban. Legidősebb lévén én kellett, hogy elsőnek otthagyjam őket. Vagy válhattam a kisebbek dadájává, vagy szerencsét próbálhattam külföldön. Így kerültem ide.

— Miért nem mentél férjhez?

— Kihez, és hol laktunk volna miután összekötöttük a stólát? Jól tudod, hogyan voltak a dolgok odahaza. Kétszer háromméteres félszoba egy házaspárnak egy gyerekkel. Ennél jobb kell, hogy legyen itt.

— Van iskolai végzettséged?

— Nem sok. Az első gimnázium után kimaradtam. Túlságosan zajos volt odahaza, hogy tanuljak. De tudok írni és olvasni és értek a számtanhoz. Nem vagyok buta.

— Van valami terved a hétvégére?

— Van. Lemegyek a Coney Island tengerparti strandra. A D jelzésű földalatti innen egyenesen odavisz.

— Egyedül?

— Igen, csak nincs valami kifogásod ellene?

— Mit csinálsz ma este?

— Sokat kérdezel. Nem hiszem, hogy lenne valami közöd hozzá.

A válasz kevés kétséget hagyott Angelina sötétedés utáni tevékenységéről. Péter kiáltani szeretett volna. *Ne menj, akarta mondani, töltsd az estét velem. Járjunk együtt. Ne add el a tested aljas gazembereknek. Komoly veszélybe sodorhatod magad. Szépséged elhalványul, betegségeket szedsz fel és nincs orvosi biztosításod. Senki nem fog melletted állni, ha bajba kerülsz.*

— Sajnálom, — Péter mondta a fentiek helyett és kérlelően szemlélte a leányt. — Gondoltam, hogy elmennénk egy moziba és talán utána meginnánk valami kevertet egy bárban.

— Nem ma este. — Angelina kinyújtotta a kezét és megérintette Péter ujjait. — Péter, te jó fiú vagy és kedvellek. De ne vedd rossznéven, tudom, hogy mérnök vagy és talán jövőd van ebben az országban, és minden, de most szegény vagy, mint a templom egere és nekem randevúm van egy férfival, akinek pénze van és mindent meg tud nekem adni, amire szükségem van. Nem szándékozom egy másik menekülttel komolyan járni és nem akarom határozatlan ideig a zsugori szegénységnek szentelni az életemet. Remélem, hogy megérted.

Péter nem vitatkozott. Befejezték az evést és Péter maradt, ameddig a leány hajlandó volt vele lenni. A végén, ahogy Angelina elment Péter hosszasan nézett utána és könnyek jelentek meg szerelem sújtotta bánatos szemeiben.

Másnap reggel Péter vett egy New York Times újságot és átnézte a lakáshirdetéseket. Az Upper West Side oldalán Manhattannek talált egy garzonlakást és pirossal bekarikázta. Bársonyosan meleg délelőtt lévén gyalog sétálta le a jelentős távolságot, de nem találta meg a címet. Fákat látott a Hudson folyó irányában és továbbsétált oda, hogy felfedezze. Mindig szerette a folyókat és a parkokat és ez nagyon szépnek látszott.

Eredeti szándékáról elfelejtkezve végigsétált a fák alatt kanyargó aszfalt ösvényeken és csodálta a látvány szépségét. Csendes szombat reggel lévén nem voltak sokan és szemébe ötlött egy fiatalember, aki az országúti aluljáró bejáratához közel álldogált.

— Hello, — Péter köszönt, — gyönyörű park.

— Ez tényleg az, — a fiatalember mosolygott. — Szeretek idejárni.

— Nem csodálom. — felelte Péter.

— Csak sétálgatsz? — kérdezte a fiatalember és kíváncsi oldalpillantást vetett Péter felé.

— Igen, — Péter felelt és visszaadta a tekintetet. — Kerestem egy címet, megláttam a parkot és bejöttem.

— Honnan való vagy? — a másik kérdezte, nyilvánvalóan szembetűnt neki az akcentus.

— Magyarországról, két héttel ezelőtt érkeztem.

— A szüleim Olaszországból valók, — a fiatalember bólintott, és nem vette le Péterről a tekintetét.

— Olasz fiak szeretik édesanyjukat. — Péter felelte és a barátságos mosoly mintha odaragadt volna az arcára.

— Igen, szeretik. — mondta a másik és hirtelen változtatva a témán váratlan kérdést tett fel Péternek. — Én nem szeretem az öreg férfiakat. Te szereted?

Péter, és legyen ez a javára felírva, nem gyanúsított semmit és belegyezően bólintott. — Én sem szeretem az idős férfiakat.

— Undorítóak, — a másik támogatta az álláspontot készségesen. — Milyen címet keresel? Talán én tudom, hogy merre van?

— Egy kiadó garzonlakást keresek. Az Ansonia hotel hirdeti őket.

— Hol laksz most?

— Egy hotelben a West 32nd utcában.

— Én is egy hotelben lakom a West 73rd utcában, de rövidesen kiköltözöm. Találtam egy lakást a West 74th utcában. Egy bérszabályozott lakás és nem volt könnyű megkapni. Két éve várok rá, amióta a feleségem kirúgott.

— Feleséged van?

— Volt, de többet nincs. Sose törődj vele.

— Hogyan szerezted a lakást.

— Egy lakásügynökségen keresztül. Fizetsz nekik valami honoráriumot és találnak egyet. Akarod a telefonszámukat?

— Igen, nagyon is szeretném.

— Nincs nálam. Gyere fel hozzám és odaadom. Mindössze két utcahosszra lakom ide, a Riverside és a West End között.

— Rendben, — Péter feje járt fel alá és egyre mosolygott.

A fiatalember megindult az épületek felé és Péter követte. Egészséges egyének néztek ki, széles vállakkal, és ahogy egyenletes léptekkel haladt felfele az enyhe emelkedőn felsőteste ide-oda himbálódzott és kezével leszakított egy-egy levelet és letört egy-egy száraz gallyat hozzá. A hotelnél a portás bólintott nekik és egyenesen a felvonó felé tartottak. A hotel külön helynek látszott, mint a Wolcott, jobb és kevésbé öreg bútorokkal és jobb kinézetű amerikai fehér üldögélőkkel a lobbiban.

— Mike vagyok, — a felvonóba belépve a fiatalember Péter felé fordult és kinyújtotta a kezét.

— Péter, — Péter elfogadta a jobbot és Mike egy kicsit tovább tartotta a kezében, mint szokásos, de Péter nem gyanított semmit. Mike tisztának nézett ki és közelről finom szappan és pikáns arcszesz illat áradt róla.

Mike szobája közel volt a felvonóhoz. Kisebb volt, mint Péteré a Wolcottnál, de szebb. Egyszemélyes ágy tiszta ágyneművel és takarosan beágyazva, egy kis asztalka néhány tárggyal, könyvekkel, ébresztőórával, telefonnal, magazinokkal, testápoló olajokkal és krémekkel és egy tégely vazelinnal.

A kis tégely kirítt a többi közül, mint egy kimerevített hüvelykujj, amibe szálka ment és Péter végre rájött. Mike homokos, de nem szólt semmit. Alapjában semmi kifogása nem volt ellenük. Csak egyet tudott róluk. New Yorkban rengeteg van belőlük. Rá se ránts, gondolta, nem nagy ügy.

Mike néhány percig kereste a címet, de nem találta. Talán nem is volt meg neki soha. Péter felé nézett, követte a szemét, ami szinte rátapadt a vazelinos tégelyre és elvigyorodott.

— Nem kedvelem a nőket. A fiúkat szeretem. Remélem, hogy nincs problémád az ilyesmivel.

Péter vállat vont. Nem akart vitába szállni Mike-al. A címet akarta és szeretett volna minél hamarabb kikerülni innen.

— Tetszel nekem. — Mike mondta.

— Hmm, — Péter elveresedett.

— Akarnád csinálni?

— Zavarban vagyok, — Péter felelte, bár amit igazából felelni akart elveszett gyenge angolságában.

— Zavarban? Semmi okod. — Mike nevetett. — Vetközzünk le, — mondta és lehúzta pólóingét és kezdte kioldani Péter derékszíját.

Félórával később, ahogy öltözködtek felfele Péter előhozta az eredeti témát.

— Mi lesz a lakásügynökség számával. Ide tudnád adni most?

— Jobb ötletem van. — Mike kedvesen megsimogatta Péter arcát. — Költözz be hozzám. A lakás túl nagy egy egyedülálló személynek és a bér túl magas egy lakbérszabályozott kégli tekintetében. Egynek kicsit sok lenne. Három társbérllőről gondolkodom és megosztanánk a lakbért. Hatvan dollár lenne fejenként. Nem akarok senkit sem becsapni. Na, mit gondolsz?

— Nagyon jól hangzik, Mike. — Péter habozás nélkül válaszolt. — De kérlek, és ne sértődj meg. Nem vagyok homoszexuális. Csak azért csináltam ma, mert már nagyon régen voltam nővel.

— Persze, hogy nem vagy az. — Mike felelte viccelődő vigyorral, ami lassan arcának állandó vonása lett, — és békét fogok hagyni neked. Csak akkor csináljuk, ha mind a kettőnknek kedve van hozzá.

— Rendben, ha a kapcsolat szabályai tisztességesen be lesznek tartva. — Péter felelte és jó adag bizonytalanság volt a hangjában, ahogy hozzátette. — Mikor nézhetem meg a lakást?

— Itt a cím, — Mike előkapott egy darab papírt és sietve körölni kezdett rá. — Ma egész délután ott leszek és holnap egész idő alatt napközben. Nem költözhettek be szeptember elsejéig, de a házigazda megengedi, hogy kifessek és rendbe hozzam a lakást. Gyere át és kezd áthozni a dolgaidat.

—

Csodálkozva azon, ami éppen megtörtént és elemezve, ami neki jutott, Péter a Broadway mentében gyalogolt haza. A nyárközép kora szombat délutánján nyüzsögtek az emberek a járdákon, temérdek csinos fiatal nővel közöttük és Péter úgy érezte, hogy mindegyiket szereti. Éppen ellenkezőleg, amit ma délelőtt tett, Péter nem volt homokos, még csak gay sem, ahogy most már megtanulta a szó jelentését, csak ügyesebb prostituált, mint az átlagos örömlány. Egyszer feküdt le egy férfival és az felajánlotta, hogy megosztja vele lakását. A bérszabályozott lakás ritka kincsnek számított, új barátja két teljes évig várt rá.

Könnyen jön, könnyen megy, a közmondás igazsága tanítja. Semmi szégyent nem érzett, hogy meglovagolja az alkalmat. Nem az első alkalommal tett hasonlót, és mégis és mindenképpen, szíve legmélyéből szerette a női nemet. Nem mulasztotta volna el az alkalmakat, hogy az udvarlás rituáléját gyakorolja férfi és nő között. A vágyak azonnali kielégítése, amit legtöbb homoszexuális férfi praxisszerűen gyakorol, a vadászat legnemesebb részét eliminálta. Vitába szállt magával és érvelt, próbálta meggyőzni magát, hogy nem volt beteges hajlamú, és tagadta az aktus iránt érzett affinitását, nem ismerte el a veleszületett hajlamot és ragaszkodott, hogy nincs benne férfi és férfi közötti vonzalom. Számos barátnője volt tizennégy éves korától egészen az utóbbi időkig. Imádott velük táncolni, beszívni mámorító illatukat és reszketett ellenállhatatlanul finom lényük delejes ereje alatt. Ha homokossá válna, a hódítás izgalmát vonná meg magától. Szerelmes volt Angelinába, bár tudta, és ezt a pragmatikus oldala tanácsolta, hogy menekült lévén, kevés vagyonnal és alacsony jövedelemmel, nem éppen a legalkalmasabb időszak, hogy életre szóló elkötelezettséget vállaljon magára. De nem éppen ez volt a férfi és nő közötti kapcsolat lényege? Évekkel később, miután kiharcolta magának a tisztas megélhetést, elvenne feleségül egy tehetős nőt, egy jó családból való leányt hozománnyal, vagy egy diplomás hölgyet elismerésreméltó jövedelemmel. El kellene rontania ezt az esélyt, mert most magányos volt és társra volt szüksége? Semmivel kezdtük, és semmi másunk nem volt, mint egymás, a családi fába mesélné harminc évvel később. Egy büszke, de hamis koncepció, hogy a férfi dolgozzon látástól vakulásig, keressen eleget, hogy eltartsa feleségét és legyen a gyerekeinek, és ne legyenek rossz szokásai. Gyakorlatilag áldozza fel magát a szaporodás oltárán.

Az elmélet alkalmasnak volt tartható a madarak tekintetében. Egy fajnak a szempontjából, akik megállás nélkül dolgoztak és egy életen át együtt maradtak, de nem voltak intellektuális szükségleteik és nem akartak alkotó szellemekké válni. Más szándékuk nem volt az életben, mintsem hogy dolgozzanak, szaporodjanak és meghaljanak.

A csibésszsargon szó, a gay teljesen fedte ezt az elméletet. Légy vidám és játékos, élj a gyönyörök azonnali élvezetének és szabadulj meg a szerelem földhöz béklyózó bilincsétől. Éld ki önző énedet teljes beteljesedéséig és meg se kérdezd szexuális partnered nevét. Közösülj a disznó filmeket vetítő filmszínházak férfivécéinek fürkéibe és igyál addig, amíg a veséd és a májad széjjelmegegy. Bármilyen férfinak egy okos nőre van szüksége, hogy elkerülje ezt a végzetet. De hol van a keresett nő, amikor tüzel az éjszakák forrósága és nincs pénzed, amit elkölthetsz. Egy magányos férfimenekült mindent eldob magától, mindent, ami volt neki azelőtt, beleértve összes szerelmi kapcsolatait. Törhetetlen szorgalommal fog dolgozni a lehetőségek földjén, de új hazájának szinte kivétel nélkül minden nője értéktelen piszoknak fogja tekinteni és a bevándorló férfi semmi fog maradni, hacsak nem talál szeretetet. Egy ördögi huszonkettes csapda a nőkkel való kapcsolat, hogy szeretetet találjon, és férfi és férfi között szerelem nem létezhet, legfeljebb szex.

Igaz vagy nem, de Péter így elmélkedett és okoskodott magával, ahogy visszaérkezett a Wolcott Hotelba a 32nd utcában és belépett a lobbiba.

Ötödik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Nevetnem kellett, ahogy végighallgattam szájalmas történetét. Valóban a legalacsonyabbra süllyedt és a pöcegödör legalján találta meg egyensúlyát. Amikor utoljára láttam Pittman Pétert, előző nevén Pokorny Pétert, valamikor 1968 májusában, teljesen úgy nézett ki, mint egy beteg ló, aki készen áll, hogy enyvvet csináljanak belőle. Akkoriban szeparálódott el első feleségétől, a fizetéséből jókora összeget letiltottak, hogy fizesse vissza társadalmi ösztöndíját, és még azt hitte, hogy én majd járok vele. Akkoriban nem tudta, soha nem említettem neki, hogy jegyben jártam Hansszal, első és egyedüli férjemmel.

Hansszal a Budapesti 1966-os Európai Atlétikai Bajnokságon ismerkedtem meg, ahol, mint a Testnevelési Főiskola hallgatója segédkeztem a versenyzők körül, cipeltem a sportszereket és egy százméteres mérőszalaggal ellenőriztem az eredményeket. Hans diszkoszvető volt Hollandiából és összebarátkoztunk. Talán ügyetlenségem és szégyenlős viselkedésem, ahogy végeztem a dolgomat tetszhetett neki; talán imádhatta kezdetleges angolságomat, de lehet, hogy inkább észrevette, hogy különleges figyelmet szentelek neki. Randevút kért tőlem és kivitt a Mátyáspincébe, ahol jó étvággyal evett a híres konyha főztjéből és kedvtelve hallgatta a cigányzenét. Kissé kapatosan, a kevés itallal bennem, amit megittam, elfogadtam csókját és odaadtuk egymásnak a címünket.

Akkor még megkérdeztem Pétert, ahogy néha találkoztunk mialatt bohóckodott egyik értéktelen tramplival a másik után, hogy mit gondol arról, hogy én és a diszkoszvető komolyan kezdünk járni.

— Hajtsál rá, — a degenerált szukakölök tanácsolta. Péter soha nem értette meg, hogy mennyire szerettem közös első gimnáziumi évünk óta. Nem érdekelte, hogy más férfiak is észrevettek. Nem mondom, az élet balszerencséi alaposan megbüntették és már régen el kellett volna, hogy felejtsem. De a régi sebek nehezen forrnak, és a régi idők kedvéért és, hogy bizonyítsam neki, hogy ki voltam és mi lett belőlem, amikor mint diplomás tornatanárnő végeztem a Testnevelési Főiskolán, feltelefonáltam Pétert és meghívtam végzős ünnepségünkre.

Eljött és gratulált nekem, egyáltalán nem emlékezve a diszkoszvetővel kapcsolatos tanácsára és kimentünk a Margitszigeti Kaszinóba táncolni, Pest és Buda között.

Táncoltunk és beszélgettünk, de nem hoztam fel, hogy akkora már jegyben jártam Hansszal és megbeszéltük, hogy másnap egész napos csónaktúrára megyünk a Dunára, a bátyjával és annak barátnőjével. Másnap reggel biztos távolságból, a felüljáró korlátjára támaszkodva néztem Pétert, ahogy várt, és nem értette és találgatta késedelmemnek és meg

nem jelenésemnek okait, és ahogy a végén feladta és felszállt a helyérdekűre és elment bátyjával és annak alkalmi lotyójával a Dunára evezni.

A kaszinóban megígérte, hogy többet soha nem fog találkozni elvált feleségével, de nem hittem neki, hiszen múltunk folyamán már olyan sokszor hazudott. Felültetni és átverni a legédesebb bosszúm volt és jól felfogott érdekem.

Azokban az időkben, amikor megfeküdt a buzeránsnak és beleszeretett egy kurvába, mentem feleségül Hanshoz ősrégi Kálvinista templomukban, Alkmaar városában, Hollandiában. Én, aki megszöktem anyámtól és annak második férjétől és meg kellett ismételnem az első gimnáziumot, megvalósítottam bármi magyar lánynak legmerészebb álmát. Férjhez mentem egy gazdag nyugat európai férfihez. Hans elvitt szüleinek évszázados kúriájába, egy faragott fa és kőpalotába, ahol egész családja a legmelegebb szeretettel fogadott. Esküvői ceremóniánkat a történelmi Grote Sint-Laurenskerke toronytemplomban és utána a fogadtatást a templom fogadótermében tartottuk. Mézesheteink alatt jártuk a középkori utcákat és a városközpontot, megcsodáltuk a sajtmarketet és elámultunk a mindenféle szaladó csatornák mentén emelt gazdag épületek szépségén. Megmásztuk az ötven méter magas homokdűnéket, ami századok óta védte a várost a tenger áradatától. Még soha nem láttam tengert azelőtt és még soha nem éreztem a vad északi szél sós leheletét az arcomban. A mennyekben éreztem magam és Hans angyalként imádott.

Hans édesapja építészmérnök volt és fia pénzügyi üzletviteli és tanácsadói szakmát tanult. Két fiúgyermeket szültem neki házasságunk első három évén belül. Mind a ketten Hollandiába fejezték be a gimnáziumot és az Amszterdami egyetemen tanultak tovább. Ezzel egy időben Hans átköltöztette üzleti tevékenységét a Wall Streetre, Amerikába, mivel, ahogy mondta, a pénz ott kell keresni, ahol van. Átköltöztünk Connecticutba, ahol én beiratkoztam a Yale egyetem orvosi fakultására.

Gondom volt rá, hogy elhagyjam akcentusomat és tanulmányaimban a legjobbak között legyek. Tehát így lettem az, aki most vagyok, egy ébenfekete hajú orvosnő Hollandiából, aki tökéletesen beszélt az amerikai angolt. Senkinek nem kellett tudnia, hogy lumpenproletár működésképtelen szegény családba születtem Magyarországon. A kommunisták állami eltartottként neveltek és évekig laktam diákszállókban, de a végén megengedték, hogy feleségül menjek egy kapitalistához és, hogy kihasználjam mind a két rendszer legjobb lehetőségeit.

Nem rossz. Rengeteg női honfitársam végezte Amsterdam piroslámpás kerületének bordélyházaiban. Nem én. Akaraterőm volt és bátorságom. Sikerre mentem és eltökélt határozottságomat Péter iránt érzett gyűlöletemnek köszönhettem, amiért olyan gonoszul bánt velem, amikor árva voltam és szegény.

Ahogy vesszük, egész életem Péterrel való korai kapcsolatomon alapult. Az első gimnáziumban mind a ketten franciát tanultunk, micsoda banális véletlen, második idegen nyelvnek a kötelező orosz után. Négy fiú és négy leány volt csak az osztályban, a többiek inkább németet vagy angolt választottak, és mi lányok ültünk az első sorban és a fiúk a hátunk mögött. Beszélgetéseink folyamán hamarosan kiderült, hogy Péter lejár a Honvéd Sportklub atlétikai szakosztályába, ahol rövidtávfutónak treníroz. Én bevallottam a többi lányoknak, hogy engem is nagyon érdekel a sport és én is rettenetesen szeretnék lejárni egy

ilyen helyre. A lányok addig biztattak, amíg összeszedtem a bátorságomat és megkértem Pétert, hogy vigyen le magával a sportpályára.

Beleegyezett és így kerültem oda. Egy magas, tizennégy éves és erőteljes leány, már majdnem tizenöt, tökéletes lenne súlylökőnek és fülig szerelembe estem vele, egy sovány és felettébb agilis sprinterrel. Péter alapvetően éretlen volt egy komoly kapcsolatra, isten megóvjon egy szexuálisra, mert akkor még fogamzásgátlás nem állt senki rendelkezésére, de én ragaszkodtam Péterhez, mint buldog a zsákmányához. Edzés után mindig a trolibuszon mentünk haza és gyalog sétáltuk a néhány utcahossznyit saját lakóházainkhoz. Aljas gazember rossz fiúk, akik dologtalanul lézengtek a járdán, feltehetően kimaradt ostoba osztálytársai az általános iskolából, utánuk fütyültek és vastagnak becsmérelték lábaimat és a vádlimat meg kereknek, mint egy vödör. Teljesen szégyelltem magam, főleg azért, mert Péter nem fordult vissza és nem védett meg. De ez sem számított, szerelmem erősebb volt, mint egy kötegbe fonott lóistráng. Egyszer rávettem Pétert, hogy jöjjön fel szobakonyhás lakásunkba, ahol négyen laktunk és a nővérem, Barbara adott neki egy almát.

Barbara aranyos egy lélek volt akkor is, és a mai napon is a legjobb barátnőm. Még mindig Budapesten lakik, ahol közösen vettünk egy lakást egy tisztességes környéken.

Drága jó istenem, micsoda hatalmas intenzivitású szerelem volt Péter és közöttünk, és még csak nem is csókolódtunk. Egészen húszéves korunkig nem, és akkor és én kellett kezdeményezzek.

De túlságosan előre szaladok a történetemmel. Hátráljunk vissza csak néhány évet. Tizenöt éves koromban anyám és abnormális férfibárátja be akartak avatni egy vallásos kultuszba. Mazdaznan volt a neve, amit valamiféle Zoroaster abszurditással kombináltak. Le akarták borotválni a fejemet, karmazsinvörös köntöst akartak velem viseltetni, amikor nem voltam az iskolában, és követelték, hogy vegetáriánus legyek és naponta irrigáltassam magam. Ez már sok volt egy tizenöt éves leánynak. Leváltam tőlük, mint egy falevél az ágától és beköltöztem édesapámhoz és második feleségéhez, akik normális népek voltak és szeretettel bántak velem. Vidéken éltek, Balassagyarmaton, ahol nyugodtabbak voltak a dolgok. Ami jó volt, kivéve egyetlen szempontból. Péterrel megszakadt a kapcsolat.

Gimnáziumi érettségi után, tizenkilenc éves koromban visszaköltöztem Budapestre és Péter lakóhelyétől nem messze, a Péterfy utcai kórházban adminisztrációs munkát vállaltam. Nem költöztem vissza anyámhoz, soha nem is beszéltem vele többé. Se vele, se a második férjével. Albérletet vettem ki és saját kórházi fizetésemből fizettem a bért. A házigazdám egy öreg néni volt és tele voltunk poloskával, de rendszeres DDT por kiszórásával valahogy el tudtunk viselni a kis vérszívókat.

Péter második évét végezte a Műszaki Egyetemen és október közepe felé felhívtam telefonon. Örült hallani, hogy visszajöttem és kérdezte, hogy le akarok-e vele jönni az egyetemi atlétikai klub, a MAFC pályájára, és készségesen beleegyeztem.

A versenyszezon már befejeződött és csak egy pár kört kocogtunk körbe a pályán, bemelegítő tornát csináltunk a fűvön és sötétedés után a Gellérthegyen kötöttünk ki egy Dunára néző padon. Ott énekeltem neki néhány magyar dalt, amit vidéki éveim alatt tanultam és megkérdeztem, hogy kapok-e egy csókot előadásomért.

Erre megragadott és szinte lerágta a számat. A kezét bedugta a blúzom alá és a markába vette bal mellemet. Nagy melleim voltak, nagyobbak, mint most és már akkor

puhák, és gondolom, hogy értékeli a tapasztalatot, de nem eléggé. Többre is fel voltam készülve, de nem lépett tovább, legalább is még nagyon sokáig nem.

Furcsa, nem? Miért nem akart rám mászni, ott rögtön a padon a parkban? Soha nem tudtam meg. Talán, most majd megkérdezem.

Adtam neki magamról egy arcképet. Biztos vagyok benne, hogy több barátjának is megmutatta, hogy bizonyítsa, hogy van szeretője. És volt neki. Többször is kimentünk, főleg városi parkokba, ahogy a kommunista erkölcsök szigorúan megtiltották, hogy házassággal nem összekötött párok szobát vegyenek ki egy hotelben vagy bármi turistaszolgáltatnál. Kapcsolatunk nem fejlődött a kezdeti csókolódzásoknál tovább és a tapogatásokon túl. Megelégedtünk egy kevés összebújással, itt-ott, ahol lehetett. Nagyon romantikus volt a levelüket vesztett kopasz fák alatt és a bokrok mögött elrejtőzve és bámulva a Vajdahunyad várkastély középkori tornyait, amik nem messze meredeztek felettünk a sötétbe, és melengettük egymást, ahogy a befagyott tavon túl Csajkovszkij csodálatos zenéjére siklottak körbe a Műjégpályán a korcsolyázók.

Megérkezett a tavasz és vele a melegebb idő. Tiszteletben tartottam rengeteg munkáját a Műegyetemen és kedvében akartam járni és bátorítottam, amennyire tudtam, de soha nem követeltem dominálva és örökké nyaggatva, hogy töltsön velem több időt. Talán ezt kellett volna tennem, de én nem voltam olyanféle lány.

Péter letette szemesztervégi vizsgáit és utána sikeresen átment a matematika és mechanika szigorlatokon is, amik a második év végén kötelezőek voltak, hogy tovább léphessen. Mindkét szigorlaton kitűnő jegyet kapott, mialatt osztálytársainak többször is neki kellett futnia és szeptemberben vagy októberben újra kellett vennie a vizsgákat, vagy ki kellett maradniuk. Ha Péter nem volt egy génius, akkor nagyon közel állt hozzá. A legmagasabbra kellett volna emelkednie, ha nem lettek volna rossz döntései és nem vesztegette volna az idejét ostoba csirkékkel, akikkel később összeállt, hogy szexet kapjon tőlük.

Péter egyetemi kötelezettségei véget értek július vége fele és kevés szünidőt kapott. A vizsgák sikeres letételét Dunai vadevezéssel akartuk megünnepelni és a várostól északra a Római Parton kibéreltünk egy kétszemélyes kajakot. A kirándulásra kétrészes égszínkék fürdőruhát vettem magamra és piknikkosárra való ételt és finomságokat vittünk magunkkal. Isten áldotta szépséges és napfényes időt kaptunk, de számunkra a nap nem indult jól.

Egy kilométerre kajakozásunk kezdete után egy a vízbe mélyen benyúló kikötődokk mellett kellett lapátolnunk körbe, és ahogy a folyón beljebb kerültünk a sodrás erősen megnövekedett. Péter keményen igyekezett az evezőlapáttal és nekem kellett kormányoznom, de az istenverte zsinég kiugrott vagy elszakadt. Többet képtelen voltam kormányozni a kajakot, és mivel hátul ültem és nem voltam éppenséggel pehelysúlyú, sodródni kezdtünk az ijesztően himbálódzó hatalmas alkotmány felé. Mindenek tetejében egy vízibusz, legalább százan voltak rajta közeledett és a dokk felé kanyarodott, hogy kikössön. A kapitány megnyomta a kürtöt és mindenki kiabált, hogy tűnjünk el az útból, de nem tudtunk. Biztos voltam benne, hogy a hajó ránk megy és ott halunk meg alatta.

Hála Péter hősie erőfeszítésének, szinte elértük az acélhordók végét, amiken úszott a dokk, amikor megakadtunk a vízibusz vashorgonya alatt. Egy matróz felhúzott engem a

hajóra és megmentett, és csak néztem lefele rettenettel, biztosra gondolván, hogy Péternek vége.

Szerencsére kajakunk megkönnyebbült és Péter, miután kiszabadította magát a horgony alól kievezett a partra. Rohantam lefele, hogy csatlakozzak hozzá, reszketve és fehéren, mint egy elázott kréta és folytattuk utunkat. Még három kilométer kemény kajakozás állt előttünk, és át kellett lapátolnunk a hosszú sziget alsó csücske alatt a Szentendrei Duna túlsó partjára. A két folyamág egyesült ott és az áradat rémisztően erős volt és örvényes és sokáig evickéltünk a két kilométer széles folyam kellős közepén, hogy átkerüljünk a bokros és védett túlsó partra, ahol nem voltak házak.

Kitartás Péter mellékneve lehetett. Ha valamit egyszer elhatározott, mindig végrehajtotta. Egy rejtett hely fele tartott az ártéri bokrok között, ahol nyilvánvalóan szüzességemet remélte elvenni.

A dús vegetáció között kezemenél fogva elvezetett egy eldugott tisztásra, ahol pokrócot terített az alacsony gyomok tömegére. Utána kikapcsolta fürdőruha felsőm kapcsát és hanyatt lefektetett a pokrócra. Ezernyi szúnyog emelkedett a levegőbe és százszámra döfték Péter hátába éles fullánkjaikat. Én aránylag biztonságban voltam, mivel a hátamon feküdtem, Péter meg rajtam. Péter keményen küzdött, hogy keze bekerüljön fürdőruha alsómba, de én ellenálltam. Ügyesen megtervezve és előregondolva a kis védelmi ruhadarab olyan szoros volt, hogy még a kisujját sem tudta bedugni a széle alá.

Leghevesebb csókolódzásunk és legelkeseredettebb küzdelmünk kellős közepén, egy oldalkocsis motorbiciklin egy orosz katona bukkant elő a bokrokból. Akkoriban, 1962-ben, még rengetegen voltak és kissé feljebb a folyó mentében volt egy bázisuk, ahol kételtű tankjaikat és páncélkocsijait próbálták ki és gyakorlatoztak velük. Szerencsére az orosz visszafordult, anélkül, hogy megbecstelenített volna, elvégre már nem irtunk 1945-öt, de megjelenése és a lehetőség, hogy visszajön lehűtötte hangulatunkat.

Visszamentünk a vízpartra, leültünk egy hordalék fatörzsre és kibontottuk a piknikkosarat. Egy darabig ettünk és Péter nem szólt semmit. Nem szólt egy szót sem a hazafelé vezető kajakozáson, sem a helyi érdekű vonaton és egy szót sem öt kilométeres gyaloglásunk alatt a Margit hídtól a hetedik kerületig.

Visszamenően szemlélve a dolgot ez volt az első alkalom, hogy eltaszított magától. Valami zavarta, amit nem akart megosztani velem, de lehet, hogy senkivel sem.

Nem tudom, hogy valaha is analizálta életének ezt a döntő fordulópontját, de kellett volna, hogy tegye. Hiánytalan voltam és egészséges, és minden későbbi potenciálom belém volt már akkor programozva, beleértve orvosi diplomámat a Yale egyetemről, a két fiamat, az egyik kutatóorvos, a másik egy nemzetközileg ismert atomfizikus, és mindezt ellökte magától. Bár be kell vallanom, hogy kapcsolatunkon az sem segített, hogy beiratkoztam az Esztergomi tanítóképzőbe, megint több óra vonatozásra Budapesttől egy vidéki városban, ahol három év multával majd pedagógus lesz belőlem.

Amikor az első karácsonyi szünetre visszajöttem Esztergomból feltelefonáltam Pétert. Nem tud velem randevúzni, mondta a telefonba, mert rengeteget kell tanulnia féléves vizsgáira, de belegyezett, hogy meglátogathatom, ha akarom és hajlandó beszélgetni velem egy keveset.

Amíg élek nem felejttem el azt a napot. Péter depressziósnak látszott, szinte önkívületben, mintha valamiféle érzelmi úthenger gördült volna át rajta. Egyedül volt szülei lakásában, vagy inkább a felében egy normális lakásnak, ami kevés bútorzatával szinte üresnek látszott. Ugyan volt egy íróasztala és egy lószőr matracos rácsos ágya, ami legalább százéves lehetett. Az ablaktól távol ült, mert az öreg üvegkeret huzatos volt és jeges szél süvöltött odakint. Könyveit halomba rakta egy kis kerek asztalon, egy terjedelmes cserépkályhához közel, a hosszú és keskeny szoba legbelső sarkában.

Hellyel kínált és leültem egy kirojtosodott fotelbe. Oldalamat sütötte a meleg kályha és szinte otthoniasan éreztem magam és meghittén. Akkor, a sámlin kuporogva előttem és lapozgatva a könyveit elém tárta a legaljasabb és legtámadóbb hegyi beszédet, amit valaha is hallottam.

— Életemet egy hozzám hasonló értelmiséggel szeretném leélni, — kezdte, — akivel közös témáink vannak.

— Tanítónőnek tanulok, — feleltem, rettegve a legrosszabbtól és könnyek gyülekeztek a szememben. — Én is értelmiségi leszek. Ez nem lesz neked elég?

— Feleségem egy másik mérnök kell, hogy legyen, — rakosgatta a füzetait és olyan hangon beszélt hozzám, ahogy a professzorok beszélnek a bukásra álló hallgatókhoz és folytatta. — Akivel hasonló érdeklődésünk van, és aki az én intellektuális egyenlőm. Nem élhetek valakivel, aki halálra untat.

— Van valakid, aki megfelel ezeknek a követelményeknek? — kérdeztem és jeges reszketés futott végig a hátamon és ajkaim megkékültek.

— Nincs, — Péter felelte és, mintha szedte volna össze magát és gyűjtötte volna erejét egy alapvető revelációra, keresztülnézett rajtam a fal irányában, amin foltokban terjedt a penész és már régen festésre szorult, és egy perc szünet után kijavította magát. — Azaz, többé már nincs.

— Azért vagy ilyen rossz hozzám, mert az a másik kiadta az utadat? — kérdeztem, belülről sírva a lelkemben és küszködve könnyeim áradata ellen. — Mi a neve?

— Körösi Gabriella, — nézett fel, zavarodottan és meglepődve hangom váratlan élességétől. — Egyik tankör társam az egyetemen.

— Akkor, talán, gondolom, mennem kellene, — suttogtam, és felálltam a fotelból, amibe, úgy éreztem, mintha valaki villamos áramot vezetnek volna.

— Igen, kellene, — Péter vállat vont és felvette egyik könyvét.

Mintha ma lenne, úgy emlékszem a címére, *Elméleti Metallurgia*. Egy intellektuálisan érdeklődéskeltő téma, valóban. Végig mentem a hosszú előszobán és magamtól kimentem az ajtón. Péter nem kelt fel ültéből és nem jött utánam.

— Hát legyen így, — gondoltam. — majd még eljön a nap, amikor sírni fog és egyedül lesz és elhagyott, és én tanító néni leszek és szerető gyerekek fognak körülvenni. Tanítónői oklevelem megszerzése sokkal fontosabb, minthogy könyörögjek neki.

A lépcsőkön lefele lépkedve és a trolibusz megálló felé menve összeszorítottam a számát és ökleimmel elmaszatoltam arcomon a könnyeket. — Majd még megtanulja a leckéjét, — sírtam mérgemben, — hogy a nők milyenek tudnak lenni, ha csak szexet szeretne tőlük.

Mert tudtam, amit mondott, az mind badarság. Saját magának hazudik. Az ujjam közé tudtam volna csavarni, ha odaadtam volna neki, amit akart tőlem a Dunai ártér zöldjében. Be fogom neki bizonyítani, hogy lesz belőlem valaki. Annak ellenére, hogy bomlott agyú mániákus anyám volt és egy aljas hitszegő gazember szeretőm, ő.

—

Körösi Gabriella, ahogy Péter később bevallotta egyik terápia kezelésünk alkalmából egy egyszerű sovány és jelentéktelen rút kiskacsa volt. Kelet Magyarország legnagyobb városából, a kálvinista fővárosból, Debrecenből jött fel Budapestre. A szemeszterek alatt megosztott egy diákszállói szobát egy Marianna nevű kellemetlen természetű és pimasz szőke lánnyal, fent a várban, a város legszebb és legrégebb történelmi negyedében, ami kiváltságot semmi esetre sem érdemelt meg.

Gabriella nem volt egy észkombájn, ahogy Péter szerette volna beállítani. Kapcsolatuk úgy kezdődött, amikor a könyvtárban Gabriella megkönyékezte Pétert, hogy segítene-e neki házi feladatát megcsinálni. Mind elől és mind hátul Gabriella lapos volt, mint egy vasalódeszka és arca olyan sápadt volt, mint a háromnapos savas eső utáni tábortűz hamuja, amit valaki még le is vizelt. Mindezek ellenére Péter megtiszteltetve érezte magát, hogy kolleganője érdeklődését felkeltette és megkérdezte, hogy eljönne-e vele a moziba. Gabriella volt az egyetlen leány tankörjükben a húsz fiú között és senki sem akarta randevúra hívni, ami nyilvánvaló bizonyítéka volt női vonzóereje teljes hiányának.

Tankör társaik minden csúfolódása és ugratása ellenére Péter és Gabriella együtt jártak néhány hétig, néha megfogták egymás kezét, de annál semmi többet. Pár nappal karácsony előtt, ahogy Gabriella készen állt, hogy hazavonatozzon az ünnepekre Péter megjelent a kollégium leányok részére elkülönített emeletének fogadószobájában és átnyújtott Gabriellának egy doboz legfinomabb csokoládé bonbont.

— Oh, nem is tudom, hogyan fogadjam el ezt, — suttogta Gabriella szégyenlősen, de azért elvette a dobozt Pétertől és az ölébe tette.

— Miért ne? — Péter nézett rá csodálkozva. — Ez szerelmemnek a szimbóluma.

— Éppen az, — Gabriella zavartnak látszott, félrenézett és elpirult. — Neked van egy volt barátnőd, ahogy véletlenül elszóltad magad, nekem meg vőlegényem odahaza, amit még nem mondtam meg neked, de most megmondom. Te nem vagy az én fajtámból való. Te egy nagyszájú szabadelvű vagy, egy felelőtlen infantilis huligán városi csibész Budapest utcáiról. Nem mentél el önkéntesnek a Hansági mocsarak lecsapolásához a nyáron, ahogy a párt megkért minket és folyton tréfálkozol, hogy szekérszám dől a pénz Amerikából.

— Egyáltalán nem vagyok ilyen, — Péter meglazította a nyakkendőjét, mert rettenetesen meleg kezdett lenni gallérja alatt. Gondolta, hogy Gabriella tréfál, vagy csak a szőnyeget akarja viccből kihúzni a lába alól és a leány keze után nyúlt és megpróbálta megsimogatni az ujjait.

— Menj az utadra, — Gabriella elhúzta a kezét. — Mindennek vége közöttünk, bár idáig sem volt semmi. Azt hittem, hogy ezzel tisztában vagy.

— Mit akarsz, hogy tegyek? — Péter morzsolta kezét és tördelte bütykeit.

— Ugorj a Dunába, — Gabriella válaszolta, felállt és a csokoládét keze közé fogva megindult az ajtó felé, amin nagy betűkkel írta a kiszegezett figyelmeztetés. — Férfiaknak tilos a bemenet.

Természetesen, abban az időben semmit nem tudtam Péter szívszaggató pórul járásáról Gabriellával és azt hittem, hogy csak egyik hangulatváltozásait fogtam ki, amikor szakított velem, és a következő szemeszter végén, amikor visszajöttem Budapestre felhívtam telefonon. Legkellemetlenebb meglepetésemre, életem lelki társa, Péter addigra már egy másik kis lotyóval, sok szempontból rosszabbal, mint Gabriella, volt összegabalyodva, egy viszonyban, amit nehezen tudtam megérteni és még nehezebben elfogadni. De ez egy másik fejezete kapcsolatunknak, amit nem mesélek el most, csak a jövőben, amint beleillik ennek a történetnek kronológiai sorrendjébe és terápia kezeléseink témakeretébe, amiket az ő elméleti egészségének érdekében tartok.

Hatodik Fejezet

Pokorny Péter, 1969

Miután visszaért a Wolcott hotelba Péter lefürdött, alaposan lemosta egész testét és frissítő délutáni alvásra tért. Délután közepe felé felébredt, felöltözött és száz dollárt tett a zsebébe.

Készen és ekképpen felfegyverezve, a felvonón felment Angelina emeletére és bekopogott a leány aijtáján.

— Péter vagyok, — mondta, — jó híreim vannak.

— Nyitva van, — Angelina hangja üresen kongott belülről, mintha valami mély barlangból hangzana a föld gyomrából. — Gyere be.

Péter belépett és áporodott légáram ütötte mellbe. Fojtogató fekete sötétség vette át az uralmat a szoba nőies vidámsága felett és alig látta Angelina körvonalait, ahogy a lány mozdulatlanul ült a vetetlen ágy szélén. — Ne oltsd fel a villanyt, — szipogott, — és fogd rövidre. Mit akarsz?

— Mi a baj? — Péter nyúlt a villanykapcsoló után. — Miért sírsz?

Vakító elektromos fény árasztotta el a szobát. Angelina védelmezően eltakarta az arcát és kékesfekete foltokkal borított karja Péter felé tárult. Péter lefeszítette a leány a kezét és megdöbbenven visszatántorodott. Angelina balszeme teljesen be volt dagadva, az ultraviola spektrum minden lilás színében éktelenkedő véraláfutások borították lelke szépséges tükrének keretét és csinos orrocskája duplájára dagadt és vérveresen sötétlett.

— Ki tette ezt veled? — Péter felszisszent és ökölbe szorította a kezét. —

Széjjelverem a gazember pofáját.

— Hagyj neki békét. — Angelina nagyot szívott orrából.

— A randevú partnered csinálta?

— Igen, — Angelina zsebkendőt vett elő, megtörölte az orrát és maszatolni kezdte arcán a könnyeket.

— Miért?

— Azt hiszi, hogy elloptam tízezer dolláros gyémántgyűrűjét.

— Az aljas gazember, miért gondolna ilyent?

— Azt állítja, hogy bement a fürdőszobába kimosakodni, lehúzta a gyűrűt az ujjáról és otthagya a mosdón és, hogy én tettem el, mivel közvetlen utána használtam a fürdőszobát és öt perc múlva visszament keresni és a gyűrű nem volt sehol.

— Te vetted el?

— Dehogyan vettem el. Teljesen meztelen voltam és semmi zsebem nem volt, ahol elrejtsem. Próbáltam neki megmagyarázni, de nyakon vágott, ököllel egyet behúzott az arcomba és hátracsavarta a karomat. Majd lelökött a földre és összerúgta a fenekemet. —

Angelina lamentálta bánatosan, mialatt felállt az ágy széléről és masszírozni kezdte a popsiját.

— Akarod megnézni? — kérdezte egy perc után.

— Nem, — Péter elveresedett, — nem éppen. Hívtad a rendőrséget?

— Nem. Nem hívtam. Felkaptam a ruhámat, és ahogy voltam pucéran kiszaladtam a lakásából. A felvonóban öltöztem fel és az öreg néni, aki egy emelettel lejjebb szállt, majd szívrohamot kapott.

— Vetess láttelepet egy orvossal és tartóztasd le, aki megvert.

— Nem kell orvos és nem kellene rendőrök. Eszedbe ne jusson. De mi a jó hír?

Mondj valamit, ami felvidámít.

— Találtam egy lakást a West 74th utcában. Két hálósoba és egy tágas nappali nagy konyhával és egy komplett fürdőszobával. Érdekelne a dolog?

— Már úgy érted, hogy akarnék-e összeköltözni veled?

— Nem egészen. Az egyik hálósoba a tiéd lesz és a másik meg a mienk.

— Mit értesz a többes szám alatt?

— Egy férfi, már úgy értem, hogy egy fiatalember és nagyon tisztességes. A lakást valóban ő veszi ki és lakótársakat keres.

— Egy másik férfi? — Angelina lesújtó pillantást vetett Péterre.

— Aha.

— Nekem mindegy, — a leány vállat vont. — Te csinálod a te dolgodat én meg az enyémet.

— Akarnád a lakást még ma délután megnézni?

— Ja, miért ne? — Angelina elővette púderdobozát és vizsgálgatni kezdte arcát a kis tükörben. Nyilvánvalóan reális eshetőséget látott, hogy saját otthona legyen, és két fiatalember védelmezze és gyengéden megérintve véraláfutásos bőrét kijelentette.

— Teszek rá egy kis krémet és sminket, és félóra múlva találkozhatunk a lobbiban.

—

Felszálltak a Broadway alatti helyi földalattira és a West 72nd utcáig utaztak. Angelina fekete napszemüveget viselt, kint az utcán is és lent a földalattin is. Péter karjába kapaszkodva óvatosan lábujjhegyezett az utcai dísfák körüli rácsozatok és a járdába beépített pincejárók és szellőző kutak barikádjai között, amik kiugrottak és alaposan leszűkítették a lakóépületek, irodák és üzletek előtti területet.

— A környék nem rossz, — Angelinának járt a szája elismerően. — Közel van a Broadwayhez és a Lincoln Centerhez. El tudnám magam képzelni, hogy errefele lakom.

Az épület egy tizenkét emeletes háború előtt épített lakóház volt, égetett sárga klinkertégla falakkal és három tűzlépcsővel. A frontajtót zárva találták, és ahogy Mike meghagyta, Péter megnyomta a lakás számával jelzett csengőgombot.

— A barátod nem lesz idehaza, — Angelina fecsegett aggódóan. — Ez valami beugratás. Semmiért öltöztem fel és készítettem ki magam.

Ahogy Angelina befejezte panaszait egy kellemes férfihang jelentkezett a hangosbeszélőben.

— Ki az?

— Én vagyok, Péter. — Péter felelte gyorsan a mikrofonba, mert már kezdett aggódni, hogy Mike nem fogja beváltani ígéretét és mit fog mondani Angelinának, amikor a leány majd lesújtó pillantást vet rá.

— Remek, gyere fel. — Mike felelte és becsengette őket. — A tizedik emeleten vagyok a felvonótól balra és a folyosó végén.

— Látod, nem hazudtam. — Péter fölényes pillantást vetett Angelinára és bementek az ajtón. A lobbij terjedelmesnek látszott és tisztának, erős vegyszer és bogárirító szaggal, néhány műfával és meglepően az egyik sarokban egy Diana szoborral és egy kis szökőkúttal a másikon, amiből hiányzott a víz.

— Nem rossz, — Péter tekintett körbe elégedetten, de Angelina nem szólt egy szót sem.

A tizedik emeleten kiszálltak. Mike, ahogy hallotta őket közeledni kinyitotta az ajtót és beintette őket. A lakás nagynak nézett ki és üresnek. Semmi bútor nem látszott, még egy szék sem, de friss festékszag terjengett és a parketta újonnan látszott felcsiszolva és sárga viasszal frissen lehetett beengedve. A nappali két dupla ablakán éles szög alatt a lemenő nap sugarai ömlöttek be nyugatról, ami különleges illuminációt kölcsönzött a szobának.

Mike megállt, Péter felé fordult és kérdően rámeredt.

— Egy lány? Egy lányt hoztál magaddal?

— Valóban, egy lány, — Péter szeme megrebbent. — Erről semmi kétség.

— Mi a neve?

— Bocsánat, — Péter felelte, — milyen udvariatlan vagyok. Angelina, ez itt Mike. Mike, ez meg Angelina.

— Nincs bútor? — Angelina kerekítette a szemét. — A padlón fogunk aludni?

— Na, — Mike sóhajtott. — Látod, hiányzik ez neked?

— A mi nevünket is akarom a bérszerződésen. — Angelina ment egyik szobából a másikba, kinyitotta a konyhaszekrényeket, benézett a sütőbe és bekukkantott a fürdőszobába.

— Azt hittem, hogy hárman leszünk férfiak. — Mike mondta, teljesen levegőnek nézve Angelinát.

Angelina Mike elé sasszézott és két ujjával felpeccentette az állát. — Idefigyelj, te macsó legény, — mondta és farkasszemet nézett vele. — Ha itt lakom nem kell, hogy féltékeny legyél rá, de ha exkluzív kolbászosnak akarod ezt a kéglit, erősen lehetséges, hogy legalább egyikőtök egy csapat dámát fog ide masíroztatni, ilyeneket, mint én. Én legalább férfiakat fogok beinvitálni, és azokból majd válogathattok. Ha Péter valami nőt hozz fel, közlöm a macával, hogy Péter felesége vagyok, és olyan gyorsan el fog szaladni innen, mint egy vadszamar, akinek égő petárdát dugtak a fenekébe.

— Mire a napszemüveg? — Mike nézett Angelinára, és szája sarkában bujkált a nevetés. Angelina tiszteletlen humora nyilvánvalóan jól szórakoztatta.

— Foglalkozási ártalom. — Angelina kuncogott. — Van még valami más kérdésed is?

— Nem tudom, hogy rá tudlak-e benneteket tenni a bérleti megállapodásra. — Mike összeszorította a száját és majomszerűen okos pillantást vetett Angelinára. — Nagyon nehéz bérszabályozott lakást szerezni Manhattanen.

— Mondok neked valamit, — Angelina kinyomta a kebleit és behúzta a hasát. — Ráteszel minket a szerződésre és megveszem a teljes bútorzatot és a dekorációkat, és ráadásnak hozzáadom a női kéz mágikus varázslatát is.

— Nincs szükségem sok bútorra. — Mike rázta a fejét. — Minimális igényeim vannak. Kidobott bútorokat ingyen felszedhetek a járdáról, elvégre New York Cityben vagyunk. Sokan kidobnak tisztességes darabokat, néha egész vitrineket és ebédlőasztalokat hat székkal.

— Utcai szemét, ez az egész, amit meg tudsz engedni magadnak. — Angelina körbepördült a sarka körül és ruhája suhogott, ahogy beszélt. — Miféle munkád van, Mike?

— Restaurátor vagyok a Természettudományi Múzeumnál.

— Miket csinálsz?

— Diorámákat állítok helyre, helyrehozok régi műtárgyakat, megreparálom kihalt állatfajták kitömött példányait, amiket száz évvel ezelőtt lőttek meg. Mindent, ami velejár a restaurációs munkával.

— Jól fizet az állásod?

— Eleget.

— De nem annyit, hogy tiszta új bútorokat vegyél és tisztességes dekorációkat. — felelte Angelina leereszkedően, majd arca hirtelen kivirult és hangja megvidámodott, ahogy folytatta. — Hej, idefigyelj, egy antikos mellett laktunk Budapesten és jó ízlésem van. Plusz én fizetek. Ez a hely valahogy jó hatással van rám. Péter meg te lehettek jó barátok. Elfogadlak, amilyenek vagytok, és azt csináltok a saját hálósobátokban, amit akartok.

— Te nem vagy Péter barátnője?

— Nem, hogyan is lennék. Csak egy országból valók vagyunk. — Angelina kacagott szarkasztikusan. — Ennyi az egész. Független nő vagyok, és jó állásom van a Wall Streeten.

— Egészen kedvelni kezdem ezt a nőt. — Mike áttette karját Péter vállán. — Ha aláír egy egyezményt, hogy bebútorozza a lakást mind a kettőtök nevét rátetem a bérletre.

— Úgy legyen, — Angelina egyenként megcsókolta a két fiatalember arcát. — Keress elő egy darab papirost és egy pennát és mutasd ide azt a haszonbérletit.

Később, ahogy Péter és Angelina mentek vissza a Wolcott hotel felé, Péter a leány felé fordult.

— Mit gondolsz mennyibe fog kerülni, hogy berendezd a hajlékot?

— Úgy ötezer dollár körül, párszáz dollárral több vagy kevesebb.

— Van ennyi sok pénzed?

— Pillanatnyilag nincs, de nemsokára kakálni fogok és lesz benne valami, amit könnyen el tudok adni legalább annyiért.

—

Angelina betartotta a szavát. Következő szombat reggel összeterelte a két fiatalembert és elvitte őket a Macy's áruház bútorrészlegéhez, a West 34th utcai épület legfelső emeletén. Kiválasztott egy elegáns rekamiét két fotellel, koktél és lámpaasztalokkal, egy háromrészes vitrint és könyves szekrényt, magának egy mahagóni színű hálósoba bútort duplaszéles ágygal, és egy hasonlót a fiúknak, de azt két külön egyszemélyes fekvőhellyel. Lámpákat vett és díszes keretbe foglalt híres festmények másolatait a falakra, géppel szőtt orientál szőnyeget a padlóra és hozzá vázákat, színes üvegállatokat, kristályokat, porcelánokat és selyemből készült művirágcsokrokat és cserepes élővirágokat és egy műpalmát Kínából.

Egy másik alkalommal vett egy televíziókészülék, lemezjátszó és magnó kombinációs zenegépet. Mindenhol készpénzzel fizetett, egyenként lehámozva a százasokat egy vastag bankókötegből, amit ridiküljében tartott. A konyhába megvette, ami kellett, fazekakat, serpenyőket, egy japán tányér és csészekészletet, egy nyolcszemélyes rozsdamentes acél evőeszköz dobozt, egy rakás törülközőt, törölőrongyokat és elegendő ágyneműt és takarókat. Női szakértelem valóban; szakértői választékosága megmutatkozott, sokgyermekes családból jött, ahol mindenkinek megvolt a maga kötelessége.

A bútorok kihozatalát a következő hétre táblázták be, ami időre a házigazda, Osborne Smith ingatlan kezelő és birtokoló ügynökség aláírta és átküldte a bérleti szerződést, és kiköltözhetek a Wolcott szállodából. Szombaton kora délután egy-egy bőröndre valóval a kezükben beszálltak a járda mellett várakozó taxiba. Mártától el sem köszöntek, aki visszataszító arcán sárga irigységgel bámulta őket a lobb mélyéből.

— Miféle mérnök ez? — morogta Márta. — Összeköltözik egy kurvával.

—

Januárra Péter kezdte megszokta új körülményeit és lassan megismerkedett környezetének szabályaival és lehetőségeivel. Egy magyar nyelvű újságban olvasta az American Council for the Émigrés in the Professions, a tekintélyes és egyedülálló munkaközvetítő ügynökség nevét és elment First Avenue-i irodájukba az Egyesült Nemzetek Épületéhez közel. Ott Rédey Lili, Bontóvár régebbi grófnője, jelenleg szorgalmas és tehetséges munkaközvetítő ügynök, leült vele, hogy átbeszéljék a fiatal mérnök lehetőségeit és jövőjét.

Rédey Lili egyedül lakott kicsi, de nagyon kedves kinézetű Cape Cod stílusú házában Englewood városában, a szomszédos New Jersey államban. Kiváltságos születésénél fogva, és az arany cuclival a szájában, amivel a világra jött, a három államra kiterjedő magyar kolónia legelőkelőbb rétegéhez tartozott. Házának gyakori vendégei között felsorolhatta bridzs partnereit, crème de la crème egyéniségeket, mint Kóré Ferencet, a népszerű magyar nyelvű rádióműsor vezetőjét és direktortársát Ziegler Gézát, szintén egy korábbi arisztokratát, és Halász István grófot és Nyirjessy Zitát, a legendás Első Világháborúbeli Osztrák Magyar hadsereg tábornokának özvegyét, a hadseregnek, akik minden kiválóságuk ellenére a vesztesek oldalán fejezték be a küzdelmet.

Neveltetése és örökletes képességei folytán, Rédey Lili egy kifinomult és jótékony természetű hölgy volt, aki bármi alkalommal a legjobb szolgálatait akarta nyújtani minden és bármelyik értelmiségi honfitársának, főleg azoknak, akiknek kék vér csörgedezett az ereiben.

Feltéve, ha tehette, de jó állások ritkán adódtak, és nehéz volt megtalálni őket, és olyan sok volt a kérvényező.

— Gazdasági pangás időszakában vagyunk. — Lili hosszasan tanulmányozta a fiatal mérnök arcát és rápillantott önéletrajzára. — Gyakorlatilag egyetlen mérnöki állás sincs. Javasolnám, hogy maradjon jelenlegi állásában.

— Egy kis gépészeti vállalkozónak dolgozom. — Péter igazított szemüvegén és önéletrajzát egy jottányival közelebb tolta Rédey Lili elé. — Tervezőmérnöki cégnél szeretnék dolgozni. Ezért jöttem ki Magyarországról, hogy használhassam szakmámat, amit az egyetemen tanultam.

Rédey Lili szerette volna, ha a fiatalember politikai okokból hagyta volna el hazáját, mivel szíve mélyéből utálta a kommunistákat, de egy rideg és nyilvánvaló visszautasítás és egy sikertelen kihelyezés nem nézett volna jól ki negyedévi eredményessége elbírálásának dokumentációján.

— A nagy cégek nem vesznek fel újakat, — mondta Lili szomorú árnyalattal hangjában. — Jöjjön vissza néhány hét múlva és meglátjuk, hogy mit tudunk tenni.

Péter előhúzza a hétfői New York Times újság álláshirdetési mellékletét és rámutatott egy rövid, alig háromsornyi hirdetésre. — Kisszámú, de növekvő gépészmérnöki tervező iroda keres középkáderezésű mérnök-szerkesztőt. Keresse Wurmfeld Charles PE tulajdonost.

— Hm, ez, igen, — meglepetten és kissé restelkedve, hogy a hirdetés elkerülte a figyelmét Ms. Rédey az újság után nyúlt és kételkedően bólintott, ahogy mondta.

— Megpróbálhatom.

Feltárcsázta a megadott számot és kérte Mr. Wurmfeld urat.

— Nem, uram, — mondta miután bemutatkozott és megnevezte ügynökségét és a kérdéses fiatal mérnököt. — Mi nem kérünk semmiféle közvetítési díjat.

— Rendben, — Rédey Lili bólintott kis idő után. — Átküldöm.

Mr. Wurmfeld irodája egy fél-modern épület hatodik emeletén, a Lexington Avenue és az East 41st utca sarkán, kellemes meglepetést okozott Péternek. Talán hat alkalmazott, világos és bőséges hely a rajzasztalok és az iratszekrények között, tágas sarokszoba a főnöknek, ahol hatalmas íróasztal állt és kényelmes irodaszékek és kellemes kilátás a magas épületekre a széles és magas ablakon túl. Jelentős lépéssel közelebb, gondolta joggal, Amerikai vágyának eléréséhez.

Mr. Wurmfeld nem várt túl sok amerikai mérnökgyakorlatot egy nemrégiben érkezett emigránstól és elfogadta, hogy gépészmérnöki diplomája van egy európai egyetemről és értett a rajzeszközök használatához és otthon érezte magát a matematikában és geometriában.

— A szüleim is Magyarországról valók, — nosztalgizált, — és sok tepertőt ettünk. Persze marhahúsból kisütve, mert mint zsidók disznóhúst nem ehettünk.

— A marhahús jobb, — Péter bólintott, — sose szerettem a malacot.

— Többet nem tudok fizetni, mint százhetvenöt dollárt egy hétre. — Wurmfeld Péterre nézett, figyelmen hagyva a behízelgést, vagy nem törődve azzal, hogy Péter zsidó-e vagy sem.

— Ez elegendő lenne, uram, — Péter felelte a szék szélén kuporogva és nagyon remélve, hogy megkapja az állást, amivel bekerülne a szakma tervezési részébe és a Manhattani helyet jóval jobban kedvelte, mint a Bronxot. De nem akarta lelkesedését

túlságosan kimutatni Wurmfeldnek és, hogy a felajánlott fizetés majdnem duplája volt mostani jövedelmének. Hat hónapos New Yorki tartózkodás után már tudta, hogy idáig nagyon alulfizették. Szimpatikus volt neki az idős mérnök; és el fogja lesni tőle a businesst. Az állás a tökéletes ugródeszka volt nagyobb és jobb dolgok elérésére.

—

A kér férfi és egy nő társbérlet ügyes megoldásnak bizonyult. Angelina imádott főzni és semmi rendetlenséget nem tűrt maga körül. Egy életvidám és társaságkedvelő egyéniség, addig akart a labdába rúgni, amíg játszani tudott. Soha nem alacsonyította le magát, hogy az utcán árulja magát és soha nem csatlakozott bármi selyemfiú háreméhez. Megtartotta függetlenségét, és a Citibank cégnél a munkakörét, de gyakorta randevúzott a hétvégeken.

Partnereit leginkább a városi tenispályákon találta és a New York Atlétikai Club közelében lévő bárokban. Házassághirdetésekre válaszolt az újságokból és gyakran hozott haza udvarlókat, főleg idősebb, nős embereket. Pétert, mint testvérét mutatta be és Mike-t, mint Péter közeli barátját. Udvarlói drága ajándékokat hoztak; Angelina minden alkalomra kikövetelte, néha pénzt kért tőlük váratlan kiadásokra, pénzügyi krízisekre, amik gyorsan eltűntek, ahogy Angelina szakított a kölcsönzővel, anélkül, hogy visszaadta volna pénzét.

Péter fülig szerelmes volt Angelinába. Érzései a plátói szintre lekényszerítve, de azért legeltette éhes szemeit Angelina testi adottságain, ahogy a leány néha egy szál csipkés kombinében kavarta a rántottákat a konyhában.

Egyszer Angelina egy görög férfit hozott haza, akinek étterme volt az előkelő Upper East Side negyedben. Egy hórihorgas és kellemetlen külsejű emberpéldány, bármi mérce szerint is, Demetrious névre hallgatott és magántulajdonának érezte a világot, mint aki maga találta fel a businesst és írta a könyvet, hogyan kell pénzt csinálni.

— Mennyit keresel egy héten, mint mérnök? — Demetrious kérdezte fennhéjázóan.

— Százhetvenöt dollárt, — Péter válaszolta büszkén, eddigi eredményeivel elégedetten.

— Egy nap többet csinállok, — a görög hahotázott és szőrös mancsát Angelina széles csípőjére tette és megcsípte rugalmas fenekét.

Péter nem először kellett, hogy végignézze Angelina bájának eme felháborító manifesztációját, hogy milyen hatást gyakorol a férfiakra, de mint máskor, most sem szólt egy szót sem. Szerelem gyötörte elméjében kizárta a lehetőséget, hogy Angelina szexezik más férfiakkal, elég sokkal, ha az igazat akarjuk mondani, és nem volt hajlandó belátni, hogy Angelina homoszexuálisnak tartotta, és ennek okáért nem teljes férfinak, aki képtelen volt szeretni a szép dámákat.

Angelina jó barátként kezelte és közeli bizalmasának tartotta, és bár néha megfogták egymás kezét és arcon is csókolták egymást, a leány leírta Pétert, mint alkalmas férjanyagot. Nem csak hogy nem volt elegendő pénze és nem keresett eleget, de egy szobában aludt egy másik férfival, bár Péter és Mike soha nem mutattak jelenlétében bármi intim kapcsolatnak a jeleit, de a következtetés nyilvánvaló lehetett.

Ahogy a görög kitette a lábát az ajtón Angelina Péterhez fordult és csurgatott mézzel édesített hangján így csicssergett neki.

— Ah, ez a Demetrious, szörnyen buta az ágyban. Kellemes egy ember deréktól felfele, de deréktól lefele egy nagy semmi.

Meghallva a kinyilvánítást Péter belülről mosolygott és végtelenül elégedettnak érezte magát.

Egy másik udvarló, egy fiatal és pattogós zsidófiú Brooklynból, látogatta meg őket egy alkalommal és a legkényelmesebb fotelba dobva magát körbehordozta a tekintetét.

— Ez egy bér stabilizált lakás? — kérdezte.

— Igen, — Angelina bólintott, és egy tálcán egy pohár Manischewitz bort hozott be macesszal és egy kistányér lenmaggal.

— Meg kellene, hogy vegyétek, — a fiatal Yeshiva főiskolás ölébe vette Angelinát. Nem volt szándékában megszegni a Talmud törvényét és elvenni feleségül egy shiksa nőszemélyt, de játszadozni vele teljesen elfogadható volt, amíg a rabbi nem tudott róla.

— Lassan megszüntetik a bérszabályozási törvényt és az árak az egekig fognak felmenni. — magyarázta felfuvalkodottan mialatt simogatta Angelina popsját és rágsálta a fülét. — A családom, annyit fog felvásárolni, amennyire csak lesz pénzünk. A legtöbb ilyenből öröklakás lesz egy pár éven belül és, ahogy kihalnak a jelenlegi bérlők, tízszeres hasznot zsebelünk be.

Miután a Brooklyni dialektus fiatal használója eltávozott, Péter félrehívta Angelinát és előadta tervét. — Van tízezer dollár megtakarított pénzem. Ha te is bele tudsz szállni ennyivel, le tudnánk fizetni az előleget egy épülethez a West 82nd utcában. A lakók jelenleg bérsztrájkon vannak és a tulajdonos olcsón eladná. Felpofozzuk a helyet, magunk megcsináljuk az apróbb reparálásokat, fűteni fogunk és minden hónap elsején személyesen fogjuk beszedni a lakbért. Mit szólnál hozzá?

— Mit szólna hozzá a cimborád, Mike?

— Őt is megkérdezem, de kétlem, hogy van bármi megtakarított pénze. Túlságosan gyakran járogat le Greenwich Village-ba és mindig üres pénztárcával jön haza.

Ahogy Péter előre jelezte, Miket nem érdekelte a vásár, de Angelinának megvolt a hozzávaló pénze és egy hónappal később százezer dolláros kölcsönt szereztek a Chemical Banktól és ketten megvették a hatvanlakásos épületet százezer dollárért, plusz hátralékos adókért és kifizetetlen számlákért.

Hetedik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Néhány nappal később, ahogy szilvás gombócot gyúrtam a férjemnek, Hans bejött a konyhába és leült a reggeliző asztalhoz, az üveg tolóajtó mellé, ami kinézett tartósító anyaggal pácolt terjedelmes deszkateraszunkra. Meredten bámult rám és rögtön tudtam, hogy valami van a begyében.

Felséges tavaszi nap volt odakint, az azáleák és a rododendron bokrok teljes virágzásban tündököltek és egy kékmadár pár dolgozott fészükön a madárházban, amit tavaly szegeltem a nagy platánfára, az angolkert virágágyásain túl, és pletykás verébcsapatok csiripeltek zajosan az ereszek alatt.

A legnagyobb gyúródeszkákra nyújtottam ki a tésztát és egy kerek forgókéssel kis négyszögeket vágtam belőle, amikor Hans beszélni kezdett.

— Róza, — mondta. — Jártál fent a padláson mostanában?

— Nem, — vettem felé egy *te bolond vagy* nézést. — Hogyan mehettem volna oda fel? Örökké zárva tartod.

— Van valami ellenvetésed ellene? — felelte éles hangon, amit ijesztően idegennek találtam tőle. Harminc évig könnyű volt egy fedél alatt élni vele. Jó ember volt mindig, bár soha nem adtam okot neki, hogy rosszul bánjon velem, vagy kimutassa gonosz oldalát, ha egyáltalán volt neki. Engedelmes feleség és partner voltam, és néha még különleges kívánságait is teljesítettem, ha megkért az éjszaka közepén. Most valahogy másképpen hangzott. Felfedeztem a képeket és titkos életét és meg kellett húznom a határvonalat. Menj elmeorvoshoz, drágám, gondoltam, vagy megmondalak.

— Mint egy hivatásos pszichoanalitikust kérdezel? — kockáztattam meg egy mosolyt és tréfás hangot használtam. — Vagy a feleségedet kérdezed, akivel minden titkot megosztasz.

De Hans, ha egyszer megindult, nehéz volt megállítani. — Lényegtelen, hogy kinek, — mondta, — zárva tartom, ahogy tudod, hogy a gyerekek ne mehessenek fel.

— Még túl kicsik, hogy elérjék a húzózsineget.

— Talán már nem. — Hans ujjaival dobolt az asztalon és hideg szemekkel meredt rám. — Ha a te természetedet örökölték, akkor elég ravaszok lesznek, hogy a szék támlájára álljanak, és könnyen kitörhetik a nyakukat, ha leesnek.

— Sok bajt csinálhatnának, de nem csinálnak. — feleltem élesen, körbefordulva és a tűzliteres fazekat a sparheltre téve és meggyújtva a gázt alatta. — Miféle bogár eszi az agyadat, Hans? Kifele, nekem megmondhatod, hivatásos pszichoanalitikus vagyok.

— Valaki járt a padláson.

— Nem én.

Ez egy adoptált válasz volt, egy szükséges hazugság. Fent voltam és felfedeztem titkos oldalát, de ezt nem mondhattam meg neki. Az adott helyzetben a szükség legyőzte az igazságot. Várom kellett és figyelnem, hogy ki tudjam ugrasztani a nyulat a bokorból. Letörtem a lakatot a bőröndről és gyanú alá kerültem. Valószínűleg arra is rájött, hogy számos fényképet is elvettem. A félelem fekete kígyója mocorogni kezdett a gyomromban.

— Nagyon mérges lennék, ha kiderülne, hogy te voltál a tettes. — Hans kiegyenesítette kétméteres termetét és bokszerszerű öklét a tenyerébe csapta. — Ez egy magánügyek elleni sérelem, amit nem tűrhetek.

— Miféle magándolgokat rejtegetsz odafent, Hans? — Léptem hátra és megragadtam a sodrófát, ami nem számíthatott védelemnek negyvenöt centis bicepsze és lapátnagyságú diszkoszvető kezei ellen. — A kérdés az, hogy férfi vagy-e eléggé, hogy megoszd titkodat feleségeddel?

— Ha valaha is az jár az eszedben, hogy elválj tőlem és lekopassz és lerombold életem. — Hans felemelte az öklét és hangja menydörgött, mint a dűnék ellen zúduló szökőár dübörgése. — Nagyon meg fogod bánni. Visszadoblak ahonnan jöttél, abba a poloskák fertőzte Budapesti nyomornegyed szobába, ahonnan kivettelek. Semmid nem volt, amikor elvettelek feleségül. Én fizettem összes iskoláidat és én vettem ezt a luxusházat.

— Csillapodj, Hans. — feleltem és kihúztam a konyhafiókot, ahol tudtam, hogy van egy olló és reszkető kezemet rátettem. — Mond el, ami bánt téged. Elmeagyógyász vagyok, és bármit is mondasz kezelőorvosodnak, az orvos és páciens közötti titoktartás kötelez. Senkinek nem fogom elmondani. Visszavonnák orvosi engedélyemet, ha megtenném.

— Orvosi engedélyed, ha. — Hans kifújta a levegőt tüdejéből és a légáramlat szinte nekilökött a tűzhelynek, ahol a forró vizes fazék veszélyesen közel táncolt a peremhez. — Az én hírnevem tízszer annyit ér.

— Miből gondolod, hogy voltam a padláson? — merészeltem megkérdezni, remélve hogy Hans lassan kezd kifutni dühe gőzéből és csillapodik. — Nem vagyok kísértet, aki bezárt ajtók kulcslyukain jár ki-be és elhagyott padlásokon lebzsel.

— Nem számít, — felelte nyugodtabban és rendes arcszíne lassan visszatért az arcára és a nyakára. — Mostantól kezdve nyitva lesz a padlás. Ha a kislányoknak baja esik, a te hibád. Te kell, hogy telefonálj fiainknak.

— Vegyem ezt fenyegetésnek? — mondtam, felhozva a lehető legbutább és legprovokálóbb védekezést, amit lehetett a helyzetben.

— Nem, — felelte vontatottan és a folyosó fele kezdett menni a nappali és az ebédlő között, nyilvánvalóan a szándékkal, hogy kimegy a házból. — Úgy veszed, ahogy tetszik, de ha egyetlen lépést teszel a rossz irányba, nem fogok jóállni reakcióm kulturáltságáért.

— Húsz perc múlva kész a vacsora. — kiáltottam utána békítő hangon, amit egyáltalán nem érdemelt meg. — Nem vacsorázol idehaza? A kedvencedet csinálom.

— Nem, — felelte félvállról, kissé visszafordulva. — Ma este kint vacsorázom.

Egy másodpercig néztem utána, nem többet, majd megfogtam a nyers gombócokkal teli tálat és vacsoránkat beleborítottam a szemébe. — Hogy az isten verjen meg. — morogtam utána. — Én aztán soha többé nem fogok neked vacsorát csinálni.

Következő alkalommal, ahogy visszajöttem Budapestre, ahogy már említettem korábban, Pétert ismét fülig belehabarodva találtam egy nővel, Lídiával. Lídiát ismertem még az első gimnáziumból, ott ült velünk a franciaórán, de azokban az időkben még senki nem vette észre jelenlétét. Több tárgyból megbukott és eltanácsoltak. Nem jött vissza az iskolába, egy évig szülei lakásában lófrált, majd állást vállalt egy gyárban, mint adminisztrációs kisegítő.

A szülei, és itt megéri, hogy bővebben leírjam őket, hogy megértsük a síkos lejtőt, amin Péter megindult lefele, az öntudatos proletárosztály legkiválóbb és legtipikusabb képviselői voltak. Őt gyermekük volt, ami önmagában is dicséretre méltó eredmény bárkinek, és az állam kiutalt nekik egy nagyméretű lakást az István úton, amit akkor Landler Jenő utcának neveztek, a hírhedt és vérszomjas kommunista komiszár után, a keserves időkből, ami az Első Világháború elvesztését követte.

Egy másik keserves időszak alatt, ami Budapest angolszász szőnyegbombázásával kezdődött 1944-ben, a zsidók deportálásával folytatódott és a hét jeges téli héten át tartó ostrommal fejeződött be, rengeteg zsidó család pusztult el, jobban mondva a fasiszták tömegesen deportálták és megölték őket, és lakásaik ott maradtak lakatlanul.

Lídia szülei, József és Sára, nem sokkal az után, hogy a fegyverek elhallgattak, kérvényeztek és megkaptak egy ilyen elhagyott lakást, és mivel már akkor volt három gyermekük, és még egy párat megígértek, elnyerték a jogot, hogy beköltözzenek, és bútorostól együtt átvegyék, a nagyjából sértetlen zsidó otthont.

József asztalosként dolgozott, ez nagyon illett a nevéhez, egy gyárban, ahol koporsókat és deszkaládákat gyalultak és szeltek. Sára otthonmaradt a gyerekekkel és esti iskolába iratkozott, hogy elvégezze a középiskolát, de egyetlen vizsgát sem tudott sikeresen letenni. Nem azért mert buta volt, legravaszabb esze és legélesebb nyelve volt, bármi hatgyerekes nő közül, csak túlságosan sok dolga volt, hogy vezesse a háztartást és semmire sem ért rá.

Ezerkilencszáz hatvanhárom körül senki nem beszélt a Holocaustról. Senki nem faggatta a hangversenyzongora, vagy a többi drága bútor eredetét az alacsonyfizetésű szarkofágkészítő lakásában, amit Lídia és családja olyan fennhéjázóan bitoroltak és szerintük jogosan és megérdemelten a magukénak tartottak.

Lídia, ahogy Péter később elmondta nekem, egy könnyűvérű kis macska volt, aki idősebb nőkkel barátkozott és már zsenge éveiben elveszítette szüzességét, egy szex bulin, amit barátnői a Budapesti alvilágból való vagány fiúbarátaik részére rendeztek. Miután Péter kiadta az utamat, egyedül érezte magát és elment az egyik helybeli ismerkedési táncra, ahol belefutott gimnazista osztálytársába, Lászlóba és László olyan ajánlatot tett neki, amit nem lehetett visszautasítani.

— Van egy barátnőm, — László kezdte, — és megdugtam. Még mindig jó ismerősök vagyunk, de már nem járunk együtt. Akarod te is megdugni?

— Hogyne, — Péter vállat vont, — miért ne?

— Bemutatlak neki, — László nézte a táncolók kavargó tömegét és enigmatikus, távolba merengő arcot vágott. — Gyere át hozzánk holnap este és átviszlek hozzájuk.

Másnap késő délután ott találták Lídiát, a rekamiéja szélén ülni, a hálósobában, ahol a hangversenyzongora volt, és a háromrészes faragott ruhásszekrény és a leány barátságosan megveregette a mellette lévő helyet.

— Ül le. Mi is a neved? Péter, ugye. Ismerkedjünk meg.

Bokros teendőire hivatkozva László exkuzálta magát és távozott.

— Hol dolgozol? — kérdezte a leány, miután László elment.

— Nem dolgozom, — Péter felelte és beszívta Lídia illatát és bensőjébe abszorbeálta a mámorító nőiességet, ami a leány törekény alakjából áradt felé. — Egyetemi hallgató vagyok.

— Cuki, — Lídia megfogta Péter kezét, — szereted a zenét?

— Aha.

— Gyere, ülj le mellém a zongorához és játszok neked valamit.

Lídia játszott néhány népszerű számot, utoljára a *Szeretlek Én, Jöjj Vissza Hozzám* klasszikus dalt Consuelo Velasquez spanyol szerzőtől. A leány beleélte magát a mágikus erejű dallamba és csilingelő hangon énekelte hozzá a varázslatos szavakat. Lassan ingatva felső testét és szemeit lehunyva, kissé előre tartotta csókra csücsörített ajkait és Péter nem tudott ellenállni. Száját rányomta a leányéra és istenesen megcsókolta.

Minden nagy szerelem egy fejvesztetten lángoló szenvedélyes csókkal kezdődik. A jövőbeli kapcsolat minden részlete bele van sűrítve ebbe a fenséges, korlátozások nélküli pillanatba, különösen akkor, ha egy ilyen szédítően elbűvölő dallam festi alá.

Lídia elfogadta a csókot, ajkai kissé megnyíltak és nyelve egy másodpercre előbukkant. Majd visszahúzódott és eltolta Pétert magától.

— Megcsókoltál? — mondta rosszálló hangon.

— Igen, — Péter bámulta szerelmesen a leányt.

— És visszacsókoltalak?

— Igen, visszacsókoltál.

— Nem. Nem csókoltalak vissza. — Lídia megrázta a fejét és gesztenyebarna loknijai egyik oldalról a másikkra repültek. — És máskor ne próbáld meg. Nem szeretek csokolódnizni az első randevún.

Egy női ingerkedés tökéletesen kivitelezve és a hosszabb kapcsolat valószínű lehetősége gondosan beleszőve, Péter nem vette észre a veszélyes ösvényt, amire oly ravaszul rávezették. Két oldalról támadó hadművelet, a könnyű közösülés megígért kilátása, bár nem a célpontnak kiszemelt leány által, Péter olyan lett, mint egy levesbe hullott légy és szabadulásra többet nem volt lehetőség. Nem a naivitással, ami természete volt és a jóhiszeműséggel, ami komplikációk nélküli lelke mélyén lakozott.

Ha nem tudsz kemény lenni és durva, ne reménykedj, többet nem kerülsz le a horogról.

A viszony a szokásos módon fejlődött tovább. Néhány hét múlva melegebb idők jártak és Lídia vékony kis ruhát viselt és lábaira nem húzott harisnyát. Hanyatt dőlt a pamlagon, amit éjszaka ágyának használt, és lehunyta a szemeit. Combjai kissé széjjelnyíltak

és Péter vette a lapot. Kezét Lídia privát testrészére tette, micsoda mennyei gyönyör számára, és Lídia engedte egy másodpercig.

Éppen kezdett belejönni a legjavába, amikor a leány felugrott és nagyot kiáltott.

— Semmivel sem vagy jobb, mint a többiek. Minden férfi ugyanazt akarja. Szégyelld magad. Azt hittem, hogy szeretsz.

— Hohó, — Péter visszahúzódott. — Bocsánat, azt hittem, hogy készen állsz.

— Akarom, hogy valamit végy tudomásul. — Lídia felült és lesimította a ruháját. — Soha nem fogom csinálni házasságon kívül. Nem fogja senki tőlem elvenni, ami jogosan a férjemé a nászéjszakánkon.

— Már úgy érted, hogy te még... — Péter mondta lihegve, hiszen fel volt izgulva és a kijelentés meglepte.

— Peresze, hogy az vagyok. — Lídia szemei villámokat szórtak Péter felé. — Mit gondoltál?

— De, László azt mondta.

— Mit mondott neked?

— Hogy vele csináltad és már akkor nem volt az első alkalmad.

— László egy aljas hazug. A férfiak szeretnek dicsekedni nem létező hódításaikkal.

Péter nem vitatkozott tovább, de amikor a következő alkalommal találkozott Lászlóval felhozta az ügyet.

— Ugyan már, — László hahotázott, — Pontosan itt csináltuk a saját ágyamban. — mondta és részletesen ecsetelte, hogy hogyan csinálták Lídiával és miket mondott a leány az aktus után.

Ettől kezdve László minden alkalommal, amikor találkoztak leereszkedő hangon hergelte Pétert. — Te még mindig nem csináltad vele, ugye? Én már csináltam.

Ha nem számítjuk ezt az egyre gennyesedő problémát, Péter és Lídia aránylag kellemes boldogságban töltötték együttlétüket. Péter még Lídia anyjával is összebarátkozott. Házitanítóként oktatta alapvető algebrára, a tárgyra, amit az asszonyság képtelen volt felfogni, és elbeszélgetett vele, hogy a kommunisták milyen sikereket értek el a társadalmi segélynyújtás terén. Május kezdetén, ahogy Péter indult haza egy este elhaladt a nyitott konyhaajtó előtt és Sára mama beintette. József, a férj hátával nekitámaszkodott a mosogatónak és kinézett az ablakon a gangra és Lídia az ajtó közelében állt, szemeit szégyenlősen lesütve és lábbelijét tanulmányozva.

— Lídiának férjhez kell mennie, — Sári néni kezdte és összehúzta a szemöldökét, és ijesztően komolynak és szigorúnak látszott, ahogy hozzátette. — Huszonkét éves és nincs vesztegetni való ideje.

Isten végtelen kegyelméből Péter kapásból és gondolkodás nélkül válaszolt. Ha habozott volna és fontolgatta volna, hogy a szülők elvégre indokoltan aggódnak a lányukért, kényszerítették volna, hogy egy abszolút unintelligens család hat gyermekéből feleségül vegye a legidősebbet.

— Akkor Lídia menjen férjhez, — Péter felelte és a gondviselésnek hálájából a menekülés egyetlen útját választotta és sietve megindult a kijárat felé. — De, nem hozzám, — folytatta, — Még több mint két év nehéz egyetemi tanulás áll előttem, és még csak nem is gondolhatok házasságra.

És ezzel kint is volt az ajtón. Kettesével szedve a lépcsőket lerohant a földszintre és ki a kapun. Kint gyors léptekkel elgyalogolt egy teljes utca hosszat, amikor észrevette, hogy Lídia rohan utána.

— Nem az én ötletem volt, — lihegte a leány és karját belefonta Péter karjába. — A mama néha nagyon spontán és védelmező, de jót akar. Kitiltott a házból, de én továbbra is akarok veled járni. Mostantól kezdve mehetek én hozzátok és nálatok találkozhatunk.

— Lehetséges, — Péter bólintott. — A szüleim minden szombat este átmennek a nagymamához televíziót nézni. Gyere át nyolc óra körül és az egész lakás a mienk. Más napokon kimehetünk a hegyekbe kirándulni, vagy valamelyik strandra vagy egy moziba. Minden rendben lesz, csak a nősülést ne hozd fel többé.

Ez a bujkáló randevúzás folyt, amikor visszajöttem a tanítóképzőből és felhívtam Pétert. Egy presszóban találkoztunk és büszkén magyaráztam neki a pedagógiát, az ifjú generáció tanításának tudományát. Ezúttal jobban megértőnek hangzott, nem annyira elvadult szakbarbárnak, mint azelőtt. Egyidejűleg, és ha harminc év távlatából visszatekintve elemzem, akkor vettem észre először, hogy Péternek rossz oldala is van. Amennyire könnyen felfogta és megoldotta a mérnöki és tudományos problémákat, akkoriban már pénzért csinálta kevésbé jó felfogású évfolyamtársainak féléves tervezési feladatait és gimnazista diákokat korrepetált, annyira gyenge volt a társadalmi kapcsolatok területén, főleg a szerelmi viszonyok esetében. Soha nem kereste egy leányban a jövőendő feleséget, mindig csak a szexet akarta, kötelezettségek nélkül és hazudott szándékait illetően. Nagyon szerencsés volt, hogy Lídia nem feküdt meg neki. Egy törvénytelen gyerekkel végezte volna és gyerektartást fizethetett volna a következő húsz éven keresztül.

Péter családja mélységesen megvetette Lídiát. A szerelem elvette Péter esztét, a bujaság lángja kiegészítette az agyát, de szülei átláttak a lányon. Nekik Lídia egy nagyszájú, szemtelen beképzelt liba volt, akiben semmi nem volt csak üres levegő. Péter szülei engem kedveltek, és folyamatosan fokozottabban, ahogy egyre szélesebbre bontogatott szárnyaim alatt szorgosan gyűjtögettem a felsőfokú oktatás sikeres éveit.

Azokban az években nagyfokú bizonytalansági és kissebségi problémával küszködtem. Az én szüleim nem adtak nekem egy luxusszobát zongorával és pazar bútorokkal és soha nem adtak korlátozatlan engedélyt, hogy fiúkkal és férfiakkal flörtöljek. Diákszálló szobákban laktam, emeletes ágyakban aludtam, menzákon ettem, és ha a magam erejéből kellett fenntartanom magamat, poloska fertőzte albérleteket béreltem mindenféle vénasszonyok rendetlen lakásaiban. De volt egyvalamim ami, Lídiának nem. Elveim voltak. Nem henteregtem férfiakkal, nem ugrattam be őket, hogy szeressenek és nem hazudtam nekik. Értelmiségi foglalkozású professzionista nővé válás útján haladtam és a fejemet magasra tartottam és szexuális tevékenységemet a minimumra korlátoztam.

Ideáлом és szilárd sziklám a viharos tenger közepén, fizikai elvállásunk ellenére Péter maradt. Kapcsolatunk már nyolc év messzeségbe nézhetett vissza, és egyetlen nap sem telt el első találkozásunk óta, hogy ne fontolgattam volna, hogy mi lenne a véleménye egy bizonyos témában, és mennyi elismerést kapnék tőle legutóbbi eredményemért. Péter volt az én vallásom, ő volt az én felkent Jézusom és én voltam a legalázatosabb és legodaadóbb spirituális menyasszonya.

Akkor nem tudtam, de most, terápia óráink folyamán jöttem rá, hogy Péternek már akkor megvolt a karakterhibája, ami magában hordozta jövőbeli pusztulásának és erkölcsi bukásának csiráit. Mint súlyos köveket egy puttyban, amiben bárhová, ahova ment, hátára csatolva vitte magával hiányosságainak terheit. Nem számított, hogy mennyire akart szabadulni, eredendő hibái mindenhova követték.

Társadalmi ösztöndíj szerződésének feltételei szerint, nyaranta egy hónapot az adományozó cégnél kellett dolgoznia. Eredetileg egy kis gépészeti vállalkozó céggel kötötte szerződését, ami ipari szellőző berendezéseket szerelt országszerte. Harmadik egyetemi éve alatt, a kormány egyesíteni kényszerített tíz hasonló céget és egy hatalmas konglomerátumot formált belőle. Péter szerződése is az új, hatalmas cég tulajdonába került. Ahogy irodájukban dolgozott, együtt a menedzserekkel és a technikusokkal, akik mindössze hat elemi iskolázottsággal rendelkeztek, de a kommunista párttagság veres könyvecskéjét állandóan a zsebükben hordozták, tudat alatt felismerte, hogy mi vár rá diplomájának megszerzése után és kezdte ifjú optimizmusát elveszíteni és a csalódottság vizes lepedőt húzott reményteljes várakozásaira. Ez a rejtett sorstalanság tette vele, hogy a jelen gyönyöreinek akart élni és Lídia kicsapongásait kergette, az én jövőbeli ambícióim elismerése és méltányolása helyett. Lídia teletöltötte a fejét az izgalmas élet meséivel és céltalan életvitelű lényegtelen barátainak fontosságával, akik bárkoba jártak és éjszakai lokálokba, és akiknél a legelismerhetőbb teljesítménynek számított, hogy melyik látta elsőnek a legújabb sztriptíz számot, vagy kizárólag felnőtteknek való kabarét, és aki a legjobban tudta a különleges italok vagy kevertek neveit.

Lídia világa idegen volt Péternek és soha nem fogadta el sehova nem vezető üres életfilozófiáját, de mégis létrehozott egy alapvető ellentmondást személyiségében, ami összezavarta és elveszítette józan összpontosítását.

Azon a nyáron többször is találkoztunk és beszélgettünk. Beszélgetés volt a mi erősségünk, egy intellektuális igyekezet, ami soha meg nem tehetett Lídiával. Nem mintha Lídia nem lett volna egy szószátyár beszélőautomata önmagában is, és Péter a grand ideák legtájékozottabb terjesztője, mégsem volt közös témájuk és semmiről sem tudtak beszélgetni. Ha együtt voltak, a nemi szervek anatómiai részleteinek felfedezése és tanulmányozása és az előjátékon kívül, halálra untatták egymást és duzzogó hallgatásba burkolódtak.

Nálam nem volt olyan téma, amit meg ne tudtam volna tárgyalni Péterrel. Drága nővérem, Barbara egy aránylag egyszerű emberhez ment férjhez, egy esztorgályoshoz valami gyárból, akit házastársi hűtlenséggel gyanúsított.

— Miből gondolja Barbara, hogy a férje megcsalja? — Péter kérdezte. — Elkapta valami másik nővel?

— Nem, — feleltem meggyőződéssel, — bepiszkolt zsebkendőket talál.

— Kinek a zsebkendőit?

— A férjéjét.

— Semmit nem jelent. — Péter mosolygott titokzatosan. — A fickó csupán csak játszadozik magával, ami káros lehet a házasság szempontjából, de semmi esetre sem számítható hűtlenségnek.

— Ez undorító. — feleltem kapásból.

— Minden bizonnyal, — Péter bólintott. — Lídia szinte naponta csinálja nekem. A gyakorlat erősen lecsökkenti a babacsinálást.

— Miért nem szabadulsz meg tőle? — feleltem. — Ha annyira magadon alulinak tartod.

— Meg fogok szabadulni tőle, — nézett a szemembe és szinte hittem neki. — Munkálkodom rajta.

Még egy esztendő elmúlt. Elvégeztem második évemet is a tanítónőképzőben és Péter még mindig együtt járt Lídiával. Az állandóam megszakadó és újraélesztett viharos kapcsolat tisztára bolonddá tette Pétert. Lídia mindent elkövetett, hogy bosszantsa Pétert. Péter nem dohányzott, Lídia állandóan az orra alá füstölt. Péter kedvelte Lídia gesztenyebarna hajszínét, Lídia befestette szőkére. Lídia pénztárosként dolgozott a Bizományi Áruháznál és egyik üzletből a másikba tették és legtöbb helyen egy öreg zsidó férfi volt a főnöke. Lídia kacérkodott velük, flörtölt és kacsingatott, hogy esetleg kaphatnak valamit és felbátorította őket, hogy közeledjenek feléje. Az állandósuló történetek zamatos részleteit nagy gyönyörrel mesélte el Péternek, aki felmérgesedett és szembeállt az egyikkel, aki éppen a kerületi igazgató talált lenni.

— Hagyjon Lídiának békét, — Péter megállította az öreg izraelitát az utcán. — Lídia a menyasszonyom.

— Hordja el magát, maga alávaló szemét. — A provokált férfi Péter felé fordult és szemében megmérhetetlen gyűlölet lobogott. — Vagy elvitetem magát a rendőrséggel.

Ezerkilencszáz és negyvennégyben ugyanezt a férfit az utcáról terelték össze és elszállították Auschwitzba, ugyanilyen goy fiatalemberek, akik korban és kinézetben ijesztően hasonlítottak Péterre. Csak a nyilaskeresztes karpaszomány hiányzott. Péter soha nem szándékozott ilyen szörnyűséggel ijesztgetni, de a sérelem megtörtént. Lídiát majdnem kirúgták az állásából és meg kellett ígérnie, hogy szakít egy ilyenféle megvetésre méltó náci ivadékkal.

Lídia telefonált Lászlónak és panaszt tett Péter ellen.

— Beszélj a barátoddal, — visította, — és mond meg neki, hogy ne sértegesse munkatársaimat.

Péter és Lídia közötti kapcsolat megromlott, de soha nem ért el a szakítási pontot. Egy másik nő volt szükséges, hogy kettévágja a gordiuszi csomót és az nem én voltam. A másik nő történetét is le kell, majd írom egy napon, de most nincs több erőm visszaemlékezni. A férjem egy veszélyes perverz és testi bántalmazással fenyegetett. Elsősorban és legfontosabban ezzel a kérdéssel kell foglalkoznom.

Nyolcadik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

— **L**égy kegyes hozzám, szentlélek, — csippentettem be ajkaimat hüvelykem és mutatóujjam közé. — És szállj alá rám szükségem órájában.

Ideje lenne, hogy megtagadjam érzelmeimet, hogy szabaddá tegyem racionális okfejtésemet és kellene, hogy újra asszimiláljam a szenvedélyeket, melyeket hatalmamban tartottam azelőtt? Ezek voltak a kérdések, amiken tépelődtem mielőtt Péter megérkezett következő terápia szessziókra. Fel kellene-e, hogy világosítsam, hogy ki vagyok és kérjem a segítségét? Egy férjjel szemben, aki az ördög cimborája lett, bár eredetileg ő adta nekem a jegyet a gazdagsághoz tartó vonatra, hogy beléphessek a felső középosztály soraiba. Senki meg nem jósolhatja, hogy mi lesz, ha Hanst szembesítem a képekkel. Nem kockáztathattam meg ezt az esélyt. Harminc év biztonsága és kényelme több lenne talán, mint amit megérdeklek? Kell, hogy találjak más utakat is, hogy elérjem a totál beteljesülést. Péter már olyan sokszor megtagadott és becsapott, miért bíznék meg benne most? Talán mégis ő lenne az utolsó ütkőártya, ami a paklimban rejlik?

Eszembe jutott, hogy Hans mennyire hidegen nemtörődöm volt, amikor eladta szüleinek ősi házat Alkmaarban és a fiam, Arnful kiabált rá. — Vissza fogom venni, te átkozott. A ház családi tulajdonban kellett volna, hogy maradjon.

Hans keresztülnézett rajta, nem szólt semmit és megkötötte az eladási szerződést. A pénzt befektette, amikor a tőzsde a legalacsonyabban állt, 1992-ben és óriási hasznot zsebelt be, amikor közvetlenül a technológia buborék széjjelpukkanása előtt 2001-ben eladta érdekeltségeit. Lelkiismeretlen spekulációin keresett aljas pénzén női fehérneműt vásárolt és szadista mazochizmus tevékenységet folytatott. Gyűlölni kezdtem, nem azért, amit csinált, de ahogy csinálta. Titokban a hátam mögött, meggyalázva házastársi bizalmamat.

Péter kopogott az ajtón és beengedtem. Elvégre határa volt, hogy mennyire gyötörhettem magamat, és hamis mosolyt erőltettem az arcomra, egy mesterkélt bizonyítékát, hogy mennyire erős voltam hivatásomban és kiegyensúlyozott a dolgaiban.

— Várjon, — állítottam meg felemelt tenyeremmel. — Szeretnék kérdezni magától valamit, mielőtt elkezdjük szessziókat.

— Kérdezzen, — bólintott.

— Nős?

— Nem a jelen pillanatban.

— Elvált? — kérdeztem és leírtam a választ a csipesz írótablára, amit az ölemben tartottam.

— Egyszer, nagyon hosszú idővel ez előtt. — felelte és a gyűlölet gonosz lángja lobbant fel mélyen ülő szemeiben.

Oh, mennyire imádtam én valamikor azokat a szemeket. Olyannyira melankolikusak voltak és szomorúak, mintha valami örökké hiányozna neki, mintha folyton tévedett volna és mindig valamit meg kellene bánnia. Valahogy mindig azt éreztem, hogy okosabb, mint én, és látja a jövőt és kitartóan dolgozik, hogy elérje, amit maga elé tűzött. Miért engedtem, hogy más nők elkaparintsák előlem? Miért nem volt bátorságom, hogy megszerezsem, ami jogosan az enyém? Miért nem mentettem meg Pétert saját magától?

— Voltak mások is? — kérdeztem.

— Igen, — nézett rám kíváncsian. — Miért?

— Semmi különösebb ok, — fordítottam el a tekintetemet. — Be kell, hogy vezessem az adataiba, amit össze kell állítanom, hogy megfelelő programot javasoljak bajának kezelésére.

— Maga ismerősnek tűnik, — Péter keskenyre húzta a szemét és arcom felé nyúlt, hogy felemelje államát, de elütöttem a kezét.

— Ne nyúljon hozzám, — figyelmeztettem szigorú hangon, — a kezelőorvosa vagyok.

— Bocsánat, — Péter szemtelenül leereszkedő grimaszt vetett felém. — Azt hittem, de lehetetlen.

— Hagyja abba. — emeltem fel a hangomat és a csipeszes írótablát a mellemhez szorítottam. — Igaza van, teljesen lehetetlen. Ne is gondoljon rá.

— Második feleségem is volt, — változtatott tónusán és békítő hangon folytatta, de a leereszkedően visszataszító vigyor nem tűnt el az arcától. — Hosszú és boldog házasságban éltünk, de egy évvel ezelőtt meghalt a drágám.

— Gyerekek? Hány gyereke van? — kérdeztem és próbáltam nyugodtságot mutatni.

— Egy. Egy fiú, akiről már beszéltem. A második feleségemtől.

— Folytassa, hallgatom.

— Nem, hacsak meg nem iszik velem valamit egy bárban. Vagy ragaszkodik a terápiához és megvárja, amíg a részhez érek, amit hallani akar, vagy legyen a barátom és mindent elmondunk egymásnak. Maga elmondja a maga történetét és én a magamét.

— Folytassa ahol abbahagyta, — feleltem, — és ha itt lesz az ideje, én is elmondom a magamét.

— Rendben. — nézett rám és valami ármányosan nehéz súlyossággal hallgatott. — Elmondhatom, hogy milyen keményen dolgoztam, hogy talpra álljak, mialatt maga a rövid utat választotta a gazdagság paradicsomába.

Ettől a mondatától fogva tudtam, hogy tudja, hogy ki vagyok, de egyelőre még nem akarta beismerni. Akarta, hogy meghallgassam balszerencséit és nemes erőfeszítéseit, mielőtt hajlandó volt segítő kezet nyújtani nekem. Nem azért mert gyötörni akart és hibáztatni, hogy egy befutott idősebb férfival estem szerelembe. Csak demonstrálni akarta erejét, az eltökéltséget és a kitartást, amit mindig csodáltam benne. Azt akarta, hogy még egyszer fülig szerelembe essek vele. Akarta, hogy elfelejtsem mennyire gonoszul bánt velem, amikor fiatalok voltunk. Meg akarta tisztítani a lelkét; akarta, hogy meghallgassam a gyónását és feloldozást adjak neki. Meg akarta mutatni, hogy letöltötte idejét a büntettekért, amiket benne való naiv hiszékenységem ellen harminc évvel ezelőtt elkövetett.

Pokorny Péter, 1972

Péter két évet dolgozott Mr. Wurmfeld cégénél. Ez alatt a két év alatt elsajátította a szakmát, a Carrier és Trane cégek szakkönyveiből kitanulta a légkondicionálás és hűtőberendezések elméletét, egy könyvtárra való diagramot gyűjtött össze a csővezetési és szerelési részletekről és kitanulta, hogyan működnek a modern magasépítésű épületek gépészeti berendezései. Hamarosan a kis cégnek vezető tervezője lett és egy tucat rajzoló dolgozott irányítása alatt. Jelentős és anyagilag hasznosítható szakmai tudást szedett össze és nekiállt előkészíteni feljebb lépését. Több állásinterjúra ment. Minden egyes sikertelen alkalomból tanult valamit és egyre javította írott és beszélt angolságát. Több privát munkaközvetítő céggel vette fel a kapcsolatot és hivatásos fejdámszok kezdtek felfigyelni foglalkozási életrajzára. Az egyik elküldte, le a Dun & Bradstreet épülethez, Manhattan alsóvárosába, hogy beszéljen Grossman Nathan úrral, az Alexander Potter cég, egy neves és régi környezetvédelemmel foglalkozó tervezőmérnöki iroda alelnökével, az épület egyik bérlőjével.

— Gépészmérnöki oklevelem van és hét éves gyakorlatom, ami hároméves amerikai tapasztalatot foglal magában. — Péter jelentett ki szerény, de büszke mosollyal az arcán.

— Hogyan nevezi magyarul az oklevelét? — az idős alelnök kételkedő pillantást vetett Péterre.

— Diplomának, — Péter válaszolta becsületesen, de kissé zavartan, mert nagyon jól tudta, hogy Amerikában csak a középiskolai végzettséget nevezik diplomának.

— Jó, — az idős úr megsimogatta a szakáll helyét és hátradőlt székében. — Fel van véve.

Grossman Nathan döntését arra alapozta, abban az időben Péter számára ismeretlenül, hogy a helyes terminológia a tengerentúlon, amit más európai és magyar mérnököktől tudott meg, akik dolgoztak neki, hogy az oklevelet diplomának nevezik. Csak Péter őszinteségét tette próbára.

— Alapfizetése 240 dollár lesz negyvenórás munkahétre. — Grossman folytatta. — De lényegesen többet fog keresni, mivel jelenleg napi két óra kötelező túlóra időbeosztással dolgozunk. Elfogadja?

Péter természetesen, hogy elfogadta. A földalattin vissza az East 41st utcáig kimondhatatlan boldogságban úszott és örömmel engedelmeskedett, amikor Mr. Wurmfeld behívta az irodájába, hogy kioktassa, mivel túl sokszor jött vissza megkésve az ebédszünetről.

— Állás ajánlatot kaptam, Mr. Wurmfeld, — Péter megelőzte, bármi fegyelmezési szózatot is szándékozott főnöke adni neki. — És nagyon sajnálom, hogy itt kell hagynom cégét és köszönöm eddigi támogatását, de ez egy olyan alkalom, amit nem tudok elszalasztani.

Wurmfeld Charlie jó ember volt. Olyan fajta egyéniség, aki kitűnő szakmai képzettséggel rendelkezett és mindig szorgalmasan dolgozott, hogy előbbre haladjon. Szigorú arca barátságossá enyhült és elismerő mosoly telepedett arcára.

— Minden jót kívánok, Péter. — nyújtotta ki a kezét és kezét rázott Péterrel. — Maga is kitanulta a szakmát a kezem alatt, ahogy azt már sokan mások megtették, és biztos vagyok benne, hogy sikeresen megállja a helyét a mi cégünknel lényegesen többet követelő munkahelyen és nehezebb körülmények között is.

Két héttel később Péter megkezdte új állását. Egy fiatal mérnök, Hayes Denis elmagyarázta neki a cég munkaszabályzatát és a juttatásokat és valahol a hatalmas rajzterem hátsó részében leültette egy íróasztalhoz. Közvetlen mellette ülő munkatársa, ki más, egy magyar hölgy, Gálfi Erzsébet volt, aki történetesen ugyanannál a cégnél dolgozott Budapesten, ahol Péter édesapja. Erzsébet népszerű személyiség volt a rajzteremben, sokan megálltak asztalánál egy ingyen süteményre és viszonzásul beszélgettek vele. Erzsébeten keresztül Péter is hamarosan ismerté vált a cégen belül.

Alexander Potter és társai cég, New York legrégebbi tervező intézete volt és elsőnek vettek fel színes bőrű mérnököket és számos diplomásuk volt Haitiből, Pierre, Claude and Maurice nevezetű kreolok. Temérdek munka volt, főleg három hatalmas szennyvíztisztító telep bővítésével kapcsolatban, kettő Washington főváros közelében és egy Baltimore-ban.

Péter közvetlen főnöke egy Pattel nevű indiai úriember volt. Rajta kívül sokan mások is voltak Ázsiából, főleg Tajvanból és a Fülöp szigetekről. Általánosságban beszélve, több idegen születésű alkalmazott volt, mint amerikai születésű fehér, akik szinte kizárólag mind alelnökök és társtulajdonosok voltak.

Ez volt az első hely, ahol háromévi amerikai tartózkodás után Péter végre otthon érezte magát és hasznosítani tudta tanult mérnöki szakmáját.

Kilenc hónappal később a patinás céget megvette egy Bostonból való óriáscég, Camp Dresser and Mcquee és átköltöztette a nemrégiben megnyitott, de még nem teljesen befejezett World Trade Center építletcsoport South Tornyának 22-ik emeletére.

Íróasztalától Péternek csodálatos kilátása volt a New York Upper Bay tengeröblre és a Szabadságszoborra. A világ tetején ülve érezte magát és bőségesen kezdte besöpörni a pénzt.

Kollégái és főnökei mind tisztességes családos emberek voltak és semmi körülmények között nem mondhatta meg nekik, hogy egy gay férfivel lakik együtt és egy prostituálttal. A kártyavár, amit oly gondosan épített idáig készen állt, hogy összeomljon, hazugságainak súlya alatt, a félrevezetések alatt, amiket soha nem szándékozott gyaníttatni.

Egyelőre csak annyit mondott Erzsébetnek, hogy egy lakbérszabályozott lakóház tulajdonosa, amire hatalmas kölcsönt vett fel, és minden egyes lakást ki kellett adnia és az egyikben lakik egy gyermektelen párral együtt. És, hogy minden fillérre szüksége van, hogy fizesse a jelzálogkölcsön részleteit, karbantartásokat, a fűtést és a javításokat.

— Nagyon ügyes, — Erzsébet bólintott elismerően. — Biztos benne, hogy maga nem zsidó?

Erzsébet zsidó volt, bár egyetlen munkatársa sem tudta róla, kivéve Grossman úr, aki maga is zsidó volt, és akinek Erzsébet megmutatta a karjára tetovált számot, amit az Auschwitz haláltáborban égettek rá.

Erzsébet feltette a kérdést, hogy Péter gondolt-e már nősülésre és Péter habozás nélkül felelt.

— Majd megnősülök, de még nem találtam megfelelő leányt.

— Igaza van, — Erzsébet csoszogott, hogy elrendezze teasüteményeit a kávéfőző géphez közeli pulton. — Várjon addig, amíg van elegendő pénze és rangja. Minél több vagyonat halmoz fel, annál jobb partit tud majd csinálni.

Ezzel a végtelen bölcsességgel a kérdés nyugalomba lett téve. Senki fogta kérdőre, hogy Pétert miért nem hívja soha senki magánszemély, és ez termelékenység szempontjából jobb is volt. Péter fiatal volt és hibátlanul tisztességesnek látszott.

Mike csendes természetű ember volt, többnyire a maga dolgaival foglalkozott. A múzeum vezetősége megengedte, hogy szabadon ossza be munkaidejét és gyakran hozott haza munkát és felbecsülhetetlen értékű műtárgyakon dolgozott a nappaliban. Egy alkalommal hat hónapot töltött egy szarkofág restaurálásán, a háromezer éves múmia még mindig benne az ősi koporsóban, és napközben mellette aludt a díványon, amíg szobatársai munkában voltak. Művészien helyrehozott egy dodó madárpár kitömött maradványait, egy kihalt erszényes farkast Ausztráliából, egy berberoroszlánt az Atlasz hegyeiből és egy ezüsthátú gorillát a Kongóból.

Ha éjszaka nem tudott aludni, és szüneteltetni akarta a szakmája megkövetelte fájdalmasan gondos részletmunkát, hosszú magányos sétákra indult a Central Parkon keresztül, le a kizárólag felnőttek részére való filmeket vetítő mozi házakba, a West 42nd utcában.

Elhagyott ligeti padokon más magányos férfiakkal találkozott, alkalmi partnereket szedett fel az egész éjszaka folyamatosan pornófilmeket vetítő filmszínházak alagsorbeli végében és végül előrelépett és felfedezte az ultima paradicsomot, a Dobozt.

A Doboz egy nagyméretű elhagyott kamion utánfutó volt az egyik West Side kikötőstégre leparkolva. Gay férfiak mentek oda, minden azonosító okirat nélkül és rendszerint teljesen ruhátlanul, hacsak fel nem öltöztek rendőrnek. Világítás nem létezett, senki nem kérdezett neveket, senkinél nem volt személyi igazolvány, legfeljebb egy telefonszám tintával ráírva a kézfejükre, ha valami ritka esetben esetleg segítség szükségeltetett.

Egy szombat reggelen, percekkel csak hat óra után, Péter telefonhívást kapott a New Yorki rendőrségtől.

— Kéretik, hogy lejöjjön a Városi Hullaházhoz a First Avenue úton, közel az East 32nd utcához és azonosítson egy halottat. — mondta egy darabos és érzéketlen hang a vonal másik végéből. — Legközelebbi hozzátartozó után kutatunk és a maga telefonszámát találtuk az elhunyt kezére ráírva. Lehet, hogy az egyik barátja, vagy valaki, akit ismer.

— Jövök, amilyen gyorsan csak tudok. — Péter felelte az álmoságtól még mindig erősen kábultan és jeges reszketés futott végig a gerincén. Tudta, a halott személy csakis Mike lehet. Barátja kockázatos életet élt és senki más nem tudta ezt a telefonszámot, csak ő.

— Kár sietni, — a hang hozzátette. — Az elkövetkező néhány nap alatt az illető nem megy sehova.

Péter bekopogott Angelina ajtaján. — Ébredj fel, angyalbogár. Úgy néz ki, hogy Mike meghalt és el kell, hogy hozassuk a városi hullaházból.

A reggelit kihagyták, ügyes elővigyázatosság hányinger ellen, és taxiba vágták magukat és elhajtattak az East 32nd utca végébe. Egy szemüveges férfi, kétes foltokkal szennyezett fehér köpenyben fogadta őket, és egy detektívvvel együtt, akit megbíztak az eset kinyomozásával, levezette őket a második alagsorba, mélyen az utca kövezete alatt.

A fehérköpenyes egy felíratra mutatott, ami a lobbiban függött alá a mennyezetről.

Szűnjenek meg a beszélgetések és meneküljön a nevetés. Ezen a helyen a halottak lelík örömeiket, hogy segíthetnek az élőknek.

A fehérköpenyes átvizsgálta néhány iratot, bólintott és egy rozsdamentes acélból készült hosszú asztalhoz lépett, ahol lepedővel leborítva egy hulla feküdt és felemelte a takaró sarkát és megmutatta az elhunyt arcát.

— Ismeri? — a detektív nézett Péterre kérdően.

— Igen, — Péter ajka elkékült és alig tudott beszélni, mialatt Angelina elfordult és visszafojtott egy száraz öklendezést. — Ez a mi szobatársunk, már úgy értem volt szobatársunk. Barnes Mike a neve. Mi történt vele? Hogyan halt meg?

— Megfulladt, — a fehérköpenyes ujjával összecsiszte a halott orrát és kifeszítette a száját. — Valami vastag tárgyat lenyomtak a torkán.

— Mi elintézzük a temetést. — Péter hangja remegett. — Rendes ember volt. Megérdemel egy tisztességes temetést.

— Egy alávaló buzeráns volt. — A detektív kibontott egy csomag rágógumit és romlott fogai közé helyezett egy darabot. — A Hudson folyóban találtuk lebegve egy Greenwich Village-i kikötőmóló mellett. Mit mondjak magának? Megkapta, amit keresett.

— Ne beszéljen így, — Péter összeráncolta a homlokát és jeges pillantást vetett a detektívre. — Tehetséges alkotóművész volt, egyike a legjobbaknak, akik valaha is éltek az Atlanti óceán innenső oldalán.

Miután kitöltöttek néhány iratot és otthagyták a detektívet, hogy intézze a következő esetet Angelina és Péter valahogy ismét kitaláltak az utcára és észak felé fordultak a First Avenue mentében.

— Akarsz reggelizni? Fizetek. — Péter kérdezte.

— Nem tudok enni, — a leány rázta a fejét. — Ez rettenetesen volt. Borzalmasan meg vagyok ijedve.

— Éppen azért, — Péter noszogatta. — Ismerek egy kis reggelizőt az East 34th utca és a Third Avenue sarkán. Igyál meg legalább egy kávéfeketén és beszélgessünk. Úgy nézel ki, mint aki a saját kísértetével futott szembe.

— Azzal, — a leány bólintott. — És beszélgetni jó. Mehetünk.

Elsétáltak a reggelizőig és bementek. Miután leültek egy szeparéba egy slampos és nyavalyás kinézetű pincérnő egy kanna kávéfeketét hozott nekik és letett két menüt az asztalra.

— Könnyen lehettem volna én ott lent. — Angelina kezdte, és mereven nézte a fényes fémkancsót, ahogy Péter töltött mind a kettőjüknek.

Péter tétovázott, mintha gondolataiban lenne elmerülve, ahogy cukrot kanalizott a kávékba és megkeverte. Racionális elméje elszőrnyülködött, de mégis megkönnyebbülést érzett. Nem helyeselte Mike titkos kalandjait és nem volt vele intim kapcsolatban már évek

óta. Ő lenne felelős a haláláért, mert nem akadályozta meg? Nem tudta volna és nem is volt a kötelessége. Amennyire megközelíthetetlen volt és érzelmileg távoli, ahogy a körülmények kényszerítették a leányt viselkedni vele szemben, szerelemben volt vele és szívből imádta. Mike halála megnyitotta az ajtót, amin keresztül kellett mennie és be kellett vallja Angelinának iránta való érzelmeit.

— Nem lenne szabad, hogy idegen férfiakkal kijárj. — mondta és megfogta a kezét.

— Igen, igaz. — Angelina visszariadt, de nem húzta el a kezét. — Sok minden mást sem lenne szabad, hogy csináljak.

— Miért nem jársz csak velem? — Péter két kezébe fogta Angelina kezét és szerelem gyötörte szemei szenvedően keresték a leány szemeit. — És hagyd a többieket.

— Veled? — Angelina szemei kerekre nyíltak. — Hiszen együtt lakunk.

— Nagy különbség van az együttlakás és a párként való együttélés között.

— Mit értesz ez alatt? — Angelina mosolygott és fejét furcsa szögben tartotta, ami kihívónak volt vehető és flörtölősnek.

— Jó pénzt keresek, — a fiatalember felemelte a fiatal nő kezét és egyenként megcsókolta az ujjait. — Legyél a feleségem és gondodat viselem.

— A te feleséged? — a leány lekicsinylően kacagott, — azt hittem, hogy gay vagy.

— Nem vagyok gay. — Péter elveresedett.

— Ha, — Angelina visszahőkölt, — Ezt meg, hogyan érted?

— Szeretlek, — Péter áthajolt az asztal felett és a leány fülébe suttogott. — Attól a naptól fogva szeretlek, hogy először hozzám szóltál a Wolcott hotel lobbijában. Azért költöztem össze Mike-al, hogy egy helyen élhessek veled. Lakásra volt szükséged egy jó környéken és szereztem egyet. A cél szentesíti az eszközt. Nem gondolod? A szívem legmélyéből szeretlek, és egész életemet veled akarom tölteni.

— Bizonyítsd be, — Angelina kacéran szemlélte a szerelmes férfit. — Hogy nem vagy gay.

— Aludjunk együtt és bebizonyítom.

— Ez nem így megy. — Angelina elcsücsörítette a száját. — A koitusz aktusa nem jelent semmit. Udvarolj nekem, csábíts el és mutasd meg, hogy én vagyok álmaid legszentebb nője.

Egy héttel később Péter elvitte Angelinát a Metropolitán Operába és megnézték Bizet Carmenének előadását.

— Ugye, te nem gyilkolsz meg egy késsel, ha elutasítalak, vagy igen? — a leány kérdezte a végén könnyekkel a szemében, ahogy José szeretőjének halott teste mellett térdelt, akit éppen most szúrt le és énekelt. — Ah! Carmen, ma Carmen adorée!

— De igen, — Péter felelt és olyan szenvedéllyel csókolt meg Angelinát, amit a leány még soha nem érzett az előtt és olyan szavakat lehelt a fülébe, amiket még senki nem mondott neki. — Te vagy az életem, a végzetem és reményem. Te vagy az ok, amiért létezem.

Később, még ugyanazon az estén, egy háromfogásos vacsora és egy palack Dom Perignone pezsgő után a Le Bernardin étteremben a West 31st utcában, hazamentek és elsőször kapcsolatuk folyamán Angelina ágyába invitálta Pétert.

— Hol voltál egész életemben, — a leány lábait a férfi dereka köré kulcsolta és karjaival átölelve tartotta a nyakát. — Miért nem mondtad meg már régebben, hogy ennyire szeretsz?

Másnap Péter vett egy teljes karát nagyságú gyémántköves gyűrűt és térdeire hullva megkérte Angelina kezét, a főfogás kihozatala előtt egy másik méregdrága étteremben, a Boat Basin Café-ban, a West 79th utcában.

— Légy a feleségem, drága szerelmem, Angelina. — kérlelte. — És örökké szeretni foglak és imádni és melletted fogok állni, amíg a halál el nem választ minket.

Angelina könnyek áztatta igent suttogott és egy héttel később vérvizsgát vetettek, megkapták a házassági engedélyt a Városházánál és a Szent István katolikus templomban, az East 82nd utcában összeesküdtek.

Kilencedik Fejezet

Pokorny Pittman Péter, 1973

Az 1973-as év vége felé egy fejező munkaközvetítő ügynök felhívta Pétert telefonon.

— Kitűnő alkalom adódott magának, — kezdte, — *Sverdrup and Parcel of New York* tervezőmérnöki iroda gépészmérnököt keres, aki járatos földalatti létesítmények szellőztetésében.

— Ez éppen én vagyok, — Péter válaszolta, ahogy örömmel visszaemlékezett, hogy önéletrajzába beírta a szennyvíztisztító csatornahálózatok több emeletnyi mélységben lévő földalatti szivattyúállomásainak ventilációját.

— Menjen el irodájukba a Broadway 1250 szám alatt, a West 31st és West 32nd utcák között. A tizennegyedik emeleten vannak és keresse Conant János, főmérnököt.

Két mérnökollégájával együtt Conant János a Sverdrup cég St. Louis, Missouri központjából érkezett New Yorkba, a mostani idő előtt körülbelül tíz évvel. Leányvállalatot alapítottak, ami földalatti vonalak, országúti alagutak és hidak tervezésére specializálódott. A nevezetes és illusztris cég tervezte a nagyhírű Chesapeake Tengeröböl Híd és Alagút közúti létesítményt és számos más jelentős mérnöki feladat állt szerződésileg előttük a Washingtoni és Baltimore-i földalatti vasúttrendszerek szakaszainak és a New Yorki Second Avenue metróvonal Harlem River jövőbeli keresztezésének megtervezésére.

Conant János, amit Péter később tudott meg, a Farmer csúfnevet szerezte magának, mivel beosztottjait mezőgazdasági igavonó állatokként kezelte.

— Ki küldte magát ide? — förmedt rá Péterre és mivel Péter tétovázott, hogy megnevezze az ügynököt, többet is használt egyidejűleg, Conant hozzátette. — Nem szeretnék valaki olyant alkalmazni, aki nem tart korrekt rekordokat.

— Tehát, uram, ebben az esetben, — Péter vette a kalapját. — Jobb lesz, ha távozom. Sajnálom, hogy vesztegettem az idejét.

— Várjon, — morogta a goromba vadnyugati. — Még ne menjen. Ha már itt van, nézzem meg az önéletrajzát.

Egy darabig nézegette a két oldal hosszú iratot, majd kis idő elteltével felnézett.

— Milyenfajta földalatti létesítmények szellőztetését tervezte?

— Alagutakat, csőcsarnokokat, és szennyvíztároló és kezelő vizes és száraz kamrákat és szivattyútelepeket.

— Hidakat és országutakat nem?

— Nem, uram.

— Mi itt hidakat tervezünk. — Conant arrogáns felsőbbbséggel szemlélte az álláskérelmezőt. — Saját magam terveztem legalább háromtucat hidat a Missouri Közlekedési Hatóságnak.

— Ez nagyon elismerésre méltó, uram. — Péter kényelmetlenül fészkelődött a székében és megigazította szemüvegét. — De én gépészmérnök vagyok.

— Hmm, — Conant ide-oda nézett és rakosgatni kezdte a papírokat az íróasztalán. — Tényleg gépészmérnököt keresünk, ugye? Azt mondták magának is?

— Igen, uram, éppen ezt jelezték.

— Van oklevele?

— Igen uram. Öt évig jártam a gépészmérnöki karra és megvédtem a diplomámat.

— Mennyi fizetést szeretne?

— Tizenhat és húszezer dollár között évente.

— Tizenhatezer és nyolcszáz dollárt fogunk fizetni. Ennyi elég lesz?

— Igen, uram. Elég.

Hosszú csend állt be. Conant elmerülve látszott gondolataiban. Simogatta az állát és hunyorított. Majd a telefon után nyúlt és belekiabált.

— A pokolba, nem megmondtam, hogy ne vegye fel a telefont.

A kiabálás után felnézett és ráförmedt Péterre. — Maga még mindig itt van?

Péter felállt és kezébe vette aktatáskáját. — Fel lettem véve? — kérdezte, és félig megfordulva próbált elhárítani a rettegett angolszász íróasztalától.

— Még nem. — Conant Péterre meresztette a szemét. — Majd tudatjuk magával. Még sokan másokat is meg akarunk interjúvolni erre a pozícióra.

—

Ugyanezen idő körül Rédey Lili az American Council for the Émigrés in the Professions irodától is telefonált Péternek és másodállást ajánlott.

— Tervezőmérnöki tanfolyamot szervezünk nemrégiben érkezett mérnökértelmiségiek számára a Szovjetunióból és magát javasoltam, mint professzort. — kezdte Rédey Lili a kezdeti kedveskedések után. — Az elsőt nyolc hét hosszúra gondoljuk és lehet, hogy lesz egy második tanfolyam is. Háromszor egy héten lesznek az órák, kétszer két óra hét közben esténként és egyszer négy óra szombaton. Tizenkét dollárt fizetünk egy órára, plusz négy óra előkészületi időt hetenként.

Péter kapott az alkalmon. Presztízszt jelentett, jövedelmet és ügyesen beleillett terveibe, hogy előkészüljön a professzionális mérnöki államvizsgára.

Pénzt kapott a költségekre, vett nagyszámú rajzeszközt, ceruzákat, vonalzókat, írótübörket és több száz oldalnyi referencia anyagot másolt le a Council Xerox fénymásoló gépén.

Előadásait gondosan megszervezte, minden tudását és lelkét beletette, de erőfeszítései mind süket fülekre találtak. Hallgatóinak fogalma sem volt, hogy miről beszél. A Szovjetunióban még a közelében sem voltak semmiféle mérnöki iskolának és semmi ambíció sem volt bennük, hogy megértsenek bármiféle komplikált technikai problémát.

René-t, egy egészséges és életvidám fiatal fekete nőt, a titkárnők egyikét a Council felkérte, hogy maradjon ott későn és jöjjön be szombaton és tartsa szemmel, hogy mi megy végbe a tanfolyamon. René, ahogy néha közelebb lépett Péterhez, valami égető hőséget árasztott testéből, ami szinte elolvasztotta Pétert és felégette a korlátokat, amivel házassági hűségét próbálta védelmezni.

— A mamámmal Coop City városrészben lakunk, New York összes kerületeiben a legjobb helyen. — fecsegte René. — Jehova Tanúi vagyunk. Lenne kedve részt venni valamelyik imaesténken és utána eljönni hozzánk vacsorára? A mama a legfinomabb roston sült malacot csinálja krumplipürével, olyan jót, amit még nem ízlelt sohasem, és mialatt eszünk elmagyarázom magának vallásunk lényegét.

— Feleségem van, — Péter elveresedett.

— Ah, — René gyengéden hátba csapta Pétert. — Csacsi emberem, nem úgy értettem. — És csúsztatott táncléptekkel továbblebegett, megfordult és ébenfekete vállai fölött visszaszólt Péternek. — De ha meggondolja, és az asszony megengedi, csak szóljon be hozzánk.

Az egyik hétköznapi este Angelina odacsöngetett és René vette fel a telefont.

— Mrs. Professzor ellenőrzi magát, — René kacagott és odanyújtotta a kagylót Péternek.

— Ki ez a nő? — Angelina kiabálta miután Péter belépett a vonalba.

— Egyike a titkárnőknek. Nekem nem adják ide a kulcsot, és ha végeztünk ő kell, hogy bezárja az irodát.

— Tényleg? — Angelina próbált elfojtani a csuklást, ami erőszakkal tört felfele nyelőcsövén. — Nem hiszem.

— Ittál?

— Mi mást vársz? — A csuklás összeütközött egy böffentéssel és teljesen összezavarta Angelina szavait. — Mindennap egyedül hagysz, és azt akarod, hogy józan maradjak. Nem szeretem, ha elhanyagolsz. Gyere haza és elégíts ki a szükségleteimet.

— Pénzt keresek.

— Igen, pénzt? Én sokkal többet tudnék keresni, ha ez az egyetlen célod.

— Angelina, hagyd abba. Egy óra múlva otthon vagyok és megbeszéljük. De nem a telefonon. Itt állok az egész osztály előtt és mindenki engem néz.

— Szeretsz?

— Persze, hogy szeretlek.

— Kell, hogy valaki szeressen, — Angelina sírni kezdett. — Senki nem törődik velem. Kellene egy kisbaba. Majd a baba szeretni fog.

— Angelina, — Péter arca elveresedett, mint egy rák a magasnyomású forralóban és idegesen nézett körül, hogy valaki figyeli-e kínos helyzetét. — Nagyon kérlek, hogy ne sírj. Amilyen hamar csak lehet, otthon leszek.

— Menjen haza, fiatalember. — mondta egy öreg zsidó a hallgatóság tagjai közül. — A feleségének nagyobb szüksége van magára, mint nekünk.

Péter hazament és Angelina, kissé kijózanodva és restelve a dolgot, finom vacsorát és egy üveg bort tett elé és cuppanós pusztit nyomott a homlokára. Ettek és Péter ölébe húzta Angelinát.

— Egy baba? — kérdezte. — Nagyon is benne vagyok. Kezdjünk el rajta munkálkodni.

És munkálkodtak, és Angelina abbahagyta a fogamzásgátló tabletták szedését.

—

Péter és Angelina bérházában lakott egy fiatal magyar házaspár, Imre és Klári. Foglakozása szerint Imre kőművesmester volt és egy jól menő épületrestauráló vállalat tulajdonosa. Több Upper East Side városi ház helyreállítására kötött szerződést és vagonszám sepette be a pénzt. Imre magas termetű erőteljes férfi volt, eperszínű szőke hajjal és egy jóindulatú faltörő kos barátságosságával modorában.

Feleségét házassághirdetésen keresztül ismerte meg, amit az egyik magyar nyelvű lapban helyezett ki és felesége Chicagóból költözött le hozzá, New Yorkba. Ezt megelőzően, elkeseredetten keresve a női társaságot, Imrét súlyos sorscsapás érte egyik rosszul sikerült kalandozása alkalmával.

Azokban az időkben a Bronxban lakott a Yankee stadion körül és egyik este a helybeli bárban felszedett egy fiatal és csinos fekete lányt. Számos kupica ital után meghívta a leányt a lakására némi gátlástalan szex gyakorlására és a leányzó, a kifogással, hogy a fürdőszobába kell mennie, a lakásban fent kizárta az ablakot és jelt adott fiúbarátjának.

A fiúbarát a tűzlépcsőn keresztül jött be és magával hozta a barátját is és egy baseball husángot és egy kilenc inches rugós bicskát.

Bent a bunkó vastag végével fejbe verte Imrét; elvégre meg akarta dogni a barátnőjét, és hogy biztosra menjen, a késsel felvágta az ütőereit is. Utána hárman kirabolták a lakást, elvitték az összes készpénzt, amit találtak és Imrét halálra vérezni hagyva megléptek.

Imre, mivel kemény legény volt a végtelen magyar pusztákról, nem volt hajlandó meghalni és mielőtt teljesen elvérzett feltápáskodott, letántorgott a lépcsőn és kibukott az utcára.

Egy rendőrről kocsit éppen arra jött, felvette és bevitte a legközelebbi elsősegélyre, egy szomszédos kórházba, ahol Imrét helyrehozták.

Két évvel később Imre elvette feleségül Klárit és hamarosan aranyos kis leánykájuk született, akit Melinda névre kereszteltek. Melinda hat hónapos lehetett, amikor Imrét életveszélyes agytumorról diagnosztizáltak. Az agysebészeten megoperálták, egy sereg kiváló sebész dolgozott rajta és a daganat nagy részét sikeresen kivették és minden rendben lévőnek tűnt és rózsásnak.

Imre jól érezte magát, hazajött és még két sorház tatarozását elvállalta és egy második gyermeket nemzett Klárikával, egy kisfiút, akit Bandika névre neveztek.

Egy éven belül az agydaganat kiújult és ezúttal nem lehetett megoperálni. Imrét hazaküldték a kórházból, hogy lassú szenvedések között odahaza halljon meg.

Klári gondozta a férjét és a két gyermeket, ahogy a legjobban tudta, de hamarosan elfogyott a pénzüik. Szomorú sorsukról értesülve Péter és Angelina megsajnálta őket és elengedték a lakbért, feltételezve, hogy fizetni fognak, ahogy anyagi helyzetük jobbra fordul.

Imre meghalt és Klári felvette utána a kétszázezer dolláros életbiztosítást és a Social Security Hivataltól is megkapta az özvegyi nyugdíjat.

Klári kifizette adósságait és összebarátkozott Angelinával és Péterrel. Klári úgy érezte, hogy a házigazda házaspár elegendően tehetős, hogy ne a biztosítási pénzt akarják kicsalni tőle, a sok udvarlóval ellentétben, akik csapatostul gyülekeztek ajtaja előtt és be akartak költözni hozzá.

—

Sverdrup and Parcel of New York levelet küldött Péter Pittmannak, aki akkora már, amerikai állampolgárságának felvétele alkalmából, megváltoztatta a nevét a magyar Pokorny-ból az angol hangzású Pittman-ra, és a levélben tervezőmérnöki állást ajánlottak neki és jelezték, ha elfogadja az ajánlatot, jelentkezzen és álljon munkába hétfő reggel nyolc óra tizenöt perckor, 1973, december 31-én.

Péter öt perccel korábban megérkezett és Horowitz Dee, a cég főtitkárnöje bemutatta Lemco Éli úrnak, a vállalat ügyvezető igazgatójának. Lemco Éli átvitte Pétert Hinkley Paul, gépészmérnöki osztályvezető irodájába. — Itt a mérnök, akit ígértünk. — mondta Hinkleynek. — Remélem, hogy jó hasznát veszed, — és ezzel elment.

Hinkley Paul, vagy inkább *Commander* Hinkley foglalkozása szerint eredetileg tengerész volt. Húsz évet leszolgált a Parti Őrségnél és leszerelt. Leszerelése után beállt mérnöknek, letette a professzionista mérnöki államvizsgát, igaz csak a hetedik egymást követő kísérletre, de végül is átment és sikeresen kikötött jelenlegi pozíciójában, mivel Admirális Parcel hátsótengernagy, a *Sverdrup and Parcel* konglomerátum egyik alapítója, kedvelte és előnybe részesítette a haditengerészet bizonyos rangon felüli korábbi embereit és könnyebben megadta nekik a szabad az út engedélyt.

Hinkley megmaradt tartalékos tisztnek a Parti Őrségnél és legtöbb hétvégéjét, a New Yorki felső öböl Governor's Island szigeten töltötte.

Haditengerész lévén Hinkley a sziklaszilárd fegyelmezés és a szigorú figyelmeztetések embere volt.

— Ennél a vállalatnál, — kezdte, — azt akarjuk tudni, hogy maga mit gondol, hogy mi a probléma mérnöki megoldása. Nem akarjuk, hogy próbálja a gondolatunkat olvasni, hogy maga mit hisz, hogy mi mit szeretnénk hallani és úgy adjon választ. Úgyszintén, minden pillanatban akarjuk tudni, hogy maga mit csinál. Ha nincs ellenére, hogy a háta mögött állok és nézem, ahogy dolgozik, akkor nem lesz semmi problémánk egymással. A munkáját le fogjuk ellenőrizni és maga is le fogja ellenőrizni mások munkáját. Minden rajzon és minden számításon és specifikáción, ami kimegy ettől a cégtől, két aláírásnak kell lennie. Egy a tervezőtől és egy az ellenőrzőtől és az osztályvezető, ami a maga esetében én leszek, is rá kell, hogy tegye a kezdőbetűit. Van valami kérdése?

— Nem, uram, — Péter nyugodtan nézett az Ír származású tengerész szemébe. — Minden világos és indokolt.

— Úgyszintén, — Hinkley meresztette a szemét a fiatal mérnökre. — Ha egyszer döntést hozott, ne próbálja megváltoztatni. Nem tűrhetem a találgatást. Évekkel később el fogja felejtetni, hogy mit miért csinált, de amikor csinálta és meghozta a döntést, az

információ alapján, ami akkor a rendelkezésére állt, az volt, és éppen ezért kell legyünk biztosnak lenni benne, a legjobb döntést, amit hozhatott. Megértette a koncepciót?

— Igen, uram, — Péter ismételte, miközben találgatta, hogy meg kellene-e szalutálnia ezt a kékszemű fegyelmező mániákust, aki látszólag ügyesen kormányozza a rábízott hajót és minden beosztottjának megadja a megérdemelt esélyt.

— Helyes, — Hinkley bólintott. — Akkor ismerkedjünk meg a többiekkel.

Hinkley egy déli fekvésű ablak melletti rajzasztalhoz ültette le Pétert. Péternek milliódolláros kilátása nyílt a Broadway sugárútra, az épületekre a Madison Square park körül és le tudott nézni a West 31st utcára és láthatta a Wolcott hotelt, ahol mindössze négy és fél évvel ezelőtt amerikai élete elindult.

Ezen végtelenül rövid idő alatt mindent elért. Jól fizető mérnöki állása volt, szemrevaló csinos felesége, kényelmes otthona és mellékjövedelme a bérházból.

Szép jövő állt előtte, ha okosan játszotta ki a kártyákat, amit az élet kiosztott neki.

Péter nem volt meglepődve, amikor néhány hónappal később, az időkben, amikor Nixon Richard elnök lemondott, Angelina bejelentette terhességét. Ölébe vette a várandós anyát és az asszony hasára tette a kezét.

— Hogy most már ketten vagytok, még jobban szeretlek, — suttogta feleségének és harapdálni kezdte a fülcimpáját. — A régi szobádat berendezzük gyerekszobának és ott vigyázzuk, ahogy a baba gyarapszik.

— Mi lesz, ha hatalmasra nővök, és mint valami teherpályaudvari mozdony tolatok körbe a lakásba, — a kismama kérdezte és szemérmes mosoly kezdett bujkálni a szája sarkában. — Akkor is kíváncsún fogsz találni?

— Imádom a feszülő bőrt és a kidudorodó köldököket a nagy hasakon, — Péter mutatójja begyével gyengéden megérintette Angelina orra hegyét. — És a tejjel teli duzzadt ciciket.

— Még nagyon fiatalok vagyunk és lesz még időnk, — az asszonyka elpirult és akadozó hangon mormolta. — Ha nem akarod most, megtehetem, elfogadom, akármit is határozol.

— Szamárság, ilyet mondani, — Péter rászorította száját Angelina reszkető ajkaira. — Szó sem lehet róla, soha ne is gondold, hogy ilyesmit akarnék. Hiszen gyilkosság lenne. A fiúnkról vagy a leányunkról van szó, ahogy majd elválík. Nem csinálhatunk belőle egy megtagadott angyalkát.

— Csak nyolc hetes. Semmi más, mint egy nyálkás sejtsomó halmaz.

— Már szívverése van. — Péter átölelte a feleségét és szorosabban húzta magához és ajkai egyre lázasabban keresték az ajkait, ahogy válaszolt. — A gyermek isten ajándéka és máris egy emberi teremtmény, aki azért jött hozzánk, hogy velünk maradjon.

—

Következő tavasszal Angelina egy három kiló húszdekás és ötven centiméter hosszú egészséges fiúgyermeknek adott életet. Széles csípőjével és erős hasizmaival negyvenöt perc

alatt kinyomta a babát. A nagy erőfeszítés után az orvos altatót adott neki és az elválasztó üveg mögött egy ápolónő megmutatta az újszülöttet Péternek, a büszke apának.

A baba rövid pillantást vetett a férfire, aki csodálattal szemlélte és gögicsélt és cuppogott neki és tudta, hogy jó helyre érkezett, mert az édesapja gazdag és édesanyja szépséges.

Richárdnak nevezték el, okosan-e vagy helytelenül a megbukott elnök után, és néhány nap elteltével Péter kifizette a számlákat és hazavitte feleségét és gyermeküket.

Klári átjött a maga két apróságával és a kicsinyek tágra nyílt gyermekei kíváncsisággal szemlélgették az új jövevényt. Klári gyorstalpaló tanfolyamot adott Angelinának a bébi gondozásához, megmutatta, hogy hogyan tartsa, mialatt szoptatja, hogyan böfögtesse, és hogyan legyen gondja, hogy a baba a hátán aludjon. A közös sors és a megosztott örömök szoros kapcsolatot és közeli barátságot hoztak létre a két fiatal nő között.

Péter kitűnő apának bizonyult. Mély babakocsit vett és munka után és hétvégeken a kis Richárdot hosszú sétákra vitte a Central Parkba, vagy ki a Riverside sétányaira. Önzetlen segítsége időt adott Angelinának, hogy behozza lemaradását és végezze a háztartás dolgait.

Egyetlen felhő sem látszott az égen, a jövő fényességesnek tűnt és Péter többé nem gondolt, hogy mit hagyott maga mögött Magyarországon. Első feleségétől már évek óta elvált. Egy ügyvéd képviselte érdekeit a bíróságon. Volt felesége a második idézés ellenére sem jelent meg a váláson és hűtlen elhagyás és az újraegyesülés minden reménye hiányában, a magyar törvényszék kimondta a válást.

Tizedik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Magamnak is tagadtam, de tudatom alatt rettegni kezdtem férjemtől. Ugyan soha nem fenyegetett, soha nem ütött meg, még csak nem is kiabált rám, de tudtam, hogy veszélynek tekint gondosan felépített titkos világára, amit hazugságokból és tetetésekből szőtt, és bármikor lecsaphat rám, hogy eltávolítson realitásának és percepcióinak egyensúlyából, amit annyira akart erőszakkal fenntartani.

Beismerem, nélküle egyedül lennék az egész világon. A fiaim kirepültek a családi fészekből, karrierjeikre koncentráltak, megnősültek és elváltak és egy nemrégiben hozott törvényszéki döntés két leányunokánkat elidegenedett feleségeiknek ítélte, akik tudni sem akarnak rólunk. A lángoló üstökös, ami a rég múltamból ismét belépett atmoszférámba nem segített a dolgokon, csak kiégette józan értelmem és felkavarta a gyűlöletemet.

A derengő hajnal kísérteties óráiba nyúlóan járom nemesi kúriánk termeit és gondolkodom, újrafontolom döntésemet, hogy nem bíztam ifjúkorom szerelmében. Sebeimre sósavat öntve, beszél nekem, hogy mennyire sikeres életet élt, mennyire szerette könnyűerkölcsű második feleségét és milyen boldog volt szerelmüknek ebadta, szerencsétlen gyümölcsével. Soha nem állt rendelkezésemre, amikor én kerültem elő és próbáltam esélyeimet vele, de most végre egyedül van, egy partiképes agglegény lett, akit talán, ahogy visszapattant a falról, másodkézből elkaphatok.

— Gyűlölöm, — szitkozódok és verem a falat, ütöm a bútorokat és öklömmel rácsapok az asztalok tetejére. — Meg kell mondanom neki, hogy többet nem akarom látni.

Ezerkilencszáz hatvannégyben meghívott a szüleihez karácsony esti vacsorára és elmentem és Péter nem volt odahaza.

Meg kell kérdeznem most, majdnem negyven évvel később, hogyan gondolta, hogy ennyire gonosz legyen egy szerelmes fiatal nőhöz és válaszolnia kell. Be kell vallania végre az igazságot.

A következő alkalommal, amikor megjelent negyvenöt perces terápia órájára összeszedtem a bátorságomat, hogy szembeálljak vele. Leült. Mély lélegzetet vettem és szinte elveszett minden erőm.

— Beszéljen az első feleségéről, — kérdeztem és sápadtan reszkettem, mint egy neurózisban szenvedő kísértet.

— Miért? — meredt rám. — Mi köze lenne hozzá neki bármihez? Már régen elfelejtettem azt a szemetet.

— De nem én, — húztam össze a szememet. — Te őt szeretted és engem odalöktél a kutyáknak.

— Ki vagy? — Péter megragadta székének a karfáját és hitetlenkedve bámult rám. — Azt mondtad, hogy nem vagy az.

— De az vagyok.

— Varga Rózsi? — Péter hebegett. — Tényleg te vagy?

— A Budapesti Honvéd Atlétikai Szakosztálya jelent neked valamit? — mondtam mosolyogva és mérhetetlen megkönnyebbülést éreztem. — Elfogadod ezt, mint bizonyítékot?

— Valóban te vagy. — Péter hangja rekedten hörgött és a vér lefutott az arcából. — Hogyan kerültél ide? Miféle mennyei gondviselés egyengette utad vissza életembe?

— Férjhez mentem a diszkoszvetőhöz. — mondtam és elernyesztettem a tekintetemet. — Egy darabig Hollandiában laktunk majd ideköltöztünk Amerikába. Férjem neve Luneburg Hans és még mindig házasságban vagyunk.

— Kerüljek a pokolra. — Péter kapkodott a levegőért. — Ez hogyan történhetett?

— Talán? — kokettáló kacsintást vettem rá és blúzom felső gombját gombolgattam. — Nem kellett volna mondanod, hogy járjak vele? Az egész a te hibád.

— Az én hibám? Mit értesz ez alatt?

— Semmit, de ha akarnánk, úgy is vehetnénk.

— Nem maradhatok a beteged. — Péter összeráncolta a homlokát. — Kettőnk között túlságosan sok megoldatlan probléma maradt. Mostantól kezdve nem mondhatom el neked a bajaimat, anélkül, hogy aggódnék, hogy vallomásaim milyen hatással lesznek rád. Nem szeretnék többet bántani.

— Pszichoterápia nem afféle egyirányú utca. — feleltem. — A beteg mindig visszahat az orvosra. Az információ fluxusa mindkét irányban folyik és a gyógyulás kölcsönös.

— Azt hiszem, hogy igazad van, — Péter furcsa szögben hajtotta félre a fejét és sandán hunyorított felém. — Engedd meg, hogy elmondjak neked mindent első feleségemről és lássuk, hogy el tudod-e viselni a hatást. A végén adhatsz nekem feloldozást, mert bűnöztem ellened, de inkább saját magam ellen. Vagy rám szórhatod a legpogányabb istentagadó átkot és hadd hurcoljon le az ördög a poklok hetedik fenekére.

— Hallgatlak, — dőltem hátra székemben és kihívó szögbe igazítva kényelmesen keresztbe tettem a lábaimat és kacéran rámosolyogtam.

— Rendben, — bólintott és beszélni kezdett.

A következő terápia óránk folyamán és a Goose étterem és bár asztalánál a Fő utcán, ahol utána megálltunk és elfogyasztottunk egy üveg palackos bort, Péter hosszasan mesélt és gyötrelmes és önkorbácsoló részletekben elbeszélte történetét. Ahogy nem engedte, hogy jegyzeteljek, vagy magnóra rögzítsem, amiket mondott, esténként odahaza egyedül és magamra maradva írtam le a hallottakat, egy-egy részletet itt-ott hozzátettem, ahogy a lehető legjobban emlékezni tudtam rájuk.

Itt van, olvassák el és ítélkezzenek, ha muszáj.

—

Pokorny Péter, 1964

Péter gyakran meglátogatta édesapjának irodáját a hatalmas, állami tulajdonban lévő Mélyépítési Tervező Vállalatnál. Apja, Gusztáv művezető főmérnök volt ott osztályvezetői rangban. Pest megye területén százötven kilométeres körzetben több hatalmas beruházásokon vezette és koordinálta az építkezést. Terjedelmes íróasztala volt egy hatalmas szobában, amit több hozzá hasonló beosztású művezető mérnökkel és megfelelő számú beosztottal és kisegítőkkal, valamint fél tucat rajzolóval, akik tintával rajzoltak pausz és műselyem papírra, és egy fiatal gépírólánnyal, a tizenkilenc éves Baráth Dórával osztott meg.

Péter egyik látogatása alatt, rendszeresen odajárt, hogy megrajzolja szerkesztési feladatait és elkészítse riportjait, felfigyelt a bájos és látszólagosan teljesen veszélytelen teremtségre, ahogy az sietett ide-oda, a paksaméta levelekkel kezében, vagy ujjjaival a billentyűkön és egyenes háttal és apró kebleit előre tartva ült írógépe mögött.

— Hmm. — Péter észrevételezte, ha futólag is és átmenetileg. — Micsoda aranyos kis leányzó. Milyen jó lenne, ha lenne egy ilyen ártatlan kis barátnőm.

Szemének pillanatnyi rebbenése, abban az időben csupán csak egy férfias reagálás egy kíváncsi női forma láttára, nem került el a figyelmét a pletykára éhes öreg szatyrok csoportjának, akik rajzasztalaik mellett üldögéltek, és végtelen lassúsággal dolgoztak, hiszen a tintának meg kellett száradnia és a szocializmus törvényei alatt a dolgozót nem lehetett siettetni.

— Gusztáv, — a női csoport szóvivője megközelítette a zömök termetű mérnököt, aki maga is a gyengébb genus lelkes csodálójának hírében állt és rábeszélő hangon kérdezte.

— Dórának nincs senki barátja. Nincs sehova, ahova kimenjen. Nem kérdezné meg a fiát, hogy vigye le néha a MAFC sportpályára?

Igen, semmi rossz nem következhet egy ilyen egészséges aktivitásból, az apa gondolta. Talán Péternek tetszeni fog Dóra és kissé meggronthatjuk kapcsolatát Lídiával, akiben megvolt az ordenáré orcátlanság, hogy franciázzon a fiával a másik szobában, amíg ő délutáni sziesztáját aludta a másokban.

— Rendben, — Gusztáv bólintott, — beszélni fogok vele.

Tehát így esett, hogy Péter levitte Dórát az atlétapályára, ahol a leány női öltözőben átöltözött és magára vette puha pamutból kötött testhezálló tornaruháját.

Kocogtak néhány kört a piros salakból hengerelt ovális körül és utána megálltak egy kis bemelegítő tornára.

Dóra ide-oda hajlította felső testét, mialatt kezét csípőjére tette, előrehajolt, hogy elérje cipőjének hegyét és a fübe leülve biciklizett a lábával, mialatt Péter ugrált, hajladozott és nyújtogatta ízületeit.

Szemei, melyek a szemüvege ellenére egy ragadozó madár szemeivel vetekedtek nem mulasztották el észrevenni az emelkedő völgyek és dombok szépségét, főleg nem a kidomborodó érett szilvát, a leányzó combjai és fenéke között.

Hazafelé menet a villamos késett és elhatározták, hogy gyalog mennek át a fenséges Duna felett átívelő hídon, a nyugatra fekvő Budai hegyek emelkedő lankáinak árnyékában, amit az alábukó nap rajzolt ki, le a folyó sustorgó vizére alattuk.

A híd közepe felé a fiú a leány kezéért nyúlt és szorosan megfogta.

— Mit fog szólni édesapád? — a leány suttogta, mialatt vérveresre pirult és zavarba jött és szégyenkezve félrenézett.

— Kedvellek, — mondta a fiú, — és nem számít, hogy apám mit mond. Szeretnék járni veled.

— Rendben, — a leány bólintott és megszorította a fiú kezét és a belegyezésnek ettől a pillanattól fogva minden többi más, legyen az jó vagy rossz, következett.

Két héttel később, hogy bemutassa új udvarlóját a család normális oldalának Dóra meginvitálta Pétert vacsorára, a Néphadsereg nyári kaszinójába a Stefánia sétányon, a Városliget park közelében.

A legidősebb után következő testvér, fél nővére Zsófia a Honvédelmi Minisztérium Tervezési osztályán dolgozott és számos barátja és ismerőse volt ezredesi rangban vagy azon felül. Férjével, a magas és jóképű rendőrkapitány Rainer Árpáddal, mindent elkövettek, hogy a legjobb benyomást keltsék fiatal rokonuk feltételezhető udvarlójának.

Egy hosszúra nyújtott asztal mellett élvezve a bőséges terítéket egy tucatszerűen többre menő képviselője ült a kommunista elitnek.

Péter jól érezte magát. Fontos emberekkel folytatott társalgást, nem annyira iskolázottakkal, mint ő, de még mindig gyorsan vágó eszű és leereszkedő modorúakkal, és elbeszélte nekik a Honvéd sportegyesületnél szerzett tapasztalatait.

Az egyetlen baleset, ami történt, Dóra kiöntött hófehér ruhájára egy pohár vörösbort, ami a jövő elkerülhetetlen tapasztalatára vetette előre árnyékát.

Néhány héten belül ismerkedésük kezdete után Péter megkérdezte Dórát, hogy miért nem hívta fel még őt a lakásukba. Dóra a szüleivel lakott és vonakodni tűnt, hogy megmutassa Péternek hogyan élnek.

— Rendben van, gyere fel. — a leány mondta, ahogy leszálltak a villamosról, amikor Péter a munkanap végén hazakísérte.

Dóra megfogta Péter kezét és elvezette az egyik háromemeletes kockaszerű lakóépülethez, a lakótelepen belül, ami az egyik villamosmegállótól a másikig nyúlt.

— Nem olyan rossz, — Péter gondolta mialatt lépegetett felfele az első emeletre. — Egy kissé igénytelen, de talán kellemesen más, mint a régi szürkéspiszkos fátlan kőépületek a saját belvárosi környékünkön.

Dóra kinyitotta az ajtót és áporodott sötétség vágta mellbe Pétert.

— Gyújts fel a lámpát, kérlek. — mondta a fiú. — Semmit nem látok.

— Nincs áram, — Dóra beljebb húzta maga után Pétert, egy szobába ahol némi fény szűrődött át az apró ablakokat takaró függönyökön. — Gyszi bátyám fejszével belevágott a villanyórába és az Elektromos Művek még nem javította ki a rongálást.

— Miért vágott bele az órába? — Péter kérdezte és vonakodva engedelmeskedett a leány húzásának.

— Oh, — Dóra vállat vont és határozottabban kezdte Pétert befele vonszolni. — Anyu mondott neki valamit, ami nagyon felbosszantotta.

Mielőtt Péter válaszolni tudott volna Dóra tovább ösztökélte befele az aránylag terjedelmes szobába, nyilvánvalóan a lakás fő helyiségébe és egy sötét kupac mozdult az ágy sarkában, ami az egyik oldalfal ellenében állt.

— Halló, apu, — Dóra köszönt a kupacnak, — itthon vagyok.

Péter jobbán a falikút mellett egy kis beugrásban gáztűzhely állt. A balján volt a fent említett ágy, egy hasonló a szoba ellentétes oldalán és közöttük néhány rozoga kinézetű szék. A lószőrrel töltött kemény matrac fakereten nyugodott és néhány rongyos télikabát takarta csupaszságát. Ez egyik párnának látszott összetekerve, a másik takarónak lehetett kiterítve. Lepedőnek semmi nyoma nem volt és valami elviselhetetlenül bűdös dohányszag és száraz vizeletszag terjengett a levegőben, és mint egy disznóólat, bűdösre csinálta az egész helyiséget.

A bemutatás elmaradt. Baráth papa már régen elvesztette a jogát, hogy beleavatkozzon leánya életébe. A háztartás költségeihez évtizedek óta nem járult hozzá. Nyugdíját, amilyen gyorsan csak megkapta megitta. Ha részeg volt megállás nélkül káromkodott, de Baráth mama mégsem dobta ki. A kommunista szabályok szerint nem is tehette. Senkiből nem lehetett hontalant csinálni és mindamellett, ahogy az öregasszony kifejezte, a gyerekeinek az apja volt, legalább is az utolsó négynek. Ezekkel a tényekkel, Péter jóval később lett felvilágosítva, és fokozatosan és egyelőre nem vonta kérdőre a helyes etikett hiányát. Főleg mert Dóra kinyitotta az ajtót és beléptek egy keskeny szobába, ahol aránylag tisztességes bútorzat látszott és a leány magánszobájának tűnt.

Dóra kizárólagos jogot kapott a szoba használatára, mivel ő volt a legjelentősebb hozzájárulója a társadalom szélén tengődő lumpenproletár és segélyekből élő család költségeinek. Kezdő gépirónői fizetéséből fizette a legtöbb közműszámlát, kivéve a villanyt, mivel Gysuzi is ott lakott, a másik félszobában a feleségével, Erzsivel és kisbaba gyermekükkel, Juliskával. A fiatalok egész éjjel égették a villanyt és Baráth mama némi tisztességet akart nekik tanítani és követelni kezdte, hogy fizessék ki a részüket.

Gysuzi nemrégiben hagyta ott állását a Fővárosi Villamosvasútnál, ahol a szemetet söpörgette a sínekről, és komoly összeütközésbe került a törvénnyel, holmi felvételezett egyenruha télikabát miatt, amit eladott a cigányoknak, hogy italt vehessen rajta.

Tehát érthetően nem volt abban a helyzetben és hangulata sem volt hozzá, hogy számlákkal zavarják és felkapta a fejszét a fent leírt eredményekkel.

Bárki normális személy, gondoltam, ahogy Péter elmesélte ezeket a részleteket, megfordult volna és elfutott volna, ahogy a lába bírja. De nem ő, engedte, hogy Dóra bezárja mögöttük az ajtót és engedte, hogy a leány mézédés csókot nyomjon érzelmileg kiszáradt ajkaira. Péter felugorhatott volna a vonatra, meglátogathatott volna engem a tanítóképző leánykollégiumában és mi is csókolózhattunk volna. De nem tette. Ha engem kérdeznének, kényelmesebb volt neki. De ahogy a régi közmondás tartja, a rest kétszer fárad, és aranyban fizette meg árát elvesztegetett legjobb éveinek és legértékesebb fiatalos energiáinak, amiket elpazarolt erre a nőre, akinek a családja a legalacsonyabb szennycsatorna üledékkel volt egyenértékű.

Ahogy visszagondolok, az ifjú Péter egy különlegesen egyedi csudabogár volt. Bőségesen megáldva bizonyos tehetségekkel meg is volt átkozva rögeszmékkel és kisebbségi bizonytalanságokkal. A kommunista rendszer, ami ingyenes egyetemi végzettséget fizetett neki egyúttal megmérgezte az elméjét. Belenevelték, hogy mindenki egyforma és a magántulajdon és az egyéni értékek bűnnek számítanak és kapitalista csökevényeknek és aberrációknak és Péter a gyakorlatba vitte át a tanításokat.

Úgyszintén, titkolt homokosnak tartottam. Az egyetlen nő, akit szeretni tudott mélyen a színvonala alatt kellett, hogy legyen. Először is fizikai termetre, Dóra mindössze negyvenkét kiló lehetett és legfeljebb százötven centi magas, és Péter hetven kiló és száznyolcvan centi. Másodlagosan, iskolázottság és intelligencia szempontjából. Dórának nyolc elemije volt és egy gépírói iskolája, felfogása és percepciója infantilis gyermeki színvonalon maradt és kezdetleges módszerekkel manipulálta környezetében az embereket, hogy rájuk kényszerítse ostoba akaratát. Péter felsőrendűnek érezte magát mellette. A leány bármi szexet megadott neki, amit akart, de nem vette észre, hogy a tojásaira kötelet kötve leláncolta a föld sarába.

Az első néhány hónap, mint minden viszonyban egy átmeneti szakaszt képvisel. Lídia még néha meglátogatta Pétert, aki utolsó évét végezte az egyetemen és gyakran tanult és végezte a feladatait odahaza és reggelente egy gyorstalpalót adott neki az ágyban, mielőtt bement dolgozni munkahelyére, a Bizományi Áruházba. Többször telefonáltam Péternek, hogy megmentsem kapcsolatunkat, de minden eredmény nélkül. A végén Dóra győzedelmeskedett, mert ő volt a legügyesebb, hogy megtöltse agyát az ártatlan szerelem képzeleteivel és a korlátlan és odaadó női szerelem illúziójával.

Karácsony után, amelyiken galádul felültetett és az elsón, amit szülei házában kívül töltött, hogy megünnepeljék a vizsgaidő sikeres véget értét, az utolsó előtti szemeszter után Péter és Dóra vakációra mentek Zakopanéba, Lengyelországba. A festői kinézetű síelő helyen, fent az északi Kárpátok magaslataiban fészkelve, a legalapvetőbbeket sem tudták a síelésről, vagy más alpesi sportokról.

Szerencsére találtak egy tiszta és jól fűtött szobát, ahol megbújhattak a harminc fokos hideg és a vadul üvöltő jeges hegyi szelek elől. Időnként kimerészkedtek a szabadba is, hogy egyenek és mozgassák lusta csontjaikat, de a többi időt az ágyban töltötték, ahol a lány mindent megengedett Péternek.

Dóra tizenkilenc éves volt és Péter huszonkettő, és joggal el lehet képzelni az intenzitást, ahogy Péter bevallotta Dórának örökké tartó szerelmét.

Lehetne más nézőpontból is venni a dolgokat. Egy lelkiismeretlen fiatalember elcsábít egy ártatlan szüzet. De az én véleményem szerint, és itt a feminista oldalát képviselem ugyanannak az éremnek, a lány túl sokat akart markolni. Túlságosan magasra akart hágni és alá kellett, hogy zuhanjon. Még a kommunisták sem tudták megváltoztatni a természetes kiválasztódás törvényeit és Péter szándékai eredetileg sem voltak becsületesek. Házassági ígéret, a régi szép időkben, akár még a reá való célzás is, és utána az ara hűtlen elhagyása, súlyos büntettnek számított, és börtön járt érte. A kommunizmus megváltozott lehetőségeket jelentett, de amit az egyik kézzel adott a másikkal elvette. Dóra megpróbálta áthidalni a differenciát, ami az intellektuálisan alantas munkanélküli osztály és a tanult értelmiség között létezik, és a saját keservén kellett megtanulnia, hogy szándékának sikere nem volt garantálva és a hazugság nem volt büntetett a kommunista törvények szerint.

Kétszer is terhes lett az első év alatt, és Péter mind a két alkalommal rávette, hogy tetesse el a gyereket. Hát, első alkalommal nem kellett sokat rábeszélnie. Dóra alig múlt húsz éves és maga sem akart egy babával kínlódni. A második alkalommal, 1966 tavaszán Dóra okosabb volt. Egy összeszakadt gumi balesetét meglovagolva, kemény árat szabott

beleegyezésért. Péternek hivatalosan meg kellett kérnie a kezét, és jegyesek lettek. Péter megvette a jegygyűrűket, egyet felhúzott Dóra ujjára, a másikat a magáéra.

Ugyanazokban az időkben, és ahogy alantas ügyeiről halvány fogalmam sem volt, én is találkoztam Péterrel. Sikeresen átkértem magam a tanítóképzőből a híres Testnevelési Főiskolára és gyakran együtt ültünk Péterrel egy bárban vagy egy presszóban a főiskola környékén, ahol beszélgettünk, táncoltunk és megosztottuk gondolatainkat. Jelenlétemben soha nem viselte jegygyűrűjét és soha nem említette Dórával való bajait. Ugyanannak az évnek májusában Pétert Miskolcra küldték dolgozni, körülbelül kétszáz kilométerre Budapestről, a hatalmas vasgyárba, és csak a hétvégeken tudott hazajönni. Sportsérülést szenvedtem és mialatt a kórházban lábadoztam Dóra meglátogatott. Ne kérdezzék, honnan szereztem meg a nevemet és a kórház címét. Megvoltak hozzá a módszerei.

— Pokorny Péter menyasszonya vagyok. — mutatta be magát és kezét az orrom alá dugta a jegygyűrűvel.

— Gratulálok, — fordultam felé fekvő helyzetemben. — Legyen Péter a magáé.

— Össze fogunk házasodni, — Dóra széket húzott ágyam mellé, nyilván egy hosszabb gonosz vitára kényelembe akarta magát helyezni és hozzátette. — Nem szeretném, ha úgy balkézről barátnői lennének.

A lábaimat nem volt szabad megmozdítanom és egy intravénás tű lógott a bal karomból. A gondolat megfordult a fejemben, hogy ez itt könnyen megfojthat a párnával és nem is kapják el érte. Vigyáznom kellett, hogy miket mondok neki.

— Nem vagyok a barátnője. — mondtam. — És nem is akarok az lenni. De annyit meg kell, hogy mondjak magának, hogy Péter soha nem fog megváltozni és maga még sírni fog. Nincs szíve, amit odaadjon valakinek és senkit nem tud igazából szeretni. Mint egy leszakadt levél sodródik ide-oda a szélben, itt-ott megakad egy darabig, amíg egy erősebb széllel ki nem szabadítja és akkor ismét útjára ered.

— Remélem, hogy nem maga lesz a széllel, — Dóra felemelte a kezét, és ahogy hangja izgatottan kiélesedett észrevettem, hogy a szótagok kissé pöszén gördülnek le ajkairól. Szerencsétlen pára, gondoltam, tényleg azt hiszi, hogy a maga kvalifikációival meg tudja tartani Pétert? Tényleg azt gondolja, hogy Péter meg fogja tűrni részeges apját és testvérbátyját? Tényleg azt hiszi, hogy utódot akar majd magával és felszentelt magasztos ágyékából új életet nemz poloska elárasztotta nyomortanyájába?

—

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Ahogy ennyire eljutottunk történetében Péter elhallgatott. Pattintott az ujjával és asztalunkhoz hívta a pincért. — Hozza a legjobb pezsgőjüket. — mondta a frakkba öltözött disztíngvált kinézetű öreg úriembernek. — És legyen lehűtve kissé négy Celsius fok alá.

Majd felém fordult, kezébe vette kezemet, és ahogy kérdezte, mint két kifürkészhetetlen igazságot kereső lézer sugarat irányította felém szemének tekintetét.

— Nem röviddel a kórházi incidens után találkoztál Hansszal, a férjeddal?

— Igen, — motyogtam a választ elgyengülten. — Miért?
 — Úgy érzem, hogy boldogtalan vagy, — nézett finom kedvességgel a szemembe. —
 Valld be, hogy igazam van.
 — Boldog vagyok, — sütöttem le a szememet.
 — Nem vagy boldog. — felelte, — látom rajtad.
 — Ne beszéljünk rólam. — mondtam és néztem a pincért, ahogy egy tolóasztalkán az
 ezüst jeges vödört mellénk húzza. — Koncentráljunk inkább a te problémáidra.
 — El tudnám intézni. — Péter bámult reám meredten. — Akarod?
 — Viccelődsz? — feleltem ideges nevetéssel. — Hiszen egy diszkoszvető.
 — Én meg baseball játékos vagyok. — vigyorgott Péter. — Egyszer meglengetem a
 husángomat és vége.
 — Egy idióta vagy. — feleltem élesen és elvettem a kezemet. — Semmit nem tudsz
 semmiről és jártatod a szádat. Szó sem lehet ilyesmiről, a téma lezárva.
 — Ahogy akarod. — Péter megemelte a poharát és hozzákoccintotta az enyémhez. —
 De ha meggondolod, tudod, hogy hol keress.
 Hitetlenül meredtem rá. Enigmatikus mosoly formálódott a szája sarkában és az
 eszembe ötlött, hogy fel kellene, hogy írjak neki nagyadag Xanax idegcsillapítót, de
 meggondoltam. Soha nem venne be semmiféle gyógyszert. Ezt tapasztalatból tudtam. Már
 voltak hozzá hasonló pácienseim régebben is.

Tizenegyedik Fejezet

Pittman Péter és Angelina, 1973 és 1979 között.

Szálltak a boldog évek és a gyermek növekedett. Ezernyi fénykép tanúsította a kellemes emlékeket, a gyerekágyban való rugdalózkodást, saját kezének csodálatát, első fogának kibukkanását és a tétova lépteiket, amiket megtett a Central Park puha pázsitján.

— Ricsi bébinek, — az odaadó szülők figyelték meg némi aggodalommal, — megvan a maga saját megmászíthatatlan akarata. — Mert a gyermek addig sírt, amíg meg nem kapta, amit akart és tehetetlennek érezték magukat. Ricsinek megvoltak a maga sajátos dolgai, ragaszkodott, hogy ugyanarra jöjjenek vissza, amerre mentek, ahogy kivitték egy sétára vagy bevásárolni, és mielőtt még beszélni tudott máris ide-oda igazgatta a szüleit. Első nyelvnek magyarul tanult meg édesanyjától és nem volt hajlandó angolul megszólalni.

Ahogy az óvodai évek gyorsak közeledtek Angelina állt elő az ötlettel.

— Mi lenne, ha nyárára kibérelnék egy házikót a hegyekben és magunkkal vinnénk Klárit és két gyerekét. Ricsi angolul beszélne a két másikkal és nem fogják az osztályból az első napon kiközösíteni, mivel képtelen osztálytársaival megértetni magát.

— Kitűnő javaslat, — Péter bólintott. — Kéthetes vakációmát veletek töltöm ott kint és a nyár többi részében a hétvégeken kijövök hozzátok.

Péter és Angelina elmondták az elgondolást Klárinak és a fiatalasszony lelkesen beleegyezett.

— Magam is gondoltam már ilyesmire, — magyarázta mialatt kuglófot tett a sütőbe és csokoládékrém mázat kavart hozzá egy edényben. — Elegem van egész nyáron a forró városi aszfaltból. Végre szeretnék valami friss levegőt beszívni változatosságnak. Keressetek egy nyaralót és fizetem a költségek felét.

Péter megvette a New York Times újságot és átnézte az idevágó hirdetéseket. Talált egy helyet egy Cohecton nevű városban, a Catskill hegyeiben, közel a Pennsylvánia-i határhoz. Feltelefonálta a tulajdonost, megbeszélte egy látogatást és a következő vasárnap kihajtottak, hogy megnézzék.

A meredek hegyoldal legszédítőbb perspektívájába belevágva és a lent kanyargó Delaware folyó völgyének felséges látványával a lába alatt, a hely tisztességes háznak nézett ki egy úszómedencével, négy hálósobával és minden más kényelemhez és szórakozáshoz szükséges alkalmatosságokkal.

A Callicoon nevű közeli városban talált étkezdéből Péter telefonon felhívta a tulajdonost. Callicoon-ban modern kuglipálya és filmszínház is volt és egy kisebb kórház, és Péter a tulajdonos tudtára adta, hogy ki szeretnék bérelni a házat május végétől, a Memorial ünnep napjától egészen szeptember elejéig, a Labor Day nevű munkaünnepig.

— Remek, — felelte a tulajdonos és köhögött hozzá és mekegett, mint egy vén kecske. — Küldjön ezer dollárt és a ház egész nyáron a maguké.

A következő hétvégén rogyásig pakolták Péter Oldsmobile 98-as kocsiját és beszorították Klárát és a három gyereket a hátsó ülésre. Angelina pedig Péter mellett strázsált az első ülésen. Így felkészülve nekiindultak, hogy elviseljék a három óra hosszúnyi hétvégi forgalmat a Tappan Zee hídon keresztül és a zsúfolt Interstate autóúton.

Leszámítva néhány előre nem látható kényelmetlen meglepetést, hogy nem volt a házban se telefon se televízió, és a gyerekeket állandóan figyelni kellett az úszómedence körül, a nyaraló átütő sikernek számíthatott.

A három gyerek elfoglalta az egyik hálósobát, a legnagyobb a házaspárnak lett fenntartva, és Klári beköltözött a legkisebbe, ahol csak egy egyszemélyes ágy állt és egy éjjeliszekrény.

Másnap reggel, miután meglehetősen sokáig aludtak és felfedezték, hogy a ház tele van egerekkel, elhajtottak a Callicoon-i szupermarketba és megtöltötték a hűtőszekrényt és telerakták a kamrát élelemmel. Kiváltképpen érdekesnek tűnt, hogy az üzletben félelmetesen gazdag sörválasztékot láttak, amit leginkább ládászámra és behűtve árultak, mivel a folyó túloldalán, ahogy később megtudták Pennsylvania terület el, rengeteg college-el és főiskolával és szigorú alkoholárulási tilalommal.

Vettek vagy egy fél tucatra való egércsapdát, rengeteg burgonyaszirmot, mártogatásokat, rajzkönyveket és luftballonokat és felkészültek bukolikus vakációjukra a koloniál korabeli Amerika szívében.

Teljesen zabolázatlanul és korlátaiktól megszabadulva a gyerekek egész nap rohangásztak körbe. Tombolva lubickoltak a medencében és Péter vezetésével úszni tanultak, mialatt a két nő kicsiny bikini fürdőruhákban napozott és később, ahogy Klári javasolta felsőrész nélkül a hátsó teraszon, ahol az útról senki nem láthatta őket.

Napjában egyszer száznál is több szénnel megrakott vagont húzó tehervonat dübörgött alá a folyó mentében és izgalmas élményt okozva rázta a bútorokat és csörömpöltette a tányérokra a kredencben. Valamelyik reggelen kimentek kökénybogyókat szedni az egyik közeli farmra és visszafele felfedeztek egy út menti hamburger és sör késdobálót ahol péntek és szombat esténként zenekar játszott. A szórakozási létesítmény, mint egy leselkedő ragadozó gubbasztott a folyó felé kiugró sziklán, a köveken zúgó habos vizek felett és csillogó neonreklámja hívogatóan integette befelé a tágra nyílt szemű arra járó vándorokat.

A napok hosszúra nyúltak és az éjszakák rövidre zsugorodtak és a hajnal korán köszöntött be az ablakokon, és elbűvölt gyönyörrel hallgatták az erdei madarak csicsergését, ahogy a kicsiny tollas teremtmények szívük melegét is kiénekeltek a derengő hajnal sugarainak első láttára.

A napok gyermeki nevetéssel teltek meg és az éjszakák forró vágyakkal és szenvedélyes érzékiséggel, ahogy az éjszaka sötét boltozata, mint egy fekete bársonyból vart mennyei szoknya borította be őket milliónyi sziporkázó csillagjaival és kiömlött tejre emlékeztető galaxisaival. Óriásira nőtt aratóhold állt a fekete hegyek gerince felett és nyitott ablakon keresztül beömlő sápadt sugarával betakarta Angelina mezítelen testét, ahogy széjjeltárt lábaival és ölelő karjaival magához fogadta férjét. A csókja még soha nem volt ilyen édes, és ölelése soha nem ilyen forró, mint most a nyári éjszaka titokzatos sötétjében, és a lehetőséggel, hogy Klári hallgatódik a szomszéd szobában.

— Mi a csudát csináltatok egész éjszaka? — Klári kérdezte másnap reggel.

— Semmit, — Angelina elpirult és férje felé pillantott, aki mélyen elgondolkozva nézett maga elé és pirított zsemléjére kente baracklekvárját.

— Tudassátok, ha segítségre van szükségetek. — Klári rájuk kacsintott és mivel a gyerekek hallótávolságon kívül voltak hozzátette. — Nem lenne ellenemre, ha hármasban csinálnánk.

— Ezt jó tudni, — Péter felelte gyorsan és sikamlós hangsúllyal és megrándult az álkapcsa, ahogy Angelina egy hatalmas pofont lekevert neki.

— Benne lennél, mi? — mondta a feleség. — Ugye, te gazember.

A kétheti vakáció alatt, amíg Péter elrendezte a két nő és a három gyerek kint tartózkodását Péter a boldogságos mennyországban érezte magát. A nagyváros zaja és tolongása mesésen távolra került tőlük. Megszűntek a rendőrszírénák és a pisztolylövések durranása sem zavarta a csendet. Őszintén hitte, hogy mindent elért, amit akart és többet nem gondolt Magyarországra, és amit maga mögött hagyott.

— Késő vasárnap este megölelte és megcsókolta mind a két nőt és a három gyereket és beült a kocsijába, mert hosszú út állt előtte és iszonyatos forgalom a híd előtt. Péntek délután vissza fog jönni; elviszi őket vásárolni, a moziba, és a kuglipályára, és lehet, hogy táncolni is fognak az út menti csárdában együtt a college diákokkal.

Az élet szép volt, egyszerű és boldogsággal teli, és mind oly fiatalok voltak még és volt bőven mit a tejbe aprítani.

—

Három nappal vasárnap után a két nő a medence mellett üldögélt, egy pohár bort kortyolgattak és nézték a gyerekeket, ahogy alábuktak és feljöttek és csapkodták egymásra a vizet. Mindegyik mentőmellényt viselt és úszógumikat, sok gond nem volt velük, ahogy egy automobil lehúzott az útról és behajtott a kocsibejárójukra.

Az esemény nem volt semmi ügy, telefonjuk nem volt, sem közlekedési alkalmatosságuk, vagy tűzfegyvereik, hogy megvédjék magukat. A szívük megugrott és tartásuk megmerevedett.

— Halló, — egy fiatal és jóképű férfi bukkant elő az új kiadású Corvette luxuskocsiból és hozzájuk szólt. — Remélem, hogy nem ijesztettem meg senkit.

— Maga kicsoda? — Klári kérdezte, előlegezve a férfinak némi bizalmat, hiszen oly magas volt, széles vállú és nem viselt jeggyűrűt. — És mit akar?

— Brian a nevem, — a férfi mosolygott és rávillantotta fogait a hölgyekre. — És maguk a szüleimtől bérelik ezt a házat.

— Mi a nevük? — Angelina összehúzta a szemét és mereven nézte a látogatót.

— Bailey Eleonóra és Tamás. — Brian felelte, és nem lépett el a kocsijától és engedékeny arcot vágott. — Vonatvezető vagyok a tehervonaton, ami elhalad a síneken lent a völgyben és észrevettem, hogy vannak a házban és gondoltam, hogy idehajtok és beköszönök.

Klári kérdően nézett Angelinára és a fiatalasszony bólintott. — Úgy van. Nekik küldtük a csekket.

— Ugye, — Brian szeme felcsillant és tekintetét hosszasan nyugtatta Angelinán. — Nem vagyok idegen és nem akarok senkit sem bántani. Hűtőládám a kocsiban tele van szendvicsekkel és tucatnyi dobozos sörökkel. Ma nem kellene főzniük és közelebbről megismerkedhetnénk. Mit szólnának hozzá? Elég megbízhatónak nézek ki?

— Én férjnél vagyok. — Angelina szája pillanatnyi mosolyra rándult és Klári felé biccentett a fejével, — de Klári nincs. Vele megismerkedhet közelebbről, de nem velem.

— Ki a szerencsés férfi? — Brian felelte és kocsijának a csomagtartójához lépett és kiemelt egy veres színű hatalmas hűtőládát. — Szeretnék vele találkozni és szeretném megmondani neki, hogy milyen szép felesége van.

— Jobb lesz, ha elmegy, — Klári mondta némi féltékenységgel a hangjában. — A barátnőm férjezett nekem meg nem tetszik maga. Egye meg a szendvicseit valahol máshol.

Brian elengedte Klári szavait a füle mellett és tovább méregette Angelinát.

— Ismerem magát, — mondta, — valahol már találkoztunk.

— Aligha hiszem, — Angelina felelte és a gyerekekre nézett, akik a medence legközelebbi oldalához gyülekeztek és figyelni kezdték a társalgást. — Kérem, távozzon.

— Kimehetnénk ebédelni és utána mindenki kap egy fagyaltot. — Brian követte Angelina szemeit és rákacsintott a gyerekekre. — Tudok egy remek helyet a városban. Vadásztanya a neve és én fizetek. A világon egyedülálló konyhájuk van és elmesélem a környék történetét. Kérem, jöjjenek, nem fogják megbánni.

Angelina készen állt, hogy nemet mondjon, de a gyerekek zajos kórusa teljesen elnyomta a hangját.

— Gyerünk, — kiabálták a kis ebadták. — Halálra unjuk magunkat idehaza.

—

Brian igazi úriembernek bizonyult. Dupla fagyaltot vett a gyerekeknek és habot tetetett rá, és ahogy választottak salátatálakat rendelt az asszonyoknak. Magának sajtos hamburgert csináltatott és egy Heineken sört és udvariasan megkérdezte Angelinát és Klárit, hogy akarnának-e valami alkoholos italt.

— Én iszom egy martinit, — Klári nézett merészen a férfire. — Csak, hogy bizonyítsam, hogy nem vagyok alkoholista és bírom az italt.

— Kitűnő ízlés, — Brian bólintott és Angelina felé fordult. — És mit szeretne kegyed?

— Egy pohár szódavizet, — Angelina összehúzta a szemöldökét. — És nekem nem kell bizonyítanom semmit.

— Természetesen, hogy nem. — Brian elfordította a fejét és nézte a pincérnőt, ahogy átadta a megrendelést a csaposnak. — A szeretetteljes hang, ahogy beszél a férjéről, mindent tudat velem. Hol van a férje, különben is? Itt hagyja magukat ketten magukra és minden őrizet nélkül?

— Dolgozik, — Angelina felelte éles, elutasító hangon.

— Minden este hazajön?

— Mi köze lenne ehhez magának? — Angelina mondta és egyre jobban látszott rajta a bosszankodás és idegesen játszott arany karperecének csatjával.

— Angelina férje New York Cityben dolgozik, és csak hétvégeken jön ide. — Klári nagyot húzott a martiniból, amit a pincérnő éppen eléje tett. — Ma este szórakoztathat bennünket, amennyit akar. Nem leszünk megzavarva.

— Kivéve a gyerekeket. — Angelina jeges pillantást vetett Klárra. — Ki fogja szórakoztatni a gyerekeket, amíg te élvezgeted magadat?

— Hány nőre van szükség, hogy vigyázzon három rosszcsontra? — Klári kacagott és gyorsan lehajtotta martiniját.

— Feltételezhetjük, hogy a mormonoknak igazsága van? — Brian nevetett, mintha belemenne a tréfálkozásba, de a szeme sarkában megvillanó fondorlatos fény elárulta lényegesen fenyvegetőbb szándékát.

— Ez egy ostoba kérdés. — Angelina visszavágott.

— Igen, — Klári ujját Brian orra hegyére nyomta. — de lásd, hogy ki kérdezi.

— Ki akar moziba menni? — Brian ujjait Klári ujjá köré fonta és lassan visszatette kezét az asztalra, a másik keze mellé. — A Csillagok Háborúját játsszák.

— Gyerünk a moziba. — üvöltötték a gyerekek. — Nézzük meg Luke Skywalker-t és Chewbacca-t.

A dupla főfilmes előadás majdnem este kilencig tartott és hazafelé Brian megállt egy likőrös üzletnél. Vett egy üveg Tripla-sec édeset, egy butélia Galliano bort és két palack importált pezsgőt. — Províziók, — vigyorgott, ahogy bekászálódott a kormány mögé és a két nő csodálkozva nézte. — Be kell rendelkezniük, mint a várvédők a hosszú ostromra.

Hazaérés után a gyerekek ki-be rohagáltak a házból és a sötétben a ház körül, megátalkodva megtagadták a szüneteltetésre és fogmosásra való ismételt felszólításokat, és csak miután halálra fárasztották magukat zuhantak be egyenként ágyukba és aludtak el.

Brian kevert több Golden Álom italt a két nőnek és nagyokat húzott a viszkis üvegből, amit a kocsijának kesztyűtartójából vett elő. Miután a gyerekek elcsendesedtek kipukkantotta az egyik pezsgőt és mindenkinek bőségesen töltött.

Angelina nem volt hajlandó inni, legalább is nagyon keveset, de Klári, hősiesen feláldozva magát ivott mind a kettőjük helyett. Minden egyes kitöltött italt gyorsan leöntött a torkán és Angelina tele poharával gyorsan megcserélte az üres poharakat. Éjfél felé teljesen elázott és valami szánalmas kifogást motyogva visszahúzódott a szobájába.

A dróthálóval borított utcai teraszon üldögélve Angelina kettesben maradt a férfival.

— Maga ugye nem emlékszik rám. — Brian méregette hosszasan, — vagy igen?

— Miért kellene, hogy emlékezzem? — Angelina kérdezte. — Soha nem jártam erre felé azelőtt.

— Nem, természetesen, hogy nem. — Brian még egy pohár pezsgőt töltött. — Én sem vagyok innen való.

— Akkor nem a vasútnál van?

— Nem. Nem állíthatom, hogy náluk vagyok, de ne ijedjen meg. A házi gazdáék fia sem vagyok.

— Akkor kicsoda és mit akar tőlem?

— A gyűrűmet akarom vissza. Bűvös talizmánom volt és nincs szerencsém, amióta ellopta tőlem.

Angelina megrettent. A tűnő hold sápadt fényében a férfi arcán az árnyékok rideg álarcba merevedtek. Egy korlátozások nélküli bűnözőévé, akinek nem voltak gátlásai és semmi respektálása az anyaság iránt. Már egyszer lila freskóvá ütlegelte, fájdalmas foltjaiba a kéknek és a zöldnek, és most meg fogja ölni.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszél. — felelte és ujjai közelebb csúsztak a pezsgősüveg nyakához, ami a jeges vödörben pihent.

— Négy évembe és három magándetektívbe került, hogy lenyomoztassam. — Brian, vagy akármi is volt a neve mondta, lassan és egy eltökélt vádlóügyész tónusával a hangjában. — De most már mindent tudok magáról. Tudom, hogy hol dolgozik a férje és tudom, hogy melyik iskolába fog járni a kölke.

— Nincs nálam a gyűrűje. Hagyjon nekem békét.

— Ezzel már elkésett. — Brian megragadta a palackot és kirántotta Angelina közeléből. — Azt hiszi, hogy fejbe fog verni és megszűnők létezni? Kirúgathatom a férjét az állásából és deportáltathatom magát. Magas rangú befolyásos barátaim vannak a kormánynál.

— Mit akar tőlem? — Angelina kérdezte másodszor is és elszorult hangját alig lehetett hallani.

— Akarom, hogy az legyél, aki valójában vagy, és aki mindig is voltál, egy kurva. Mennyi most az árfolyamod? Gondolom, hogy felment. Ötszáz dollár egy numeráért? Ma estétől kezdve a fizetett ágyasom vagy, ameddig akarom. Kétszer egy hónapban eljössz hozzám és mindent megcsinálsz, amit mondok. Máskülönben megmondom a férjednek. Megmondom a férjed főnökének és gyermekeitek osztálytársainak.

— Nem itt, — Angelina suttogetta rekedten.

— Hol?

— Van egy motel a híd másik oldalán, Pennsylvaniában. Vigyen át oda és miután elvégezte a dolgát hozzon vissza.

— Rendben, — Brian felállt és karjánál fogva megragadta Angelinát. — Gyerünk.

—

Ennél a pillanatnál elveszítem hivatalbeli kiegyensúlyozottságomat és félbeszakítom a betegemet.

— Remélem, hogy Brian nem gyilkolta meg Angelinát, — kiáltottam rá. — Az szörnyű lenne.

— Nem, — Péter szemei összehúzódtak és, mint két éles fúró hatoltak be a lelkembe, mely félve remegett megrettent íriszem mögött. — De a következő héten, a második alkalommal, hogy elmentek a motelbe tragikus baleset történt. Ahogy léptek be a szobába Brian előre engedte Angelinát és valaki hátulról megtámadta egy baseball husánggal. Angelina sikított és bezárkózott a fürdőszobába. Mire kimászott az ablakon és segítségért szaladt a rabló miszlikbe verte Brian fejét és eltűnt.

— Elfogták a tettest?

— Nem, — Péter méregetett hosszasan, és ahogy hozzátette hideg tekintetét felettébb különösnek és ide nem illőnek találtam. — Soha.

— Te csináltad?

— Nem.

— Ugyan már, nekem megmondhatod. A pszichoterápiás doktorod vagyok. Nem foglak feljelenteni. Az orvos és a beteg közötti titoktartás kötelezettsége korlátozza opcióimat.

— New York állami rendőrförők és detektívek kikérdeztek, mivel komoly indítókot feltételeztek. Tudod, hogy megy, a féltékeny férj nézőpontja, kicsinálja feleségének a szeretőjét, de megingathatatlan alibim volt. A városban voltam, százhatvan kilométerre a büntett színhelyétől.

— Megmagyarázta Angelina valaha is, hogy mit csinált a motelben egy férfivel?

— Természetesen, nem volt egymás előtt semmi titkunk.

— A gyilkosság előtt mondta meg vagy utána?

— Túl sokat akarsz tudni. — Péter vadul felnevetett és valami a szemében tudatta velem, hogy ne erőltessem a dolgot. Skizofréniás elmebeteg volt veszélyes tudatkihagyási epizódokkal. A gyógyítás volt a kötelességem és nem az, hogy provokáljam.

— Hogyan halt meg Angelina? — kérdeztem az előző kérdés helyett. — Mondtad, hogy a második feleséged meghalt. Csak az elsőtől váltál el.

— Angelina heveny leukémiában halt meg húsz évvel később. Csodálatos házasságunk volt és imádatl szerettem. Rettenetesen hiányolom, amióta felment a mennyekbe és itt hagyott.

Tizenkettedik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Gyorsan megértettem a kapcsolatot a példázatból, amit oly nyilvánvalóan elébem tárt. Természetesen nem tudtam, hazudik-e nekem, vagy az igazságot mondja, de a szándék volt, ami a latba esett. Mi pszichológus orvosoknak számos kitekeredett agyú egyénnel van dolgunk. Némelyiknek intézetben a helye, mások nem tudják megengedni még a minimális kezelést sem. Még másoknak van pénze, de nem hajlandók. Péter mind a három kategóriába beleesett, egy igazi enigma volt, egy személy, aki valamikor nagyon fontos volt az életemben.

Semmi a régiekből nem kellett volna, hogy időszerű legyen most, egy emberöltőre terjedő szeparálódás után, de az volt és témát kellett változtatnom. Nagyon veszélyes lett volna beszélgetni vele az én házasságomról.

— Beszélj nekem, — mondtam neki következő terápia óránk kezdetén. — Dórával való kapcsolatodról, miután meglátogatott engem a kórházban és a Testnevelési Főiskolai ballagási ünnepet követő utolsó randevűnk után. Hogyan alakultak a dolgok kettőtök között és hogyan történt, hogy elvetted feleségül?

Bólintott és beszélni kezdett és életének egy újabb fejezete bontakozott ki hitetlenkedő szemeim előtt. Szerencsém volt, hogy mindezt kihagytam és mégis szerettem volna tudni. Tehát itt van; a legostobább és legszorgalmasabban igyekező férfinak igaz története.

—

Pittman Péter, előző nevén Pokorny Péter, 1966.

Az ifjú Pokorny Péter nyughatatlan léleknek bizonyult. Megunta, hogy kényelmesen üljön íróasztala mögött és az országot akarta járni, mint utazó szerelésvezető. Jelenlegi cégét nemrégiben formálta a kormány, amikor hat kisebb vállalatból egy egyesített vállalatot hozott létre, ahol minden egyes volt üzem kvázi-független leányvállalként működött. Több részlegnél voltak álláslehetőségek, ahol sokat kellett vidékre utazni és egy fiatal technikusról, Szabó Sári kapta az egyik ilyen pozíciót.

Sárika, nemrégén végzett növendéke a két éves épületgépészeti főiskolának valóban étvágygerjesztően finom hús lehetett sokak szemében. Középmagas, széles csípővel és

bőségben párnázottan az alkalmas helyeken, csinos kis arcocskával is rendelkezett és bájos mosolyát eredményes fegyverként tudta használni.

A szorgalmas munka és a hatékonyság sajnos nem volt Sári erőssége és számos panasztevés után a vezetőség elhatározta, hogy íróasztal melletti munkát adnak neki és jelenlegi munkáját egy alkalmasabb személynek adják.

Meghallván a lehetőséget Péter önként vállalkozott, hogy átveszi Sári munkáját és az átvételt nyélbe ütötték és hétfő reggel, a megbeszélt időben Péter megjelent új munkahelyén.

Noszty Zoltán, a részleg igazgatója fogadta Pétert és intett, hogy lépjen be irodájába.

— Péter elvtárs, — Noszty kezdte sajnálkozó mosollyal. — Változás történt. Sárika átnyúlt a fejem felett és minisztériumi felvigyázónk megváltoztatta döntésemet. Sári marad, de van egy másik, egy felettebb nagyszerű alkalmunk, ahol hasznosítani fogja tudni magát, hogy segítsen nekünk lerakni szocialista társadalmunk gazdasági és ipari alapjait.

— Hol lenne helyileg ez a munkahely? — Péter idegesen állt egyik lábáról a másikra, mivel Noszty még nem kínálta székkal és az igazgató hanghordozása világosan jelezte, hogy itt valami nagyon rosszra fordult.

— Miskolc, — az igazgató biccentett, cigarettát vett elő és felkattintotta öngyújtóját.

— Egy segéd technikusra van szükségünk a kirendeltségen. Hat brigádunk dolgozik a vasgyár és az öntöde modernizálásán. A maga felelőssége lesz, hogy ellenőrizze őket és jegyezze a munka haladását. Hétfőtől péntekig ott kell maradnia, de hétvégén hazajöhet és fizetjük magának a vonatjegyet.

— Nem ez volt az egyesség. — Péter tiltakozott, és próbált leküzdeni egy ijesztő sejtelmet, ami delejes áramként futott végig a gerincén. — Elsősorban mérnök vagyok és projectmenedzseri állást ígértek. Ha a pozíció már nem aktuális, megyek vissza előző helyemre és csinálom korábbi beosztásomat.

— Lehetetlen, — mennydörögte Noszty és a feje lángra gyúlt, mint egy gázolinos hordóba mártott fáklya. — A munkás-paraszt kormányának szüksége van rád ezen a kiemelt beruházáson. Holnap reggel ott leszel a vonaton és jelentkezel a munkádra. A főnököd Vadász Linda lesz. Őt kell kérdezned munkaidő beosztásodról és az elszállásolási lehetőségekről. Nincs időm, hogy veled vitatkozzam.

— Nem megyek. — Péter felelte dacosan.

— Akarod, hogy az Államrendőrséget hívjam, hogy szabotálod a szocializmus építését? — Noszty ordította, és ahogy a párttitkárnő és a személyzetis osztály vezetője berohantak és próbálták jobb belátásra bírni vadul hadonászott kezeivel. — El fognak vinni egy átnevelési táborba és a következő öt évet börtönben fogod tölteni. Ezt talán jobban szeretnéd?

— Nem, igazgató elvtárs, nem szeretném egyáltalán. — Péter megijedt és zokogni kezdett. — Megyek és csinálom a legjobban és ott ahol a pártnak szüksége van rám. Kérem, bocsássonak meg viselkedésemért. Fogalmam sincs, hogy mi jött rám.

Ennél a pontnál megálltam, hogy átgondoljam a jelenetben felmerült kérdéseket. Az ország kitaníttat egy tehetséges fiatalot, gondosan kiválasztják egy szigorúan próbára tevő kvalifikáló folyamaton keresztül, és miután betölti ígért potenciálját és kitűnő eredménnyel elvégzi az egyetemet, úgy bánnak vele, mint holmi piszokkal. Nem csoda, hogy az első alkalommal ott akarja hagyni majd az országot és ki akarja próbálni a szerencséjét az

ismeretlenben. Természetesen Péternek meg voltak a maga hiányosságai, és maga kereste a bajt, amikor a cégen belül munkahelyet akart változtatni, de hazudtak neki, és aljasan és szándékosan félrevezették. Nem mintha a félrevezetés a kommunista társadalom exkluzív privilégiuma lett volna, becstelenség és becsapás akad bőven a szabad világban is, de senkit nem küldenek kényszermunka táborba, ha nem fogadja el az áthelyezést.

Átgondolva ezt, felnéztem, halvány mosolyt vetettem Péterre és biztatóan biccentettem.

— Folytasd, szegény gyermekem, hallgatlak.

—

Másnap reggel Péter gyorsvonattal lement Miskolcra. Megálló nélküli szuperszolgálat külön kényelmére, reggel tíz körül leszállt a Miskolci állomáson és felült az állomás előtti térről induló sárga villamosra.

További negyvenöt perces kikopott kerekeken való döcögés és csikorgás után megérkezett a város másik részébe, a régi, középkori nevén nevezett Diósgyőrbe. Négy hatalmas toronnyal égbenyúló váromladék állt a város közepén és egy hatvanezer fős sportstadion, a város első osztálybeli futballcsapatának székhelye.

Az iszonyatos méretű, de elavult vasgyár és öntöde fenyegetően emelkedett a keskenyen tovahúzó város felett, a körülbelül hat kilométer teljes hosszuk fele terjedelmében.

A tucatnyi óriási kéményből és Bessemer kemencékből kiömlő füst kesernyés bűze átitatta és megtöltötte a város levegőjét és barnás salakporral borította be épületeit. A vasgyár körüli legtöbb épület a dolgozó középosztály otthonai a régi, jól menő időkből, amikor a gyár rengeteg vasat és acélt termelt az országszerte épülő vasúti síneknek és két világháborúban is részvevő komoly hadseregek nehézfegyverzetének.

Péter bement a Csőszer kirendeltségre és ott szemtől szembe találkozott Vadász Lindával, új főnökével.

Linda karaktere és fizikai kinézete megérdemel egy részletesebb leírást. Remélhetőleg a hölgy többet már nem jár az élők sorában, de ha mégis, nagyon nem valószínű, hogy elolvassa ezeket az életrajzi sorokat, tehát szó szerint ideírhatom, amit Péter akkor kinyilvánított nekem.

Magas és csontos, túlméretezett csípővel és hátsóval, és észrevehetetlenül lapos mellekkel, Linda akkor negyven éves lehetett Péter huszonnégy évéhez hasonlítva. A férjezetlenül pártában maradt Linda együtt lakott idős édesanyjával egy háború előtt épített régi bérházban lévő lakásukban. Linda Horthy Miklós fasiszta generálisának volt a leánya, akinek apja, a kommunisták legnagyobbika, Sztálin ellen állt a harcba és esett el Oroszország végtelen hómezőin. Lindának volt egy idősebb bátyja, aki Ausztráliában élt, mivel őneki is, hasonlóan az édesapjához, ha a papa átélte volna a harcokat és miután a náci rendszer összeomlott, menekülnie kellett az akasztófa elől.

Mindezen fenti, korábbi uralkodó osztálybeli eredete ellenére Linda igaz kommunistának vallotta magát. Aktív tagja volt a kommunista pártnak és mindig próbált a jelenlegi politika helyes oldalára helyezkedni.

Ami a munkáját illeti, hát arról jobb, ha nem dicsekedünk. Olyannyira elfoglalt volt, hogy nyalja a fenekét a fontos embereknek, hogy semmi ideje nem maradt, hogy termeljen, ellenőrizze a munka haladását és elkészítse a befejezett munkák utáni szükséges kiszámlázásokat.

Olyannyira, hogy fogalma sem volt, a dolgok állásáról. De mivel másnak sem volt, és senki sem merte felkavarni a zavarost, csend volt és nyugalom, kivéve a hozzá beosztott csőszelő brigádok lassan látszottak dolgozni és soha nem teljesítették negyedévre előirt kvótájukat.

A kimenő számlák negyedévenként lettek összeállítva, a technikai felmérések alapján, amit Linda és segéd technika végeztek és terjesztettek fel a kliensekhez, leginkább a Vasgyárhoz. A befejezett és kiszámlázott munka inspekciója után a kliens képviselője engedélyezte a számlák kifizetését és a Csősz cég megkapta járandóságát.

Ha valami nem volt kiszámlázva, senkit nem érdekelt, amíg senki nem említett szabotázszt.

Kezdeti, Nosztyval történt ijesztő összetűzése után Péter érthető módon körültekintően kezelte Vadász kisasszonyt. Szinte észrevehetetlen nagyságúra redukálta magát és kereste a menekülést jelentő kijáratot. Munkája végzése folyamán nem gyakorolhatta tanult mérnöki szakmáját és gyorsan kezdte elfelejteni a tudományt, amit az egyetemen elsajátított. Munkája folyamán járnia kellett a vasgyár hatalmas területét, ahol találkozott a harcban álló csapatokkal és bámulta az olvadt vasat és félrelépett a rohanó lemezek és vasrudak útjából, amik a legváratlanabb időkben suhantak el a görgőkön néhány centire a lábától.

Megcsodálta az izzadt és kormos vasgyári kohászt, ahogy az szalonnáját sütötte és tojását rántotta egy izzó vasdarab tetején, és Péternek mindenkire volt egy kedves szava. Összebarátkozott a brigád és csoportvezetőkkel és a dolgozók hamarosan szellőztetni kezdték neki panaszaikat.

— Mérnök úr, — szoltak hozzá tisztelettudóan, mivel hallották, hogy mérnöki diplomája van. — Nem fizetnek minket a munka után, amit elvégzünk. Úgy látszik, mintha nem haladnának előre, bármi sokat is dolgozunk. Soha nem tudjuk teljesíteni a párt megállapította normát.

Péter okosan meghallgatta a panaszokat, betiltott gyengeség a kommunista szabályok szerint, és mivel jobb dolga nem akadt kutatni kezdte a bejött és kiment számlákat, amiket az utolsó néhány év alatt vezettek be a könyvelésbe.

Időközben, és nem lenne szabad, hogy magunk elé kerüljünk, egyszer kellene beszélünk szálláslehetőségeiről és Péter első napjáról az új munkahelyen. A százat is kitevő szerelőgárda, ami az ország más, távoli részeiből jött a kirendeltségre dolgozni cég fizette környékbeli albérletekben lakott, ami okos megoldás volt, mert a házigazdának jövedelmet jelentett, és otthontól távoli otthont a nehezen dolgozó munkásoknak. Linda adott Péternek is egy címet, hogy munka után menjen el oda és egy szoba fogja várni.

Pétert tett, ahogy utasították, elment a címre, és a háziasszony, egy lompos kinézetű középkorú nő nyitott ajtót és értetlenül rámeredt.

— Egy szoba, ha, — mondta a lompos, — mutassam meg, mi van kiadó.

Egy kis épülethez vezette Péter az udvar végében, egy pajtaszerű épület mellett és kilakatolta a zárat.

Péter belesett, de nem látott semmi mást, csak egy magányos ágyat, egy kis asztalkát és a tetején egy üres mosdótálat.

— Vécé? — Péter pislogott hitetlenkedve és a nő felé fordult. — Nincs fürdőszoba.

— A zöldségeskert túloldalán van egy árnyékszék. — A háziasszony gyanakodva ráncolta össze a szemöldökét az ostoba kérdés hallatára. — Nagyon tiszta és levegős.

Péter túlságosan fáradt volt, hogy nekiálljon vitatkozni, elvégre mi felett. A hölgy saját maga tisztíthatta a pottyanthos budit és az egész környéken nem volt sem városi szennyecsatorna, sem privát derítögödör. Fizetett a nőnek és az Pétert a maga dolgára és pihenni hagyva elment.

A hajnal első derengő fényére, ami haloványan beszűrődött a rongyosodó függönyön, ami az ajtó mocsokkal összemázolt üvege előtt lógott rojtosan, Péter felébredt és félreérthetetlen rőfögéseket és horkantásokat hallott, nyilvánvalóan egy konda éhes disznó lehetett valahol a közelben.

Szobájának közös fala volt a disznópajtával.

Péter kikelt az ágyból, felöltözött és elment a közeli közértés üzletbe. Vett egy liter tejet, egy kiló kenyeret és megindult munkahelye felé.

A tejet és a kenyeret letette az íróasztalára és elkezdte éhesen gyúrni lefele, amikor Linda sasszézott be az ajtón keresztül.

— Jó reggelt, — Péter köszönt, és elgondolkozva vakargatta a szemöldökét. — A szobám egy disznóól mellett van.

— Ah, — Linda lelassult egy pillanatra. — Ez jó vagy rossz?

— Nem tudom, — Péter felelte, — csak nem vagyok hozzászokva.

— Szokjon hozzá. — Linda válaszolt, passzív agresszivitással a hangjában és rosszallóan rázta a fejét. — Nem szállásolhatjuk el a Ritz szállóban. Minden egyén áldozatot kell, hogy hozzon a többség érdekében és el kell, hogy viseljen apróbb kényelmetlenségeket. A szállodai költség, amit megtakarítunk év végén prémium formában ki lesz osztva a dolgozóknak.

— Még olcsóbb lenne, ha itt aludnék az íróasztal tetején, — Péter felelte némi iróniával. — Még több pénzt spórolnánk meg. Vagy lehozhatnám a sátramat és itt az udvaron a ház előtt felverhetném.

— Hozza fel a baját Noszty elvtársnak, — Linda vállat vont, leült az asztalához, rakosgatott néhány iratot ide-oda, majd felvette a telefonkagylót. — Ah, túl korán van, — mondta. — Nem hívhatok fel senkit a központban reggel hat órakor és nem tudom jelenteni a problémáját.

— Milyen problémát? — egy fiatalember, körülbelül húsz éves ugrott be az ajtón. Sovány volt és megviselt kinézetű és arcán egy boldog imbecillis állandósult vigyora ült.

— Jó reggelt, Tibor. — Linda úgy nézett a fiatalemberre, mintha az a felmentő huszárság hős kapitánya lenne. — Ismerkedjem meg Péterrel. Péter segíteni fog magának, feltéve, ha találunk neki olyan elszállásolást, ami a kedvére van.

— Nagy és terjedelmes szobában lakom. — Tibor kezet nyújtott Péternek és jóval tovább és jóval barátságosabban rázogatta, mint elvárható lett volna. — Szobatársak voltunk Jancsival, de Jancsi kilépett. Visszament a falujába és be fog állni a termelészövetkezetbe. Csirkéket fog felvásárolni és kacsákat, de lehet, hogy libákat is és pulykákat is a falusiaktól és előben szállítmányoztatja őket a városiaknak.

— Rendben. — Linda fülig érő elismerő mosolyt vetett a fiatalemberre. — Köszönöm Tibor a kitűnő meglátást és munka után meg is mutathatod a szobádat Péternek, de most ki kell vinned a vasgyárba. Vidd el összes szerelési helyünkre és mutasd be a brigádoknak. Nem szeretem, ha a beosztottjaim üldögélnek, és nem csinálnak semmit. Hadd ismerje meg Péter az itteni munkaerkölcsöt.

A gyár főbejárata felé haladva, talán egy kilométernyire, a két legény elhaladt egy kocsmá mellett. Füstös és zsíros helynek tűnt a létesítmény, de huszonnégy órán keresztül és a hét minden napján nyitva volt. A vasgyár kohóit nem lehetett leállítani és a tüzek folyamatosan égtek, és a koszos lebujsz örökké tele volt öntudatos és nagyszájú munkásokkal, és helybeli könnyűvérű nőkkel, akik ittak, ökörködtek és politikáról beszélgettek és szerelmi kalandok meséit cserélgették egymás között.

— Fel kell, hogy hajtsak egy kupica pálinkát. — Tibor éles fordulót csinált, belépett a tavernába és intett Péternek, hogy kövesse. — Vagy egy pohár snapszot, bármit, csak beinduljon a motorom.

— Na, inkább nem, — Péter tétovázott. — Nem járok ilyen helyekre és munkaidő alatt nem iszom.

— Ugyan már, — Tibor ragaszkodott. — Egy perc az egész és már kint is vagyunk.

Bementek. Amikor már teljesen bent voltak Tibor éles szögben jobbra kanyarodott, messze elkerülve a középső pultot, ahol legalább egy tucatan ittak, és Pétert behúzta egy sarokba, ahol kevesebb volt a világítás.

— Látod azt az embert, ott középen. — Tibor megfogta Péter könyökét. — Hubert a neve és ő az egyik főművezetőnk, vagy szerelési felülvizsgálónk, de valójában csak egy spicli. Csak azért jön ide, hogy beáruolja az embereket és jelentse Vadász Lindának.

Miután ezt Péter tudtára adta és ujjával pattintott a csaposnak, Tibor gyorsan lehajtott egy féldeci sárgás színű brandyt, amit a csapos mogorván eléje csúsztatott és gyorsan kihátrált az ivászati létesítményből.

Az utcán duplázni kezdte a lépteit, hogy behozza az elvesztegetett időt és Péter fele fordult.

— Honnan való vagy? — kérdezte.

— Budapestről.

— A bátyám szolgál ott a Parlamenti Őrségnél. Én is oda szeretnék bejutni. — Tibor jártatta a száját, ahogy megálltak a főbejáratnál és Péter váltotta ki szerelői belépő igazolványát. — Ha behívnak katonának, önként beállok az ÁVH-hoz, tudod az Államvédelmi hatósághoz és két év múlva kérem áthelyezésemet a Parlamenti Őrséghez, és a bátyám jót fog állni értem.

— Az ÁVH? — Péter Tiborra nézett, és emlékeznünk kell, hogy alig tíz évvel voltunk az 1956-os felkelés után, ahol az ÁVH háborút viselt a szabadságharcosok ellen, hogy megértsük Péter kérdésének második részét. — Nem gondolsz arra, hogy fegyvertelen tüntetőkre kell majd lőnöd?

— Habozás nélkül fogok lőni minden kapitalista ellenforradalmárra. — felelte a fiatalember, aki eddigi életét a tehenek és a disznók között töltötte egy kis faluban és most hajlandó volt saját honfitársait is lelőni, ha úgy parancsolták.

— Még akkor is, ha a szüleid ott vannak a tüntetők között? — kérdezte Péter.

— Természetesen. — bólintott Péter. — Miért mentek oda? Semmi dolguk nem volt, hogy tüntessenek a kormány ellen.

Péter abbahagyta a vitatkozást. Megértette, hogy Tibor volt a példakép, egy arrogáns és faragatlan tanyasi bunkó, akit a cég melléje rendelt, mint vele egyenlőt, aki be kellett, hogy tanítsa és szobáját meg kellett, hogy ossza vele.

Egy megmagyarázhatatlan érzés kezdett növekedni tudatalatti pszichéjében. Ez a nem óhajtott Miskolci tartózkodás előjátéka volt az irányzatnak, amit életének ösvénye a továbbiakban követni fog, bár sokkal fensőségebb magasságokban és jóval komolyabb körülmények között. Örökké maga mögött hagyva a megszokottat és az ismertet, és nulláról kezdve az új helyen, egy idegen környezetben, és mindenféle jött-mentekkel közösködve, akik erkölcsileg és értelmileg megmérhetetlen mélységekkel alatta voltak, volt az ő predesztinációja. Ahelyett, hogy tapasztalataira és eredményeire épített volna, és várt volna, hogy alkalma legyen, hogy belülről tűnjön ki és társainak segítségével, inkább beleugrott az ismeretlenbe, újra és újra, amíg mint valami gázbuborék a sűrű folyadékban, sikerre ment és a felszínre emelkedett.

—

Amikor Péter azt hitte, hogy körülményei már rosszabbak nem lehetnek, akkor azzá váltak. A cég vett két előre gyártott acélbarakkot, amiket eredetileg az acélmunkásoknak csavaroztak össze, amikor a termelést Sztálin utasítására meg kellett sokszorozni. A barakkok jelenleg szükségtelemmé váltak, ahogy a gyárat automata gépsorokkal modernizálták, és kevesebb munkással több és jobb vasat termeltek.

Mindegyik barakk, háromemeletes ágyakban elrendezve, negyvennyolc embernek biztosított helyet és higiénikus komfortot, egy sor vécével, vizeldékkel, sorzuhanyozóval és mosdókkal és hozzá bőséges meleg vízzel.

Soha nem derült ki, hogy ki volt az észkombájn, aki engedélyezte a vételt, és kinek a keze lett megkenve, és ki lett kitüntetve az ötletért. Péter munkaadója, a Csőszer Vállalat megvette az épületeket és tulajdonosuk lett.

A vezetőség megszüntette az összes cég fizette albérleteket a magánházaknál és minden érintett felháborodott tiltakozása ellenére, a dolgozóknak költözniük kellett.

Ugyanezekben az időkben, Péter, aki állandóan menekülő csapóajtót keresett a csapdából, amibe beleesett, felfedezte, hogy egyik egyetemi évfolyamtársa, Gönczi Pista szintén Miskolcon dolgozik és lakik.

Pista Budapesten nőtt fel és egy igazi dolgozóosztálybeli legény volt. Apja egyszerű postás lévén egy szobakonyhás lakásban laktak, egy bérház udvarának a távoli sarkában, az egyedüli helyen, amit meg tudtak engedni. Pista gyakorlati gondolkozással bírt, hogy hogyan emelje ki magát a szegénységből, és amikor alkalom kínálkozott, szerződést írt alá a Magyar Néphadsereggel, és végzéskor megkapta a főhadnagyi rangot.

Röviddel az előtt, hogy a hadsereg közölte Pistával, hogy Miskolcra küldik, Pista szakított a menyasszonyával, némi kétségek felett, ami az ifjú hölgy hűségességét illette és készségesen leköltözött Miskolcra, ahol jelenleg is élt, mint egy partiképes legényember.

A katonaság tulajdonában számtalan épület volt a belvárosban, többnyire kihasználatlanok vagy üresek, egy valamikor jóval nagyobb ország jóval nagyobb hadseregétől visszamaradt relikviák. Pistának találtak valamelyikben egy üres szobát, minimális bútorzattal és a folyosón csak egy kevés távolságra munkahelyétől, ahol a szobában azt csinált, amit akart, kivéve nem fogadhatott női társaságot, nem ihatta le magát a sárga földig és berúgva nem vesztette el az eszméletét, vagy egyenruhában nem nyalhatott fagyaltot nyilvános helyen.

Péter telefonált Pistának és az a legnagyobb lelkesedéssel örült barátja előtűntének.

— Gyere el hozzám, komám, — kiáltotta vidáman. — Megmutatom, hogy hol lakom és hogyan élek.

Ahogy Péter megérkezett Pista lakásába, a fiatal tiszt éppen randevúra készülődött. Civil ruhába öltözve, fehér ing és nyakkendő és egy sportzakó, széles mosollyal üdvözölte kedves látogatóját.

— Gyere velem, — mondta, — Ibollyal találkozom, új barátnőmmel és esetleg megkérhetnénk, hogy hozza magával a barátnőjét. A barátnője, Judit a Miskolci kórház csecsemőosztályon ápolónő. Judit nemrégiben szakított a fiúbarátjával és jelenleg facér. Mit szólsz az ötlethez? Judit fiatal és csinos, ezt garantálhatom neked.

— Jól hangzik, — Péter bólintott. Valóban tetszett neki az ötlet. Hétfőtől pénteking földrajzilag el volt választva Dórától, a menyasszonyától, akinek zsarnoki természetét egyre jobban nem kezdte kedvelni. A javaslat remek alkalomnak látszott, hogy biztos legyen, hogy eggyel több halat süthet meg serpenyőjében és rugalmasan elszakadhat Dórától, ha úgy akarja.

Tóth Judit, egy valóban életrevaló és vidám teremtes, aki bármerre járt, valami vidéki, mesterkéletlen ártatlanságot hordozott magával. Magas barna, csurgatott mézszínű bőrrel és Diána, az erdők istennőjének alkatával, az éjszakai műszakot végezte és kijelentette, hogy aznap este tudna velük találkozni.

Négyen elmentek egy bisztróba, leültek egy asztalnál és beszélgetni kezdtek. Pista és Iboly egy fél óra múlva exkuzálták magukat, hogy Iboly házínénije nem volt odahaza és ki kellett használniuk az alkalmat, és távoztak, a másik kettőt magára hagyva, hogy a maguk erejéből közelebből megismerkedhessenek.

— Tényleg mérnök vagy a vasgyárban? — Judit kérdezte.

— Olyasféle, — Péter szemlélgette a leány arcát. — Egy budapesti szerelővállalatnak dolgozom, és hétfőtől péntekig vagyok Miskolcon.

— Ah, Budapest, — sóhajtott Judit.

— Igen, — Péter bámulta tovább a fiatal nőt, — ott nőttem fel.

— Én egy kis faluból való vagyok északra ide a Hernád völgyéből, — Judit megigazította a haját, örök a jele a nő érdeklődésének, és hozzátette. — Ez a város nagy lépést jelent nekem, de nem fogok örökké itt maradni. Különb és szebb helyek után vágyódom.

— Mit értesz ez alatt?

— Lehet, hogy szerencsét próbálok a szabad világban. Útálom pólyáztatni és táplálni a cigány bábikat. Már egy hetes korukban bűdösek.

— Remélem, hogy nem magad szoptatod őket. — Péter tekintete Judit szerény méretű kebleire siklott.

— Képletesen mondva táplálom őket, — Judit felfricskázta Péter orrát és kacagott. — És hagyd abba a bámulást. Nem vagyok cukorból faragott vásári szobor.

— Szebb vagy, gyönyörű szád van és a hajad fényes és puhának látszik, mint a selyem.

— Tényleg? — Judit tágra nyitotta a szemeit. — Minden lánynak ezt mondom?

— Nem mindegyiknek, — Péter mosolygott. — csak azoknak, akik tetszenek nekem és te nagyon tetszel.

— Idefigyelj, — Judit észrevehetően visszariadt és gyorsan elvette a kezét. — beleegyeztem, hogy találkozok veled, mert Iboly fiúbarátja kezeskedett érted. De, ha te azt hiszed, hogy te vagy a nagyvárosi huligán és én egy naiv falusi lány, szó sem lehet róla. Addig nem fogok kijárni veled, amíg meg nem komolyodsz.

— Bocsáss meg, — Péter lehajtotta a fejét, — hogy olyan nagyon rád hajtottam. Én egyáltalán nem vagyok olyan és nagyon is komoly tudok lenni. Adj még egy esélyt, hogy bizonyítsam magamat. Dobhatnék egy tantuszt a Wurlitzerbe és táncolhatnánk egyet?

— Rendben, — Judit bólintott és táncoltak. Az első néhány percben kartávolságnyira és a végén arcukat egymáshoz nyomva. Péter egy régi spanyol tangót választott, *Csupa Könny a Szobám* és a zene karjaiba kapta érzelmeiket és felgyújtotta érzékiségüket. Péter beszívta Judit illatát és a lány érezte a fiú erős karját és tökéletes ütem és ritmus érzékét.

Péter hazakísérte Juditot, és bár volt egy kis kapatosság Judit fejében a leány nem hívta be a szobájába. Második alkalommal ugyanez történt, de ezúttal csókolództak. A harmadik alkalommal a leány behívta, mivel szobatársa nem volt odahaza, egy másik ápolónő, és rettenetesen csókolództak a díványon, de annál többet semmit

—

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Múltba utazásunk ezen útkeresztjénél, mivel az óra szinte már letelt félbeszakítottam Pétert és kérdeztem.

— Annyi más különb nő is lehetett volna, mint Dóra. Miért vetted el őt feleségül? Meg tudnád ezt nekem magyarázni?

— Nem hiszem, hogy tudnám. — Péter keskenyre húzta a szemét és az üres levegőt bámulta sokáig. — Ez nekem mind a mai napig egy titokzatosság, de megpróbálom. Isten engem úgy segéljen, hogy megpróbálom.

— Majd a következő héten, — feleltem és eltettem a csekket, amit odanyújtott. — Addig is próbálj leereszkedni lelked legmélyébe és ne félj felkavarni az alján összegyülemlett szennyet, és akkor gyere el hozzám és mond el, ahogy volt. Ez az utolsó lehetőség, hogy számot vess magaddal és megmértesd gyengeségeidet és analizáld tévedéseidet.

— Igen, — Péter hosszú, intenzív tekintetet vetett rám. — Ez egy kirakodós rejtély volt akkor és ma ugyanaz a rejtély, de hiányzó darabokkal. Még egyszer elmondom neked a történetet, de soha többet nem akarok gondolni rá.

— Miért? — kérdeztem.

— Örültségbe hajt, — motyogta és kerülte a szemeimet. — Ezek a megbánások és későn jött találgatások bolonddá tesznek. Úgy érzem, hogy eldobtam az életemet, mert gyenge voltam és nem tudtam nemet mondani. De most jóval erősebb vagyok, és senkitől sem fogok lenyelni semmiféle nonszenszt. A bosszúm órája el fog érkezni.

Ez egy fontos kijelentés volt és meg kellett volna, hogy jegyezzem. De öt perccel lejárt az időnk és mennem kellett. És ebből az egyetlen hibából növekedett ki a többi, ahogy egy magányos ráksejt hatalmas daganattá nő és elkezdi életfenntartó erőmet elszívni, ami idáig táplálta és fenntartotta ellenállásomat. Elszabadult kényszerpályára lettem lökve, egy sorsparancsolatba, amit többé nem tudtam irányítani.

Tizenharmadik Fejezet

Pokorny Péter, 1966 és 1967 között.

A harmadik negyedévi számlákon dolgozva Péter jelentős kihagyást fedezett fel. A munkásszállás komplett vízvezeték szerelői munka utáni számla egyetlen vécékagylót foglalt magában. Kétszer is leellenőrizte a beszerelt kagylók számát, összehasonlította a régi adatokkal és háromszor is kiment a helyszínre. Elődje nem számlázott ki kétszáz darab aránylag költséges és már régen beszerelt kagylót.

Belevette a munkát a jelenlegi negyedévben elvégzettek közé és produktivitása, ami a kiszámlázott végösszeggel méretett, rettenetesen megemelkedett.

Noszty észrevette a feltűnően kiugró számot és feltelefonálta Vadász Lindát.

— Mit mondtam magának? — harsogta, — a választásom. Látja, hogy milyen jól bevált?

A számlázási eset tetejében a Miskolci részleg jelentős csőszerelési feladatot kapott a közelben lévő Diósgyőri Gépgyárban. A központi gyártáselőkészítő csoportnak nem volt kapacitása, hogy beillesszék a projectet túlterhelt menetrendjükbe és Noszty dühbe jött.

— A feladatnak haladnia kell, — ordította. — Minisztériumi prioritása van és a lábamnál fogva felakasztanak, ha nem fejezzük be idejében.

— Én megcsinálom, — Péter vállalkozott. — Értem a rajzokat és meg tudom rendelni az anyagot és meg tudom szerkeszteni a vázlatokat. Legkésőbb tíz héten belül, minden le lesz szállítva.

Noszty beleegyezett és Péter két hét alatt megcsinálta a munkát, ami máskülönben hat hónapot vett volna igénybe a központban.

Noszty örvendett, bár Péternek nem adott semmiféle kivételes jutalmat, és nem vonta vissza a rendeletét, hogy be kell, hogy költözzön a barakkba és 48 munkással együtt közös helyiségben kell aludnia.

Tehát nem kellett volna meglepődnie, amikor november elején Péter bejelentette, hogy otthagyja céget. Péter ajánlatot kapott a budapesti székhelyű Mélyéptervtől, akik átvállalták társadalmi ösztöndíjának kifizetetlen részét.

A csere ügyes dolog volt, és Péter apja rendezte el, ahogy ő már húsz éve a Mélyéptervnél dolgozott. Csak egy nagy hiba volt, valójában egy végzetes, Dóra is ugyanannál a tervezési megacégnél volt alkalmazásban.

Szomorú volt a nap, amikor Péter bejelentette a hírt Juditnak.

— Állást változtatok és megyek vissza Budapestre. — Péter mondta Juditnak, mialatt fogta a kezét és a leány albérleti szobájában az ágy szélén üldögéltek.

— Mit jelent ez a mi kapcsolatunk szempontjából? — Judit kérdezte, és mivel ápolónő volt és gyakorlatias személy, tudta, hogy itt valami nem egyezik, és Péter valamit elhallgat.

— Visszajövök, — Péter megcsókolta Judit arcát, és meglepetésére a leány nem sírt, ahogy folytatta. — Az új cégnek szintén vannak munkái Miskolcon, és le fogok ide jönni kiszállásokra és te is feljöhetsz hozzám, ha szabadságod van.

— A kórháznál nem hívhatsz és idehaza nincs telefon. — Judit válaszolta száraz, érzelmek nélküli hangon, és eltolta magától a fiút és felállt.

— Fogok írni és hívhatod a szüleim telefonszámát és hagyhatsz üzenetet.

— Igen, bizony, — Judit az ajtóhoz lépett és kinyitotta Péternek. — Ezt fogjuk csinálni.

— Borzasztóan restellem.

— Ne restelld, csak menj.

— Maradhatok még egy kicsit?

— A szolgálatom fél óra múlva kezdődik és készülődnom kell.

Péter kilépett Judit életéből anélkül, hogy valaha is megmondta volna neki, hogy egy másik városban eljegyzett menyasszonya van. Ez egy durva mulasztás volt, amit még sokszor megismételt. Karakterhiba volt, ami a végén teljes erkölcsi és anyagi tönkremenéséhez vezetett. Képtelen volt szembeállani egy követelődző nővel és nem tudott nemet mondani, amikor kellett volna és egy rövid életű, de borzalmas házasságba keveredett.

Elválltnak lévén, értéktelennek cégérezte magát egy lehetséges menyasszony szempontjából, aki tisztességes családból jön. Elmulasztotta lehetőségeit és borzalmas árat fizetett érte. Ebben biztos voltam. Csak azt nem tudtam, hogy mikor és mennyire ismerte fel saját önromboló ostobaságát és annak végzetes következményeit.

—

Első látásra új állása szerencsés telitalálatnak látszott. A belváros szívében, közel a Kossuth Lajos utca és a Múzeum körút sarkához, új munkahelye egy modern irodaépület tizenkettedik emeletén volt, hatalmas terrasszal, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a keleti síkság és dombvidék felé. A késő 1966-os évtől kezdődően a magyar kormány gazdasági szakértői, a véres 1956-os eseményekből tanulva, a szocializmusban idáig ismeretlen és szokatlan termelékenység növelési módszert vezettek be. Azon az alapon, hogy az emberek jobban dolgoznak, és jobban igyekeznek, ha azt hiszik, hogy több pénzt tudnak keresni, a kommunisták bevezették az új gazdasági mechanizmus elméletét, mennyire radikális lehetett a körülmények között, értelmiségi dolgozók azon az alapon kapták a fizetésüket, hogy mekkora mennyiséget termeltek. Hogy termelni tudjanak és többet, ezt bárki kiokoskodhatta, a menedzsereknek és az osztályvezetőknek a lehető legtöbb munkát kellett behozniuk.

Ez a nem éppen szocialista munkafilozófia rejlett Péter állásajánlata mögött. Új főnöke és annak segédjei határozottan hitték, hogy Péter apja komoly munkákat fog feléjük irányítani és Pétert kezdettől fogva különleges elbánásban részesítették.

Néhány nappal kezdésének dátuma után, két projectvezető mérnök az osztályáról, Rezső, egy rangidős csoportvezető és jobb keze, Dénes magukkal vitték az egész Északi Felvidéket magába foglaló többnapos kiszállásukra. Nagyméretű vállalati kocsit kaptak egy jó kedélyű sofőrrel és megkezdődött a vidámság.

Száz kilométerre Budapesttől megálltak egy útment csárdánál és lenyeltek egy pár szálnyi sistersgő sültkolbászt, befaltak fejenként két zsírtól csöpögő lángost és egy liter sörrel leöblítették.

Evés után észak felé fordultak két tornyosodó hegyvonulat között és megérkeztek egy apró faluba. Ott a két mérnök nekiállt némi földmérő munkát végezni és Péter tartotta a mérőléceket.

Sötétedés fele abbahagyták a munkát és egy kocsmához hajtottak, egy mély szénbánya aknájának bejáratánál. A nagyivóban üldögélve és élvezetesen nyelvedesve egy felfrissítő fröccsöt a két mérnök szóba elegyedett egy helybelivel. Lemoshatatlan szénréteg borította az arcát, de a férfi barátságosnak látszott és beszédesnek.

— Józsi a nevem és jó pénzt keresek lent a tárnákban. — kezdte és izmos karjainak és kérges tenyerének széttáráásával alátámasztotta előadását. — De a munka nagyon veszélyes. Sokat iszom, nem tagadom, de másképpen nem lehet elfelejtkezni a veszélyről és a nehézségekről. Csákánnyal a kezemben egész nap a hasamon mászok, mialatt a föld bezáródik felettem. Soha nem tudhatom, hogy fel jövök-e elevenen. Iszom, mielőtt lemegyek és kell, hogy ünnepelek, és ismét igyak, ha feljöttem a felszínre.

— Még egy kancsóval a jobbik rizlingből a barátomnak, — Rezső pattintott a csaposnak. — Ő a mi haladószelemű munkásosztályunk igaz megtestesítője. Az ő kemény munkája építi a mi jövőnket. Az ő önzetlen erőfeszítései nélkül nem lenne kommunizmus.

— Marhaság, — felelte Józsi, az öntudatos proletáriátus elsőszámú mintapéldánya, mialatt megint leöntött a torkán még vagy három deci bort. — Még ötvenhatban ki kellett volna szöknöm ebből az országból, amíg megvolt az esélyem. Mostanra már gazdag ember lennék Amerikában, ha nem maradtam volna idehaza, hogy szarért-húgyért gürcöljek.

— Akkor csatlakozhattál volna az amerikai szakszervezetekhez és harcolhattál volna a kapitalisták ellen, — Dénes röhögött és vad örömmel csapkodni kezdte az asztalt. — Szabadság elvtársam, világ proletárjai egyesüljete, és holnapra mi leszünk a leghatalmasabb erő az egész földön.

Erre elénekelték a Kommunista Internacionálé első két strófáját, amit később félbeszakítottak a *wir fahren gegen Engeland* fasiszta indulóval és eszeveszetten doboltak hozzá a lábukkal.

Még néhány kancsó bor és újabb indulók után Józsi bejelentette.

— Drága jó fegyvertárs testvéreim, gyertek el az én házamhoz és vacsorázzatok velünk. A feleségem a világ legjobb szakácsnője.

Kitántorogtak a kocsmából és bár alig tudtak megállni a lábukon és, ha cikk-cakkban is, de elmasíroztak Józsi házához, ahol megzavarták a feleségét, aki edényeket és fazekakat rendezgetett egy széntüzelésű sparhelt tetején.

— Mit főzöl szépséges? — Józsi ráordított a feleségére, miközben megbotlott a küszöbön és bukdácsolva majdnem az orrára esett.

— Semmit, — az asszony morogta, és felkapott egy öntöttvas serpenyőt. — Elkéstél, a vacsorának már vége.

— Ugyan már, Bözsi, — Józsi próbálta felesége arcát megcsókolni, de eltévesztette és helyette a fülét nyalta meg. — Vendégeink vannak. Akarom, hogy főzz nekik valamit. Kell, hogy legyen valami a kamrában.

— Tojás kenyérrel, — Bözsi rámeredt a férjére. — Azt hittem, hogy a kintinban eszel és nem főztem. De kavarok rántottát és tíz percen belül kész.

— Mit mondtam maguknak? — nyilvánvalóan végtelenül büszkén otthonára és házasságára, Józsi leplezetlen hiúsággal az arcán nézegette a három mérnököt és a sofőrt és hozzátette. — A feleségem a legjobb asszony az egész megyében.

— Hány tojást törjek? — Bözsi kérdezte.

Józsi körbetekintett és számolgatni kezdett az ujjain. — Huszonnégyet, — jelentette ki majd kevés habozás után folytatta, — mindenkinek hatot.

— Az harminc, — az asszony rázta a fejét, — hacsak te nem akarsz enni.

— Persze, hogy eszem, — Józsi hatalmasat csapott a felesége fenekére és megmarkolta egyik kövér sonkáját. — És te is velünk eszel.

Bözsi gyorsan nekiállt munkálkodni és egy háromliteres demizsonban Józsi bort hozott fel a pincéből.

— Csak egyszer élünk és nem tudjuk, hogy a holnap mit fog hozni, — a házigazda deklarálta fennhangon és beleértve feleségét mindenkinek töltött.

Egy órával később, miután bőségesen ettek és ittak hozzá, többet, mint elegendőt, Bözsi hátával a férfi arca felé Dénes ölében ült mialatt vadul csókolódzott Rezsővel, aki kétrét hajtva természetes alakját előrehajolt a másik székből és szinte lerágta az asszony száját. Józsi halálos komolysággal papolt Péternek, megragadta a karját, húzogatta a kabátujját, nehogy a fiatal mérnök esetleg ne figyeljen a szavára.

— Fiatalember, — böfögött egy nyolcvanfokosat Péter arcába. — idefigyeljen. Tanuljon angolul és egyenesen a határ felé. Ne maradjon olyan, mint én, egy szegény vakond, aki egész nap vájja a földet. Egyetlen vagyonom a feleségem hűsége. Az én asszonyom a legelső. Soha meg nem csalna.

— Rá se rántsanak a jelenlétemre, — morogta a sofőr. — Hithű kommunista vagyok és megértem, hogy miért szitkozódnak. Nem a zsömle kicsi, nyavalyás elvtársak, hanem a pofátok nagy. Miért nem vagytok elégedettek azzal, amitek van?

Senki nem volt olyan helyzetben, hogy autót vezessen, beleértve a sofőrt is és az alvászati elrendezés, ahogy esik, úgy puffan alapon történt. Bözsivel közösen Józsi és Rezső feküdtek a kétszemélyes házastársi ágyban. Dénes és a sofőr fejtől lábig a díványon aludtak a nappaliban. Nagylábujjuk ugyan a másik orrlyukait csiklandozta, de így mégis több hely volt a forgolódásra. Péter a vastag szőnyegen kuporodott össze és néhány télikabáttal takaródzott, amit az előszobában a fogason talált.

Másnap reggel rettenetes fejfájással ébredtek. Az országnak ebben a részében erre csak egyetlen orvosságot ismertek, még több alkoholt, tehát rögtön mentek a kocsmába, ami éjjel-nappal örökké nyitva volt.

A bányászok fontos emberek voltak, ezt még a kommunisták is tudták. Huszonnégy órát egy nap és hét napot egy héten öt cigánybanda húzta a talpalávalót, és temérdek olcsó

alkoholt lehetett kapni kormány szubvencionálta árakon. A munkások elégedettek voltak, annak ellenére, hogy nem egyesülhettek szakszervezetbe és nem volt joguk sztrájkolni.

Reggeli után, ami százfokos pálinkából, szalonnás tojásból és feketekávéból állt ismét nekivágtak az útnak. Ezúttal a hegyek északi oldalán kerültek körbe, a szlovák határ vonalán és kora délutánra megérkeztek egy Nógrád megyei városba, ahol Rezső őseinek birtoka feküdt a régi szép időkben.

Rezső édesanyja, korábbi földbirtokos lány és grófnő még mindig a régi kúriában lakott és a környékbeli falusiak még mindig alázatosan tisztelték és különleges ételek formájában minden lehető alkalomkor hordták neki a hűbéradományokat. Rezső figyelmeztette útítársait, hogy egész nap ne egyenek, mert édesanyja asztalán rengeteg a finom és bőséges ennivaló.

És volt. Két hosszú vacsoraasztal, legalább tizenkét személyesek egyenként, roskadásig volt rakva finomabbnál finomabb ételek edényeivel és tányérjaival, mint fácán, sültpulyka, pörkölt, töltött káposzta és bőséges választékban édességek és sütemények. Micsoda eszem-iszom asztalka, gondolta az öt férfi és két kézzel habzsolva az ételt nekiálltak tömni nyáltól csurgó szájukat.

Igy esett Péter első hete az új munkahelyen és a következő hét hétfő reggelén, miután a hétvégét Dórával töltötte és, mondjam-e vagy mutassam, hogy mit csináltak, és ahogy elvárták tőle pontosan megjelent a munkahelyén és leült rajzasztalához.

A balján a kis kerek rajszéken gubbasztva, mint tyúk a tojásain ült egy zömöktermetű nő, egy olyan negyven év körüli teremtes, aki éppen egy hájas kiflit tömött a szájába.

— Urbán Mária vagyok, — a hölgy pislantott feléje. — Új főnöke.

— Drága jó istenem, — Péter gondolta, — ne adj egy nőt ismét. — és félszeg mosolyt vetett a hölgy felé.

— Örülök hallani, — mondta, — miket tervezünk?

— Szennyecsatorna vezetékeket, — Mária bólintott, előhúzott egy második kiflit és odanyújtotta Péternek. — Akarsz egyet?

— Köszönöm, nem, — Péter elintette Mária kezét. — Mi lesz a feladatom?

— Én meghatározom a folyadék mennyiséget, — Mária fixírozva nézte Pétert, — és te kiválasztod a szivattyúkat, megmértezed a száraz és a nedves kutakat, és megrajzolod a csővezetéket. Tudod, hogyan kell csinálni?

— Hogyne tudnám, — Péter vigyorgott, — szivattyúállomások tervezése a specialitásom.

—

Négy hónappal új munkájának kezdete után, 1967 korai áprilisában, Orbán Máriának egy nagyobb felmérési munkát és szennyecsatorna lefektetési munka tervezését kellett elvégeznie Miskolcon. Összeszedett egy jókora csapatot, saját magát, két másik fiatal nőt, két fiatalembert és Pétert. Négy szobát béreltek két különböző magánháznál a város Avaskerületéhez közel és elkezdtek dolgozni.

A régi kisebb vezetéket helyettesítve a 36 colos jövőbeli csatorna egy hatalmas városi parkon vágott keresztül, utána egy használatban lévő temetőn és belefolyt a zavaros vízű

Szinva patakba, ami a harminc kilométernyire a hegyekben lévő papírgyártól vezette el az ipari szennyeződést. A patak barnássárga vize penetráns bűzt árasztott és a Fő utca szinte teljes hosszában folyt, de senki nem mert panaszt tenni. Minden a közösség érdekében lett csinálva, még a környezetnek a szennyezése is.

Mária felemelte egy csatornaakna öntöttvas tetejét és bemászott, hogy megmérje a fenék tengerszint feletti magasságát. Széles csípőjű csontos nő lévén alig fért át a nyíláson, de példát kellett mutatnia beosztottainak, hogy milyen a minőségi munka, és utána az aznap esti vonattal visszament Pestre.

Ahogy a körülmények hozták és a gondviselés elrendezte, Judit új albérletben lakott és új rezidenciája, nem több mint három sarokra volt a háztól ahol Péter vett ki szobát. Judit még mindig éjszakás volt és szobatársai, három fiatal ápolónő, akik ugyanabban a szobában aludtak napközben dolgoztak, és nappal nem tartózkodtak odahaza.

Péter meglátogatta Juditot, és hosszú órákat töltöttek együtt csókolódzással és beszélgetésekkel és az előjáték gyakorlásával. Meglehetősen terjedelmes rábeszélés és dulakodás után Judit ruhái egyenként lekerültek és csodálatos formája láthatóvá vált.

— Miért nem engeded, hogy csináljuk a beteljesedésig? — a fiatalember kérdezte a leányt, kutatva, fogdosva és tapogatva, ahol csak elérte.

— Amikor megkomolyodsz, akkor engedni fogom. — Judit felelte és elvette a fiú kezét szeméremdombjának tájáról.

— Mit értesz ez alatt? — Péter kérdezte és érezte, hogy közel van a célvonalhoz, és meg egy keveset kell nyomnia és máris belülre kerül.

— Ha megkéred a kezemet és a menyasszonyod leszek.

Micsoda egy tantaluszi tortúra, Judit százszor nőiesebbnek látszott, mint Dóra, de Péter már jegyben járt vele. Lehetséges lenne, hogy két leánynak ígérjen házasságot egyidejűleg?

Nem, természetesen, hogy nem. Még ő sem volt egy ennyire aljas gazember. Ki kellett, hogy találjon valami kifogást.

— Hol laknánk? — kérdezte nyilvánvaló halogató szándékkal a hangjában. — Nekem nincs saját lakásom. Egy alkalmas apartmant borzasztó drága Budapesten.

— Ez nem lenne megoldhatatlan probléma, — a leány titokzatos mosolyt vetett feléje. — A kérdés az, hogy szeretsz-e eléggé, hogy lekötelezd magad.

— Persze, hogy szeretlek, — Péter felelte mialatt próbálta Juditot az ölébe emelni és forró csókot ragasztani a szájára, de hangjának tónusa elárulta igazi szándékát és valós érzéseit. Nem feleséget keresett. Csupán csak szexet akart.

Judit kicsúszott a fiú öleléséből. Már volt ilyen helyzetben, és ez már megtörtént vele. Ez a fiú nem állt készen arra, hogy szülei elé álljon, szembenézzen velük és megkérje a kezét. Judit szülei régimódi kálvinisták voltak és szigorú erkölcsi szabályok határozták meg a férfi-női kapcsolatokat. Judit már nem volt annyira fiatal, hogy egy pesti csibésszel megszökjön. Az ő könyvében a tisztességes illem szabályai szerint kellett cselekedni.

A jelenet még néhányszor megismétlődött és a felmérési megbízatás elvégeztetett és Péter visszautazott Budapestre. Juditnak megígérte, hogy visszajön, de soha többet nem jött. A kapcsolatnak vége volt és Dóra, aki szintén a Mélyéptervnél dolgozott vette át a kormánykereket.

Azon a nyáron, ami a Miskolci epizódot követte, a felszín alatt elrejtve titokban és Péter számára akkor ismeretlenül, elrendeltetésének pályafutása megváltozott és felvette az irányzatot, amit egész további élete folyamán követett. Még több alkalommal leutazott Miskolcra, szállodákban szállt meg és Orbán Mária rövid pórázán működve dolgozott, kivéve a hétvégeket, amikor Dórát lehívta magához és ketten felfedezték a környékbeli táj végtelen szépségét.

Vonattal Miskolctól még északabbra utaztak és egy rusztikus kis állomásnál felszálltak a helybeli autóbuszra és elmentek megnézni a neves turista attrakciót, az Aggteleki Cseppkőbarlangot. Egy túravezetővel bejárták a termeket és megcsodálták a stalagmitokat és az aláfüggő stalactitákat, és a mészkőszobrokat és Péter elábrándozott. Egy ilyen bájos kis teremtéssel az oldalán, soha semmi baj nem érheti. A barlang szépsége elfelejtette vele a helynek a szörnyűségeit, ahol a leány lakott, és ahova ő is rendeltetve volt, hacsak nem tesz túl rajta.

Isten áldotta szépséges nap, valóban az és még mindig kora délután és elhatározták, hogy gyalog teszik meg a körülbelül öt kilométeres utat vissza a vasútállomásig. Kezdetben a barlangból kifolyó patak vonalát követték és megbámulták a patak csendes tengerszemeiben játszadozó pisztrángokat, ahogy ide-oda cikáztak az árnyékos vízfelület alatt, ott ahol a patak lelassult, hogy eltűnődjön a múlandó élet szépségein.

Később az ösvény sűrű erdőbe vezette őket és egy szélesre tárult tisztáson bukkant elő.

— Micsoda eszményi hely megpihenni, — Péter javasolta és pokrócot dobott a magas fűre a bokrok tövében az erdő szélénél és reá ülve magához húzta Dórát, hogy telepedjen le mellé.

Lehúzta a leány ruháját és ingét és nadrágját ledobva alsónadrágjában közelebb araszolt hozzá és kezdte kioldani Dóra melltartójának a csatját és próbálta megszabadítani vizesre izzadt bugyijától.

Ahogy már szinte sikerült és Dóra csak enerváltan ellenkezett egy marconaképű és állig felfegyverzett katona lépett ki a bokorból. Kezét a válláról lelógó géppisztoly závarzatán nyugtatta, amit vízszintesen és készenlétben tartott, de egyelőre nem irányította rájuk.

— Mit csinálnak itt? — förmedt rájuk a katona durva hangon.

Dóra elpirult és lesütötte a szemét. Péter felnézett és egy nem-látod-a-nyilvánvalót tekintetet vetett a katonára. — Turisztikázunk, — felelte. — Miért?

— Nem tudja, hogy a határ közelében vannak?

— Milyen határ közelében? — Péter hunyorított. Ahogy felnézett a nap a szemébe süttött és máris unni kezdte az okvetetlenkedő darabontot.

— A Csehszlovákia és Magyarország közötti nemzetközi határ, — a határőrkatona a ravaszra csúsztotta az ujját és nap barnította arca egy árnyalattal sötétebbé vált.

— Mi nem ismerjük el ezt a határt, — Péter próbált egy végtelenül ostoba tréfát elsütni, a körülmények között nagyon eszetlen és eredménytelen próbálkozást.

— Igazolványokat, — a határőr semmi jelét nem mutatta a hazafias humornak és fegyverének csöve ijesztő sebességgel lendült felfele és Péter homlokára irányult. — Kik maguk és mit csinálnak itt és miféle csempészbanda tagjai?

— Mérnök vagyok a Miskolci Vasgyárban és ez itt a barátnőm Budapestről. — Péter odanyújtotta személyi igazolványát a határőrnek, ahogy Dóra felnézett és valami búskomor és rosszalló kifejezéssel az arcán közbevágtott.

— Menyasszony, el vagyunk jegyezve.

A határőr, egyik szemét megkockáztatva, a baljában tartotta a kis füzetecskét, belelapozott és megnézte a bepecsételt bélyegzőket és elolvasta a bejegyzéseket, mialatt a másik szemét Péteren tartotta.

— Rendben, — mondta egy vérfagyasztó perc után és cseppet sem redukálva hangja durvaságát. — Elfogadhatóknak látszanak, de akkor is tudnom kell, hogy hova tartanak.

— A vasútállomáshoz. — Péter felelte.

— Kövessék az ösvényt, de sehol se kalandozzanak le róla bal fele. Tartsanak jobbra, máskülönben megint meg kell állítanom magukat és akkor nem leszek ilyen barátságos.

Ezekkel a figyelmeztető szavakkal a határőr elment és csatlakozott a bajtársához, aki a széles tisztás túloldalán lépett elő a bokorból. A bajtárs, aki eddig egy fa mögött rejtezkedett és készenlétben tartotta fegyverét, hogy tüzet nyisson, ha valami történik, az orra alá dűnnyögve morogta.

— Ördög átkozta városiak, miért nem lőtted le a férfit és miért nem csináltunk testüreg motozást a leányon. Minden okunk meg lett volna rá.

— Elmentek, — Péter Dóra felé fordult és combja felső részére helyezte a tenyerét. — Szeretkezhettünk.

— Szó sem lehet róla, — Dóra elnyomta a kutató kezét. — Nem fogok itt veled paráználkodni, mialatt határőrök figyelnek. Itt lehetnek a közelben elbújva és messzelátójukat rajtuk tartják.

— Ugyan már, — Péter simogatta Dóra kezét. — Olyan gyönyörű nap van, és úgy be vagytok hevülve.

— Türtöztesd magad, — a leány felállt és fején keresztül belebújt a ruhájába és a szoknyát lehúzogatta a térde alá. — Én nem maradok itt.

— Ha elmész, — Péter meredt rá Dórára. — Többet nem vagyok a fiúbarátod.

— Menyasszonyod, — Dóra kijavította és hozzátette. — És ne légy nevetséges. Soha nem foglak elengedni.

— Akkor szexezz velem.

— Nem most. Várja, amíg visszaérünk a hotelbe Miskolcon. Ott kidöngetheted belőlem azt a boldogságos szüzanyát, ha ez annyira fontos neked.

—

Dr. Luneburg Róza, mostani időkben.

Miután terápia óránk véget ért és Péter elment összegeztem a következtetéseket. Ezerkilencszázhatvanhét nyarának kezdetével, Pokorny Péter manifesztaálni kezdte a személyiséget, ami tudatalatti szinten, döntéseit és választásait homlokegyenest ellenkező motivációkra és ellentmondásos okfejtésekre alapozta. Egy ilyen állapot, számos klinikai

esetben demonstrálhatóan, minden bizonyossággal paranoiás skizofrén epizódosok kitöréséhez vezetett és végül, orvosilag megállapított elmebetegséghez.

De mégis, és minden, összes tévedéseinek ellenére, Péter befutott ember lett. Amennyire én tudtam gazdag ember volt és ez idáig soha nem lett bezárva a bolondokházába.

Amennyire nehéz volt egy másik és idegen kontinensen új életet kezdeni, a változás jót tett neki.

Akkor mit keresett az irodámban és mit akartam én tőle? Akart a múltjával szembenézni és lerendezni megoldhatatlan kérdéseit? Vagy bosszút akart állni a tévedésekért és kihagyásokért, amik a saját cselekedetei voltak, és újra látogatni elmulasztott lehetőségeit, ami már régen lefolyt víz kellett volna, hogy legyen a híd alatt?

De Péter gyerekkori ismerősöm volt és esetét rendkívülien érdekesnek tartottam. A jellemében rejlő és veleszületett idegenszerűség inspirációt oltott belém, hogy megtaláljam rejtélyét és kigyógyítsam.

Szex, ez a mindent leromboló és önpusztító erő, mindennél hatalmasabb fontosságot jelentett neki. Lányokat, akik helyesen megtagadták tőle a házasságon kívüli szexet ejtett és azokkal maradt, akik mindent megtettek neki, még két abortusz szörnyűséges árán is, és nem számítva, hogy mennyire rossz családból jöttek, és mennyire buták és szegények voltak, és mennyire alultáplált és fejletlen volt az alakjuk.

Tizennegyedik Fejezet

Pittman Péter és Angelina, 1979 -1989.

A Pennsylvaniai motelnél történt halálos incidens után Péternek és Angelinának elege volt New Yorkból, főleg bűnözőiből és múltjuktól véglegesen megszabadulva, és bárki mástól is, aki esetleg ismerte őket, mint szegény és frissen érkezett emigránsokat, elhatározták, hogy kiköltöznek a város körüli kertvárosokba. Mahopac várost választották Putnam megyében, New York államban, mivel onnan jó volt a közlekedés és az élet kellemesnek tűnt és szerződést kötöttek egy raised ranch stílusú ház építésére a Lacona utcában, a Lake Casse villatelepen. Április elején, egy balzsamos tavaszi napon költöztek, és Péter megkezdte ingázását a városba. Hétfőtől péntekig a Croton Falls állomásnál felült a 6:32 reggeli vonatra és a Grand Central pályaudvartól legyalogolta a tizenhárom utcányi hosszat, az East 42nd utca és a West 32nd utca közötti távolságot.

Péter cége, Sverdrup és Parcel of New York szerződésbe lépett a Parsons és Brinkerhoff tervezői irodával, hogy megtervezzék a Baltimore öböl alatti országúti alagutat, a Fort McHenry nemzeti emlékmű közelében. Az egy milliárd dollárra rúgó építkezési költség nagyságú munka megtervezéséért százmillió dollár mérnöki díjat kaptak. Pétert főmérnöki rangra emelték és egy Horton Ted nevű fekete mérnökkel együtt a teljes gépészeti tervezésért lettek ketten a felelősek.

Balszerencsére Ted valamikor Sverdrupnak dolgozott és néhány évvel ezelőtt kellemetlen körülmények között távozott. Ted úgy érezte, hogy jogtalanul nem őt léptették elő osztályvezetővé, főleg a bőre színe miatt és Sverdrup, a színes-bőrű mérnök szemében egy arra méltatlan Ír származású embernek, Hinkley Henrynek adta a pozíciót.

Ted kilépett és elment a versenytársakhoz dolgozni.

Most ezen a projecten egy másik fehér emberrel kellett dolgoznia, aki mindennek tetejében még külföldi is. Ted mindent megtett, hogy Péter munkáját megnehezítse. Első közös feladatuk alkalmával Péter egy hét alatt befejezte a munkát, az ötvennégy háromszázötven lóerős ventilátor méretezését, amik kiszívják a kipufogógázok szennyezte levegőt az alagútból és friss, külső levegőt nyomnak be helyébe. Péter hozzá volt szokva, hogy a lehető leggyorsabban és a leghatékonyabban végezze el a rábízott mérnöki feladatot és tudta, hogy hol lehet időt és erőfeszítést megtakarítani.

A cég belső szabályai értelmében Ted le kellett, hogy ellenőrizze Péter számítását. Ted, miután két napig nézegette a számításokat, forgatta az oldalakat és csóválta a fejét visszaadta a munkát Hinkley osztályvezetőnek és kijelentette.

— Ezeket a számításokat nem lehet leellenőrizni. Túlságosan vázlatosak.

A két szerződésileg összekötött cég közötti béke megtartásának érdekében a vezetőség elhatározta, hogy ezek után Ted csinálja a kalkulációkat és Péter leellenőrzi. Ted nem kevesebb, mint hat hónapot töltött az aritmetikán, és Péter naponta és oldalakként ellenőrizte a részleteket, mialatt Ted rengeteget tereferált a telefonon vagy az irodai ivókút mellett beszélgetett a barátaival, mialatt folyamatosan és beképzelten vigyorgott, mintha egyedül ő lenne a helyes tudományok igaz bennfentese.

Hat hónappal később Ted ugyanazzal az eredménnyel jött ki. Amikor Péter felhívta a figyelmét, hogy óráik feleslegesen lettek elpazarolva Ted leereszkedően legyintett.

— Nem lehet így venni a dolgokat. Elegendő időt kell, hogy fektessünk a munkába, hogy igazoljuk mérnöki honoráriumunkat. Ez az amerikai út, a koncepció, amit még meg kell értened.

Péter mostanra már hat éve dolgozott a Sverdrup cégnél. Nyugdíja akkumulálódott, munkatársai, más emigránsok főleg Indiából, Pakisztánból és Tajvanból, befogadták és szerették és Péter szerette a munkahelyét. Kivéve Tedet, aki egy igazi elbizakodott és bosszúálló szemétládként viselkedett. Csalódottságát, rabszolga elődeivel történt gonosz bánásmódot és az igazságtalanságot, amit a cég menedzsmentje vele szemben tett, Péteren töltötte ki, és könyörtelenül támadta a fiatalembert, akinek semmi köze sem volt bármelyik sérelméhez.

— Igen, éppenséggel, — Ted magyarázta másoknak több alkalommal. — Nem vett részt benne, de az előnyöket élvezzi, amik ezen a réven jutottak neki.

Amikor Ted megtudta, hogy Péternek bérháza van a West Side városrészben a padlóra köpött és szentségtelt. — Az aljas uzsorás, nyomornegyed házigazda. Egy szál bőrönddel jön ebbe az országba és kizsákmányolja a mi elesetteinket. A szemét gazember csaló kiköltözik a kertvárosokba, mintha a mi New Yorkunk nem lenne elég jó neki. Ott majd megtanítják móresre. Ki fogják közöszíteni és soha nem fogják bevenni a pöffeszkedő felső középosztályi társadalom zártkörű soraiba. A farkát behúzza fog visszaoldalogni.

A végső döntésért nem lehetett Ted ellenséges magatartását okolni. A Croton Falls állomásról induló vonatot két kiöregedett, rozoga dízel mozdony húzta azokban az időkben, és a Grand Central végállomástól Péternek tizenöt perc gyors gyaloglást kellett megtennie akár esőben vagy hóban, akár napos időben. A gyaloglás naponta kétszer két teljes órára nyújtotta az ingázást, ha a vonatok nem késtek, ami egy héten négyszer-ötször is megtörtént és félórákra menő időt adott az ingázás idejéhez. Péter közelebbi állás után kezdett nézni, valami helyen, ahova kocsival el tudott hajtani. Hamarosan egy fejvadász összehozta a Malcolm Pirnie környezetvédelmi-mérnök óriáscéggel White Plains városban és Pétert behívták interjúra.

A cég két terjedelmes emeletet bérelt egy tiszta új beton és üveg irodaépületben, egy modern irodaparkban, az I-287, Interstate országúthoz közel. A döntést nem kellett fontolgatni. Huszonöt perces könnyű vezetés, bőséges parkolóhely, egy ablakmelletti rajzasztal, kilátás egy fenséges szálfaerdőre és több fizetés. Péter elfogadta az ajánlatot és felmondott a Sverdrup cégnél.

Számos esetben beszélgettem vele döntései elfogadásának képtelenségéről. Ahogy máskor sem akarta elfogadni tetteinek következményeit, ezt az elhatározást is megbánta. Többször ismételte, hogy ha Sverdrupnál maradt volna, jobb nyugdíja lenne. Munkatársai a

régi munkahelyen nagyra becsülték és respektálták, kivéve természetesen Tedet, és hogy mennyire hiányzik neki a terjengős sugárutak grandiózus látványa, ahol hatsávós folyamként dübörög a forgalom, és a széles járdákon színes forgatagban tolong az ezernyi nép.

— Nem lehet minden a tiéd, — próbáltam vele érvelni. — Nem óhajthatod vissza a múltat. Az élet egy egyirányú folyamat, amit nem lehet visszafordítani.

Élettörténetének elmesélése látszólagosan könnyített a lelkén. Könnyen megfigyelhettem, mennyivel folyamatosabban és könnyebben beszélt, ahogy egyre jobban belemerült régen történt és mostanra már teljesen jelentőség nélküli események aprólékos részleteibe. Évtizedeken át magába fojtotta mérgét és egy állandóra megtelepedett belső csalódottság érzése ellen harcolt, és nem tudta elfelejteni a feltételezett régi sértéseket, amiket szinte egy emberöltővel ezelőtt kellett elszenvednie. Ugyanakkor és ezt javára lehetett írni, megőrzött valami fiatalos humorérzékét, amivel felülről tudta szemlélni lelki sérüléseit. Nevetni tudott saját magán és élvezte a komplikált történetvonalakat és karaktereket, ha azok úgy mutatták be az életet, ahogy Péter hitte, hogy annak szerinte történnie kellett volna. Számos emberről feltételezte a jóságot és nagyon csalódott, ha nem váltak életre szóló barátaivá. Soha nem volt alkalmam, hogy beszéljek feleségével, Angelínával, és megkérdezhettem volna véleményét Péterről. Csak arra kérhettem meg Pétert, hogy hozzon fényképeket nejről és gyermekükről, amikor fiatalok voltak.

Amíg még New York Cityben laktak, beíraták a kis Richardot vagy, ahogy ők hívták Ricsikét a lakásuktól nem messzire lévő katolikus iskolába. Nem tetszett nekik a New Yorki állami iskola. A kisdíákok faji keveredése érdekében történő buszozást erősen elleneztek, ami mélyreható tévedés volt, és megalapozatlan faji előítéletük végzetesen befolyásolta további életük folyamát. Ricsi egy negyvenfős osztályban üldögélt egy agyonstrapált fiatal nővel, mint pedagógusával és nem vett részt semmi tevékenységben, amit a tanító néni előírt. Ricsinek minden vasárnap reggel kilenc órára a misére kellett mennie, ami kizárólagosan az iskola diákjainak lett megtartva és kötelező módon a többi előiskolás óvodással együtt az első sorban kellett ülnie szülei nélkül, egyedül. A megoldás ügyes és idő próbálta gyakorlata volt az amerikai katolikus egyháznak, ahogy már korán széjjel akarták választani a szülőket és a gyerekeket, és meg akarták tanítani az elkényeztetett rakoncátlanokat, hogy az egyház, mint isten hatalmának földi megtestesítője, egy a szüleiknél is magasabb hatalmat képvisel.

Egyedül hagyva az idegen környezetben Ricsi pánikba esett. Vigasztalhatatlanul zokogott és megzavarta a mise szentségét és egy csuhába öltözött Ferencrendi szerzetes kivezette. Péter interpretációjára és könyörgésére az iskolai tanács megengedte, hogy a gyermek az utolsó sorban üljön, ahol az üvegajtón keresztül ott állni láthatta az apját. Ezzel a gyermek eleve kudarcra lett bélyegezve és az életen keresztül tartó harc, a hatósági hatalom képviselői és a saját dacos, szembeszálló akarata között megkezdődött.

Egy másik, ettől független esetben, egy Applegate Brian nevű gyerek kiütötte Ricsit, és Ricsi eszméletlenül esett le a fiúvéce padlójára. Az iskola igazgatónő apáca nem volt hajlandó beszélni a kis verekedő apjával és nem adta ki a nevét és a címét Péternek, aki felháborodottan követelt valamiféle korrekciós eljárást.

Péter megtalálta a nevet a helybeli telefonkönyvben, felhívta az apát és kioktatta, hogy tanítsa meg süvölvényét, hogy ne üssön meg másokat és kérjen bocsánatot durva viselkedéséért.

— Miért nem megy vissza, ahonnan jött? — üvöltötte az arrogáns tróger Applegate, aki vagy kikötői rakodómunkás volt vagy helybeli Ír származású rendőr és ráakasztott a panasztévőre, akinek akcentusát bizonyára felettébb ellenszenvesnek találhatta.

Az iskola-előkészítő óvodások végzősünnepségén az igazgató kiemelte, hogy Ricsit csak könyörületből engedték át, mivel iskolai szabályzat szerint senkit sem buktatnak meg az első osztály kezdete előtt.

Az első osztály nem volt semmivel sem jobb. Egy fiatal lotyó, aki tanítónőnek álcázta magát több alkalommal fülénél fogva rángatta ki Ricsit az osztályból és beolvasott Angelinának, aki a lépcső aljában várt a fiára.

— Tanítsa meg a gyereket becsületre. Engedelmeskednie kell, ha mondok neki valamit.

A Lacona Road utcai ház még épülőben volt és március végéig kellett várniuk, mielőtt költözniük lehetett.

Az iskola igazgatónője behívta Pétert, hogy megbeszéljék a gyermek előmenetelét.

— Komoly problémáink vannak Richárddal, — kezdte, — jobb lesz, ha második osztályra átíratja az állami köziskolába.

— Ez soha nem fogjuk tenni. — Péter felelte.

— Más választása nincs, — az igazgató összeráncolta a homlokát és rosszálló pillantást vetett Péterre.

— Elköltözünk. — Péter felelte.

— Hova? — a rideg pedagógus kérdezte gúnyos hangon.

— Felső New York államba.

— Minél messzebbre, annál jobb, — a hölgy megvonta a vállát és kezének legyintésével útjára bocsájtotta Pétert.

Néhány hét múlva, közvetlen a költözés után, 1981. április elsejével Richárd átiratkozott a Fulmar Road utcai elemi iskolába, Mahopacon és ott folytatta az első osztályt. Tanító nénije egy végtelenül kedves fiatal hölgy lett, aki minden nehézség nélkül vezette tizenhét fő elsőből álló osztályát.

Egy hónappal később a kis tanítónő összejött Péterrel és végtelenül kedves mosollyal az arcán és egy mennyei angyal hangján zengedezve dicsérni kezdte Ricsit. — Richard olyan aranyos kisfiú. Igazi örömdetesség, hogy az osztályomban lehet. Hogy most találkozom magával, tudom, hogy miért. Maga nagyon jó és gondos apa.

Ennek ellenére Ricsinek meg kellett ismételnie az első osztályt. Amit a katolikus iskolában tanítottak nem ért semmit. De a hiba nem teljesen az egyházban rejlett. A második dobásra végzett első osztály végére nyilvánvaló lett, hogy Richárddal felfogásbeli problémái vannak. A gyermek fejlődésért felelős pedagógusok speciális olvasási osztályba tették, mivel Ricsinek komoly nehézségei voltak, hogy felfogja a szavak lebetűzését és megértse a számtan alapjait. Angelina unszolására Péter korrepetálni kezdte Richárdot és kártyákra felírt szavak és algebrai táblázatok segítségével a gyermek lassan kezdett olvasni és számolni.

Az észrevehető haladást látván Péter egy éven belül kivette Richardot a speciális osztályból és Richard együtt tanulhatott a normális átlaggal. Ötödik osztályra, apa és a fia rettenetes erőfeszítést belefektetve a tanulásba, Richárd feltűnően megjavította írásbeli

feladatának megértését, felfogóképessége semmivel sem volt kevesebb, mint elfogadható és a hatodik osztály végére az osztály első diákjai közé emelkedett.

Keményen furakodva felfele az amerikai felső középosztály soraiba Péter és Angelina befogadtatásra törekedtek. De ez egy nehezen elérhető céllá vált, és bármi siker csak pusztán illúzió lehetett. De bizonyos immunitás fejlődött ki bennük a visszautasítások ellen és minden kiközösítési erőfeszítést, hogy kitagadott polgárokká változtassák őket, sikeresen kivédtek. Az elmélet szerint, hogy ugyanolyan tollú madarak egy falkában maradnak elkezdtek összejárni a többi magyarokkal, a három szomszédos állam területéről. Rengeteg volt belőlük, némelyek sikeresek, mások fellelkesítettek, megint mások szegények és ostobák, de mégis összekötötte őket a közös nyelv és kultúra, amit nem voltak hajlandók feladni. És igazság szerint helyesen. Nem volt semmi kötelező törvény vagy politikai befolyás, hogy minél hamarabb keveredjenek el a nagy olvasztótégelyben. Ez a második generáció feladata volt, ha valaha is, de nem az övék.

Azonban ez az ellentmondás egy fundamentálisan megalapozott és kiegyensúlyozatlan problémát hozott létre és hosszúlejáró pszichiátriai problémát tárt az egész kis család elébe, ami számos különböző formában manifestálta magát.

Richard az osztályelsőik között fejezte be a nyolcadik osztályt és egy csoportba került az egyetemek felé tartó legokosabbakkal. De egy dilemma megmaradt. Jó tanulmányi jegyei erősen felfűjtak voltak, mivel nagyjából édesapja készítette el helyette a házi feladatokat. Komoly bajok a tízedik osztály elején kezdődtek. Péter másodállást kezdett volt Malcolm Pirnie cégbeli főnökénél, Pallio Franknál, aki hat hónappal az után, hogy Pétert felvette állást változtatott. A New York Citybe való vonatozás megszűntével Péter munkába járása lényegesen megkönnyebbült és vett egy kis fogyasztású kocsit is, de a számlák kezdtek felgyülemelni és nem hagyhatta ki az alkalmat, hogy részállásban dolgozzon, Frank új cégénél, EE Linden és Társainál, Darien, Connecticutban. Péter délután ötkor fejezte be munkáját White Plainsben és második műszakját félhatkor kezdte, ami este féltízig tartott. Feszült összpontosítással tizen négy órát dolgozott egy nap és minden energiáját felhasználva teljesen kimerülve ért haza. Nem maradt ideje, hogy segítsen Ricsinek tanulni. Angelinának fogalma sem volt, hogy mi az a középiskolai matematika és nem értette a biológiát vagy a társadalmi tudományokat és semmi segítséget nem tudott nyújtani Richard francia nyelvtanulásához.

Richard jegyei vészesen kezdtek zuhanni. Számos kellemetlen összetűzése volt a tanárokkal és az iskola alkalmazta előmeneteli tanácsadókkal és Péter alkalmi közbelépése csak rosszabbá tette a helyzetet. Richard percepció problémája teljes kört irt le és dühödt bosszúszomjjal tért vissza. Alig ment át a tantárgyakból és a második gimnáziumi osztály után augusztus közepén kijelentette.

— Nem megyek vissza a Mahopaci középiskolába.

A majomszeretettel gondoskodó apa orra bele lett nyomva a húsdarálóba.

— Nem maradhatsz ki az iskolából. — förmedt rá fiára.

— Semmi körülmények között nem megyek oda vissza. — a fiú ismételte dacosan.

— A tanárok lehetetlenek és a többi diákok állandóan piszkálnak.

A negatív álláspont nehéz helyzetbe hozta az apát. Szóba sem jöhetett, hogy egyetlen fiát engedje kimaradni az iskolából és egy másik iskola, lehetőleg egy magánintézet után

kezdett kutatni. Augusztus vége felé lévén ez majdnem lehetetlen feladatnak tűnt. Először elment a John Jay Állami Középiskolába, a New York állambeli Lewisborough városba és az iskolaigazgatónak azt állította, hogy hamarosan házat akar venni az iskolakerületen belül és Richard az új iskolában szeretné kezdeni a tanévet.

— A kerületen kívüli tanulók évi tandíja tízezer dollár. — A makacs angolszász protestáns felvételi felelős közölte Péterrel udvariasan és óvatosan noszogatva kikísérte a kijárat ajtóig. Már volt ilyen helyzetben máskor is és átlátott Péteren. — Az ügyeskedő, morogta magában. — Hazudik és el akarja kerülni a helybeli magas házadót.

— Legyen elég a népiskolából. — Péter gondolta és következőnek a St. Luke, a New Canaan, Connecticut állambeli rangos magániskolában tett látogatást.

Az igazgató hosszasan elbeszélgetett Péterrel.

— Miért akarja a fiát átíratni egy másik középiskolába, és miért csinálja ennyire későn és csak a harmadik év elején. — kérdezte bevezetőnek.

— Aggódom a jövőjéért. Itt sokkal többet fog tanulni.

Ezt még hiszem, ha akarom, az igazgató kellett, hogy gondolja, és tovább kérdezett.

— Mondjon valamit a fiáról, — kezdte és kezéből gúlat csinált és hosszas, felmérő tekintettel szemlélte látogatóját. — Milyen karakterű diák? Van valami problémája, amiről tudnom kellene?

— A fiamnak problémája van a hatósági tekintélyekkel. — Péter felelte, gondolván, hogy az őszinteség a legjobb út, hogy új és jó kapcsolatot alakítson ki.

— Remélem, hogy ezt a hibát nem bátorítja benne. — Az igazgató, felnézett, összehúzta a szemét és elgondolkozva simogatni kezdte az állát.

— Hát, — Péter tétovázott. — Nem nagyon, néha. Próbálom tanítani, milyen az igazi élet, milyenek a való emberek és mit várhat.

— Egy ilyen hallgatót nem tudunk elfogadni iskolánkban, — az igazgató felállt és ujjait szinte erővel eltépve álláról kezet nyújtott Péternek. — Próbáljon szerencsét máshol.

Harmadik próbálkozására Péter elment a John F. Kennedy katolikus gimnáziumba Sommers, New York állambeli városba. Vissza az egyházi iskolarendszerbe, morfondírozott, bár nem a saját akaratából, és leült az igazgatóval, egy világi ruhába öltözött hatvan év körüli méltóságteljes hölgygel.

— Hogy végezessen a mi intézetünkben, — kezdte a hölgy. — Richárdnak négy éves idegen nyelv kurzust kell sikeresen elvégeznie.

— Richardnak nagyon nem mennek az idegen nyelvek. — Péter felelte. — Nem hiszem, hogy ezt meg tudná tenni. Lenne valami más út is?

— Igen, van, de, — sóhajtott az idős apáca. — A fiának négy éves művészetet és művészettörténetet kell vennie.

— A fiam nagyon tehetséges grafikus művész. — Péter válaszolt.

— A kutya ott van elásva, — az igazgatóapáca megduplázta a sóhajást, — Művészeti tanárnőnk egyúttal a lányok tornatanárnője is és a női futballcsapat edzője. Nagyon nem szeretné, ha valaki idegen, főleg nem egy fiatal férfi, csatlakozna kiválasztott fiatal hölgyekből álló osztályába, akik végzés után az ország legelőkelőbb művészeti iskoláiba fognak járni. De fogok beszélni vele, hogy tegyen kivételt.

— Nagyszerű, — Péter fülig érő mosolyt vetett az igazgatónő felé. — Nagyon hálás lennék érte.

— A tandíj évi háromezer dollár, — a principális vizsgálta Péter arcát. — Remélem, hogy ez nem jelent problémát.

Micsoda jó vásár a többihez képest, Péter gondolta és többször is bólintva belegyező tekintettel méregette az igazgatónőt. — Az anyagiaknál semmi probléma, — felelte végül. — Nagyon jól keresek.

Probléma elhalasztva, probléma állandósítva, tartja a népies bölcsesség, ami ebben az esetben később nagyon is igaznak bizonyult.

A második félév kezdetén, a művészeti tudományok tanárnője, Mária nővér beidézte Pétert az irodájába. Tíz teljes percen keresztül barátságtalanul bámulta a beidézetett majd előhúzott egy oldalnagyságú művészpapírt és vendége orra alá dugta.

— Szabadválasztású feladatot adtam az osztályomnak és nézze, hogy a maga fia mit rajzolt.

Péter a rajzra pislantott, ami egy kitűnően kivitelezett óriáspingvint ábrázolt. Aprólékos részletekkel kicifrázva, a keskenyre húzott szemek, a tompa csőr és a tollazat, mind kitűnően reális, és a madár egy futball labdán nyugtatta uszonyos ballábát.

Péter felnézett, álla leesett és csak ennyit mondott. — Ja?

Mária nővér szemei szentséges késeket dobáltak Péter felé. Nyilvánvalóan gondolta, hogy ez az apa túlságosan ostoba ahhoz, hogy felfogja ezt a megbocsáthatatlan sértést. Semmi értelme nem lett volna, hogy megmagyarázza. Elvette előle a művészeti interpretálást és kővé fagyott arccal kijelentette.

— A maga fiából soha nem lesz képzőművész. Lehet, hogy valamikor kiváló csatornatisztító lesz, de ha rajtam múlik, soha nem fog semmiféle jó iskolába bekerülni.

Mária nővér beváltotta a szavát. A háromezer dolláros tanév végén Richard minden tantárgyból megbukott. Több tantárgyból sikeresen letette az állam előírta Regents' vagy felkészültségi vizsgát, de a felekezeti iskola mégis megbuktatta. Egy nemrégiben felvett előmeneteli tanácsadó javasolta, hogy Richardot jó pénzért egyházi javítóiskolába tegyék, Yonkers városban, együtt a városi problematikus tinédzserekkel.

— Ravasz trükknek hangzik az egész. — Péter felelte. — Még több pénzt akarnak kicsalni tőlem és ebbe nem fogok belemenni.

Ezzel végért a párbeszéd. A nő soha többet nem hívta Pétert és Péter ejtette a kérdést. Eladta a Mahopaci házát, rengeteg pénzt keresett rajta és vett egy másikat egy Nearwater Lane nevű utcában, Darien, Connecticutban. Az iskolának nem szólt semmit költözködéséről. Egyszerűen nem íratta be a fiát a következő évre. Az eklézsiabizottság elesett háromezer dollártól.

A költöztetők két órával később állítottak be. A Mahopaci házban képtelenek voltak idejében befejezni a pakolást és Péternek és családjának mennie kellett az eladást véglegesítő találkozóra mialatt a költöztetők még mindig a házukban tevékenykedtek. Másodjára el kellett hajtaniuk Ridgefield, Connecticutba, ahol a banknak, aki az új házon adta neki a jelzálogkölcsönt, a székhelye feküdt. Péter a szokásosnál is magasabb kamatra vette fel a kölcsönt, egy megdöbbentő évi tíz és fél százalék uzsorára és három pontot, azaz három százalék prémiumot fizetett, hogy a bank ne számoljon fel még magasabb évi követelést. Az

óriáskölcsönök hajnalát írtuk azokban az években, amiket arra anyagilag nem minősített kölcsönzőknek kezdtek komoly összegeket adni és a közvetítők gigantikus méretű honoráriumokat zsebeltek be közbenjárásukért. Az alapjaiban hibás koncepció, mint tudjuk, tizenhat évvel később az ingatlanpiac összeomlásához vezetett.

Péter semmit nem tudott erről az aspektusról és nem hibáztathatjuk, és ő sem kellene, hogy hibáztassa magát, ennek az előre nem látható feneketlen mélységű szakadéknak a kifejlődéséért.

A költöztető kamion délután öt óra után gördült be a Darieni ház udvarára és a hurcolkodó brigád három színes bőrű óriás trógere azonnal ennivalót követelt. Péter elirányította Angelinát, hogy szerezzen elegendő szendvicset és szódákat, és mivel Angelina nem volt ismerős a városban eltévedt és nem találta a csemegeüzletet. Csak egy órával később jött haza és addigra a hangulat már erősen paprikássá vált és a párbeszédnek heves szóváltásokká fajultak.

Richard mániákus rögeszmés betegsége teljes erővel fellángolt. Nem engedte, hogy dolgait és szobájának bútorzatát együtt szállítsák a többi bútorral és papundekli dobozzal, mivel azokban főleg könyvek voltak, és Richard bármi kötött és fűzött papirost szívből utált, kivéve szuperhősökkel teli képregény füzeteket. Péter külön furgont bérelt és abban elkülönítve költöztették Richard szobájából az összes dolgot.

Mindennek a tetejében, és ennek a következményeit, okait és behatásait egy másik alkalmasabb fejezetben fogjuk megtárgyalni, Péter a fiának adta a mester lakosztályát, egy terjedelmes beépített szekrénnel, amibe be lehetett lépni és csempézett privát zuhanyozóval. A pincében ötszáz literes meleg-víztartály állt rendelkezésükre, de Richard mindig olyan hosszasan zuhanyozott, hogy örökké elhasználta az összes meleg vizet. És minden áldott nap zuhanyozott. Továbbá meghívta a barátját, Szilágyi Tamást New Jersey államból, hogy társaságot és biztatást szolgáltatson neki a költözés megpróbáltatásai alatt.

Tamás Szilágyi Feri fia volt, Péter barátjáé még Magyarországról, aki szintén egy sikeres gépészmérnök volt és azokban az időkben a Burns és Roe mérnöki cégnek dolgozott, mint project menedzser. Feri eléggé fontos karakternek tűnt Péter életében, tehát eszembe véstem, hogy beszéljünk még majd többit róla, egy különálló fejezetben analízálva, hogy milyen befolyást is gyakorolt betegemre, Pittman Péterre. Egyelőre elegendő annyit mondani, hogy Tamás rávetett Richardot, hogy járjanak el egy éjszakai klubba, amit külön tinédzsereknek szervezett egy Brewster, New Yorki ifjúsági organizáció. A költözést követően Péternek el kellett fuvaroznia Richárdot és Tamást a közel hetven kilométeres távolságra, oda és ugyanannyi vissza, és vagy megvárta őket vagy hazament és visszajött, amikor a klub éjjel kettőkor bezárt.

Péter csinálta ezt a sofőrözést egy darabig, folytonosan nyögve és szitkozódva és néha ráordítózva a fiúkra. Néhány hónappal később fizetett egy autóvezetési instruktornak, és ahogy Richard átment az írásbelin és a hajtásvizsgán és megkapta jogosítványát, egyik automobilját, egy elég új Volkswagen Jetta kocsit saját külön rendelkezésre odaadott neki.

Péter a másik kocsit használta, egy meglehetősen rozoga és megbízhatatlan Chrysler TC-3 modellt és Angelina, aki teljes mértékben magán viselte a háztartás vezetésének gondját, ottmaradt minden gépjármű használati lehetőség nélkül.

—

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Ez a kinyilatkoztatás annyira megdöbbsentett, hogy megállítottam Pétert beszédjében és kérdéssel fordultam hozzá.

— Miért jutalmaztad meg a fiadat ilyen bőkezűen, amikor ki akart maradni az iskolából és minden tantárgyból megbukott a katolikus iskolába, ami rengeteg pénzedbe került.

Sokáig elgondolkozva meredt rám és csak hosszú idő után válaszolt.

— Nem tudom.

— De tudnod kell. Gondolkozz. Kellett, hogy legyen valami okod.

— Semmi okom, — morogta és elveresedett.

— Próbáld meg mélyebben. — Mondtam és megsimogattam az arcát. — Semmi baj. Nekem megmondhatod.

— Minden problémájáért az erőszakoskodókat okoltam. — Péter lehajtotta a fejét és nem húzódott vissza a kezem érintésétől, ahogy gyengéden simogattam ráncosodó bőrét. — Azt hittem, ha biztosítom neki a saját védelmi zónáját és kerekeket adok alája, helyrehoznám és megemelném önbizalmát és jobban tanulna az iskolában és új barátokra találna Darienben.

— És nem sikerült? — kérdeztem és a kisujjam hegye elérte a szája sarkát és egy pillanatra megpihent remegő ajkain, ahogy egy lepke rászáll a tulipán szégyenlősen bimbózó szirmára.

— Nem sikerült, — Péter felelte és lassan nemet intett a fejével és alig hozzáérve finoman megcsókolta incselkedő ujjpercemet. — De a szándék nemes volt, kivéve nem számítottam Tamás befolyására. A személtáda gazember szukakölyök mindent elvett és eltulajdonított, bármit is adtam a fiamnak. A kifogással, hogy nagy a távolság és nálunk kell, hogy aludjon, és hogyan tudtam volna visszautasítani, hiszen az apja a legjobb barátom volt, beköltözött a házamba. Az első hónapban háromszáz dolláros telefonszámlát csinált és a fiamat saját magánsofőrének használta. Rávette, hogy vigye el a barátnőihez és várjon rá kint a hidegben, amíg ő francia szexet kap bent a melegben. A fiam összeismerkedett gazdag családokból való lányokkal Darienből és Tamás mindegyiket elcsábította tőle. A barátsága egy vagyonomba került, mialatt az apja egyetlen fillért sem költött rá, mert annyira ellenszenves élősködő csavargónak tartotta.

Ebben a pillanatban akaratom ellenére a kisujjam közelebb csúszott szájához és Péter halovány csókot lehelt rá. Nem vettem el és ujjam teljes hossza megakadt játszi nyílallottal széjjelváló ajkai között. Lehet, hogy bátorítottam, talán nyomtam is egy kicsit, de az ujjam belecsúszott a szájába, és mint csecsemő anyja kebelén a bimbót gyengéden cuclizni kezdte. Visszamenőleg rágondolva teljes felelősséggel tartozom a folytatólagos eseményekért és nem kellene, hogy a hibáztatást, ami nekem jár, átruházzam másokra, de miután csapdába ejtette a kisujjamat, két kezével megragadta kézfejem többi részét is és ujjaim mindegyikét könnyek áztatta csókjaival borította. Őszhajjal koronázott kobakját dús kebleimre szorítottam és Péter engedelmesen a szívem közelébe nyomta búskomor fejét.

Bal karját átfonta vállam felett és jobbja a szoknyám alá nyúlt. Oh, drága istenem, nem csináltunk ilyet gimnazista korunk óta, amikor egymást tapogattuk a ligeti padon. Gyomrom mélyében újra gyúlt a láng, egy csiklandós bizsergés futott végig a gerincem mentén és alig kaptam levegőt. Isten előtt kötött örök házasságban vagyok és ráadásul a kezelő pszichiátere is. Nem lehet igaz, hogy ez történik. Nem engedhetem meg.

— Meg kell állnunk, — reszketett a hangom és megadás alázatos harsonájának hangzott. — Asszony vagyok és férjem van.

— Oh, magasságos, ez a te híres férjed megint? — Péter hangja rekedten hörgött, ahogy kioldotta melltartóm kapcsát. — Tudod-e, hogy most ebben a pillanatban hol van?

— Tudom, — küzdöttem ellene hiába. — Munkában van és dolgozik. Nagyon fontos állása van a pénzügyi kerületben.

— Hazajön ma este? — kérdezte, rugalmas elszakadva tőlem és engedve, hogy megigazítsam összezilált hajamat és lesimítsam a ruhámat.

— Miért? — kérdeztem, ahogy kiteptem magam öleléséből és visszahanyatlottam a székembe. — Még csak ne is merj rá gondolni. Te meg én? Szó sem lehet róla, hogy eljössz hozzám.

— Nem erről van szó. — Péter keskenyre húzta a szemét és vádolóan nézett rám. — A kérdés az, hogy tudod-e, hogy a férjed kivel van, ahogy mi ketten itt beszélgetünk?

— Miről nem beszélsz? — vágtam vissza élesen.

— Ostoros Orsolyával van, a dominatrix nővel, — Péter arcát elárasztotta a vér és egy aljas győzelem ördögi fénye lövellt felém szeméből.

— Honnan tudod ezt? — ragadtam meg a bambusznád hátvakarót, amit mindig kéznél tartottam és feléje mutattam. — Követteted őt?

— Igen, követtetem, — Péter hahotázott, — felfogadtam egy magánhekust és itt van nálam a jelentése. Szeretnéd elolvasni?

— Gazember, — csattantam fel. — Add ide.

— Nem, — bámult rám vágyakozón. — Nem itt. Gyere el a házamhoz, leülünk a kandalló elé és felolvasom neked. Ennyivel tartozol nekem.

— Semmivel sem tartozom neked. — sziszegtem felé. — Te tartozol nekem a terápia díjjal.

— Félsz az igazságtól? — kérdezte.

— Nem, — feleltem és felálltam és kinyitottam neki az ajtót, — nem félek semmitől. Nem vagyok olyan, mint te. Egy lepke, ami virágról virágra száll és hiún és pusztá gőgből kergeti a megfoghatatlan szerelmet. Két csodálatos fiam van és a férjem is jó, bármit is próbálsz bemagyarázni nekem.

— Eljössz? — Péter megállt, a küszöbön átlépve félúton.

— Igen, — bólintottam, — ma éjszaka éjfélkor ott leszek csak azért, hogy bizonyítsam, hogy nem vagyok olyan, mint te, és soha nem is voltam és soha nem is leszek.

— És mi lenne az, — kérdezte olyan pimaszul leereszkedő hangon, hogy rá tudtam volna okádni. — Mi vagyok én?

— Egy poligám szoknyavadász, — néztem rá vad vággyal és taszítottam kifelé az irodámból.

— Hát az biztosan nem, — nevetett és egy csábosan hízelgő mosoly futott végig az arcán. — Te csak a vadászatom tárgya vagy.

Tizenötödik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani időkben.

Amikor éjfél körül megérkeztem Péter házához, Péter egy palack behűtött francia médokkal várt rám a kandalló mellett. Csöngettem és kikiáltott.

— Nyitva van, gyere be.

Beléptem és a tátongón terjedelmes teremből egy gazdag elegancia bősége áramlott felém és szinte kiütött egyensúlyomból. Péter egy faragott hátú kárpitozott fotelben ült a termésköböl rakott tűzhelyen lángoló fahasábokkal szemben és egy köteg egybefűzött papirost olvasott.

— Íme, — fordult felém, — és borzasztóan sajnálom. Ennél jobbat érdemeltél. Talán mégsem kellene, hogy felolvassam. Bele kellene, hogy dobjam a tűzbe.

— Tettél valamit, — ültem le egy magas hátú székbe melléje és néztem, ahogy a tizenhat uncias kehelybe tölti a bort nekem és leckéztető hangsúllyal hozzátettem. — És máris megbánod. Még nem tanultad meg, hogy a labdát, ha a kezedbe kaptad, az alapvonalig kell levinned, és ha beledugtad a fejed a tejfeles köcsögbe az fenékig kell, hogy kinyald? Más út nem lehetséges.

— Rendben, tehát, — bólintott, — olvassam és inni fogunk. Ha elfogyott még van a pincében elég. Hadd tárják fel magánnyomozó detektív Fitymabér szavai az igazságot.

—

— Késő éjjelig dolgoztam irodámban, — Fitymabér írta privát oldaljegyzeteibe, és ne kérdezzék, hogyan juthattak azok Péter tulajdonába. — És már szinte behúztam a féket és, ahogy készen álltam hazamenni, — folytatta, — egy bőrszivarra gyújtottam antik halszálkás öngyújtómmal és egy percre elernyedten hátradőltem a székemben pihenni, amikor ajtóm foncsorozott üvegbetétjén keresztül egy férfi sziluettjét vettem észre. Megláthatta cégtáblámat, *Fitymabér, Magánnyomozó, Bizalmas Jelentések és Riportok*, és mint egy rövidlátó gyengeelméjű kétrét görnyedt, hogy elolvassa.

Felálltam és feltéptem az ajtót. Tettem megijeszthette, mert hátraugrott és zavarodott pillantást vetett rám.

— Elnézést, — mondta, — rossz helyen járok. Kérem, bocsásson meg.

— Jöjjön be, — rágtam és forgattam a szivart odvas zápfogaim között. — Nem lehet a baj ennyire komoly.

Erre beögyelgett. A szerencsétlen fickó, gondoltam, a felesége megcsalja és velem akarja megszereztetni a bizonyítékot.

— Hűtlenségi eset és igazságtalan asszonytartás, — kérdeztem és a hamut a tenyerembe ütöttem. — Hozott róla fényképet?

— Egy férfiről lenne szó, — felelte, valami szívós kitartás végzettségével a hangjában. — Egy jól ismert alakról a pénzügyi világban. Nincs róla fényképem, de nem lesz nehéz megtalálni. Hétfőtől péntekig a Battery Park City-i öröklakásában lakik, a Rektor Street 200 szám alatt a 23-ik emeleten, a G lakásban.

— A fiúbarátja? — kérdeztem, és előhalasztam egy ceruzát, amivel kezdtem leírni az adatokat egy régi dosszié hátára, amit egy másik esetből mentettem át.

— Nem, — felelte és mutatójával állát vakarta és homlokát elmélyülten összeráncolva méregetett.

— Üzletfele?

— Nem, — fejét egyik oldalról a másikra billentette. — És ez nem fontos. Csak azt akarom tudni, hogy ki megy be a lakásába és ki megy ki, és miket csinál, ami annyira felidegesíti a feleségét.

— Zsarolási esetek duplába kerülnek, — tettem le a ceruzát és felnéztem.

— Semmi zsarolás, — felelte a látogató és szemüvegét levéve egy zsebkendővel tisztítani kezdte a lencséket, — de fizetek, amennyit kér, feltéve, ha a legteljesebb diszkrécióval kezeli az esetet.

— A melléknevem diszkréció, — vigyorogtam, — és a tiszteletdíjam kétszáz dollár egy órára plusz ezer dollár komenció díj. A készpénzt elfogadom, és nem fogom kérdezni a maga nevét, de egy kérdést tudnom kell. Mi a célszemély neve? Ezt hajlandó megmondani. Nem?

— Semmi probléma, — felelte és egy vastag borítékot húzott elő kabátja belső zsebéből. — Itt van kétezer dollár és az illető neve Luneburg Hans. Milyen gyorsan jöhetek vissza az eredményekért?

— A következő héten, ugyanebben az időben és ugyanitt. — feleltem és belesöpörtem a borítékot íróasztalom középső fiókjába, közvetlen a pisztolyom mellé és magabiztos bólintást biccentettem felé, — és tudatni fogom magával, hogy mikben spekulál ez a Mr. Luneburg.

Elment és megforgattam Rolodex névjegytartóm lapjait. A karbantartó emberek és portások fejléc alatt megálltam és kivettem Weinstein Eli úr businesskártyáját. Mr. Weinstein, egy vénséges zsidó semmirekellő, és mestere ezer talentumnak, az American Telephon és Telegraph cégnek dolgozott és a fent említett épületben is ő végezte a karbantartási telefonmunkákat, amióta azt felépítették.

— Ismeri Luneburg Hans urat a 23G lakásból? — kérdeztem miután tárcsáztam és felvette a kagylót.

— Ja, — krákgotta. Felettébb meglepőnek tartottam, hogy előrehaladott tudórákja volt és még mindig dohányzott. De ki vagyok én, hogy ítélekzek karakterek felett? Senki sem tökéletes, legalább is én nem ismerek senkit, aki az.

— Igen, — Weinstein ismételte. — Ismerem.

— Tudna valami használható információt róla? — kérdeztem.

— Lehet, hogy igen. Lehet, hogy nem. — a tekergő húzta az időt. — Kérdés, hogy mi hasznom van belőle nekem.

— Kétszáz dollár.

— Rendben, — röhögött. — Beszéljen Ostoros Orsolyával. A dáma majd elmondja magának, amit tudni akar. Egyszer egy héten este felmegy Mr. Luneburg lakásába és csak reggel jön ki. De figyelmeztetem. Orsolya nem olcsó és stukkert hordoz a táskájában. Legyen elkészülve a legrosszabbra.

Ismertem Ostoros Orsolyát és a hölgyet könnyű volt megtalálni. Volt róla néhány földalatti újságkivágásom és már az első alkalommal lekörmöltem a nevét, ahogy észrevettem a társkereső hirdetésekben. Sürgősségi esetekre, ne gondoljanak rosszra, ha valaha is megbolondulok. Orsolya közismert és felettébb respektált alsóváros-Manhattani dominatrix volt. Üzletterülete a Hudson Street utcától a nyugati oldalon, a Tribeca és a Village között a Tompkins Square parkig terjedt keleti irányban. Napközben belső építésként dolgozott, Domenikas Christie név alatt, de éjszaka a pénzért mindent megtett és elvégzett. Késő húszas éveit taposva, a vékonytermetű és gesztenyebarna hajú nő éjszaka fekete bőr-ancugokba öltözött és az utcán az a szóbeszéd járta, hogy ostorát félelmetes ügyességgel tudja forgatni.

Úgyisintén, utcai szóbeszéd úgy tartotta, hogy Ostoros Orsolya partnere és mentora, egy idősebb dámája a børszíjaknak, rézgomboknak és nylon köteleknek és deréköv csattoknak, Korbács Kinga megölt embereket, ha rendelték, vagy inkább, ha gyönyörének alattvalói könyörögtek érte és megfizették az árat. Áldozatait gyakran találták mocskos sikátorok mélyén, kezek és lábak erős ragasztószalaggal hozzákötve egy nehéz tölgyfaszékhez és egy átlátszó műanyagzacskó a fejükre húzva és a nyakuknál légmentesen lezárva.

A műanyagzacskó és a szék mesterségének jelvényei voltak és a rendőrség tehetetlennek érezte magát.

Másnap reggel elmentem Domenikas Christie irodájába. A John Street 10 szám alatt dolgozott egy homoszexuális építésznek, akinek több karika és olcsó bizsu volt a fülében, orrában, ajkaiban és még ki tudja mely testrészen máshol, mint egy hamisékszer handlénak a bőröndjében.

— Harmincezer négyzetláb üresedésem van a Broadwayon, amit újra akarok dekoráltatni, — mondtam a recepciósnak és egy hamis businesskártyát villantottam meg előtte, — és Miss. Domenikassal szeretném megterveztetni.

Erre lekicsinylő, gúnyos vigyorral meredt rám, de lelki szemei előtt megjelenhettek a dollárjelek, mert odacsöngetett Domenikasnak és egy perc beszélgetés után merev pofával utasított.

— A kiskonferencia szobában fogja fogadni, — mutatott egy ajtó felé, — menjen be, üljön le és várja türelmesen.

Christie néhány perccel később megjelent és velem szemben leült a kerek asztal másik oldalán.

— Miféle projectről lenne szó? — Kérdezte és csinos kis arcán kétkedő kíváncsisággal méregetett.

— Egy befektető, — kezdtem találékonyan, — terjedelmes négyzetlábát akar kibérelni egyik épületemben és magas technikájú börzekereskedelmi irodának akarja berendeztetni.

— Folytassa, hallgatom, — válaszolta és megigazította a haját.
— A befektető neve Luneburg Hans, — mondtam és farkasszemet néztem vele.
— Na, és? — felelte, kicsit megrándulva, de egyelőre kordában tartva megrezzent reakcióját. — Az illető a maga kliense. Miért érdekelne, hogy mi a neve?
— Gondoltam, hogy meg kellene ismerkednie vele. — mondtam lassan és kerestem arcán az izmok önkéntelen rebbenéseit.
— Miért?
— Gondoltam, — ismételtam. — Hogy akar vele beszélni, hogy meghallgassa a kíváncsiakat. Hogy milyen stílusban akarja az elrendezést, hány embert akar az emeleten és milyen gyártmányú komputeret akar használni. Nem így megy ez általában?
— Igen, — Domenikas idegesen dobolt ujjjaival az asztal szélén és ránézett az órájára.
— Hova akar kilyukadni? Adja ide a telefonszámot és majd felhívom.
— Már megvan a telefonszáma. Vagy nincs? — kérdeztem és ujjamat nekiszegeztem.
— Hogyan? — Domenikas szeme kikerekedett meglepetéstől.
— A másodállásából, — összpontosítottam a tekintetemet az arcára és összehúztam a szemöldökömet.
— Nézze, mister, — felugrott. — Nem tudom, hogy maga kicsoda, de jobb lesz, ha távozik.
— Üljön le, — kiáltottam, — magándetektív vagyok, és nagyon megbánja, ha nem válaszol a kérdéseimre. Tudom, hogy a maga művészneve Ostoros Orsolya. Egyik kliensem egyszer használta a szolgálatait és elmondta nekem, hogy még életében nem kapott olyan jó fenékpaskolást.
— Nem itt. — Christie visszaült. — Legyen ma este a Csörgőkígyó bárban este nyolckor és elmondok magának néhány dolgot, amit tudok. De fizetnie kell a tiszteletdíjamat, ami ötszáz dollár órájára és megígéri, hogy egy szót sem mond el Hansnak, amit majd mondok róla. Megölet, ha megtudja, hogy árulkodtam. Hans gonoszabb mániákus, mint én.
— Ebben megállapodtunk, — ajánlottam Orsolyának a kezemet, de nem fogadta el, és ahogy utána szóltam sietve kihátrált a szobából.
— Akkor látom, cicabogár.

—

Ennyit felolvasva Péter megállt és lecsattogott a pincébe. Egy percen belül visszajött. Egy második pókháló borította palackot tartott a kezében és kiugrasztotta a dugóját.

Újratöltötte a kupámat és egy második összekapcsolt köteg papirost vett elő és rám nézett.

— Ez az, amit Ostoros Orsolya írt. — mondta. — Készen állsz meghallgatni?

— Az éjszaka még fiatal, — feleltem és a következő deci bort leöntve a torkomon jókora böffentést fojtottam el.

Tehát itt van, lektorálatlanul és egy felsőklasszisú dominatrixnak a saját szavaival.

—

— **L**uneburg Hans egyike az állandó klienseimnek, — kezdte Ostoros Orsolya, — egy héten legalább egyszer felhív, és gondosan felkészülve elmegyek hozzá. Odahaza magamra húzom munkaöltözékemet, rendszerint egy testhez álló bőrmellényt, ami a hátamon szíjjakkal kapcsolódik, és elől kibuggyantja a cicijeimet. Egy puha bőrből szabott tanga bugyit viselek alul és térdig érő bőrcizmát, és természetesen felül egy fekete álarcot, ami csak két keskeny nyílást hagy a szemeimnek, két apró lukat orrlukaimnak, és egy nagyobbat a szájamnak, amit kárminpirosra festek. Fekete esőkabátot teríték szerelésemre, kezembe ragadom táskámat az összes kellékkal és gyönyörszerszámokkal és készen vagyok az indulásra.

— Kocsit nem tartok és mindig taxival megyek. A taxisok nagyon diszkrét emberek, főleg akik turbánt viselnek és mind utálják a rendőröket, akiket én is gyűlölök. Ebben felettébb hasonlóan gondolkozunk. Tehát elmegyek az épületéhez, egy húszassal megkenem az ostoba ajtónálló tenyerét és felmegyek a felvonón. Bekopogok az ajtaján és Hans kikiabál.

— Gyere be, nyitva van.

Bemegyek és bezárom magam mögött az ajtót.

A szcenárió mindig ugyanaz. Gyakorlatilag rutin a kettőnk között. Fényesen berendezett nappali szobájának a közepén ül egy nehéz tölgyfaszéken. Női ancugokba felöltözve, leginkább valami fiatal iskolás lány egyenruhába, rakott miniszoknyában és elől nyitott blúzzal és egy mekegő kecske rekedtes hangján máris könnyörög nekem.

— Rossz kislány voltam, apuci. Büntess meg.

Először pofon vágom, nem erősen, csak annyira, hogy megalázzam. Utána letépek a blúzárt és megcsípem a mellbimbóit. Erősen, amíg sírni nem kezd. Minél erősebben csinálom, annál jobban élvezi. Majd hátracsavarom a kezét és a szék támlájához bilincselem. Teljességgel kiszámíthatatlan, ha fájdalmas rész jön, és nem kockáztathatok. Ahogy a szőrös melle kilátszik, előveszem ostoromat és ráhúzok néhányat. Nem erősen, nem akar semmi hurkát vagy véraláfutást, mondja, hogy nős és a felesége nem értené meg. A szoknyáját felrántom a derekáig és látom, hogy nincs rajta alsónemű.

— Mi ez? — kiabálok rá. — Nem megmondtam, hogy ki ne menj a házból, anélkül, hogy bugyi lenne rajtad. — és a kezem fejével olyan erősen megcsapom a tarkóját, hogy az orra felszántja szőrös mellét.

Megugrik és visszapattan, és ahogy a könnyek folynak le az arcán, könnyörög.

— Apuci, nem mentem el hazulról. Itthon vagyunk. Neked akartam megmutatni.

— Fogd be a szád, ha hozzád beszélek. — kiabálok tovább és hegyes-orrú cipőmmel, teljes erővel sípcsonton rúgom. — Mi ez a lábad között? Mond meg, különben letépek.

— Nem tudom, — Hans sír, — rettenetesen utálok, de ott van és semmit sem tudok tenni, hogy ne legyen ott.

Rendszerint ennél a pillanatnál teszem rá a kutyapórázt és négykézlábra kényszerítve körbesétálok vele a szobában és hangosan kiabálva parancsolgatok neki. — Ülj, feküdj, pacsit, fordulj hasra és kérj, — és minden mást, amit valaki egy engedetlen pudlinak mondana. Hans semmi más, mint egy kutya, egy koszos kutya, aki még csizmám talpát sem nyalhatja meg. Ki fogom heréltetni, ha nem változtat a viselkedésén. Egy óra múlva bezárom

a ketrecébe és habfürdőt veszek. És Hans ott alszik, a saját piszkában és vizeletében, egészen reggelig, amikor kieresztem, mielőtt hazamegyek.

— **E**bből elég, — sikítottam, ahogy Péter eddig jutott az olvasásban. — Ez egy hazug némbér, és ha nem, akkor te vagy a hazug.

— Nem hazudik, — Péter nézett rám meredten és arcára kiült valami hamis szimpátia. — Számos fényképet mellékel a riportjához. Nyilvánvalóan Luneburg Hansnak erős hajlama volt, hogy kompromittáló helyzetekben fényképeztesse magát.

Zokogni kezdtem. De tudtam, hogy a bor tette velem. Soha nem voltam nyafogós síróbaba. Mindig erős akaratú nő voltam és ezt is ki fogom bírni, ha ez az utolsó dolog, amit valaha is csinállok.

Péter leült a kandalló előtti medvebőr szőnyegre és hátát nekitámasztotta a nehéz rekamiénak. Intett, hogy üljek az ölébe és lecsókolta a könnyeimet. Drága istenem, ha ennyi intimitás lett volna bennünk negyven évvel ezelőtt. Neki kellett volna, hogy adjam a szüzességemet és neki kellett volna bevallanom hallhatatlan, örök szerelmemet. De nem értette volna meg és tizenhat éves koromban gyereket szültem volna. Miért nem tudott szeretni úgy, ahogy én szerettem? Feltételek nélkül és szívem ártatlanságának a legmélyéből. Miért nem emeltem ki sekélyes önzéséből és miért nem sírt a vállamon? Miért kellett férjhez mennem valaki más nemzetiségűhez és miért engedtem, hogy igaz szerelmem kicsússzon a markomból?

Most csak azt kaphattam meg, ami megmaradt belőle. Egy megkeseredett és száraz öreg kóro embert, akiben többé nincs szenvedély és szerelem.

Péter közelebb mozdult hozzám és számon éreztem a leheletét. Éreztem rajta az édes bor ízét, az alkohol gőzeit, a férfias vágyakozás szédítő illatát és kezét a szoknyám alá csúsztotta. Miért ne lehetne közöttünk plátói tiszta szerelem? Kérdeztem magamtól. Miért kell bepizskítanunk szerelmünket a szex szennyével?

Akkor rájöttem, Péter az elveszett időt akarja behozni és elmúlt bűneit akarja jóvátenni. Házasságtörést akart elkövetni és tiszta oldalt akart kezdeni a bűnnel, ami feltehetően jobb emberekké tesz minket és meggyógyítja bajunkat.

Amilyen erősen a mámor elködösítette agyamat nem mulasztottam el észrevenni, hogy még mindig nem mondta, hogy szeret. Soha nem is mondta, még akkor sem, amikor fiatalok voltunk. Nem kötelezhetem el magam valakivel, aki képtelen bevallani érzéseit. Miért dédelgetném keblemben az igaz szerelem érzését, ha Péter nem viszonzza vonzalmamat?

— Kérlek, ne, — fogtam meg a kezét és Péter megállt és a lobogó lángok absztrakt ábrákat és szagztatott színeket festettek bánat sújtotta arcára.

— Bocsáss meg, — nézett a szemembe megmérhetetlen megbánással és fájdalom gyötörte szavai, mint az áradat kezdtek zúdulni szomjasan vágyódó fülembe. — Bocsáss meg, hogy ezeket nem mondtam neked fiatal életünk korai hajnalán, de egy ostoba kölyök

voltam, aki félt az élettől és felelősségeitől. Kérlek, hogy bocsáss meg, ahogy bántam veled és engedd meg, hogy ez az öreg fáradt harcos megpihenjem öleléseid lágy melegében.

Ez vagy gondolat-olvasó, vagy egy csaló, elmélkedtem, de elhatároztam, hogy előlegezem neki a kételkedés bizalmát és nem vontam kérdőre őszinteségét. Legyen saját maga és én maradok, aki vagyok, gondoltam, és határozott és tévedést nem ismerő hangon válaszoltam.

— Férjezett asszony vagyok, és nem tudom eldobni a férjemet, mint a tegnapi szemetjét. Minden bizonyíték szerint beteg, de betegsége gyógyítható és az én orvosi és feleségi kötelezettségem, hogy a lehető legjobb gyógymódot nyújtsam neki.

— Tűzzel játszol, — nézett vissza rám hosszasan. — Ha titkos élete napvilágra kerül, lehet, hogy drasztikus lesz. De, hadd javítsam ki szavaim, — ráncolta össze a homlokát és ábrándos mozdulattal félresimított homlokomból és a szememből néhány engedetlen hajszálat. — Inkább kegyetlen indulattal fogja védeni a magát és beszámíthatatlanná fordul. Lehet, hogy megöl, vagy megölet valamelyik dominatrix barátnőjével.

— Ezt kockáztatnom kell, — felálltam és lesimítottam a ruhámat, hogy a csipkés alja betakarja a térdemet. — Elveim vannak és becsületességem és életemet Isten előtt fogadott házassági esküm szerint fogom élni.

— Felettébb nemes, — Péter vigyorgott és valami gúnyos csúfolódás ijesztően visszataszítóra festette a hangját. — Egy rabszolga, egy szexuális alattvaló dicsőíti a mesterét. Gondolod, hogy valaha is egyenrangújának tartott? Elvette a fiatalságodat, ami jogosan az enyém volt, és a tegnapi szemetjének eldobásáról beszélünk, nem gondolod, hogy máris leírt, mint valami süket és érzelmileg idejét múlt teher megtagadását. Neki egy albatrosz vagy, aki a vállán ül és megakadályozza, hogy kiélje álmait. Én szabadabbá tudnám tenni, szerelmem, és kellene, hogy tegyem. Csak egy szóval mond és kitörlöm az életedből és örökön örökéig együtt fogunk élni boldogan.

— A törvény utol fog érni, — tétováztam, és nem rohantam ki a házából, rettegve a következményeket, amelyek mindkét irányból fenyegettek és tudva, hogy a sors sarokba fog szorítani, bárhog is határozok.

— Ez az egyetlen aggodalmad? — húzta össze a szemét és ökölbe szorította a kezét.

— Hagyd abba, — kiáltottam, — szó sem lehet róla. Nem vagyok gyilkos és te sem vagy az.

— Ha, — hahotázott. — Ki mondta, hogy az vagyok? A neve ott lesz a listán, amit Korbács Kinga hordozz táskájának titkos oldalzsebében és kipipál, ahogy a feladat elvégeztetett. Kingát még soha nem fogták el. Senki nem tudja az igazi nevét. Kinga lehet a nő, aki egy miniszoknyában melletted áll a földalattin és lábait kissé széjjeltartja, hogy egyensúlyozzon, vagy lehet ő a csinos kis pincérlány, aki forró kávét hozz neked és titokzatosan rád hunyorít.

— Rémképzetekkel terhelt rögeszmés pszichopata vagy, — mondtam és megálltam az ajtóban és vállamon keresztül visszanéztem. — és betegesen féltékeny vagy a férjemre. Késő a bánat a szívfájdalmakra és másodlagos találgatásokra. A te hibád, hogy nem hozzád mentem férjhez, hanem hozzá. Nem rávizionálhatod életed fonalát, mert a végeredmény nincs kedvedre. Egyedül érzed magad és kapkodsz a múlt illúziója után, ami semmi más,

mint egy halványodó árnyékkép. Azt akarok, hogy ugorjak kényedre és kedvedre? Fogadd el a tényt, hogy életemet vele éltem és nem veled. Ebben a pillanatban inkább arról szeretném magamat meggyőzni, hogy nem vagy veszélyes és nem kell, hogy feljelentselek.

— Igazad van, — Péter meghajtotta a fejét. — És bocsáss meg. Nem vagyok bolond és nem vagyok féltékeny. Csak el szeretném neked mondani az életemet.

— Miért? — vágtam közbe.

— Miért? — Péter szeme megrebbent és könnyek csorogtak le ráncok barázdálta arcborán. — Mert szeretném, ha te lennél az én ítélő bírám. Oldozz fel vagy átkozz le az örök pokolra, de tudd meg, hogy ki voltam. Hogy keményen megpróbáltam és elbuktam. És kérlek, mutass rá hol tévedtem és térdemen állva fogok könyörögni bocsánatodért.

— Rendben, — mondtam és valami női intuíció vagy könyörületesség által ösztökélve tenyerem melegével letöröltem a könnyeit. — Gyere továbbra is terápia óráinkra, de soha többet nem fogunk a férjemről beszélni. Meg tudod-e ezt érteni?

— Igen, — nyúlt utánam és két kezébe fogta simogató kezemet. Próbálta csókolni és mindenféle banalitásokat mormogott, de kicsúsztam öleléséből és becsuktam kettőnk között az ajtót, mert tovább nem tudtam elviselni őrült zokogását, legalább is nem ma éjszaka, jelenlegi rettenetes érzelmek sújtotta lelkiállapotomban.

Tizenhatodik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Következő terápia óránk előtt átnéztem jegyzeteimet. Ezerkilencszázhatvanhét nyarán hagytuk abba a történetet, azokban az időkben, amikor Hans másodszor látogatott meg Budapesten és megkérte a kezemet. De ez nem volt fontos a történet szempontjából, amit Péterről állítottam össze. Péter semmit nem tudott férjhezmeneteli terveimről, ahogy magam sem voltam teljesen biztos bennük és Péter sem adott lehetőséget, hogy elmondjam neki. Amit szerettem volna tudni, hogyan engedte magát ennyire manipuláltatni, hogy ez a göthös teremtés, Dóra rávette, hogy saját jól felfogott érdeke ellenében hozzon döntéseket.

— Még egyszer, — mondtam neki egyoldalú dialógusunk kezdetén, beszélj el nekem, miért vettél el Dórát feleségül és miért nem próbáltad megtudni, hogy hol voltam én és mit csináltam?

Meglepetésemre erre kitárta magát és hosszasan beszélt és szokatlan könnyedséggel. Elszakadva a folyton próbára tevő jelentől és kéjesen belemerülve a múltba mesélt, mialatt én összpontosítottam és lelki jegyzeteléseket készítettem, amiket később egy újabb fejezetbe tudtam fogalmazni, ami ahhoz a naphoz vezetett, amikor életösvényeink rövid időre ismét keresztezték egymást, mielőtt szélesen elválló új pályavonalakat kezdtek követni és megváltozott jelleget öltöttek magukra. Azon az utolsó estén, a Margitszigeti Kaszinó teraszán elegem lett belőle. Életfonalának legvégén vergődött és teljesen megsemmisítve és összetörve látszott, de mégsem legyőzve, mert igazi erőssége akkor jött elő, ha sarokba lett szorítva és a tisztesség és becsületesség normáinak feladására lett kényszerítve.

És éppen ez volt az alapvetőbb jellemvonás, ami a legmeglepőbb módon, még a mai napon is a legjobban vonzott hozzá.

—

Pokorny Péter, 1967 – 1968

Péter tudta, hogy Dóra férjhez akar menni hozzá. Dóra minden trükköt megpróbált, amit asszonykép valaha is ismert, és legravaszabb és legelkeseredettebb egyéneik valaha is alkalmaztak. Kezdetben könnyű volt kivédeni kísérleteit, de később, ahogy szorosabbra forgatta a kerékbetörés küllőit, leereszkedett a föld alá és alagutat ásott Péter nehézágyúkkal megerősített bástyavonala alá, amivel férfias erősségét gondolta védelmezni.

— Nem kelhetünk egybe, — Péter próbálta a legnyilvánvalóbb védekezést, ami eszébe jutott, ahelyett, hogy egyszerűen megmondta volna, hogy nem szereti többé. Ehhez túlságosan szerette a szexet, amit Dórától kapott korlátlan mennyiségben. — Nem lenne lakásunk, ahol ketten tudnánk élni.

Leköltözhetnénk az egyik kisebb városba, — Dóra válaszolta, és ötletét komolyan gondolónak látszott. — Számos vidéki tervező intézet ajánl munkát fiatal mérnököknek és lakást is adnának nekik, ha megnősülnének.

Megpróbálták a megoldást, de semmi hasznos nem jött ki belőle. Túl sok ajánlkozó volt és nem elég cég, akik vállalni tudták volna a költségeket.

— Feljavíthatnánk a szobámat, — Dóra habozás nélkül előadta előre kigondolt tartaléktervét. — Egy darabig lakhatnánk a szüleimnél, amíg elegendő pénzt teszünk félre, hogy befizessünk egy szövetkezeti lakásra.

— Egy lakásban a bátyáddal és feleségével, — Péter korrektálta Dórát, — és apáddal, aki alkoholista. Lehetetlen lenne, hogy ott lakjak, még átmenetileg sem. A mostani keresetünkkel és takarékoskodási szokásainkkal évekgig is eltarthat, amíg összegyűjtjük a pénzt.

— Gyuszi bátyám börtönben van, és a felesége, csendes, mint egy kiséger a templomban. — Dóra válaszolt és hangja kedves volt és nyugodt, de ahogy gyengéden kezébe vette Péter kezét szeme rándulása elárulta a magába fojtott mérget. — A papának egy hónapban csak két napig van pénze alkoholra. Új bútort veszünk a szobámba, és egy hűtőszekrényt és nagyképernyős Orion televíziót. A legnagyobb kényelemben élhetnénk és anyu főzne ránk. Mi többet akarhatnál?

Péternek nagyfokú hajlandósága volt a bútortvásárlásra és belement az ötletbe. Mind a ketten aláírtak egy tizennyolc hónapos kamatnélküli kölcsönt és néhány hétig vidáman használták új tulajdonaikat, de utána megkezdődtek a bajok. A poloskák elárasztották a kihajtható rekamiét. Ha kinyitották elfoglalta a szoba teljes szélességét, és ha összecsukták és nem volt benne elegendő hely egymás mellett aludni. Lábtól-fejtől aludtak, ami részben megmagyarázta, hogy Dóra miért nem lett terhes többé.

Ennyi a kényelemről, de a televízió nagy örömmel bizonyult. Kivéve a mama is szerette nézni, annak ellenére, hogy tíz percen belül mindig elaludt, és utána lehetetlen volt megmozdítani.

Péter körülbelül hat-hétig tűrte a helyzetet. Hat-hét után eltűnt. Elvitte magával a hűtőszekrényt és a televíziót, letette szülei házában és férjezetlen idős nagynénjéhez költözött és a díványon aludt a nappaliban. Munkahelyén mindenki utasítva lett, ha Dóra telefonál, Pétert háromhetes földmérői kiszállásra küldték vidékre.

A terv majdnem sikerült, kivéve egy ködös és zimankós novemberi estén, a sötétség leple alatt Péter Dóra ablaka alá osont és apró kavicsot dobott az üvegre, hogy felébressze.

Dóra kinyitotta az ablakot és kikönyökölt. Keblei szinte kiestek hálóingjéből, ahogy felső testét alsó karjain nyugtatta és lenézett.

— Mit akarsz? — suttogta lefele, ahogy meglátta Pétert.

— Hiányollak, — Péter felnézett, — és vissza akarok jönni.

— Késő bánat, — a leány válaszolta, miközben kezét vadul dobogó szívéhez szorította, ami szinte kiugrott a mellkasából. — Azt hiszed, hogy elfelejtettem, amit tettél?

Gyakorlatilag kiraboltad a lakásunkat és hazudtál. Nem küldtek sehova és a nagynénédnél bujkáltál. Elhagytál. Egy szavadat sem tudom többé elhinni. És anyu is akarja, hogy maradj tőlem távol, hacsak vissza nem hozod a dolgaimat. Menj, amerre akarsz, de nem ide vissza. Játssz a játékaiddal más lányokkal, de nem velem.

— Feleségül akarlak venni, — Péter felelte könyörgő hangon. — Dóra, kérlek, legyél a hites feleségem.

— Az más, — Dóra válaszolta és jobban kihajolt az ablakon. — Egy perc, felöltözök és jövök.

— A villamosmegállóban várok rád. — Péter felelte és nézte, ahogy Dóra bólintott és bezárta az ablakot.

Félóra múlva kettesbe üldögéltek az EMKE kávéház egyik asztalánál a Nagykörút sarkán és Dóra vizsgálgatva fürkészte Péter arcát.

— Komolyan gondolod a dolgot? — kérdezte. — Nem én erőltetem, ugye?

—

Dr. Luneburg Róza, mostani idők.

Ennél a mondatnál rájöttem, hogy Péter képtelen racionális magyarázatot adni, hogy miért változtatta meg döntését és miért tért vissza Dórához, amikor szinte sikerült szakítania vele.

Küszködött a szavaival, izzadság öntötte el kiveresedett arcát és rettenetesen kényelmetlennek látszott érezni magát. Képtelenül, hogy világosságot derítsen gondolkodására és igazolja döntésének megváltoztatását, az utat választotta, amit minden gyengejellemű választ. Valaki mást hibáztatnak. Miért volt ez az ügy annyira fontos több mint harminc év után? Miért nem tudott elfelejkezni Dóráról és rövid életű első házasságáról? Erre csak egyetlen válasz lehetett. Teljesen boldogtalan volt a jelenével és bűnbakot keresett. Árnyékbokszolást verekedett egy kísértettel. Szégyellte, hogy nem állt ki a saját érdekeiért és engedett az erőszaknak. Mint egy önkorbácsoló, beteges módon folyamatosan emlékeztette magát életének legrosszabb hat hónapjára. Nem realizálta az óriási potenciált, amit megpróbáltatásain keresztül nyert. Nem látta, hogy a keserű tapasztalat felszabadította egóját és soha többet nem szorult rá másokra. Nem realizálta, hogy ekkora veszteség után többet semmitől sem félt. Hogyan másképpen tudta volna rávenni magát, hogy hat dollárral a zsebében és egy kis bőrönddel a kezében disszidáljon és elhagyja a szülői családot és barátait és megkezdje utazását az ismeretlenbe?

A pillanattól kezdve, hogy megkérte Dóra kezét alteregója vette át a vezetést és egyetlen cél érdekében irányította minden cselekedetét, hogy kihúzza magát a csapdából, amibe belelépett és életét ismét értékessé tegye az életben maradásra. Vajon az erőfeszítés sikeres lesz, és szembe tud állni jövődöbéli ellenfeleivel? Ezt nem tudhattam. Egyelőre képtelen voltam összeállítani Péterről egy analitikus profilt. Személyes bosszúvágy és megtorlásérzéseim megakadályoztak, hogy tárgyilagos legyek és igazságos.

Az erős tűz még a kuktafazékban is felforralja a vizet, és ha nincs biztonsági szelep, robbanás történik. Harminc évvel később, ahogy Péter meggyóna nekem, röviddel Angelina

halála után, találkozott Dórával. Furcsa módon valami szánalmat érzett Dóra iránt, akit elhagyott, és akivel többet nem törődött, és akiről feltételezte, hogy rettenetes szegénységben élte le életét. Felelősséget érzett a fiatal feleség iránt, akit hátrahagyott, és önző vágya áldozatának tekintette, hogy jobb életet éljen, mint egy jól menő mérnök egy gazdag országban.

A rövid hét és a néhány vacsora, amit Dórával együtt elfogyasztottak, kimutatta a volt feleség igazi természetét és kinyitotta Péter szemét, hogy láthassa az igazságot. Dóra távol állt a szerencsétlen áldozat gyászos karakterétől. Dóra lett az agresszor, egy női bulldózer, aki áttör bármi akadályon, ami az útjába került. Hogyan másként karakterizálna valaki egy mennyasszonyt, aki elvárja a vőlegényétől, hogy egy órával az esküvő előtt mondja meg az édesanyjának, hogy nősül, és egyedül nézzen szembe a családjával egy nappal később, amikor személyes dolgaiért hazamegy? Hogyan másképpen írna le valaki egy nőt, aki egy két méterszer öt méteres szobába hoz egy fiatal férjet, a vékony fal másik oldalán egy iszákos apóssal és egy kontrol mániákus anyóssal, és a folyosó végében egy másik kicsiny szobában egy fiatal párral és egy csecsemő gyermekkel, ahol a férj a börtönben van és a feleségnek krónikus szívbaja van? Ostobaságot nem lehet kinevetéssel vagy megvetéssel orvosolni, de nem lenne szabad a körmönfont becsapás sikertelenségét sem szimpátiával szemlélni.

— Mond el dióhéjban, — kérdeztem, félbeszakítva szóbeli hasmenését. — Hogyan zajlott le az esküvő és hogyan költöztél ki Dórától egy pár hét után? És ne fogd hosszú lére, életem át tartó kissebségi szorongásod nem lesz meggyógyítva a régmúlt események fertelmes részleteinek felhozásával. Jusson eszedbe, hogy ki vagy most, és köszönd meg isten rád szórt áldását, hogy elég okos voltál megszökni. Az igazságot szeretném, és ne hazudj nekem. Magadtól tagadnád meg az igazságot. Ne változtasd meg a történeteket, hogy jobban elfogadható és hagyományosabb legyen. Az eredményeid fognak kiállni érted. Emlékezz arra, hogy mi lett belőled. A tűz edzi az acélt és a megpróbáltatások és balsorsok keményítik a férfit.

— Január másodikán 1968-ban új munkahelyet kezdtem. — Péter kezdte. — Az esküvőt február elejére tűztük ki, de senkinek nem mondtuk meg kivéve Dóra édesanyjának. Az esküvő napján levettem a délutánt és közöltem munkatársaimmal, hogy öt órákor házasodom. Négy órákor felhívtam édesanyámat és neki is megmondtam a hírt. Anyám teljességgel megdöbbsent. Még azt sem tudta, hogy ismét kijárok Dórával. Azt hitte, hogy végleg szakítottunk. — Fiam, — mondta nekem, — vége a cigarettaszünetnek. Eljött az ideje, hogy lemerülj a pöcegödör mélyébe. Még csak gondolni se merészeld, hogy jelenlétükkel megtiszteljük új családodat.

— Senki nem jött el tőlünk. Egyházi esküvőt nem tartottunk, csak egy polgári ünnepséget a Ságvári házasságkötő teremben, amit a hatóságok olyan méltóságosra szerettek volna csinálni, ahogy a legjobban tudták. Elfogadható volt, voltak virágok, munkatársaim eljöttek, de én úgy nézhettem ki, mint egy idióta és borzasztóan rosszul éreztem magamat. Később náluk, Karol, Dóra édesanyja rettenetes főzést lecsapott és az ingyen vacsorára családja nagy része megjelent. Jól berúgtam és valahogy túléltem az egész szégyenteljes megpróbáltatást. Az igazi probléma három héttel később kezdődött, amikor Dóra közölte velem, hogy egész fizetésemet oda kell adnom édesanyjának, és Karol főzni fog ránk, kimossa a ruháinkat és fizeti a lakás költségeit, ami természetesen az ő nevéen volt. Mi csak

egy szűk félszobát használtunk belőle. „Nem adom oda a fizetésemet.” feleltem Dórának. „Nem azért dolgozom, hogy a családot elartsam.”

— Karol többet nem főzött nekünk, ami nem jelentett problémát, mert ebédet a munkahelyen ettünk és este én főztem valami kevés ételt, ami tevékenységet Karol lekicsinylő mosollyal nézegetett. Gysuzi, akit kiengedtek a börtönből, hazajött, hogy felségével és gyermekükkel lakjon ugyanabban a lakásban, ahol mi. Egy alkalommal éjjel három órakor jött haza, teljesen berúgva, káromkodva és ocsmányságokat ordítózva. Kijöttem a hálósobánkból és megmondtam neki, hogy maradjon csendbe, mert nekem reggel korán kell kelnem és munkába kell mennem. Gysuzi kést rántott és rám ordított, hogy fogjam be a számat. A vérontást csak Dóra közbelépése akadályozta meg, aki kettőnk közé állt és könyörgött Gysuzinak, hogy ne bántson.

— Elegem volt. Következő este korábban jöttem haza munkából és kezdtem a dolgaimat beledobálni a bőröndömbe. Szobánkból kifele mentemben Karol lökdösni kezdett és kiabált. „Nem hagyod itt a lányomat. Elvetted feleségül és itt maradsz.” Erre rátettem a kezemet a vállára és próbáltam félrenyomni az utamból, de Karol elvesztette az egyensúlyát és a szoba ellentétes sarkáig tántorgott és leesett kövér fenekére. Dóra, aki éppen idejében érkezett haza munkából kirohant az ajtón és egy rendőrrel tért vissza és teli tüdőből sikítva kiabálta neki. „Ez a személy nincs is bejelentve itt és verekedik.”

— Erre mindenki egyszerre ordítani és vadul hadonászni kezdett, kivéve engem. Én voltam az egyetlen biztos pont az egész káoszban. A rendőr elkérte személyi igazolványomat, abban az időben minden tisztességes dolgozó embernek kellett, hogy legyen egy, és odaadtam. Igazolványomban láthatta, hogy mérnök vagyok, állásom van és állandó lakásom nem ez a cím és kérdően rám nézett, „Mi lenne a probléma?”

— „El akarok menni,” feleltem. „és ezek nem engednek.”

— „Jöjjön velem,” mondta az idős rendőr és rákiabált a többire. „Hallgassanak el és maradjanak itt.”

— A rendőr kivezetett a lakásból és becsukta magunk mögött az ajtót.

— „Van hova mennie, fiatalember?” — a törvény igazságos képviselője kérdezte, ahogy lassan mentünk az autóbusz állomás felé. „Van,” bólintottam, „a szüleimhez.”

— „Az jó,” válaszolta megértő hangon. „De máskor jobban gondolja meg, hogy milyen családba nősz be. Mi ismerjük ezeket. Minden rendőr ismeri ezeket a kerületben.”

— Másnap Dóra telefonon felhívott a munkahelyemen és jókedvűen kacarászva és viccelődve könnyed hangon kérdezte. „Mi volt ez a kalamajka tegnap? Ma este ugye hazajössz? Ugye? Anyu sült húst csinál, a kedvencedet.”

— „Nem,” feleltem határozottan. „Soha többet nem megyek vissza hozzátok. El fogok válni tőled.”

— „Soha nem fogsz elválni tőlem,” Dóra sikította mielőtt rávágtam a telefont. „Soha nem foglak kiengedni a kezemből.”

—

— **E**z a vége? — kérdeztem Pétertől. — Ez volt tényleg a vége Dórával való kapcsolatodnak?

— Nem, — Péter sóhajtott. — Ezzel nem lett vége. Amíg Magyarországon voltam soha nem adtam be a válást, de három héttel később feliratkoztam egy társasutazásra Ausztriába és Svájcba és elhatároztam, hogy elhagyom az országot, egyedül, Dóra nélkül. Senkinek nem mondtam el a tervemet, kivéve a vállalat igazgatójának, és a személyzetisnek a munkahelyemen, akiktől ajánlást kellett kérjek, hogy megkapjam a kiutazási vízumot. Hogy fenntartsam a házasság látszatát és elrejtsem a belülegesektől összeveszésünket továbbra is találkoztam Dórával. Kimentünk kempingezni a Dunára, beszélgettünk a telefonon és számoltam a napokat. Augusztus 21.-én az oroszok bementek Csehszlovákiába és az utazást törölték. Teljesen össze voltam törve, de szeptemberben ajánlottak egy másik utat helyette, egy szilveszteri utazást Rómába és Nápolyba, amit örömmel elfogadtam. Mi a különbség, gondoltam, három hónappal több megjárás és hazudozás és egy áthághatatlan vasfüggöny ereszkedik le a kettőnk közé és végre megszabadulok tőle.

— Soha nem szabadultál meg tőle. — vágtam közbe, — ha megszabadultál volna nem lennél terápiában harmincöt év után és nem magyaráznád nekem a legnagyobb szerelem részleteit, amit valaha is éreztél.

— Ez csak részben igaz, és akkor is csak egy sajátos formában, — Péter vizsgálta a körmeit valami elmélyülten ábrándozó módon és lassan rám emelte szemeit. — Tudatalatti lelkiismeretemben Dóra örökké fiatal maradt, egy fiatal és törékeny leány, aki jobbat érdemelt. Soha nem ismertem fel, hogy sokkal hamarabb túltette magát rajtam, mint én őrajta. A tragédia sújtotta feleség szerepét játszotta, akit elhagyott egy megvetésre méltó tetű, aki ingyen iskoláztatást kapott és kihasználta a szocialista állam bőséges juttatásait és dezertál az ellenség oldalára. Kárpótlásul a kommunisták jobb munkahelyekkel jutalmazták, olcsó, de jó városi lakással és Dóra egészséges szexuális adakozással, bárkinek, aki kérte, viszonzta jóságukat. Volt egy második állandó szeretője is, lehet, hogy a második férje, és a történet megismétlődött. A férfi otthagyta mielőtt a gyerek megszületett és Dóra nem engedte, hogy valaha is megnézzék gyermekét. Munkatársainak azt állította, hogy a gyermek az enyém és nem vagyok hajlandó gyerektartást fizetni. Amikor hazugsága kiderült, zokogott és tragikus jelenetet csinált és megváltoztatta állását és a legnagyobb kelet-európai olajcéghez ment dolgozni. Sikeres életet élt, amit azzal tetőzött be, hogy megtalált az interneten és felhívott telefonon, és megkérdezte, hogy szponzorálnám-e a fiát és barátját, hogy egyetemi ösztöndíjakat kapjanak Amerikában és itt folytathassák tanulmányaikat.

— A történetet elmondtam Angelinának. Angelinát imádattal szerettem és semmi titkunk nem volt egymás előtt. Angelina rám nézett, és pajkos mosoly bujkált a szája szögletében, és ennyit mondott: „Mutass be neki. Szeretnék találkozni ezzel a nővel, hogy jól megnézzem magamnak.”

— Budapestre utaztunk és találkoztunk Dórával és fiával, és a fiú barátjával és annak az édesanyjával egy vacsorán, nem messze a hoteltől fent Budán, ahol megszálltunk. Dóra mindig alacsony volt, talán száznegyvenkét centi, de amíg sovány volt elfogadhatóan nézett ki. Most százkilós nettó súlyával, és kidagadó pocakjával és rövid, kövérekés karjaival és lábaival, és tripla tokájával, és egy mérges kísértet rekedtes hangjával, nem mérhette össze

magát Angelinával, aki 175 centiméter magasságával és hatvan kilójával, egy jóságos angyal modorával és bájos hangjával büszkélkedhetett.

— Amikor a két legény szponzorálására került a szó Angelina felém fordult és szeretetteljesen finom kedvességgel, és mint a méz, olyan édes hangon kérdezte. „Gondolod, drágám, hogy ez egy jó ötlet lenne?”

— „Nem,” mondtam és megcsókoltam homlokát, majd Dórához fordultam és hozzá beszéltem. „Angelinának és nekem megvan a magunk felelőssége. Nekünk a mi fiunkat kell támogatni. Nem szponzorálhatjuk a fiad iskoláztatását. Nem is értem, hogy miért tennénk. Háromszáz dollárral a zsebemben jöttem Amerikába és önmagamtól mentem sikerre. Ezek a fiatal emberek, bármennyire tehetségesnek is látszanak, jobban teszik, ha a mamájuknál maradnak. És a mamájuk jobb, ha távol tartja magát tőlem és családomtól. A feleségemet szeretem és nincs hely a szívemben öreg és kövér piaci kofákra, akik vissza akarják magukat az életembe erőszakolni.”

— Erre a durva sértésre Dóra ököllel rácsapott az asztalra és egy szaftos szalvétát dobott az arcomba. „Végre,” kiáltotta. „Tudom, hogy ki vagy. Egy aljas szemétláda világcsavargó mocskos szukakölök. Soha többet nem akarlak látni.” És az asztaltól felállva felhúzott orral és peckesen, mint egy kipomádézott parádés ló kimasírozott a két fiúval az uszályában és a másik nő, mostanra már teljesen részegen, zárta be utánuk a sort.

— Ezzel befejezhetjük róla a történetet? — mosolyogtam Péterre és láttam, hogy jobban érzi magát. Megszabadult pszichikai terhétől és feltételezte, hogy én egyetértek vele és megbocsátok.

— Igen, — Péter bólintott. — Azon a napon Dóra végképpen eltűnt az életemből. Többet nincs semmi lelkiismeret furdalásom, amit csináltam vele. Kontrolmániás szörnyeteg lett és ráadásul ronda is. Képtelen volt akárki férfit megtartani, kivéve azt a nyafogós gerinctelen fiát.

— Helyes, — feleltem és naptáramat lapozva egy percig tanulmányoztam a napokat és bejelentettem. — Következő terápia szessziónk mától számított ötheti időre lesz.

— Miért? — Péter nézett rám meglepődve. — Annyi minden mást szeretnék neked elmondani Angelináról és fiúkról. Sokkal jobban érzem magam, amióta beszélhetek veled.

— Nekem és Hansnak van egy öröklakásunk lent Clearwater Beachen, Floridában. Minden évben lemegyünk oda négy hétre pihenni, kikapcsolódni és megújítani kapcsolatunkat és felmelegíteni házasságunkat.

— De miért tennéd ebben az évben? — Péter próbálta megfogni a kezemet, de én elvettem. — Azok után, hogy felfedezted titkos életét. Miért nem töltöd a szabadságodat velem? Bárhova elmehetünk. Pénz nem számít.

— Vele kell, hogy legyek. Főleg ebben az évben. — Mondtam és felálltam és apró pusztit cuppantottam Péter arcára. — Hans az idén a betegem lesz és szándékomban áll, hogy kigyógyítsam.

— Értem és sok szerencsét hozzá. — Péter hosszasan nézegetett és könyörgés és vágy csillogott a szemében. — De mit fogok csinálni, addig nélküled?

— Mondok valamit, — kitéptem egy darab papírt a füzetemből és írni kezdtem rá. — Itt van a Floridai címünk. Gyere le és keress fel minket egyszer néhanap. Szeretném, ha összebarátkoznátok.

Péter kiment az irodámból és sokáig néztem utána. Egy férfi után, aki a múltban él és örökké kesereg. Szeretné visszahozni az elveszett lehetőségeket és újra akarja írni az életét. Nem a mostani mivoltommal esett szerelembe. Egy elképzeléshez ragaszkodott, ami többé nem létezett, kivéve az elméjében. Megtagadta a valóságot, hogy már leéltük az életünket és szeretne volna, ha kitörölheti emlékeimet.

Pontosan ilyen emberre volt szükségem.

Tizenhetedik Fejezet

Pittman Péter és Angelina, 1990 – 2002

Angelina megpróbálta a körülmények között a legjobbakat. Tizenhét éves korára Richard felnőtt férfi lett megtántoríthatatlan agendával és merev rögeszmékkal és rituálékkal, amiknek semmi értelme nem volt, senkinek, de még saját magának sem. Lehetetlen volt kezelni és mégis az anya éppen annyira szerette, mint amikor kis gyermek volt és készségesen feláldozta érte saját életének minőségét és megadott neki mindent, amire gondolta, hogy szüksége lehet.

Richárdnak két évet kellett még elvégezni, hogy sikeresen befejezze a Darieni középiskolát, és akármilyen barátságos és készséges volt az előmeneteli tanácsadó hölgy, problémák emelkedtek a felszínre. Egy nap az egyik tanárnő elkapta Ricsit, hogy késeket és koponyákat rajzol. Az iskola értesítette a szülőket, hogy gyermeküket professzionista pszichológushoz kell vinniük, hogy megállapítsa, hogy jelent-e bármi veszélyt iskolatársaira.

A fiatal pszichológusnő, akit az iskola javasolt, először a tinédzserrel beszélt, majd a szülőkkel. Connecticut, Greenwich városbeli irodájában, az egész országban az egyik legjobb módú helyen, egy támlátlan, magas bárszéken ült, és vizsgálgatva méregette az előtte ülőket.

— Ilyen esetekben, — kezdte összefoglalóját, — a tünetek rendszerint egy hatalmaskodó anyára és egy zsarnoki apára vezethetők vissza. A gyermekben súlyos szorongási probléma fejlődik ki, nem érzi magát biztonságban és képzeletbeli fegyverekhez kitalálásához folyamodik, amikkel elijeszti a perceptuális ellenséget.

Majd az apa felé fordult, mialatt megcserélte keresztbe vetett lábait, és megmutatta csodálatosan hosszú és izmos combjait, és feltehetőlegesen megítélte a férfi reakcióját és egy sorozatnyi csattanós és éles kérdést vetett feléje.

— Bántalmazta Richárdot odahaza? Ordított rá? Fenyegette fizikai erőszakkal?

Péter rázta a fejét és Angelina közbekiáltott. — De miért? Persze, hogy nem. Mit gondol rólunk? Egyetlen gyermekünk és nagyon is szeretjük.

— A helyzet gyakorta előfordul emigráns családoknál, — a pszichológusnő összeráncolta a homlokát. — Az emigránsok magukkal hozzák ebbe az országba a saját nemzeti szokásaikat és hagyományaikat, ami idegen a mi kultúránkhöz. Az állam kötelessége, hogy megvédelmezze a második generációt és teljes értékű Amerikaiakká formálja őket. Javaslom, hogy vigyék el Richárdot egy gyermekkegyetlenkedési esetekben járatos pszichiáterhez és majd az fogja kiválasztani a szükséges teendők és korrektáló akciók irányvonalát.

Péter felugrott és derékból előrehajolva beleordított a meglepett pszichológusnő arcába. — Maga tyúkeszű ostoba bigott, magának fogalma sincs, hogy kihez beszél.

Péter a megkezdett modorban folytatta volna szitkozódását, de Angelina megragadta a karját és kivonszolta a folyosóra mialatt teli tüdőből sikított. — Péter, az isten szerelmére, hagyd abba. Ne csinálj magadból totális idiótát. A gyermekünk jövőjéről van szó.

Péter elvitte Richardot egy Stamford, Connecticuti pszichiáterhez, akit a telefonkönyvből keresett ki és a derék orvos több alkalommal hosszasan elbeszélgetett a gyerekekkel és végül kiadta a bizonyítványt, hogy Richard teljesen ártalmatlan, és Richard folytathatja középiskolai tanulmányait.

Jelentős apai erőfeszítéssel és bőséges bosszankodások között Richard leérettségizett, de bármi komoly egyetemi továbbtanulás szóba sem jöhetett. SAT, vagy államvizsga eredményei alig ütötték az alacsony nyolcszázat és az egyedül a Norwalki Community College, vagy állami népfőiskola fogadta el továbbtanulási kérvényét. Ott kitanulhatott volna valami jó szakmát, mint Bank és Businessvezetést, vagy Hotel és Motel menedzsmentet, ahogy az apa javasolta, de Richard filmrendező akart lenni vagy építész. Természetesen SAT vizsgája ugyanarra a napra lett téve, mint a végzős gimnazisták részére fenntartott nyitott beiratkozás a Norwalk Communitybe, és Richard nem tudott bejutni egyik osztályba sem, ami ezekhez a specialitásokhoz szükséges volt. A college tanulmányi előadója mindössze az alapvető algebra és angolnyelv osztályokba osztotta be. Ezzel a rátával, avagy a kreditek, vagy az órák száma szerint hat évbe tellett volna, hogy megszerezzen egy két éves főiskolai diplomát.

Két év tekergésbe és iskolakerülésbe, és bukdácsolásokba tellett, hogy végre bekerüljön első építészeti tanfolyamára, amit nagyon nehéznek talált és hamarosan kimaradt. A filmrendezői kurzusra soha nem jutott be. Az előfeltételnek szabott felsőfokú angol nyelvi osztályt nem tudta elvégezni. Nem mintha nem tudott volna írni és olvasni, és kivételesen gyors volt a felfogóképessége, de soha nem csinálta meg a házi feladatát és sokszor nem ment el az órákra.

Úgyisintén Richard rossz társaságba keveredett. Marihuánát kezdett füstölteni és több kétes drogkereskedő alakkal összebarátkozott és félnapokat lófrált a főiskola területén és a közeli bevásárló központokban. Richard legjobb barátja, Szilágyi Tamás New Jersey államból, aki kiérdekelte magának a Kokainkazan melléknevet, mivel hihetetlen mennyiségű fehér port szívott fel tokmányyszerű krumplicorrába. Richard és barátai éjjel nappal ki-be jártak Péter és Angelina házába és a fiúk szobájában lévő telefon a kora hajnali órákig csörgött megállás nélkül.

Háromévi ilyenfajta tivornyázás után Tamás apjának elege volt fia csavargásaiból és leküldte egy Orlandó, Floridai iskolába, hogy kitanulja a zenei hangszerek és elektronikus masinák elrendezésének és beszerelésének mesterségét. A következő tavaszi szünet alatt Richard beugratta apját, hogy vegyen neki egy repülőjegyet, hogy meglátogathassa Tamást. Szándékosan vagy tévedésből Richard összekavarta a heteket és egy héttel a tavaszi vakáció előtt repült le Floridába, és a legfontosabb utolsó héten az összes osztályt kihagyta. Utazásából törött orral érkezett vissza, nyilvánvalóan túl sok sört ivott, de inkább erősen bekokainozott és az orrára esett. Tamás túl sokat adhatott neki felszipkázni, és amikor Richard elszédült és összeesett, otthagya a maga bajára.

Mindezekkel egyidejűleg, egy régebbi iskolatársa bemutatta Richardot egy Mitzi nevű leánynak. Annak ellenére, hogy néhány hónappal a végzés előtt kimaradt a

középiskolából, Mitzi közel állt a zsenialitáshoz, már amennyire olvasottság és liberális gondolkodás volt a feltétel, de természete szerint végtelenül dacos volt és makacs, és mint egy sértődött kis hercegnő kiköltözött elvált apjának házából. Szüleinek megkérdezése nélkül Richard felajánlotta, hogy Mitzi költözzön be szobájába, ahol az ifjú hölgy készségesen bevezette a fiatalembert a szerelem gyakorlásának művészetébe.

Péter a pénzt vagonszámra söpörte be, de ami egyetlen fiának jövőjének megalapítását illeti, mind ki lett szórva az ablakon. Mint mérnök hatvan órát dolgozott egy héten, mert ez volt az, amit hivatásos értelmiségiek csinálnak és kevés ideje vagy hajlandósága maradt, hogy megfékezze fiának kalandozásait.

Egyetlen reménysugár derült csak életükre. Otthonra találtak a helybeli magyar közösségben és egyházi tagok lettek a Szent László magyar templomnál, Norwalk, Connecticutban. Pétert hamarosan megválasztották a Norwalk és Környéke Magyar Bizottság elnökévé és Péter számos összejövetelt szervezett a magyar nemzeti ünnepek emlékeztetére. Richard soha nem jött el velük a templomba és soha nem vett részt a Bizottság gyűlésein. Richard élete és szüleinek élete eltérő pályára indultak és egyre ritkábban beszéltek egymással.

Angelina szofisztikált társaságbeli hölgynek bizonyult. Énekelt a templomi kórusban, szavalt az ünnepségeken és a vasárnapi misén gyakran olvasott a gyülekezettnek a szent imakönyvből.

A világi tevékenységek szempontjából, Angelina a legjobb táncosnak számított a hagyományos magyar bálokon. Alakja még szebb lett a múltó évekkel, elragadtató ruhái és bűbajos arca sokak figyelmét felhívta, de Angelina nem járt ki senki mással, csak a férjével és minden ajánlatot visszautasított, amit tánc közben, vagy egy pohár bor mellett a fülébe suttogtak.

Kivéve egy lehetséges udvarlót, egy helybeli szoknyavadászt, Gonzó Eleket, aki kitartóbb volt, mint a többiek. Száznyolcvanöt centiméter magasságával Elek jó svádájú és vagány emberpéldány volt ötvenes éveinek közepén, egy modern gépműhely és egy bérház tulajdonosa. Legutóbbi felesége, rózsásarcú és kövérkés Margó vészes aneurizma következtében nemrégiben távozott az élők sorából, egy betegség miatt, ami úgy fejlődött ki benne, hogy túlságosan izgatta magát férje szexuális kalandozásai felett. Felesége távozva az élők közül és eltemetve Elek vidáman kiélvezte a házasságszünetet és amennyi nőt csak tudott, belasszózott és puskacsóvégre kapott.

Nem sok időbe telt, hogy Elek észrevegye Angelina testbéli kíváncsiságát és a kedves és édes modort, ahogy viselte magát és az egyik bálon felkérte táncolni.

— Soha nem tudtam, hogy maga ilyen kitűnő táncos, — suttogta mély és behízelt hangon Angelina fülébe és orrát beledugta az asszony nyakát borító dús tincsek közé és beszívta örjítő illatát, ahogy egyre sebesebben és egyre szélesebb körökben forogtak a parkettán körbe és körbe.

— Tényleg, az vagyok? — Angelina elpirult és férje felé pillantott, aki asztaluknál ülve két nőnek valami vicces történetet mesélhetett, mert a két hölgy vidáman kacarászott, mialatt lelkesen hadonásztak és forgatták szemeiket.

— Milyen vonalon tetszik dolgozni? — kérdezte Elek, felmérve a férjet, és mérlegelve és hozzátéve. — De ne mondja meg. Bizonyára tánctanárnő vagy aerobic tornainstruktor.

— Én? — nevetett Angelina és beledőlt a férfi ölelésébe és engedte, hogy annak ágyéka hozzányomódjon pubik dombjához. — Csak egy egyszerű háziasszony vagyok.

— Ez az igaz talentum sajnálatos vesztegetése. — Elek felelte és kezét gyengéden megpihentette Angelina csípőjének domborulatán. — Titkárnőre lenne szükségem és recepciósra. Tudja, iratokat elrakni, számlákat kiküldeni és felvenni a telefont, a szokásos dolgokat, amiket csinos kis titkárnők csinálnak.

— Nem tudom, mit mondjak, — Angelina felelte és Péter felé pillantott, aki még mindig asztaltársait szórakoztatta. — Meg kell, hogy kérdezzem a férjemet.

— Nem kell, hogy tudjon róla. — Elek egyre szédítőbb forgatagba vezette Angelinát. — Hallom, hogy olyan sokat dolgozik, hogy soha nincs otthon. Nem lenne szabad, hogy ellenvetése lenne, ha maga is akar némi magánéletet. Költse a pénzt magára és élvezze az életet.

— Van bőven elegendő pénzünk. — Angelina hátrahajtotta a fejét és szemeit Elekre emelte.

— A pénz soha nem elég. — Elek állta Angelina tekintetét, és tüzes szenvedély lángja lobbant fel írisze mögött. — Mennyibe került az a lánc ott a nyakán? Háromszáz dollár? Ennél sokkal jobbat érdemel. Mit szólna hozzá? Ebédeljünk kettesben a Goose Grill vendéglőben hétfőn és beszéljük meg a részleteket.

— Rendben, tizenkettőkor ott leszek, — Angelina bólintott, és ahogy a zene megállt kicsúszott Elek karjából és visszasietett az asztalhoz, ahol leült a férje mellé és hozzásimult és karját belefonta a karjába.

Angelina elmondta Péternek az állásajánlatot és Péter helyeselte az ötletet. — Nagyon jól fog tenni neked, — mondta és megcsókolta felesége arcát. — Egy kis mellékkereset és emberekkel találkozol. Ki mondja, hogy egész nap otthon kell, hogy unatkozz.

Angelina elfogadta a munkát. Vásárolt egy tucatnyi csinos ruhát, testhezálló nadrágokat és mélyebbre kivágott blúzokat. Élénkebb színű szájrúzszt használt és fekete szempillafestéket rajzolt a szeme alá és szexivé és prezentálhatóvá varázsolta magát.

Elek nem hajtott rá direktbe. Egyelőre nem, és néhány hónap is elmúlt áldott békében és nyugodt harmonikusságban.

—

Franciska szintén a gyülekezet tagja volt. Késő negyvenes éveiben, három tinédzser lánya volt és férje, aki soha nem kísért el a templomba, vagy bármi más társasági összejövetelre. Franciska régi szeretője volt Eleknek, és miután a férfi felesége meghalt remélte, bocsánat, elvárta, hogy Elek elveszi feleségül. Beadta a válást és a férje házából kiköltözött egy tágas öröklakásba, Wilton, Connecticutba. Vásárlási pénznek a válásnál kapott jelentős összeget használta és gondolta, hogy Elekkel való házassága után kiadja a lakást bérbe és haszonélvezi a bérből befolyó jövedelmet. Mivel ez nem történt meg, Franciska Angelinát hibáztatta és elsőszámú ellenségévé könyvelte el.

Százötven centi magasságával és nem éppen vonzó arcával, és jelentéktelen alakjával Franciska egyedül női ravaszságára számíthatott, ami lapátszám állt rendelkezésére. Hogy lekapcsolja Angelinát Elekről ravasz tervet ötlött ki.

Terjeszteni kezdte, hogy Angelinának és Eleknek viszonya van és milyen visszataszítóan undorító, hogy egy férjes asszony megcsalja az urát.

Ahogy a pletyka nem érte el a gyanútlan férj fülét Franciska feltelefonálta.

— Péter, drágám, — kezdte. — Te tudod a legjobban, hogy mennyire nem szeretek mások életébe beleavatkozni és mennyire nem szeretek ítélni senki viselkedése felett, de te olyan jó ember vagy és olyan jó barátom, hogy neked tudnod kellene.

— Mire akarsz ezzel kilyukadni? — Péter felelte, és ahogy felvette a telefonkagylót elgondolkozva nézte a hangosbeszélő gombot kialudni.

— Az emberek beszélnek és hallok dolgokat, de ki vagyok én, hogy az első követ vessem bárkire is. — Franciska mély lélegzetet vett és őszinte aggodással és mély szimpátiával a hangjában folytatta. — De nem tudom, hogy te akarsz-e tenni valamit felőle.

Péter megköszörülte a torkát és rekedten, egyre fokozódó méreggel a hangjában morogta. — Ha abbahagyod a rébuszokban való beszédet tudatom veled.

— A feleségednek viszonya van Elekkel.

— Mit? — Péter lélegzete elakadt és öklével rácsapott az asztalra. — Lehetetlen, hazudsz.

— Ha nem hiszel nekem, menj el magad és nézd meg. Most éppen tetten érheted őket.

Péter kételkedett a telefonáló becsületességében, de nem hagyhatta a kérdést kivizsgálatlanul. Otthagyta a munkahelyét és elhajtott Norwalkra, ahol Elek műhelye volt. Gondolta, hogy Angelinát ott találja a recepciós ablaknál, mosolyogva és kávét kínálva neki, de a felesége nem volt sehol. Senki nem volt látható, kivéve egy fél tucat lakatost, akik a gépek mellett görnyedeztek és rá sem néztek.

— Felettébb furcsa, — morogta. — Hol lehet életem szerelme? Erre már tényleg kíváncsi vagyok.

Következőnek Elek házához hajtott, New Canaan városba. A saroknál, a háztól kissé távolabb leparkolta a kocsiját és hátulról közelítette meg a házat. Ott megtalálta őket a medence mellett. Anyaszült meztelenen és egy talpas pohár pezsgővel éppen koccintottak, és Elek nyugodt gyönyörrel lassan cigarettázott.

Pétért elfogta a düh. A nő, akiben a legjobban megbízott. Ez nem lehet igaz. Ez nem lehet a felesége hibája. Kirántotta Glock márkájú hatlövetű pisztolyát, amit a házában való rövid megállás alatt dugott be az öve alá és felordított.

— Te alattomos szemétláda gazember. Lelőlek, mint egy kutyát és kitaposom a beledet, ha nem hagysz békét a feleségemnek.

— Nyugalom, Péter. — Elek felegyenesedett és egyik kezével eltakarta csomagját és a másikat védekezően maga elé tartotta. — Ez nem az, aminek látszik.

— Hát akkor, mi? — Péter ordított és a pisztoly csövét Elek halántékához szorította. — Hogy ti ketten nem vagytok meztelenek, és nem isztok egy pohárral és nem szívsz el egy cigarettát a jól sikerült aktus örömére?

— Nagyon meleg volt az irodában, és gondoltuk, — Elek dadogta mialatt Angelina fürdőköpenyt vett magára és Péter háta mögé bújt.

— És elhatároztatok, hogy megmártóztok és nem volt fürdőruhátok, és ezt nekem el kell hinnem. — Péter üvöltötte és két lövéssel megsemmisített egy másfél literes Chivas Regal és egy literes üveg Canadian Club viszkít.

— Péter, legdrágább kincsem-bogaram, — Angelina karjait Péter mellkasa köré fonta és kebleit a hátához szorította. — Ez igaz. Remélem, hogy nem hiszed, hogy csinálnám egy ilyen szőrös vén kanmajommal, mint Elek. És mindamellett, mindenki tudja, hogy Elek teljesen impotens. Tedd le azt a pisztolyt és legyen eszünk. Elvégre komoly felnőttek vagyunk, nem?

— Többet nem dolgozik neked. — Péter a pisztollyal tarkón ütötte Eleket és beleordított az arcába.

— Értem, jól van, — Elek a magasba lökte mind a két kezét. — megértettem. Nyugodjunk meg és ürítsük ki a poharainkat. Péter, tölthetek, neked is?

— Gyerünk, Angelina. — Péter megfogta a felesége kezét és maga után húzva hátrálni kezdett kifele. — Nem éri meg ez a szemét, hogy gyilkossággal vádoljanak.

—

Minden jó, ha a vége jó, mondja a régi közmondás, de esetünkben a bajok csak most kezdődtek. Péter és Angelina alig érkeztek haza, egy fél tucat rendőrfőnök kocsis húzott be az udvarukra, együtt egy államrendőrségi furgonnal és egy rendőrkutya egységgel. Körbevették a házat és egy hangosbeszélő ráharsogott a tulajdonosokra, akik békésen poharazgattak nappali szobájukban.

— Péter Pittman, jöjjön ki, és tartsa fel a kezét, ahol láthatjuk. Kriminális tilosban járással és életveszélyes fegyverrel való fenyegetéssel van vádolva és le van tartóztatva.

A kutya kiszimatolta a pisztolyt és annak ellenére, hogy Péternek volt hozzá fegyvertartási engedélye, elkobozták. Két ridegarcú rendőr bilincset csattantott Péter csuklójára, betuszkolták a furgonba és elvitték a Connecticut, Bridgeport városban lévő központi fegyházba. Az éjszakai törvényszék bírójának százezer dollárban állapította meg biztonsági letétét és hitelkártyáját használva Angelina azonnal kiváltotta.

Az ügy soha nem került a bíróság elé. Másnap reggel Angelina talált egy kitűnő ügyvédet és munkahelyi szexuális molesztálás elleni keresetet adott be Elek ellen. Ügyvédek összeültek mind a két oldalról és alkudoztak, és a végén közös megegyezés alapján ejtették a vádakat.

Franciska férjhez ment Elekhez és Elek átírta a nevére a szerszámgépes üzemet. Angelina továbbra is énekelt a kórusban, és amikor rájuk került a sor kivitték a szent szakramentumot a pap elé, aki elfogadta tőlük.

Továbbra is jártak a hagyományos bálókra és összejövetelekre és Pétert több alkalommal is újraválasztották a Norwalk és Környéke Magyar Bizottság elnökévé.

Az élet boldog elégedettségben folyt tovább. Péter imádta Angelinát és Angelina szerette a férjét. Richard egy gyógyszergyártó vállalatnál talált állást, és úgy ahogy

elfogadhatóan viselkedett. Egyetlen felhő sem volt az égen, amíg Angelina meg nem betegedett.

Egy bosszantó cisztával kezdődött a szájában. A szövetminta nem talált rákos sejteket, de a seb több alkalommal visszajött és aggódni kezdtek. Következőnek egy rutin mammográfia daganatot talált Angelina mellében. A daganat ezúttal rákosnak bizonyult, de kivágták mielőtt a halálos betegség a test más részére is elterjedhetett.

Két évvel később Angelina rettenetes küzdelmet vívott egy gonosz tüdőgyulladással és a betegséget követő vizsgálat szokatlanul magas számú kifejtetlen fehérvérsejtet mutatott ki vérképében.

— A feleségének heveny leukémiája van, — az orvos jelentette Péternek. — De ne essen pánikba. A betegség gyógyítható. A feleségét be kell, hogy fektessük a kórházba és sugárkezelési terápia sorozatot kell alkalmaznunk.

Néhány nappal a kezelés megkezdése után Angelina haja kihullott és Péter gyönyörű parókát vett neki.

— Köszönöm, — Angelina megcsókolta a férjét és letörölte a könnyeit. — Helyrejövek. A hajam vissza fog nőni és szebb leszek, mint lánykoromban.

Hat hónappal később a betegség dühödő erővel tért vissza. Angelina vérszegénnyé vált és rettenetes fejfájásai voltak. A rákos betegség terjedt és kemoterápia kezelésre lett szüksége. Teljes elkülönítésbe vitték és összes csontvelőjét eltávolították. Két héttel később egy donort repültettek be Afrikából és Angelina csontvelő átültetési injekciókat kapott a gerincébe.

Angelina rettenetesen küzdött az életéért. Péter minden este meglátogatta és a műanyag függönyön keresztül, ami elválasztotta őket fogta a kezét.

Egy év eltelt és Angelina állapota nem javult. Erősen lefogyott, elvesztette a színét és külseje teljesen összeesett, csak a szemeiben ragyogott a régi fény, amikor ígérte férjének, hogy erősebb lesz, mint egy nyavalyás vírus és fognak még utazni és táncolni és még fognak a hold sápadt fénye alatt szerelmeskedni, ami forró nyári éjszakákon, hálószoba ablakukon szokott beáradni.

A végén alig tudta mozdítani a karját, hogy üdvözlje férjét és ajkai alig láthatóan rebbentek, ahogy beszélt.

— Szeretlek, — suttogta Péter felé. — És köszönök mindent, amit tettél értem.

Péter a leghatalmasabb temetést rendeztette, amit Darien valaha is láthatott. Hat fekete paripa húzta a halotti batárt és tengernyi fehér és piros virág borította Angelina koporsóját és a falakat és a magas pódiumot, amit tizenhat illatos tömjént árasztó lobogó fáklya vett körül.

Egy fiatal fekete nő a Metropolitan operaházból énekelte a negro spirituálét, *Soon I Will Be Done With the Troubles of the World*, és lassú díszlépésekkel haladó gyászmenet vitte ki a halottat sírjához a Spring Hill temetőbe.

Egy éven belül Péter mauzóleumot állíttatott felesége emlékére és Angelina üvegablakos koporsóban nyugodott és Péter gyakran meglátogatta és kikérte véleményét problémákban, amit gyengülő elméje többet nem tudott megoldani.

Két évvel később Richárd édesapja elé állt, — Apa, — kezdte és leült a konyhaasztalhoz apjával szemben. — Kiköltözöm.

— Hová? — kérdezte az apa fáradt, végtelenül lemondó hangon.

— Hét éve vagyok a várakozók között, — felelte a fiú. — És végre én vagyok a következő a Clock Hill középjövedelmű városi házak listáján. Fizetem a fenntartási költségeket, de segítségre lenne szükségem a vételárnál.

— Mennyire? — az apa hosszasan nézegette a fiát és egyidejűleg érezte a veszteség fájdalmát és a megkönnyebbülés felengedettségét.

— Kétszázezer, — mondta a fiú és állta apja tekintetét. Szemeiben becsületesség és érett jó szándék tükröződött, fiatalos dacossága és szemtelensége teljesen a múlté lett.

— Megoldható, — az apa felállt és karját fia vállára tette. — Jelzálogkölcsonnt adok neked a teljes összegre, és ahogy tudod, visszafizeted. Így senki nem fogja tudni tőled elvenni az ingatlant. Elsőbbségem lesz bárki más rablókölcsönt adó uzsorással szemben.

— Köszönöm, apa. — Richárd megölelte az öreg férfit és ketten kihajtottak a temetőbe, ahol imádkoztak és az üvegen keresztül megcsókolták Angelina arcát.

Második Rész – A Gyilkosság

Első Fejezet

Becky Bannister detektív, Florida, kedd reggel, mostani időben

Becky Bannister detektív, óvatosan rátette az utolsó lapot a hétemeletes kártyavárra, amin órák óta dolgozott, amikor a telefon csengett a Pinellas megyei sheriff, Palm Harbori kirendeltségének készenléti szobájában.

— A fene essen belé, — szisszentet, ahogy a kártyák rendetlen halomba dőltek. — Ki a fészkes fekete ördög lehet?

— Hej, — nevetett főnöke, Frederick Robert rendőrkapitány. — Az emberölés nyomozási szakosztályon vagy. Valaki jelenthetett egy hullát. Vedd fel a telefont.

Becky lenyomta mellékállomásának gombját és a füléhez emelte a kagylót. — Bannister, — mondta. — Mi az ok?

— Itt Hardscrabble alezredes, — harsogta egy mély hang a telefonba. — Az Állami Közbiztonság Középdél Kerület Barakkjából. — Őrjáratunk részlegesen meztelen halottat talált a Honeymoon Island Állami Park szigete melletti vizekben. Menjenek ki és vegyék át a vizsgálatot.

— A legalázatosabb tisztelettel, sir, — Becky megköszönte a torkát és olyan udvariasnak akart hangzani, amilyennek csak tudott. — Állami Parkokban elkövetett gyilkosságok hatósági kerületünkön kívül esnek.

— A központ nem nyomoz helybeli gyilkosságokat még akkor sem, ha állami területen találták az áldozatot. — az alezredes üvöltötte, mint egy megvadult bölömbika. — És mindamellet, nem tudjuk, hogy hol követték el a gyilkosságot és úgy tudom, hogy maga meg a partnere elég jó detektívek. Vagy rosszul tudnám? Induljanak, de sietve. Már értesítettem a Pinellas megyei seriffet. Ne várokoztassák az embereimet sokáig. Az idő pénz és a büdzsé korlátozott. Elég világosan fejeztem ki magam?

— Igen, sir, — Becky felelt és egy másodperc szónoki szünet után hozzátette. — Hol lenne pontosan a feltételezett áldozat?

— Messze kint, legalább öt kilométerre az utolsó öltözőháztól. Menjenek helikopterrel vagy légpárnás hajóval. A terep nem alkalmas a szokásos járműveknek. Motorozott homokfutóink meg nem elég nagyok. Ne kényszerítsen, hogy saját magam mikro menedzseljem a legegyszerűbb nyomozás minden legapróbb részletét.

— Sir, mi nem fogunk önnel semmit sem mikro menedzselteni, sir. — Becky válaszolt lassan és minden szótagot alaposan megnyomva, és hangja a gúnyos tiszteletlenség határait kezdte súrolni és letette a kagylót.

Becky felállt és kedvenc Smith és Wesson gyártmányú pisztolyát bedugta a hóna alatti pisztolytáskába és belebújt fekete, szőgekkel kivert rövid bőrkabátjába. Többé nem

kellett egyenruhát viselnie. Az éveket, amikor csak egy beosztott járőr volt a Pasco Megyei Seriff irodájában már régen maga mögött tudta. Azoknak, akik nem olvasták a *Bronxi Feleség Esete* könyvet, és a kiváló munkát, amit abban Becky végzett az igazság kiderítésére, vagy azoknak, akik olvasták a könyvet és elfelejtették, hogy Becky ki volt, röviden be kell mutatnunk a mi, ma már jogosan híres női detektívönket. A huszonöt év alatt, ami az óta elmúlt egyetlen deka kövérséget sem szedett magára, sehol a testén nincs semmi zsírlerakódás, de olyan izmos karokat szerzett magának, hogy nyolcvan kilót nyom a súlyemelőpadon. A bőre, egy bizonyos távolságról nézve, minden kikészítés nélkül még mindig fényes és fiatalos, és hosszú, fekete haja éppen olyan selymes, mint valaha.

Mindennek a tetejében, Becky felsőfokú kriminológiai diplomát is szerzett, soha nem ment férjhez és jelenleg lelkesen tevékenykedik a Nemzeti Feminista Szervezet helybeli fiókjában.

— Értesítem a kikötőmestert. — Frederick rendőrkapitány kinyújtóztatta kétméteres alakját, és ahogy felállt gyapjas frizuráját hátrasimította és folytatta. — És utasítom, hogy készítse elő a patrulhajónkat. Azzal fogunk kimenni.

—

A kikötőmester leállította a motort, és ahogy közelebb sodródtak a parthoz meglátták a motoros terepjáró bricskát és két egyenruhás Florida állami rendőrt és egy női őrt a Park Szolgálatól. Álltak valami körül, ami mozdulatlanul hevert a homokon a lábuk előtt.

— Ki az áldozat? — Becky átgázolt a térdig erő hullámokon és rápillantott a halott testre. — Megtudták már?

— Nem, — a női őr megrázta szőke fűrtjeit. — Még nem nyúltunk hozzá. Vártuk, hogy maguk kijöjjenek.

— Mondtuk neki, hogy üritse ki a zsebeit, — röhögött az egyik floridai rendőr. — De nudistáknak nincsenek zsebei.

Becky leguggolt és közelebből szemügyre vette a halottat. A halott férfi hatvanas éveinek elején járhatott, de nem volt benne biztos, az elázott hulla korát nehezen lehetett megállapítani. A tengeri moszat vastag medúzafűrtjei eltakarták a fejét, és ahogy Becky félrenyomta az indákat meglepetten felkiáltott. A férfi fejét vastag, átlátszó fóliazacskó borította, ami a nyakánál ragasztószalaggal megerősítve légmentesen záródott. Szemei tágra nyitottan néztek a semmibe, megmerevedve az időben, az életért való kétségbeesett küzdelem utolsó szörnyűségét tanúsítóan. Több helyen is, homlokán és hátul a fején, mély vérral teli horzsolások és véraláfutások tették foltossá a bőrét és tarkóján az ősz haja beleragadt a vér és homlokcsontja két helyen is be volt törve.

— A bűnöző valóban biztosra akart menni, hogy áldozata halott. — Becky felnézett és hunyorított a nappal szemben, ami lassan kezdett lefele ereszkedni a nyugati horizont fátyolos párájába. — Először a tettes, vagy a tettes nő, — korrektálta magát, — hátulról üthette fejbe, hogy mozgásképtelenné tegye. Az áldozat nagy és erős férfi, és a gyilkos kistermetű lehetett, valószínűleg egy nő. Többször is fejbe vághatta és ráhúzta a fejére az

átlátszó zacskót és lábait és kezeit erős ragasztószalaggal kötötte össze. Akkor még életben lehetett, — Becky folytatta, — azért van vér a nylonfólia alatt.

— A vízben himbálódzva találták, — az egyik Florida rendőr akadékoskodott. — Azt hogy magyarázza meg?

— Az utolsó apály tizenkét órával ezelőtt húzódott vissza. A gyilkosság valószínűleg akkor történt és a gyilkos otthagyta az áldozatát, ahol leütötte. Az éjszaka bejött a dagály és kivitte a testet. Erős örvényáram aláhúzás formálódik a két sziget közötti csatornában, — Becky egy közeli sziget felé mutatott. — és az ár arrafele sodorhatta a testet, majd később az apálykor visszahozta és valahol máshol, mint a gyilkosság helye letette. A gyilkosság egy mérföldre is történhetett innen. Ki kell küldenünk egy csapat gyalogrendőrt kutyákkal, hogy találják meg a gyilkossági eszközt. Valószínűleg egy kalapácsot, vagy egy nehéz követ. Részletes hatósági szakértő vizsgálat fogja megállapítani az okokat és a tényeket. Egyelőre kattintunk egy csomó fényképet és beszákozzuk az áldozatot. A patrulhajóban vannak fekete kátrányponyva halott-takarók.

— Mi ez a nagy hűhó egy megkrepiált homokosért? — a második floridai fakabát kiköpött a homokra és meredten bámulta a halottat. — A szigetnek erre a végére rengeteg homoszexuális jár. Nézzétek ezt is. Csipkés melltartó és selyembugyi. Micsoda egy pojáca, csak azt kapta, amit megérdemelt. Kezeljük, mint egy ismeretlen csavargót. Ha valaki jön és keresi, elviheti, de ha nem, három hét múlva bedobjuk a nincstelenek temetőjébe. A mélyhűtés rengeteg pénzbe kerül.

— Leveszem az ujjlenyomatait, — Becky kivette az ujjlenyomat táskát bőrzakója belső zsebéből. — Ha szerencsénk van, valahol regisztrálva lesz.

A másodtiszt a patrulhajóról vízre eresztett egy felfújható gumicsónakot és kihozta a hullazsákot a partra, mialatt Becky tucatnyi fényképet kattintott és körbejárta a közvetlen környéket, hogy talál-e valami evidenciát. Nem talált semmit, csak néhány tarisznyarakt, akik máris apró darabokat téptek az áldozat húsából.

— Lefényképezik a rendszám táblákat a kapunál? — Becky ránézett a fiatal parkőrre, aki nemrég jöhetett ki az egyetemről és szégyenlős oldalpillantásokat vetett a magabiztos detektív nőre, amikor azt hitte, hogy Becky nem figyeli.

— Nem, madame, — válaszolta a fiatal nő. — A látogatók kocsival az ablakhoz hajtanak és vagy vesznek egy belépőjegyet vagy megmutatják a bérletüket. Ennyi az egész.

— Tehát, — Becky sajtószerű kacintást vetett a fiatal nőre. — A mi ismeretlen Kovács Jánosunk kocsija még mindig itt lehet. Bocsánat, nem értettem a nevét? Jelentette bárki, hogy éjszakára gépkocsi maradt a parkolóban?

— Ranger Elyse vagyok, — egy bártortalan mosoly tűnt elő a fiatal parkőr szája sarkából és fejcskékjét zabálnivaló szögben oldalt hajtotta. — Itt voltam már reggel hatkor és leellenőriztem az összes parkolókat és nem volt itt semmi, se koci, de még egy bicikli sem.

— A gyilkos és az áldozat ugyanabban a kocsiban jöttek ide, — Becky körmölte jegyzetfüzetébe. — A tettes elvégezte munkáját és elment. Feltehetően tudta, hogy a park nem tartja számon, hogy ki jön be és ki megy ki.

— Egy filigrán nő, ugyanaz a jármű, elvégezte a munkáját, nem egy kissé sok a feltételezés? — Rendőrkapitány Frederick Róbert rázta óriási fejét. — Honnan tudna ilyen fontos részleteket?

— Elemi következtetés, Mr. Watson, — Becky kacsintott a főnökére, — valahol egy Sherlock Holmes ponyvaregényben olvastam.

— Menjen a pizzába, rettenhetetlen kis házimacska. — hahotázott az óriási férfi. — Még a végén igaza lesz.

—

A holttestet elszállították a Pinellas Megyei Halottkém Irodájába, ahol egy csapat kriminológiai tudós munkálkodni kezdett rajta. Egy technikus leszedte a tengeri moszatokat az arcáról; egy fényképész több szögből és minden oldalról lefényképezte, amiket megtisztítottak és photoshop computer programmal élővé igazítottak. Becky oldaltáskájába beledugott egy képet a legjobbakból és megindult lelátogatni a helyeket, ahol gondolta, hogy ismerték az áldozatot.

Meglátogatott több homoszexuális férfiak által frekventált bárt, ahol a fényképet megmutatta a csaposoknak.

— Látták ezt az embert valaha errefelé? — kérdezte.

— Nem. Nem emlékszem, hogy láttam volna. — volt a válasz mindegyik helyen és a tízedik eredménytelen kísérlet után Becky rápillantott partnerére, Frederick rendőrkapitányra.

— Valami nem idevalósi lehet, aki olyan helyekre járt, ahol senki nem ismerhette fel. Kettős életet élhetett, és soha nem hozta nyilvánosságra életformáját.

— Add fel, Becky. — Frederick szivarra gyújtott és miután kiléptek a bejárati ajtó elé hatalmas füstkarikát eresztett a levegőbe. — Csak az idődet vesztegeted. Ha valaki hiányolja, majd jelentkezik. Nem látszik valami sorozatgyilkossági esetnek, ne aggódj annyira miatta.

— Végig kellene járnunk a tengerpartot és meg kellene, hogy kérdezzük azokat, akik rendszeresen ott lófrálnak. — Becky szemrehányóan nézett a kapitányra. — Valaki kellett, hogy lássa.

— Utálom a tengerpartot és a homokot, — a természetes férfi rázta a fejét. — Menj ki egyedül és legyél biztos benne, hogy senki nem tudja, hogy a rendőrségtől vagy. Az ottaniak paranoiások, hogy a rendőrség lebuktatja őket parázna viselkedésért és nem mondanak el semmit.

Másnap ebéd után Becky kikocsizott a Honeymoon Island parkba és kocsiját a legkívülebbre eső parkolóban hagyta. Széles karimájú kalapot tett a fejére, egy egészen rövidre vágott sortot kirojtosodott száakkal és egy laza, hosszúujjas fehér pamutinget. Egy hatalmas táskaszatyor lóbálódzott le válláról, benne rendőrségi igazoló címerpajzsa, a revolvere és a fénykép egy bolyhos törülköző alatt és nekiállt battyogni a fehérre mosott tengeri coquina kövek mentében, amik beborították a part szegélyét, egészen a távoli horizont széléig.

Három kilométerre bent sétájában, ahogy a legtöbb ember már régen elmaradt összetalálkozott az első köcsöggel. A férfi, egy nehéz testű öregebb alak borzasztóan kiálló pocakkal, ami szinte elrejtette thonga bikinijét, az egyetlen ruhadarabot, ami rajta lehetett, egy padon ült és apró disznószeemeivel követte Becky alakját, ahogy a nő lassan ballagott előre.

— Hej, — Becky átvágott a homokon és közeledett a férfi felé. — A lábaim teljesen felmondták a szolgálatot. Leülhetnék egy kicsit?

— Ahogy akarja, — a férfi vállat vont. — Én mind a két irányba tendálok.

— Lehet itt mezítelenen lenni? — Becky kérdezte, miután kényelmesen elhelyezkedett a férfi mellett és csalafinta mosolyt vetett rá.

— Nem, — a férfi rázta a fejét. — Ha elkapják, le lesz tartóztatva. De kevés az esély. Ha le akarja dobni a ruháját és pucéran akar napozni, majd én nézem, hogy jön-e valaki. Legtöbben, akik idejönnek, nem elleneznek, kivéve a parkőröket. Figyelje a motoros homokbricskákat, vagy bármi hajót vagy repülőgépet, de leginkább a helikoptereket. De délután három után elég biztonságos. Az utolsó járőr most ment vissza és nincs itt senki, csak mi ketten.

— Egy barátot keresek. — Becky csacsogta önfeledten.

— Nem azt keresünk mindahányan? — vigyorgott az öreg.

— Egy régi barátomat, aki régebben sokat járt ide. Elvesztettem a címét, és szeretném tudni, hogy látta-e errefelé mostanában.

— Ha kijár ide, bizonyára láttam. Szinte mindennap itt vagyok. Le tudná írni, hogyan néz ki?

— Van fényképem róla. — Becky kivette a képet és megmutatta az öreg buzinak. — Ez ő, az én drága cukros bácsim. Édesanyám meghalt és szeretném, ha eljönne a temetésre.

— Ez? — a férfi meredten bámulta a képet. — Ezt ismerem. Néhány nappal ezelőtt itt volt. Emlékszem rá. Hatalmas termetű alak, hatvan év körül.

Becky bólintott. — Igen, ez ő. Egyedül volt?

— Nem, — az idős férfi vigyorgott. — Egy fiatalemberrel láttam. Semmi különös nincs ebben errefele, de elég későre járta és mentek kifelé.

— Le tudná írni a fiatalembert?

— Igen, — a buzeráns hevesen bólintott és megnyalta a szája szélét. — Nagyon jóképű fiatal srác, keskeny csípő, széles vállak és egy deka kövérség sem rajta. Tüskére vágott frizura, szép hosszú lábak és izmos kis fenék. Mondom magamnak, ennek a vén fingzásnak rengeteg pénze kell, hogy legyen, hogy egy ilyen fiúbarátja legyen. Intettem nekik, de nem intettek vissza. Csak mentek tovább.

— Látta őket visszajönni?

— Nem, — a férfi a szájába harapott és a hangja elcsuklott. — Későre járt és haza kellett mennem.

— Látta a kocsijukat a parkolóban?

— Igen, mire visszaértem csak két kocsi maradt. Az övök és az enyém.

— Milyen kocsi volt?

— Egy újabb modell bérelt jármű, egy Chrysler 300, ha jól láttam.

— Köszönöm, uram, — Becky tenyerét rátámasztotta a férfi combjára és felállt. — Nagyon segítőkészek voltak a válaszai.

— Hova siet? — a férfi hangja sértődöttséget és csalódást mutatott. — Magam is szeretnék magától kérdezni néhány kérdést.

— Nem. — Becky egy lépést távolabb lépett. — Rendőr vagyok és én teszem fel a kérdéseket. Mutassa a személyi igazolványt. Magának azonosítania kell azt a fiatalembert.

Jöjjön be a Pinellas megyei Seriff irodájába holnap délután és keresse Bannistert detektívnt. Az én vagyok. Gyilkosság történt a szigeten és idáig maga a legjobb tanúnk.

—

A kövér ember neve a padon Schuster John volt és másnap bejött a rendőrségi központba és Beckyt kereste. Becky széket mutatott neki az íróasztala mellett és miután leült és lenyugodott elébe tett egy vastag dossziét tele helybeli és állam szerte közismert gigolók és férfiprostituáltak fényképeivel.

John forgatta a lapokat, időnként megnyalta a szája szélét és elismerően felsóhajtott. Végül megállt egy képnél és rámutatott.

— Ez az. Ez a fiatalember volt azon a napon, a tengerparton az öreggel.

— Köszönöm, Mr. Schuster, — Becky megveregette a kövér vállát. — Kiválóan segítette a rendőrség munkáját.

A besúgó információja szerint, aki a fiatalember képet szolgáltatott, akinek hasonmását kiválasztották a foto előállításból, az illető gyakran látogatta az Ybor City-ben lévő, Petrencerúd-II homoszexuális bár, de senkivel sem barátkozott össze különösebben. További adat nem állt rendelkezésre róla, mindössze látszatnak vagy csalinak lett betéve a fényképek közé, hogy kilegyen a keretszám.

Becky kikísérte a tanút, és ahogy az illető látótávolságon kívül került elhajtott a Petrencerúd-II homoszexuális bárba és szódát rendelt citrommal.

— Beszélnem kellene ezzel az emberrel, — mutatta a fényképet a tulajdonos-csaposnak. — Láttá őt mostanában és tudná, hogy hol érhetem el?

— Ez az alak, — a vaskos termetű és szőrös tulajdonos-csapos cinikus kedvtelésben panyókára húzta a száját és megvakarta az állát. — Egy alattomosan élősködő csúszómászó gombatakony. Miért lenne rá magának szüksége?

— Gyilkossági koronatanúnak, — Becky felelt és nyelvével elgondolkozva forgatott a szájában egy kortyot italából és elmélyülten tűnődte, hogy a törvénynek melyik oldalán is állhat ez a havasi medve külsejű buzi-kocsmá tulajdonos és hozzátette. — Utoljára őt látták az áldozattal.

— A neve Langston Billy és a Robson Streeten lakik a Sheldon Road útról lejövet. — a havasi medve besöpörte surcának zsebibe a húszast, amit Becky csúsztatott eléje. Nem emlékszem a házszámra, de azt mondják, hogy az egyetlen ház az utcában, ahol nem vágják a füvet.

Becky otthagyta a bár és beült a jelzetlen rendőrcirkálóba, amit a parkolóban hagyott. Két kerékre állva és széles ívben sebesen kifordulva a kapun, hosszú por és szemétüstököst húzott maga után, ahogy rákapcsolta a szirénát és a kék villogót feltette a kocsii tetejére.

— Veszélyes üldőzésben a gyilkossági gyanúsított nyomában, — rádiózta a diszpécsernek. — Küldje utánam az összes igénybe vehető támogatást.

Nem volt nehéz megtalálni a gyanúsított házat. Elhanyagolt előkertjével és a Konföderáció zászlójával betakart kirakatüveg ablakával elől, kilógott a többi közül, mint holmi véres lóláb. A hat járőr kocsii, amik szinte egyszerre érkeztek vele, mint keréken a

küllők körbeállták a házat, és járműveik oldala mellett kuporogva egy tucat segéd-seriff sorakozott fel lövésre készen.

Egy segéd-sheriff és Becky az ajtóhoz léptek és bekopogtak.

— Rendőrség, kezeket fel a levegőbe, ahol tisztán láthatjuk. Jöjjön ki.

Nem kaptak választ. Még egy egér sem köhögött a házon belül.

— Törjük be az ajtót? — a segéd-sheriff kérdően nézett Beckyre.

— Nem, — a detektív nő felelte. — Nincs házkutatási parancsunk. Egy csapat kerülje körbe a házat és jelentsen vissza nekem.

Szomszédok kezdtek előbukkanni házaikból. — Hagyjanak neki békét, — mondta egy tetovált sonkakarokkal megáldott elhízott férfi. — A rossz fát ugatják. Ezen a környéken nincsenek törvényszegők.

— Itthon van? — Becky kérdezte. — Beszéljen vele maga és mondja meg neki, hogy jöjjön ki.

— Otthon van. — a tetovált meredten nézte a csőre töltött pisztolyokat. — Tegyük el a fegyvereiket és kihívom.

— Rendben, — Becky intett a segéd-seriffeknek. — Pisztolyok vissza a táskába.

A tetovált kopogott az ajtón és bekiabált. — Billy, gyere ki. Én vagyok, Jim. Valami rendőrök akarnak veled beszélni, de ne félj, nyugiban tartom őket.

Billy nem reagált. A házon belül továbbra is ijesztően hallgatott a csend.

— Próbálja meg kinyitni az ajtót. — Becky odavillantotta szemét a tetoválnak. — és kérjen tőle valamit. Egy csipetnyi só, vagy egy darab kockacukrot.

Jim megfogta a kilincset és a kilincs engedett. Az ajtó megnyílt és Jim benyomta. Félig belépett rajta és visszaugrott.

— Szent Habakuk, — kiáltotta. — Valaki agyonlőtte.

— Indokolható ok. — Becky bólintott és félretolva a sóbálvánnyá meredt Jimet belépett a házba. A túskefrizurás fiatalember, az izmos kis fenékkal a saját vérebe fagyva hevert a padlón.

— A pokolba, — Becky szitkozódott. — Zsákutca. Rengeteg munka semmi eredményért.

— Ne légy olyan negatív. — Frederick rendőrkapitány, aki időközben szintén megérkezett a helyszínre megfogta Becky karját és kárörvendő hangon brummogta. — Egy gyilkosság helyett kettőt nyomozhatsz. Kutasd át az egész házat evidenciákért. Egyetlen porszemet se hagyj érintetlenül és engedd, hogy az én fejem fájjon a költségvetésért.

Második Fejezet

Dr. Luneburg Róza, Florida, hétfő délután, jelenlegi idők.

Clearwateri luxuslakásunk ablakai a Gulf of Mexikó végtelenbe vesző vizeire néztek lent, Floridában. Hans, a férjem, szokásai szerint, mint mindig a saját dolgait kergette és engem a kirakatok nézegetésére és a helybeli divat és ajándékküzletek vizsgálgatására alacsonyított.

De nem bántam. Florida tevékenységem kellemes kontrasztban állt klinikailag depressziós betegek siránkozásainak hallgatásával.

Egy nap, talán három-négy napra vakációnk kezdete után, ahogy a Sandpiper Taverna étterem tengerre néző teraszán üldögéltem, legnagyobb döbbenetemre Pittman Pétert láttam felfele lépkedni a bejáratí lépcsőkön és felém közeledni.

— Halló, — mosolygott rám elbűvölő magabiztossággal. — Megtaláltalak.

— Mit keresel itt? — kérdeztem, ügyetlenül palástolva bizonytalankodó meglepetésem döbbenetének megrázó sokkolását.

— Te hívtál ide. — Péter szemei fókuszba vettek és arca sértődöttnek látszott. — Nem emlékszel rá?

— Ja, igen. — feleltem. — De egyszer telefonálhattál volna.

— Hogy a férjed felvegye és magyarázgassam, hogy ki vagyok.

— Sose fájjon a fejed miatta, — mondtam. — Hans soha nincs odahaza. Inkább ülj le. Beszédem van veled.

— Remélem, hogy semmi terápia, — Péter megköszöri a torkát, és ahogy leült velem szemben az asztalhoz a lóca felnyögött súlya alatt. — Már mindent elmondtam neked.

— Igen, — haraptam be felső ajkam. — Nincs több fejzsugorítás. Már teljességgel kitanulmányoztalak.

— Milyen módon? — Péter nézett rám meredten.

— A módon, — nyúltam ki és megfogtam a kezét és hangom kedvessé vált és selymessé. — Végre megértettem, hogy miért tettél mindent úgy, ahogy tettél és többé nem hibáztatlak.

— Ez egy gigantikus kinyilatkoztatás és a lehetetlenség rokona. — Péter rázta a fejét. — Bűnbánó vallomás megtörtént, és a feloldozás soha nem is reméltetett. Meg tudnád magyarázni?

— Igen, — bólintottam, — de hadd kezdjem egy kérdéssel. Van neked egy idősebb férfitestvéred?

— Aha, miért?

— Mennyivel idősebb?

— Tizenöt hónappal.

— Példaszerű, — egy bölcs csimpánzmajom ezerméteres nézésével vizsgálgattam az arcát. — Ez tökéletesen beleillik a formába. Nemcsak hogy bátyád árnyékában nőttél fel, de elsőszülöttsége hormoni összetételedet is predesztinálta.

— Mit értesz ez alatt? — Péter észrevehetően megrezzent.

— Szexualitásod egy sajátságos jelenségen alapszik, amit testvéri kihatásnak neveznek. Több tudományos kutató project kimutatta, hogy idősebb fiútestvérrel rendelkező férfiak gyakrabban válnak homoszexuálisokká, mint férfiak idősebb nővérekkel vagy bármi testvér nélkül.

— Azt akarod mondani, hogy rejtett homoszexuális vagyok? — Péter összeráncolta a homlokát.

— Nem szükségszerűen, de problémáid vannak a nőkkel. Félős vagy a közelükben és bedőlsz trükkjeiknek.

— Nem igaz, — Péter kiáltotta.

— Egész életviteled az ellenkezőjét bizonyítja. Képtelen voltál megkapni azt a nőt, akit te akartál. Mindig a nők szemeltek ki maguknak és mindig olyan ügyekbe keveredtél bele, amit szívből utáltál. Elvettél feleségül egy kikapós nőt, mert titokban magad akartál olyan lenni.

— Angelináról beszélsz, életem szerelméről?

— Természetesen, hogy róla beszélek.

— Kivétel nélkül hűséges volt hozzám, miután elvettem feleségül.

— Akkor minek nevezted a főnökével való viszonyt? Az úszómedence mellett kaptad el őket anyaszült meztelenen. Miért nem váltál el tőle?

— Nem dobhatok el egy nőt, akit szeretek, mert más férfiak is kívánják. Beszéljünk valami másról. Magyarázd el ezt a hormon-összetételi teóriát. Felkeltetted az érdeklődésemet és most ne hagyd abba. Halljam a professzionista pszichiáter véleményét, vagy itt hagylak.

— Rendben, — intettem neki, hogy maradjon ülve. — Az egyik legelsődlegesebben kiemelkedő elméletet az anyai immunizációs folyamat hipotézisének nevezik. Torontói Egyetemről való Ray Blanchard professzor szerint, amikor az anya terhes egy férfinemű embrióval, szervezete ki van téve egy férfi-specifikus antigénnek, egy molekulának, ami normál esetekben heteroszexuális irányzatúvá irányítja az embriót. Az anya immunizációs védekezése antitestekkel próbálja leküzdeni ezt az idegen antigént. Elegendő antitesttel a véráramban, a férfi-specifikus antigén neutralizálódik és nem képes többé heteroszexuálissá beállítani az embriót. A szülés után az antitestek még sokáig megmaradnak az anyai testben. Tehát, ha egy második fiúgyermek, vagy egy harmadik vagy negyedik túl hamar jön bátyja után, egy hadseregnyi antitest vár rájuk leselkedve, hogy semlegesítsék a kémiai anyagokat, ami máskülönben normális, heteroszexuális férfivé tenné őket.

— Azt mondd, hogy születési hibám van? — Péter felhördült és az asztalra csapott. — És valami komoly baj van velem? Sikeres ember voltam életemben és gazdag vagyok. Igaz, csak egyetlen gyermekem van és az sem nős és génjeim nem lesznek továbbadva jövőbeli generációknak. Kellene, hogy szegény anyámat hibáztassam, hogy túl hamar szült egy második gyermeket az első után? Azt szerettem volna, ha segítesz rajtam, de csak jobban összekavartál. Hasonlókat állítasz a férjedről is? Neki is volt egy idősebb fiútestvére? Ez a

te elméleted valamiféle természetes kiválasztódás, hogy csak macsó férfiaknak van joga szaporodni?

— Ne izgasd fel magad. — megfogtam és megszorítottam Péter kezét, ami most nyugtalanul remegett az asztalon előttem. — A férjem egyetlen gyerek és normális hormonokkal született. Jóval később lett belőle abnormális hajlamú pervers. Nem bornírt homoszexuális, csak beteg és kondíciója gyógyítható.

— Hogyan? — Péter mérgesen nézett rám, — Talán alaposan fejbe ütni valamivel? Egy jókora fejbevágás még a legkomplikáltabb macsó-szadistaviselkedést is kikorrigálja. Lehet, hogy voltak bennem érzések a hasonló nemű szex iránt és kisfiú koromban kislány akartam lenni, de leküzdöttem a ferde hajlamot és egész életem során kordában tartottam. Én nagyon is tudok szeretni egy nőt. Csak azért mondasz nekem ilyeneket, mert nem téged szerettelek, amikor fiatalok voltunk. Ez kegyetlenség és nem érdemlem meg. Azt hittem, hogy barátok lehetünk öreg korunkra. De nem így, hogy ilyen visszataszító tulajdonságokkal vádolsz.

— Drágám, — suttogtam felé. — Ezek nem visszataszító tulajdonságok. Talán, a tudatom alatt, éppen ezért vonzódtam hozzád annyira. Aranyos voltál és kedves, nem olyan, mint a többi brutális férfiak, akiktől a nőknek félnie kell.

— Akkor miért mentél feleségül Hanshoz, a diszkoszvetőhöz? — Péter kérdezte és szemei könnybe lábadtak. — Nem éppen a diszkoszvető volt a férfias macsó brutalitás csimborasszója?

— Egy lánynak azokat a kártyákat kell kijátszania, amit a sors kiosztott neki, — fogtam kedvesebbre a hangomat és próbáltam Péter arcát megsimogatni. — Milyen lehetőségeim voltak? Nem volt pénzem, nem volt hozományom és nem állt mögöttem egy jómódú család. A legkevésbé rád számíhattam. Jó alakom volt, de az arcomat soha nem lehetett csinosnak mondani. Egy nőnek lehet a legszebb teste, de ha az arca nem tökéletes, nem fogja magát semmire sem tartani. Túlméretezett, szinte torz állkapcsom még csúnyább, ha mosolygom. Nagytermetű voltam és vaskos és egyedül csak a gigantikus diszkoszvető mellett néztem ki elfogadhatónak. Kedvesen beszélt hozzám és biztonságban éreztem magam mellette. Családjának háza volt temérdek termőfölddel és jól jövedelmező üzlettel hozzá. Mit érhettem volna el a saját erőmből? Nekünk, nőknek a biztos jólétet, kell keresnünk egy férfinél.

— Ebből jobb, ha egy szót sem tudnak meg a feministák, — Péter félbeszakított és hangjában ellenséges tónust vehettem ki.

— Könnyű Amerikában feministának lenni. — vitattam, — különösen akkor, ha egy nőnek elegendő pénze van, hogy eltartsa magát. Ebben az országban mi szavazunk, és politikai hatalmunk van. A közvélemény támogatja a nők jogait. Ha egy férfi megüti a feleségét, vagy bárki más nőt, börtönbe megy. Bármilyen szexuális molesztálásra, egy életre szex-bűnözőknek bélyegzik. Fiatal koromban kommunista uralom alatt éltem és nem volt jövőm, ami tetszett volna nekem.

— És akkor megfogtad az isten lábát, — Péter összeráncolta a homlokát. — És férjhez mentél a vagyonhoz. Értem, a te életed könnyű volt és nekem mindenért meg kellett küzdenem. De felülre kerültem. Nagyon sokszor lekerültem a földre, de mindig felálltam. Lelkem minden titkát kiöntöttem neked és te elítélsz és kárhoztatsz, mert életem nem volt

örökké egy illatos rózsakert. Igen, Angelina lopott egy férfitől és abból a pénzből indítottuk el az életünket. Aljas szemeteknek tartasz minket egy bűn miatt, amit negyven évvel ezelőtt követtünk el? Homokosnak nevezel, mert nem vettem el egy jó házból való erkölcsös nőt. Ezt sértésnek veszem. Bárki, aki engem rossz embernek tart csak a saját maga éرتéktelenségét bizonyítja. Mit akarsz tőlem most? Férjnél vagy és nincs szándékodban a férjedet otthagyni. Én sem akarlak téged. Lenézel és sajnálkozol felettem, hogy megkeseredett ember lettem öreg koromra. A humanitás elvesztegetésének tartasz, mert a te fiaid sikeres emberek és az enyém egy élősködő.

— Semmi ilyesmit nem mondtam, — csóváltam a fejemet lassan az egyik oldalról a másikra és szemrehányóan néztem rá.

— De az implikáció benne értetik, — Péter kiáltott, a szavamba vágva és szemeiben izzott a sértett láng.

— Hallgass, — tekintettem körbe. A pincéernő és a csapos a pult mögött már figyelni kezdték szócsatánkat. — Ez nem egy alkalmas hely hangosan vitatkozni. Inkább sétáljunk egyet valahol.

— Hol? — Péter nézett rám szúrósan.

— Menjünk a Görög Szivacs kikötőbe, Tarpon Spring-en. Ott sétál gathatunk. Nézegethetjük a kirakatokat és megnyugszunk.

— Jó, — bólintott, — úgy, mint a régi szép időkben. Sétálunk, elgondolkozunk, hogy hová kerültünk és mi lett belőlünk.

Odavettem egy húszast az asztalra és intettem a pincéernőnek.

— A visszajáró a magáé, — mondtam neki és Péter felé fordulva folytattam.

— Gyerünk, pukkans. Vehetsz nekem egy pohár görög bort és souvlakit eszünk hozzá lapos pita kenyérrel, és hallgatunk valami vidámító hastánc zenét.

—

Elegáns Cadillac kocsimat leparkoltam egy jókora méretű üres parkolóba és sétálni kezdtünk a víz melletti promenádon. Nézegettük és válogattuk a miriádnyi ajándékboltok portékáját, mint férj és feleség, vagy egy szerelmespár, bírálgatva az árakat és megbecsülve értéküket, de kivétel nélkül visszatéve mindent, amit a kezünkbe vettünk.

Mire végére értünk a kikötődokknak az alkony közeledni kezdett. — Ülünk be a Zorbas-hoz, — javasoltam és karomat belefentam a karjába. — Kitűnő a konyhájuk és van egy csinos kis nő, aki forgolódik körbe és rázza a hasát, mialatt csilingelteti tamburinját.

Az első műsor este nyolckor kezdődött és bőségesen maradt időnk előtte vacsorázni. Valami volt a levegőben, egy ijesztő érzése a rossz előrevetésének, amit nem tudtam megfogni vagy értelmileg megindokolni. Az utca túloldalán a rusztikus pékség előtt füstös bőrű görög férfiak ültek durva faragású székeken és hangosan beszélgettek, felajzva gesztikuláltak és hosszúszerű vízpipákból fújták a füstöt.

A sós tengeri levegő nedvesség terhelte gomolyagai görögtek a part elé a nyitott vizekről, ahogy a turistahajók visszatértek kikötőállásaikba, és egy vastag ólomruhába

bujtatott férfi levágta súlyos sisakját a földre és kiabált. — Többet nem csinálom ezt a baromságot. Ez az átkozott bűváröltöny nehéz és tűrhetetlenül meleg.

Bementünk a Zorbás éjjeli mulatóba. Rajtunk kívül más vendéget nem láttunk és belül sötétség terjedezett. Egy korlát melletti asztalt választottunk, ahonnan leláttunk a kevés távolságra lévő színpadra.

Egy magas és jóképű fiatal pincérfiú lépett asztalunkhoz és ránéztem.

— Lesz ma este műsor? — kérdeztem.

— Természetesen, — húzta vidám grimaszra a száját. — Egy óra múlva. Most a legjobb alkalom megvacsorázni. Mire befejezik az evést megkezdődik a zene. Mit hozhatok?

— Valami görög nemzeti ételt, — kacintottam rá incselkedően. — A legjobbat. És mondja meg a konyhaséfnek, hogy ne siesse el. Ráérünk.

— Hozzá valami italt? — nézett ránk a pincérfiú.

— Egy üveg Amethystos-t, — mosolyogtam vissza. — Behűtve.

A fiatalember rövidesen hozta a bort és kihúzta a palack dugóját. Töltött mind a kettőnknek és elment. Felemeltem a poharamat és Péteréhez koccintottam, aki szokatlanul hallgatagnak látszott ma este, mintha valami sötét gondolatokkal lenne az agya elfoglalva.

— Igyál és vidámodj, — mondtam. — Az életnek még nincs vége.

— Igen, hogyné, — felelte, — de azért szeretném, ha a múltamat újra írhatnám.

Tizenöt perccel később a fiatal görög kihozott két párolgó tál ételt. Valamit, ami húsgombócoknak látszottak szószban, főtt zöldbabbal és hajában sült krumplival.

— Mi ennek a neve? — kérdeztem és mosolyogva szemléltem az ételt.

— Keftedes, — a pincérfiú eligazította a tányérjainkat és kirakta az evőeszközöket.

— Darált húslabdák oregánóval és mentával.

— Milyen húsból készítik? — Péter felnézett. — Remélem, hogy nem valami birka kosznak a tökeiből.

— Nem, uram, — a pincérfiú arca megmerevedett. — Az Ameletita lenne, és mielőtt elkezdjük elkészíteni, olyan önkéntesekre van szükségünk, mint ön.

— Személtáda gazember, — Péter felugrott. — Kitépem a nyelvedet.

— Csillapodj, Péter, — megfogtam a kabátujját és visszahúztam a székre, — Csak egy görög tréfa az egész. Ne törődj vele, inkább érezzük jól magunkat.

Ettünk, az étel felségesen ízletes volt és fejenként megittunk két pohár bort. De Péter nem beszélt egy szót sem és még mindig úgy nézett ki, mint egy rakás szerencsétlenség.

— Mi bajod van? — kérdeztem és intettem a pincérnek, hogy hozhatja a második üveg bort. — Egész este bolondul viselkedsz.

— Elvesztegettem az életemet, — Péter morogta az orra alatt és mereven nézte a kezeit, amit, amikor nem evett ökölbe szorítva tartott az asztal alatt. — Téged kellett volna elvennem feleségül és sokkal könnyebb életem lett volna.

— Unalmas volt az életed? — kérdeztem.

— Nem.

— Akkor ne siránkozz. Gazdag vagy és megvolt a szórakozásod. És most megtaláltál és barátok leszünk, ameddig élünk.

— Fogunk valaha szexezni?

— Nem, — kuncogtam. — Nem szeretem a szexet. És a te korodban, te is jobb, ha abbahagyod.

— Nem tudom abbahagyni, — morogta. — A férfi szervezet soha nem hagyja abba a szex hormonok termelését és ameddig élünk kívánjuk a szexet. Nem vagyunk olyanok, mint a nők, akik a változás éveit után többet nem óhajtják a szerelmet. Mi nem száradunk ki és nem leszünk értéktelen tuskódarabok.

— Hagyd abba, — gyengéden megütöttem Péter arcát. — Itt jön a táncosnő. Élvezd a bemutatót.

Egy perccel ezelőtt egy fiatal nő lépett a színpadra. Hosszú selyemnadrágot viselt, de olyan alacsonyra vágott derékkal, hogy fogalmam sem volt, hogy mi tarthatja, hogy le ne csússzon. Hatalmas keblei voltak, gyakorlatilag mezítelenek, egyedül csak a bimbóját és körülötte a barna holdudvart takarta két üveggyémánt korong. Körbeforgott, keringett és rázta széles csípőjét a zenére, a flóták és a pikulák sipító hangjára, valami leírhatatlanul erotikus dallamra és egy észbontó ritmusra, ami felemelt a levegőbe és elbódított, mintha transzszerű álomban lebegnél a föld és a végtelenség között.

Odatáncolt az asztalunkhoz és Pétert fixírozva riszálta neki a derekát, csupasz karjait a magasba emelte és a mellei, mit két tőrőszakcskó a köpüben repkedtek széles körökben.

Péter kigúvadt szemekkel nézte a látványt, mintha még soha nem látott volna forró női testet és egy húszast csúsztatott a nő övébe, megérintve izzadt bőrét, ameddig a lány, mosolygott és maradt, és egyetlen pillanatra sem tévesztette el a ritmus dobbanásait.

Miután a kerengő dervis dáma odább táncolt Péter jobb hangulatban látszott és önkéntelen ösztökélésnek engedve, oldalba böktém.

— Ihatnánk egy éjszakai kupicát a te szállásodon. — mondtam.

Úgy bámult rám, mintha doppelganger hasonmásomat látná.

— Mit mondtál? — kérdezte. — Miért?

— Az éjszaka még fiatal, — feleltem, — és jó hangulatban vagyok.

— Mi szólna a férjed hozzá?

— Ez a legkisebb aggodalmam. A férjem annyit tekereg, és olyan sokat marad ki, hogy én is tehetem néha.

— Ma éjszaka nem lehetséges. — Péter felelte, baljóslatú, sötét hangon.

— Holnap? — ismételtem.

— Nem, a reggel hét órás géppel repülök vissza New Yorkba és mielőtt indulunk, még el kell intéznem egy ügyet. Majd találkozunk, ha visszajöttél, és akkor meglátjuk.

— Rendben, — feleltem és vágytól nyirkos ajkaimat a szájához tartottam. — Fogalmam sincs, milyen fontos ügyed lehet még ma éjszaka és nem is akarom tudni. Ürítsük ki poharainkat és visszaviszlek Clearwater Beachre, ahol feltételezem a kocsidat hagytad.

— Köszönöm, — vetett felém egy elkínzott mosolyt és fejét furcsa szögben oldalra hajtotta. — Te egy nagyon okos hölgy vagy, Róza. Mindig is az voltál. És autózézetési technikád egyenes arányban javul a véredben lévő alkoholtartalommal.

Harmadik Fejezet

Becky Bannister detektívnő, Florida, három nappal a gyilkosság után.

Két nap telt el és a magas felbontású fényképek, amit Becky a halott személy ujjlenyomatiról vett eredményeket hoztak. Részletes jelentés érkezett az FBI New Yorki irodájától, kinyilvánítva, hogy az ügynökség a maga kezdeményezésére átvizsgálta az INS, az Emigrációs és Honosítási Szolgálat irattárát és a következő adatokat találta.

Név:	Luneburg Hans
Születési helye:	Hollandia
Házassági Állapota:	Nős
Belépési Hely és Dátum:	New York, 1974. Augusztus 10.

A jelentés szintén tudtul adta, hogy Luneburg Hans emigráns befektető vízummal lépett be az országba, kétmillió dollárt hozott magával, hogy beinvesztálja és minden más feltételt is kielégített, közöttük, hogy két éven belül tíz új munkaalkalmat hoz létre. Felesége Luneburg Róza és két saját gyermekük, szintén kérvényezték és megkapták a bevándorló státuszt. Öt éven belül a házaspár megkérvényezte az állampolgárságot és hat hónapon belül megkapták a honosítást és amerikai állampolgárok lettek belőlük. Az INS tovább nem követte tevékenységüket és nyomukat vesztette, mivel a beruházási tanácsadó cég, amit Luneburg alapított, a korai nyolcvanas években beszüntette működését.

— Tehát, felesége van. — Becky mondta és sátrat csinálva a kezéből mutatóujjait ajkaihoz szorította. — Kerüljek a pokolra, ha értem. Miért nem jelentette a feleség idáig, hogy a férje eltűnt?

Majd székének két első lábát óriási dörrenéssel a deszkapadlóra ejtve felébresztette komputerjét és begépelte a Dr. Luneburg Róza nevet a Google keresőbe.

Egy percen belül megvolt a cím, Dr. Luneburg Róza, klinikai pszichiáter. Saját rendelőjével rendelkezik, Darien, Connecticutban és hozzá egy telefonszám.

Becky feltárcsázta a számot és egy telefonszolgálati hang válaszolt.

— Kezelési órát szeretnék előjegyeztetni Dr. Luneburg Rózával. — Becky kezdte.

— Doktor Luneburg szabadságon van. — egy női hang a válaszoló szolgálattól jelentette érdektelen hangon. — Hívjon vissza két hét múlva.

— Tudná, — Becky próbálkozott egy afféle, éppen az idegösszeomlás szélén állók skizofréniás hangon beszélni. — Tudatni a doktornővel, hogy élet-halál kérdése az esetem és el kell, hogy valahogy érjem.

— Menjen a kórházi elsősegélyre, — a hang felelte flegmatikusan. — Doktor Luneburgot és férjét nem lehet zavarni mialatt a Clearwater Beach-i öröklakásukban kikapcsolódnak.

— Köszönöm, — Becky sikított egy kicsit a teljesen bolondhatás kedvéért. — Kórházi elsősegély? Miért nem is gondoltam rá azonnal? — mondta és lenyomta a telefon megszakító peckét.

— Állíttasson elő egy rendőrijelzés nélküli kocsit, — Becky Robert Frederick rendőrkapitány felé fordult, aki intenzív koncentrációval végig figyelte a telefontársalgást, miközben körmeit egy hatalmas acélráspollyal kitarthatóan reszelgette. — A feleség itt van Clearwater Beachen, Floridában, és ahogy mondom ezeket magának, már kapom is a címet az ingatlan regisztrációból. Meglátogatjuk a híres doktorkát és megtudjuk, hogy miért nem jelentette be, hogy eltűnt a férje és úgy általában mi a véleménye erről az egész véres kalamajkáról.

—

Dr. Luneburg Róza, Florida, hétfőről keddre virradó éjszaka, jelenlegi idők.

Miután letettem Pétert a kocsijánál visszahajtottam a lakásunkhoz és beparkoltam a kocsit. Ahogy mentem be a fiatal latin ajtónálló rámenős grimasszal köszöntött.

— Pálinkás jó reggelt, Doktor Luneburg, — mondta, — a maga férje, úgy nézem, egész éjszakára kimarad. Tudassa velem, ha bármiben is szolgálatára lehetek.

Ez a fiatalember, gondoltam, a saját libidójának a rabszolgája. Éltes özvegyek és korosodó elvált asszonyok gyakran használták, mint extra férfit. Én nem voltam az ilyesminek barátja. A férjem volt az alkalmi szex rajongója, nem én. Ha csinálnám, reméltem, szerelemből kellene, hogy tegyem.

A férjem távolléte nem lepett meg. Mint a rossz pénz, számítottam, mindig előkerül, és úgy tesz, mintha semmi nem történt volna.

Miután bekerültem a lakásunkba ledobtam a ruháimat, bekászálódtam a takaró alá és néhányszor körbepörögtem. A paplant lerúgtam a földre, elszenderedtem és a légkondicionáló jeges levegőt fűjt mezítelen fenekemre.

Késő délután ébredtem fel és Hans még mindig nem volt idehaza. Hát legyen úgy, gondoltam, valószínűleg hazajött és megint kiment. Nem haragudtam rá, azért ami lett belőle és nem éreztem felelősséget lesüllyedéséért. A méreg az egy érthető állapot, elmélkedtem, de a büntudat az mindig egy értéktelen érzékenyülés. Nem fogom magamat hibáztatni, ha eltűnik és elnyeli a föld.

További két nap eltelt és senki nem telefonált. Mintha a semmiben lenne felfüggesztve, Péter rádiócsendet rendelt el és szüneteltette érintkezésünket. Jobb volt így, jelezte ezzel. A szabadságot magas árcédulával adják. Többször pillantottam a telefon felé. Hívjam 911-et, a rendőrség sürgősségi számát és jelentsem férjem eltűnését. De volt e rá vajon okom? Nem volt gyerek, vagy durcás tinédzser, aki megszökik hazulról. Hogyan lennék legkevésbé gyanúsítható. Mint mindig, a legközelebbi rokon az elsődleges gyanúsított. Fogalmam sem volt és Péter hallgatott. Lehet, hogy soha nem találják meg a

férjemet és nem lesz szükség bűnügyi vizsgálatra. Megszökött egy fiatal csirkével és ezzel vége a sztorinak. Én leszek az áldozat és nem a büntetett.

Becky detektív nő és Robert Frederick rendőrkapitány, Florida, péntek reggel, négy nappal a gyilkosság után.

A két civil ruhás rendőr odamutatta rendőrijelvényét az ajtónállónak és jelezték, hogy tegyen lakatot a szájára és a felvonón felmentek a legfelső emeletre, ahol Mrs. Luneburg minden kétséget kizáróan lakozott.

— A rendőrség, madame, — Becky mondta és Mrs. Luneburgnak is megmutatta rendőrijelvényét, amikor az asszony az ajtóhoz jött és kilesett a kukucskálón. — A férjével szeretnék beszélni.

— Nincs itt. — Mrs. Luneburg felelte magabiztos hangon és nem mozdult, hogy nyissa az ajtót. — Valami baj van vele?

— Miért? Kellene, hogy legyen? — Becky kérdezte és önelégült pillantást vetett partnerére, hogy milyen ügyesen hajtotta végre a rutin rendőr-trükköt.

— Nem tudom. — Mrs. Luneburg válaszolta. — Maguknak kell tudniuk. Feltételezem, hogy ez nem valami barátságbeli vizit.

Ebből a kelepcéből ügyesen kicsúszott, Becky gondolta és újrakezdte, ezúttal élesebb hangon. — Bejöhetünk?

— Ah, bocsánat, — Mrs. Luneburg zörgetni kezdte a zárat és az ajtó lassan megnyílt. — Semmi ok, hogy miért ne. Nincs semmi rejtegetnivalóm, csak egy kicsit furcsának találtam.

Robert Frederick és Becky beléptek és lenyűgöző képe a pazar luxusnak tárult hitetlenkedő szemeik elé. Plüss bőrdíványok, üveg és rozsdamentes nikkelaacél bútorok és orientál szőnyegek a márványpadlón, bronz szobrok és nagyméretű porcelán figurák, tropikus élőfák és egy mahagóni íróasztal, és ha Becky jól látta több darab örült Salvador Dali festmény, és felbecsülhetetlen értékű Al Greco mestermunkák a falakon és a padlótól a mennyezeting érő franciaablakon keresztül végtelenbe vesző kilátás a tengerre.

— Itt lakik, madame? — Becky kérdezte és elővette jegyzetfüzetét.

— Igen, — Dr. Luneburg összehúzta a szemét és hidegen nézte a kérdezőt. — Miért?

Becky elengedte a kérdést a füle mellett. Amilyen gyorsan csak lehetett túl akart esni az alapkérdéseken.

— Maga Mrs. Luneburg Róza? — kérdezte és szemei gyakorlatilag lefényképezték a kérdezett arcát.

— Ja, — Róza bólintott és beledobta magát az egyik plüss hotelba és a rajtalévő rózsás slafrok lepelével betakarta a térdeit.

— Tudja, hogy a férje jelenleg hol van? — Robert Frederick egy lépéssel közelebb jött és rengeteg árnyéka, mint a bűnös előítélet nedves pokróca borult az asszony önbizalmának lángjára. Frederick a rosszindulatú rendőrt játszotta és az ő feladata volt, hogy beleoltsa a feltételezett bűnösbe a jogosan megérdemelt rettegést.

— Nem tudom, — Mrs. Luneburg felállt és sietve íróasztala mögé ment, ahol rideg, elutasító pozitúrát öltött magára.

— Mikor látta a férjét utoljára? — Róbert dörögte.

— Hétfő reggel. — Mrs. Luneburg megérintette a fülét, kezével megsimította pofacsontját és szemei ide-oda siklottak Robert és Becky között.

— Négy nappal ezelőtt? — Becky közelebb lépett. — Nem mondta meg magának, hogy hova megy?

— Nem, — Róza reagált könnyed hangon és a törvény két emberének úgy tűnt, hogy nagyon jól tudja, hogy mi történik, de nem alapozhattak egy gyilkossági vádat valami sejtelmes megérzésre, és továbbra is üveges szemekkel néztek rá, vádaskodóan és túljátszott ellenségességgel. — Soha nem mondja meg, — Róza folytatta, ráncolva a homlokát és dacosan állva a tekintetüket, és úgy látszott, hogy a detektívek, különösen Becky végtelenül utálni kezdik flegmatikus, hideg hozzáállását.

— Nem is telefonált? — Becky kérdezte.

— Nem.

— Nem gondolta ezt furcsának? — a rendőrnő folytatta a farkasszemnézést.

— Maga sem gondolta volna, — Luneburg Róza válaszolt, — ha maga ismerte volna a férjemet és tudta volna, hogy milyen ember volt.

Hoppá, Becky ujjongott belül, mialatt rideg rendőrteltekintetét egy pillanatra sem vette le Rózáról. Megfogta a gyanúsítottat. Most már ki fogja önteni a lelkét, ahogy egy fogyókúra kihányja gyomrát a mértéktelen zabálás után.

— Volt? — Becky mosolygott gúnyosan. — Azt mondta, hogy volt?

— Volt, — Doktor Luneburg ismételte. — nem ez a helyes angolság? Az idők egyeztetése? Az angol nem anyanyelvem és nem beszélem tökéletesen. Úgy értettem, hogy van.

— Semmi baj az ön angolságával, madame. — Becky mondta, lassú, lényegre törő és vádaskodó hangon. — Hallottam, amit mondott és szeretnék kérdezni néhány a válaszából kifolyólagos kérdést.

— Ügyvédre van szükségem. — Luneburg Róza a telefon után nyúlt. — Fogalmam sincs, hogy mire akar kilyukadni, de több kérdésre nem válaszolok jogászati képviselő nélkül.

— Rendben, — Becky összehúzta a szemét és vizsgálódó pillantást vetett a bevádoltra. — Keressen egy ügyvédet és hozza be a Pinellas Megyei Seriff irodájába. Ott majd folytatjuk beszélgetésünket. Itt van a névjegykártyám. Nem kell, hogy kihallgatási időpontot kérjen. Huszonnégy órás készenléti szolgálatban vagyok.

A detektívek elmentek és otthagyták Luneburg Rózát elmélkedni, hogy mit tett vagy talán mit nem tett.

A felvonóban, Becky partnere felé fordult. — Mit gondolsz, Robert? — kérdezte. — Van valami köze a férje halálához?

— Ha megszökik az államból és nem jelentkezik ügyvédjével az interjú folytatására, akkor benne van a keze, az biztos. — Robert morogta az orra alatt. — De az egyszer nyilvánvaló, hogy nem egyedül csinálta. Egyelőre, elhamarkodott vádak emelésével még ne ugrasszuk ki a nyulat a bokorból. Szerezzünk egy listát a betegeiről és vizsgáljuk át

egyenként, hogy van-e büntetett előéletük. A legvalószínűbb eset az, hogy egyik betegét valahogy beleugrasztotta, hogy csinálja ki a férjét.

— Világos gondolkodás, — Becky bólintott. — De Luneburg nagyon okos nő. Biztos vagyok benne, hogy megcáfolhatatlan alibije van és tökéletesen hiszi, hogy ártatlannak bizonyul és szabadon marad.

— Az összes bűnöző így hiszi, — Robert bólintott és ingzsebéből kihalászott egy fogpiszkálót és belevájt egyik odvas agyarába.

— Mrs. Luneburg nem hétköznapi bűnöző, annál sokkal komplikáltabb egyéniség. — Becky kilépett a felvonóból és az ajtónálló felé lesett, aki gyere-ide-galambom pillantást vetett feléje és kitartotta a kezét, mintha jókora borraivalót várna. — Diplomás orvos, — Becky folytatta, — és egy háttérből irányító főmester. Láttad valaha a régi olasz filmet, a Mafiosi-t, Alberto Sordival a főszerepben.

— Ha, — Robert megvetően kifújta a levegőt. — Nem nézek ilyen özönvíz előtti szemetet.

— Kellene, hogy nézzél, — Becky megállt és mutatóját Robert arcába bökte. — A filmben a New York Maffia átrepültet egy férfit Olaszországból, aki minden gyanún felül áll, családja van gyerekekkel és jó állása, és rákényszerítik, hogy lelője az egyik ellenségüket. Egy ládában repül ide a csomagterben és huszonnégy óra alatt Szicília és New York között minden lezajlik. Kellene, hogy nézzél ilyenfajta filmeket. Esetleg tanulnál belőlük valamit.

Robert fújni kezdett, mint egy feldühödött bika és Becky csuklója után kapott, hogy kettéroppantsa, de a detektív nő eltáncolt előle és az ajtónálló ör ablakához lépett.

— Kérdezhetek valamit, José? — olvasta a fiatal spanyol névcéduláját. — Ki csinálja itt általában az éjszakai szolgálatot?

— Xavier, — José felelte.

— Hol találhatnám meg?

— Miért?

— Rendőrségi ügy. — Becky keskenyre húzta a szemét, benyúlt az ablakon és megigazította a fiatalember nyakkendőjét.

— Rendőrség, — José hahotázott. — Xavier imádni fogja, ha a rendőrséggel zavarják. Az alagsorban van egy szobája, B215, és napközben ott alszik. Ha nincs ott, akkor a konyhában zabálja a maradékokat.

— Hány lépcsőház vezet az alagsorba? — Becky kérdezte.

— Egy, plusz a szolgálati teherfelvonó.

— Rendben, — Becky Róbert fele fordult. — Te mész a felvonón, — mondta neki, majd két ujjával felpöccintette José állát és a fiatal spanyol szemébe nézett. — Ha figyelmezteted, letartóztatlak az igazságszolgáltatás munkájának akadályozásáért.

Xaviert minden veszély nélkül megtalálták. Az első kopogásra kinyitotta az ajtót és alsónadrágjában álldogálva a nyitott ajtó mögött meredten bámulta az orra alá lökött rendőrképletet.

— Oh, maga az? — Becky kezdte, — Xavier Perez, legkedvencebb methamphetamine kiskereskedőm.

— Nem árulok. — Xavier morogta. — Jó állásom van, és nincs nálam semmi illegális drog. Mit óhajt tőlem?

— Ez mi? — Robert egy kis nylonzacskónyi fehér port lóbált Xavier arca előtt.

— Nem az enyém, — Xavier elsápadt.

— Tedd el, — Becky rosszalló pillantást vetett Róbertre. — Ha ez a fiatalember válaszol néhány kérdésünkre megfeledekezünk a talált evidenciádról. Ugye igen, vagy nem?

— Rendben, — Xavier cigarettát vett elő, gyufát sercintett és rágyújtott. — Próbálok válaszolni, ahogy tudok, csak ne rángasson vissza a dutyiba.

Becky nem táplált ellenséges érzületet a fiatalember iránt. Xavier csak túl akarta élni durva és nemtörődöm környezetét. Legalább egy tucatszor letartóztatta már, és a legény mindig megígérte, hogy összeszedi magát, ha Becky lehetőséget ad neki és futni engedi. Jóképű, vonzókülsejű, vetekedve bármi fiatalemberrel, aki valaha is születhetett, Xavier apa nélkül nőtt fel és soha nem fejezte be a középiskolát. Turistákat tarhált a tengerparton, a belvárosban zsebeket metszett és öreg hölgyek házaiba surrant be és pitiáner dolgokat lopott, amit fillérekért adott a dollár érték helyett. Hozzá hasonló alakoknak semmi jövőjük nem volt a társadalomban, ami a polgárháború előtti ültetvényes mentalitásra alapozta erkölcsét. Becky és Xavier között kölcsönös respektus alakult ki az évek folyamán. Xavier megvakarta Becky hátát, ha viszketett és Becky, ha lehetett nem babrált ki vele. Becky tudta, hogy számíthat Xavierre, ha szépen beszél hozzá, mint egy nő és nem, mint a törvénynek az őre.

Ezen morális aggályok összessége mégsem akadályozta meg Beckyt, hogy ne használja Xaviert, ha a helyzet előnyét szolgálta. Kötelessége volt a rend fenntartása és felelőséget a törvény védelmére. Legelsődlegesebb célja a bűnözők elkapása maradt és olyanok előállítása, akik megölték élettársaikat.

— Láta Mrs. Luneburgot elmenni hazuról vagy hazajönni hétfő estétől kedd hajnalra virradóan? — Becky kérdezte Xaviert, miután hagyott neki egy percet kissé lecsillapodni.

— Láttam, — Xavier felelte. — Éjjel háromkor, és még rá is próbáltam hajtani. Mrs. Luneburg a férje nélkül jött haza, és Mr. Luneburg már hétfőn kora reggel elment otthonról és még nem jött vissza. Az alkalom felkínálta magát és lehetőséget láttam. Egy rést az erős vár falában, hogy megmutassam Mrs. Luneburgnak, hogy milyen is egy igazi férfi.

— Mit értesz ez alatt?

— Házasságuk szénája rosszul állt és temérdek pénz lehetett a téten. Feltételeztem, hogy a hölgy majd veszi a lapot.

Egy pillanatra Becky eszébe ötlött, hogy Mrs. Luneburg Xaviert használta férjének meggyilkolására és le kellett, hogy ellenőrizze hipotézisét. — Mit csinált és hol tartózkodott hétfőn napközben? — kérdezte élesen és vádaskodó ellenségességgel nézte Xavier arcát.

— Délig aludtam a szobámban és utána bementem a konyhába, hogy kunyeráljak valami ebédet. Ebéd után tekeregtem a városban és megláttam Mrs. Luneburgot egy idegen férfivel beszélgetni a Sandpiper Taverna teraszán. Az egekre, rettenetesen intenzíveknek látszottak. Mint két régi barát, akiknek hosszú közös múltjuk van.

Na, valahova mégis csak kilyukadunk, gondolta Becky és kebeldagasztó öröm töltötte el bensőjét. Ez a férfi a mi emberünk, folytatta a fejtegetést magában. Talán a szerencsés ráhibázásunk. Ha nem kapjuk el a tettest az első pár nap alatt, utána üthetjük a nyomát. Addig kell ütnünk a vasat, amíg meleg.

— Körülbelül mikor látta őket? — Becky kérdezte, és hogy palástolja arcának izgatott pírját, lehajtotta a fejét és jegyzetelni kezdett kis zsebfüzetébe.

— Délután három óra körül.

— Hogy nézett ki az illető?

— Idős manusz, talán hatvan éves, valamivel magasabb, mint Mrs. Luneburg, és jólöltözött, rendezett külsejű és észrevehető akcentussal beszélt. Szemüveget is viselt, nem napszemüveget, rendes drótkeretes okulárét. Hol a férj? Kérdeztem magamtól. Nem úgy néznek ki, akik nagyon félnek, hogy lebuknak.

Becky detektív Frederick kapitány felé villantotta a szemét. Megtalálták a hiányzó láncszemet. Ha nem a tényleges gyilkost, akkor a közvetítőt. Személyazonosságát megtalálni, tiszta gyerekjáték.

— Köszönöm, Xavier. — Becky mondta a készséges és hajlandó informálónak. — Szerezte magadnak egy aranycsillagot. Ne kerülj bele semmi bajba, és kettőnk között jó lesz a viszony.

Becky együtt ment fel a felvonón Róberttal, de nem beszélgettek. Becky nem akart partnerének kérdéseket feltenni és nem akarta hallani előítéleteit és elhamarkodott következtetéseit. Munkavonalán nem voltak véletlenek. A drótkeretes szemüvegű férfi valószínűleg jelentette Doktor Luneburgnak, hogy a munka elvégeztetett és a férje többé nem masírozik az élők soraiban. A nyomozásnak csak meg kellett szerezni Doktor Luneburg betegeinek listáját és ki kellett választani a páciens, akire illett a leírás. Ha valami elemi következtetés volt, akkor ez volt az. Különösen akkor, ha megengedhették maguknak, hogy kicsit elferdítsék a törvényt és rövid utat válasszanak, hogy megszerezzék a fent említett listát.

—

Doktor Luneburg Róza, péntek reggel, négy nappal férje eltűnése után.

Ahogy a detektívek elmentek azonnal hívtam ügyvédemet, William Shelby urat Connecticutban, és miután értésére adtam tyúkeszű titkárnőjének, hogy beszélni akarok vele William felvette a telefont.

— William, — kezdtem, — fogalmam sincs, hogy mi történik, de a férjem már több nap óta nincs itthon és detektívek látogattak meg és kérdezősködnék. Közöltem velük, hogy több kérdésre nem válaszolok, hacsak nincs mellettem egy védőügyvéd.

— Róza, — William kérdezte, — tudja, hogy hol a férje? Tudna telefonálni neki, vagy küldeni neki emailt, hogy értesítse a rendőrséget, hogy szálljanak le magáról.

— Nem, — mondtam, — nem tudom, hogy hol van. Több emailt is küldtem neki, meg szövegüzeneteket, de nem válaszolt.

— Honnan hív?

— Floridából, — feleltem óvatosan.

— Floridában nincs működési engedélyem. — William megköszönte a torkát és leereszkedő hangnemre váltott. — De tudnék rekomendálni egy kiváló bűnügyi fiskalist a Tampa Bay környékről.

— Bűnügyi? — akadt el a lélegzetem. — Miből gondolja, hogy bűntény lett elkövetve?

— Semmiből, — William hallgatott egy másodpercig. — Nem számít, hogy én mit gondolok. A fontos az, hogy mit gondol a rendőrség meg a főügyészi iroda a maga részességéről férje eltűnésében.

— Semmi részem nincs benne. A múlt héten tengernyi pénzt csinált valami deviza spekuláción és biztos vagyok benne, hogy hozzá hasonló beteg alakokkal, most ünnepel valahol.

— Keresse fel, akit javasolok, — William csettentett néhányat a nyelvével, egy felettebb bosszantó szokása, ha valaki ellenkezett vele. — A floridai törvények teljesen mások, mint az itteniek északkeleten. A neve Lucas Warren és az irodája a Klosterman Avenue utcában van Dunedin városban.

Rendben, nem vitatkoztam tovább és miután megköszöntem szívességét letettem a telefont és felnéztem Lucas Warrent az interneten. Kíváncsiságtól ösztökélve, de lehet, hogy túlkön ültem, hogy csináljak valamit elhajtottam az irodájához és bekopogtam az ajtaján.

— Nyitva van, — szólt ki egy fiatalos női hang és beléptem.

Ránéztem. Az első benyomások a legfontosabbak, a fiatal lady, feltehetően Lucas titkárnője és ügyvédi asszisztense, felém mutatta csillogó gyöngyfüzérre emlékeztető fehér fogait és széles mosollyal fogadott.

— Miben lehetek a segítségére? — kérdezte és várakozóan nyugtatta rajtam a tekintetét.

Egy világosbarna bőrű színes lány, egy quadroon, vonásai mind a két faj legszebb tulajdonságait foglalták magukba. Nem akartam bőrszínének eredetére gondolni. Milyen körülmények között keveredett az angolszász vér afrikai ereibe? Néhai dédanyját vajon melyik mester erőszakolta meg a legsötétebb éjszaka legreménytelenebb órájában? Megtagadva az apától, a nagymamát egy rabszolga-kereskedő vásárolta meg és lehajóztatta a folyó alsó folyásához házicselédnek. Ha szerencséje volt nem végezte a gyapotmezőkön, és ezeknek a rettenetes bűnöknek az elkövetői fognak rólam ítéletet mondani?

— Mr. Warrent keresem, — feleltem, — bent van?

— Nem ebben a pillanatban, — fiatal színes nő mosolygott tovább. — Kiment kocogni, de ha tudna néhány percet várni, rövidesen itt lesz.

Leültem a bőrdíványra és felkészültem egy hosszabb várakozásra. A kis nő komputer ernyője felé fordult és gépelni kezdett. Micsoda áldottan könnyű élete lehet, irigyeltem. Vajon milyen férje lehet, vagy fiúbarátja? Egy egyszerű, de templomjáró ember, találgattam, aki hisz a túlvilágban és egy magasabb égi hatalomban, ami jutalmazza a jókat és a lelkiismeretük szavára hallgatókat.

Szerencsére, mielőtt túl messze elmerültem reminiscenciáimba Lucas Warren berobbant az ajtón. Selyem rövidnadrágba öltözve és egy ujjatlan izomingbe, negyven év körülnek nézett ki és végtelenül magabiztosnak és okosnak. Lélegzetéből kifulladásra és csuromvizesre izzadtan egy biccentéssel konstataulta jelenlétemet és egyenesen bement a szobájába. A quadroon utánament, de rövidesen kijött és kacsintott nekem.

— Mr. Warren egy perc múlva fogadja.

Kevés várakozás után bementem, de még mindig hamarabb, mint illett. Mr. Warrent elkaptam, hogy vette le a tornacipőjét és a homlokát dörzsölte egy darab összeizzadt frottírtörülközővel.

— Elnézést a ruházatomért, — nézett rám, — de szinte nincs semmi felesleges időm. Ha van egy félórányi szünetem, azonnal kiszökök dzsoggolni. Gina mondta, hogy engem keres.

Gina, tűnődtem, milyen érdekes név egy déli szépségnek, de aztán észre tértem és Mr. Warren felé fordítottam a figyelmemet és minden további halogatás nélkül elárasztottam a problémámmal.

— A férjem eltűnt és a rendőrség látszólagosan azt feltételezi, hogy valami törvényellenest tettem eltűnése körül, mert nem jelentettem be, hogy napok óta nem jött haza.

— Megölte? — szemöldöke alól felfelé nézve Warren felém lesett.

— Nem, természetesen, hogy nem. — vettem rá egy meglepett pillantást.

— Foglaljon helyet, — Warren széket mutatott és íróasztalát megkerülve csupasz vállaira dobott egy tréningruha felsőt. — Nekem bármit elmondhat. Annak ellenére, hogy még nem vállaltam el az ügyét, az ügyvéd és kliens titoktartási kötelezettség megkötöti a kezemet. Bízson bennem, a maga érdekeit fogom képviselni.

— Nem öltem meg a férjemet? — ismételtem. — Ez felháborítóan nevetséges feltételezés. Négy nappal ezelőtt elment otthonról és még nem jött haza. Feltételezhetnének egyelőre, hogy él és virul valahol nélkülem?

— Biztos vagyok benne, — Warren előhúzott valamiféle kitöltetlen űrlapot és oldalpillantást vetett rám. — A seriff irodája visszatart valami életbevágó információt, amit feltétlen ki kell, hogy adjanak nekem, ha a maga ügyvédi képviselője vagyok. Hagytak magának valami telefonszámot, amin el lehet őket érni?

— Igen, — bólintottam, kihalásztam Bannister detektív nő névkártyáját a ridikulömből és odanyújtottam az ügyvédnek. — Hívja fel ezt, — mondtam, — ez látszik a normálisabbnak.

— Kétezer dollár foglalót kérek, — Warren vizsgálta az arcomat és kimért, célratörő tónusban beszélt. — És a honoráriumom százötven dollár órájára, plusz költségek.

— A pénz nem probléma, — feleltem, — a férjem végtelenül vagyonos.

— Nem erőltetném ezt a szempontot, — egy halvány mosoly árnyéka suhant át Warren arcán. — Van saját pénze is?

— Igen, — reagáltam sietős, kissé sértődött modorban. — Orvos vagyok és a Yale egyetemről van diplomám és saját pszichiáteri praxisom van.

— Értem, — Warren száját vékony, erős akaratú, határozott vonalba húzta. — Írja itt alá és felhívom a detektív nőt. Talán el tudjuk intézni az ügyet telefonon is és nem kell találkozoznunk vele szemtől szembe.

— Elfogadom, — feleltem, lelkileg felkészülve, hogy többet is mondok neki, de Warren nem fejezte be még mondatát és becsuktam a számat.

— Rátesszem a telefon hangosbeszélőre, — Warren nézett rám, — és hallani fogja, amit mond. De maga nincs itt és egy hangot se adjon ki, bármit is mond Bannister. Nem vagyok felkészülve, hogy a beszélgetést háromszereplős telefoninterjúvá változtassam.

Warren tárcsázott és megnyomta a beszélő gombot. A telefon csengetett és az ötödik csörgés után hallottam a kattantást, ahogy valaki felveszi a kagylót.

— Bannister, — jelentette be egy női hang.

— Itt Warren Lucas, törvényes jogtanácsos, — Warren kezdte éles, agresszíven hivatalos hangon. — Doktor Luneburg Rózát képviselem. Tudomásomra jutott, hogy beszélni óhajt vele és ügyvédi meghatalmazottjával.

— Információja korrekt. — Bannister felelte mély, rettenetes unszimpatikus hangon. Néhány folytatólagos kérdést akarunk feltenni neki.

— Milyen ügy tekintetében?

— A férje ügyének tekintetében.

— Mi a probléma a férjével? — Warren mesterien tartotta a rövid és hosszú hangok ritmusának precíz ütemét. — Beadta a választ, vagy büntettet követett el és ki kell váltanunk a börtönből? Vagy autóbalesetben súlyos sérülést szenvedett? Vagy államtitok az eset és maga vonakodik nyilvánosságra hozni? Mi az ok, hogy Doktor Luneburgnak el kell mennie az őrszobára?

— Nem mondhatom meg az okot. Luneburgnak akarom először megmondani. Akarom, hogy tőlem hallja és nem az ügyvédjétől. Ez lényegbevágóan fontos nyomozásunk szempontjából.

— Nyomozásnak? — Warren kiáltotta tetetett meglepetéssel.

— Igen, — Bannister válaszolta gúnyosan. — Nyomozás. Elvégre mi a seriff fennhatósága alatt működünk és ez a feladatunk.

— Elnézést, — Warren felelte, és mint egy okos bagoly, nyakát egyik oldalra, majd a másikra hajtotta, és mintha a csőre lenne megérintette az orrát. — Kérdezhetnék valami mást?

— Kérdezhet, — válaszolta Bannister, és egyre bosszankodóbbnak hangzott.

— Mrs. Luneburg be fog adni egy eltűnt személy keresetét. A férje, Hans Luneburg hétfő óta hiányzik. Tudná, hogy hol lehet?

— Nem mondhatom meg. — Bannister felelte.

— Idefigyeljen, — Warren kissé felemelte a hangját. — Mrs. Luneburg védőügyvédje vagyok. Ha ön szándékosan visszatart fontos információt, az információ felhasználhatatlan lesz a bírósági eljárás folyamán. A maga döntése. Választhatja az ellenségeskedést, vagy játszhatunk barátságosan. Még egyszer, de utoljára kérdezem. Hol van Mr. Luneburg?

— A hullaházban, — Bannister felelte és tisztán lehetett hallani, hogy dühében csikorgatja a fogát. Warren a sarokba szorította, és felettébb nem örvendett, hogy szakavatott ügyvédet találtam.

— Mit csinál ott? — Warren, hogy biztos legyen, hogy nem síkitok ujját a szája elé téve csendre intett. — Egyike a halottaknak?

— Igen, — Bannister harsogta dühödtén. — Halott és feltehetően valaki megölte. Ha a maga kliense nem jelenik meg a további kihallgatásra, letartóztatási parancsot szerzek, és rúgva vagy kapálódzva, de be fogjuk rángatni ide, és nem érdekel, hogy milyen doktori oklevele van.

Ezt elhadarva és nyilvánvalóan felhasználva dühének minden gőzét és elérve józan okfejtésének határát, Bannister olyan erővel csapta le a kagylót, hogy szinte egy métert felugrottam a székből.

— A férje halott, — Warren nézett rám meredten.

— Aha, — válaszoltam.

— Nem látszik túlságosan meglepettnek. — Warren folytatta a farkasszemezést.

— Az emberekkel, akikkel összejött és a titkos élet, amit élt, nem vagyok meglepve. — mondtam és szerettem volna, ha cigarettázok, és rá tudtam volna gyűjtani egy bagóra, mert a kezeim reszkettek és éreztem, hogy a vér leszalad a fejből a lábam ujjaiba.

— Maga ölte meg?

— Nem. Mondom magának még egyszer, hogy nem öltem meg és nem fogadtam senkit, hogy megölje. Nincs az ölés a természetemben és nem vagyok gyilkos. Kérem, higgyen nekem.

— Hiszek magának, — Warren felelte kedves hangon és kezemet a kezébe vette. — és elvállalom az esetét. Hétfőn délután négykor van egy üresedésem. Akkor elmehetünk a rendőrségre és minden rendben lesz. Csak annyit mondjon nekik, amennyit muszáj és hangoztassa ismételten, hogy semmi része nem volt férje halálában.

Negyedik Fejezet

Dr. Luneburg Róza, Pinellas Megyei Seriff Központ, hétfő délután, egy héttel férje halála után.

Megérkeztünk a Pinellas Megyei Seriff központba és ügyvédem, Lucas Warren beírta nevünket a portánál. Egy segéd-seriff felkísért, ahogy ő nevezte, egy interjú szobába, a második emeleten.

— Bannister detektív, Robert Frederick kapitány, és a Kerületi Ügyészség képviselője rövidesen itt lesznek, — mondta és a szobába beengedve minket, elment.

A szobában nem láttunk ablakot, csak egy hatalmas tükröt, ami teljesen elfoglalta az egyik oldalfal felső felét. Közepén egy vasasztal nyújtózott hat vasszékkal, de más bútor semmi több. Az egész inkább valami alkalmas vállalatohelyiségnek nézett ki, egy barátságosnak vehető ténymegállapító konferenciaszobával ellentétben, amit vártunk. Lucas kérvényezte, hogy az interjút a bíróság épületében tartsák, mondván, hogy méltatlanul lealacsonyító volna egy tisztességes állampolgárt berángatni egy mocskos rendőrörszobára és ott vetni keresztkérdések alá, mintha megrögzött bűnöző lenne, ahogy most már mindannyian megegyeztünk, hogy a férjem, Hans halott, esetleg gyilkosság áldozata és engedélyezték, hogy tudomásom legyen róla. A detektívek nem hagyták jóvá a helyváltoztatást, nyilvánvalóan nem ismerték fel, hogy a civilizáltabb miliő leeresztetné velem védőpajzsomat és könnyebben csapdába tudnának ejteni. Úgyszintén, utasítottak, hogy FAX útján küldjek nekik egy mentesítő felhatalmazást, hogy a hatóságok átkutathassák pszichiáter irodámat Darien, Connecticutban. Ezt elutasítottam, és Lucas egyetértett velem, hogy ez a professzionista orvos-praxis etikai szabályait sértené, és nem segítené a bűneset megoldását. Ami minden bizonnyal, és ez, ha kell, a törvényszéki bíróságon be lesz bizonyítva, pusztán véletlenszerű esete volt egy halált eredményező erőszakos balesetnek.

Lucas a tükör fele intett és szája elé tette az ujját. Jobb, ha nem beszélünk, figyelmeztetett. Megfigyelés alatt vagyunk és bármit, amit mondunk, később evidenciaként lehet majd ellenünk használni.

Kisvártatva bejött a vállalat brigád. Elöl pöffeszkedett a két detektív, akik öröklakásomban tették a tiszteletüket és utánuk egy kissé gömböc kinézetű, de nagyon jól öltözött fiatalember zárta be a sort.

Helyet foglaltak és Lucas felé bólintva beindítottak egy digitális hangrögzítőt.

— Az elhangzottakat szalagra vesszük, — a drabális termetű fekete, Frederick detektív kapitány, Lucasra pillantott. — Hacsak nem egyezünk meg, hogy a felvevő megállítása szükségeltetik.

— Elfogadva, — Lucas bólintott, — kezdhetünk.

— Pittman Péter úr egyike a maga betegeinek? — Bannister felém fordult és vizsgálódóan nézett rám.

Lucasra pillantottam és az ügyvéd biccentett. Feltételeztem, hogy azt jelzi, hogy nincs probléma a kérdésre válaszolni, hacsak nem tesz ellenvetést.

— Igen, a betegem. — feleltem.

— Mi baj van vele? — nyilvánvalóan tandemben szándékozva meggyúrni Frederick detektív kapitány vette át a szót és csatlakozott Bannisterhez faggatásomban.

— Depressziós, — mondtam. — Semmi szokatlan az ő korában és az élet után, ami kijutott neki.

— Volt vele együtt itt lent Floridában? — Bannister hátradőlt a székében és várakozóan meresztette rám a szemét. — Körülbelül egy héttel vagy tíz nappal ezelőtt?

Átnéztem Lucashoz, aki oldalvást, alig észrevehetően ide-oda mozgatta a fejét, amit úgy értelmezhettem, hogy le akarja velem tagadtatni.

— Nem. Nem voltam. — feleltem, de elhamarkodtam, mert Lucas közbevágott.

— Nem a tárgyhoz tartozó. Ne válaszoljon a kérdésre. Dr. Luneburg pacienseinek semmi köze Mr. Luneburg halálához.

— Igen vagy nem? — Bannister az ujjait doboltatta az asztalon és olyan meredten bámult rám, mintha egy bölömbika lenne és én meg egy ebihal a pocsolyában. — Megbízható tanúink vannak, akik látták Doktor Luneburgot és Mr. Pittmant együtt beszélgetni a Sandpiper taverna teraszán. Ha maga nem az igazat mondja, az igazságszolgáltatás akadályozásnak vesszük, ami súlyos következményekkel jár.

— Igen, — a hangom elcsuklott, ahogy gyötrődtem, mert hazudtam és lassóra fogott. — Találkoztam vele.

— Hogy került ide? — Bannister felcsattant. — Maga hívta? Tudtára adta, hogy maga meg a férje hol vakációznak? Miért?

— Lehet, hogy egyszer említettem neki, hogy öröklakásunk van a Clearwater Beach-en, és látogasson meg, ha Floridában jár. — Feleltem és felemeltem a fejemet és álltam a dupla farkasszemet, amivel a detektívek ellenségesen tekintettek felém.

— Rendszerint meg szokta mondani a betegeinek, hogy hol nyaralnak, és gyakran meghívja őket, hogy társasági életet éljenek magával és a férjével?

— Nem, — kiabáltam, — egyáltalában nem.

— Akkor miért Pittmannak? — Bannister és Frederick egyszerre kérdezték és gúnyos vigyor szörnyűvé deformálta visszataszító arcukat. — Volt valami sajtáságos oka rá? Pittman több volt magának, mint egy átlagos páciens? Talán inkább egy közeli barát?

— Igen, — feleltem. — Régről ismerjük egymást, még a gimnáziumból, sok évvel azelőttől, hogy megismertem a férjemet.

— Tehát Pittman volt a tökéletes alany. — Bannister válaszolta és gonoszul meresztette rám a szemét.

— Ne feleljen erre a kérdésre, — Lucas tiltakozóan emelte fel a kezét. — Ez egy csapda, és a detektív a szájába adja a szavakat.

— Tudnunk kell a választ, — a fiatalember a Kerületi Ügyészségtől most először szólalt meg. — Ez egy lényegbevágó bizonyíték, amit tisztáznunk kell, mielőtt elhatározzuk, hogy bírósági eljárást indítunk vagy nem.

— Tökéletes alany, mire? — csúszott ki a számon.

— Hogy megöletesse vele a férjét, — Bannister felugrott és az arcomba ordított. — Vagy nem ugrasztotta bele, hogy elrendeztesse férjének a gyilkosságát, aki, a maga szavait idézem, megérdemelte, hogy meghaljon, mivel egy bizonyos fajta ember volt? Mr. Pittman egy elmebeteg, és könnyen rá lehet szedni dolgokra. Maga éppen olyan bűnös, mintha saját kezűleg verte volna agyon a férjét.

— Alaptalan feltételezés, — Lucas Warren szintén felugrott és arca egy centiméterre állt meg Bannister orra előtt. — Beszéltek már Mr. Pittmannel? Ki az igazsággal, mert kidobatom az esetet, mielőtt bármi magisztrátus elé kerül.

— Még nem. — Bannister visszaült a székébe és olyan nyugodtnak nézett ki, mint egy hóhér mielőtt a hurkot a kivégzendő nyakára helyezi. — De fogunk.

— Az interjúnak vége, — szólalt meg a fiatal segédügyész másodszor. — Mrs. Luneburg, ne menjen messzire a környékről. Kikérdezzük Mr. Pittmant és akkor elhatározzuk, hogy milyen vádakot fogunk előterjeszteni és milyen büntettek felhozása lesz jogos.

—

Pittman Péter, Connecticut, az első két hét Floridai látogatása után.

Péter repülőútja a Tampa nemzetköziről a La Guardia repülőtérre teljes katasztrófának bizonyult. Két akadékoskodó biztonsági őr, a TSA szövetségi közlekedésbiztonsági hatóságtól kikezdett vele a motozási kapunál. Ahogy lépett ki a röntgensugárgép boltíve alól az egyik rászólt.

— Mi van a zsebében?

— Semmi.

— Ürítse ki.

Péter vonakodva kifordította a zsebeit. Mindegyik nadrágzsebéből egy-egy összehajtogatott papírszalvéta került elő és egy kis jegyzetfüzet, és ingének mellényzsebéből egy golyóstoll.

— Mik ezek? — a gazember őr ordított és a szemei szinte belefűrődtak Péter agyába.

— Orrtörő papírok, — Péter nézett vissza kihívóan. — Akarja őket?

— Tegye a tálcába, — az őr harsogta. — És álljon félre.

Amikor Péter kézipoggyásza kijött a röntgen alagútból a másik őr kinyitotta és tartalmát egy oldalasztalra ürítette. Péternél nem volt sok holmi, néhány szennyes alsónemű, különféle ruhadarabok, egy kompakt eszpresszófőző, egy zacskó kávé, egy sodrófa és egy Nikon digitális fényképezőgép.

— Pakolja vissza, — az őr dühöngött, nyilvánvalóan csalódottan, hogy nem talált semmi lényegest, mint egy kést, gyanús folyadékot, és isten ne adja, egy pisztolyt. — Üljön le ott arra a székre ott a fal mellett és várjon.

— Félhét is elmúlt, — Péter felelt. — A hétórai gépembe már folyik a beszállás. Miért kellene várnom?

— Majd megtudja. — válaszolta az őr elutasító hangon és odébb sétált.

Öt perccel hét előtt egy egyenruhás rendőr jelent meg. A főterminus és a beszállóépület közötti ingavonatról bukkant elő, és elnyújtottan hosszú és végtelenül lassú léptekkel közelített. — Hol van? — kérdezte és nézett körbe.

— Ott, — a TSA tróger a gyanúsított irányába döfte a mutatóujját.

— Ez? — a rendőr gyors pillantást vetett Péterre és hangosan röhögni kezdett.

— A gépem mindjárt itt hagy, — Péter kockáztatott egy közbeszólást, — és ha lemaradok róla, nem fogom nagyon viccesnek találni.

— Kísérje ezt az embert a beszállókapuhoz, de futólépésben. — A rendőr rázta a fejét, abbahagyta röhögést és lesújtó pillantást vetett a TSA tisztekre, akik úgy szorongtak egymás mellett, mint egy konda mocskos ártánydisznó az akácok aljában. — Nem látják, hogy ez egy tiszteletreméltó idős ember és semmit sem találtak nála? Ne piszkálják feleslegesen az embereket, mert dühösek a szövetségi költségvetésen esett visszavágások miatt.

Pétert sietve a beszállókapuhoz vezették, de elkéstek. Amikor már csak harminc méterre voltak a kaputól, az orruk előtt bezárták és visszaküldték a jegyvételi kasszák sorához egy másik épületbe, ahol új beszállójegyet kellett kiváltania a tizenegy órás járatra. A gépen a tartalékszékre kényszerült, az ételélőkészítő kamra mellett a gép farában és, mint egy feldühített rozmár a nyálkás moszattal borított sziklán, végig káromkodott Tampa és New York között.

A La Guardia repülőtértől autóbusszal és vonattal ment Connecticutba és délután öt óra fele érkezett haza, a házába. Kimerülten, mintha két maratoni távolságot futott volna tandemben, bevett három tramadol ópiumos nyugtató tablettát és bezuhant az ágyba.

Több alkalommal is felébredhetett komatóz álmából, amiben képtelen volt az ébrenlétet és az alvást megkülönböztetni, valószínűleg elvégezte testi szükségleteit, mert mire az ajtócsengő berregésére végre felébredt az ágyat száraznak érezte, ahogy feneke alatt kitapintotta.

Feltápászkodott és a bejárat ajtóhoz támolgott és kinyitotta. Két fekete öltöny állt előtte és orra alá dugtak egy-egy rendőrijelvényt. — FBI, — közölték vele, — beszélünk kell magával.

— Miről? — Péter dörzsölte a szemét és pislogott, mint a béka, ami beleragadt az iszapba.

Az öltönyök figyelmen kívül hagyták a jogos kérdést és ahelyett, hogy udvariasan elmagyarázták volna jöttük célját, egyre bámultak rá és a lehető legalattomosabb hangon ravasz kérdéseket intéztek hozzá.

— Bejöhetünk?

— Milyen nap van ma? — Péter kérdezte akadozva válasz helyett, ideges csuklás zavarva korrekt vokalizálását.

— Péntek. — mondta az egyik és olyan pofát vágott, mint egy ketrecből szabadult vadpávián. — Mit csinált múlt hét hétfőtől mostanáig?

— Igazuk van, — Péter krákgota és szélesre tárta az ajtót. — Jobb lesz, ha ezt az ügyet a konyhaasztalnál tárgyaljuk meg egy tányér rántotta és egy pohár narancslé társaságában, mert éhes vagyok, de nagyon ám.

Mind a hárman betolongtak a konyhába és Péter bedugta a fejét a hűtőszekrénybe, ahol, erre határozottan emlékezett, hagyott egy tucat múlt hónapról való tojást.

— Ismételten kérdezem, — mondta a nagyobbik öltöny, akinek teljes protézise lehetett, mert a fogai annyira tökéletesnek látszottak. — Mit csinált múlt hét hétfőtől mostanáig?

— Nem emlékszem. — Péter válaszolta, — kihagyásaim vannak. De most jól érzem magam és a rántotta öt percen belül kész.

— Ne szórakozzon itt velünk, — mennydörögte az alacsonyabbik, akiken krónikus dühroham problémái lehettek. — Mit csinált lent Floridában?

— Soha nem voltam Floridában. — Péter szemei rángatództak és a szája félrecsavarodott. — Miből gondolják, hogy ott voltam?

A szövetségi törvény két alantas vérebe tekintetet váltott és gyanakvó pillantást vetettek Péter felé. — A Tampa légikikötő TSA felvevő szalagja szerint maga kedden reggel repült ide vissza, tíz nappal ezelőtt. Miféle dolga volt magának Tampában és kivel jött össze?

— Másodszor mondom, — Péter az öltönyök felé fordult, a vasserpenyő az egyik kezében és a doboz tojás a másikban. — Ebben a házban voltam az utolsó néhány hét folyamán és a pszichiáterem visszatértét vártam. Önagysága ment le Floridába és nem én.

— Ebből elég, — a fiatalabb öltöny pisztolyt húzott elő a hóna alatti pisztolytáskából és a gyanúsított halántékához nyomta a csövét. — Mi a neve?

— Lord Buckingham, — Péter kancsított ide-oda a pisztoly és az öltöny között. — És maguk ketten többet nem kíváncsiak a kastélyomban.

Az idősebbik öltöny egy darab dokumentumot húzott elő kabátja belső zsebéből és Péter orra alá nyomta. — A maga neve Pittman Péter és parancsunk van, hogy elvigyük Bridgeportra a Szövetségi Marsall-szervezet kirendeltségének őrizetébe. Hans Luneburg megölésével van vádolva és ki lesz adatva Connecticutból Floridába és bíróság elé lesz állítva a Floridai Állami Főügyészség által kijelölt törvényszéken.

— Az ördög rángasson le a pokolra, — Péter kifújta a levegő arcából és nyugodtan, mintha semmi fontos nem történne hitetlenkedve rázta a fejét és készségesen tartotta a két kezét, hogy tegyék rá a bilincset. — Valaki végre kicsinálta és szabad az út, hogy nőül vegyem az özvegyét.

— Majd nőül vesz téged a cellatársad, a többszörös kéjgyilkos, — gágogott az idősebbik kormányember és csattant a bilincs és Péter fogoly lett.

—

Becky Bannister detektív, Florida, két héttel a gyilkosság után.

Ahogy Péter megérkezett Floridába a detektívek azonnal kérdőre fogták. Péter nem fogadta el a felajánlott ügyvéd segítségét és kijelentette, hogy saját maga fogja irányítani védelmét.

— Ismeri Billy Langstont? — Becky kérdezte.

— Még csak nem is hallottam róla, — Péter felelte flegmatikusan. — Egy a barátai közül?

Ettől a pillanattól kezdve Becky tutira tudta, hogy Pittmannak nemcsak magatartásbeli problémái vannak, de azt is elhatározta, hogy a kalamajkából, amibe belekerült, megpróbálja magát szabadra hazudni. Beckynek nem volt szüksége, hogy Péterről összeszedett vastag dossziékat olvasson és nem kellett, hogy áttanulmányozza Doktor Luneburg Róza jegyzeteit, amiket az orvosnő a pszichiáter és paciense közötti bizalmas információt az idevonatkozó törvény minden erejével védelmezni fog, és különben sem lett volna ideje semmi ilyesmire. Ha egyszer letartóztatják az eszes nagyságát, akkor a rendőrség majd mind beszerzi, ami kell és erre nem kellett túl sok idő. A Floridai bírók napi huszonnégy órát dolgoztak a hét minden napján, és nagyon hatékonyan. Felettébb nem szerették, ha emberek megöltek gazdag turistákat, az állami gazdaság bevételeinek fő forrását.

— Összejött vele, amikor itt volt Floridában két héttel ezelőtt? — Becky összehúzta a szemét és nézését a kérdezettre koncentrált. — Itt volt a Clearwater Beach környéken. Nem? Vagy ezt is tagadja?

— Nem állítom, hogy nem voltam lent itt Floridában. — Pittman akadozni kezdett és hangja elgyengült. — Csak nem emlékszem rá. Az agyam sokszor napokra kihagy. Elmebeli problémáim vannak, és terápiakezelés alatt állok.

— Hogyan lehet ez? — Becky öldöklő pillantást vetett Pittmannra. — Maga hivatásos mérnök volt és sikeres üzletember. Semmi nem sejteti az adatai között, hogy elmebeteg.

— Klinikailag depressziós vagyok, — Péter dörzsölte a szemeit, mintha valódi könnyei lennének. — A drága feleségem egy évvel ezelőtt meghalt és egyetlen fiam mániákusan megrögzött rögeszmés. Az élet nem volt igazságos hozzám. Rengeteget dolgoztam és mindenki kihasználta bőkezű természetemet. Második fiú voltam közvetlen a bátyám után és könyörtelen zsarnokoskodásaival a bátyám állandóan terrorizált.

Péter Pittman egy kérdésben tévedett. Becky nem volt az a lágyszívű bolond, akinek gondolta. Becky szemében a bűntevő egy személyt megöletett és megölte a felfogadott tettet, hogy megzavarja az evidenciák kapcsolódását. Tisztára nem volt benne semmi megbánás, talán csak valami kitekeredett valóságkép és egy hamis hit a saját ártatlanságában. Beckynek Pittman egy eltaposandó svábbogár volt. Egyik olyan, mint a másik, mint az összes többi bűnöző, akikkel rendőri pályafutása alatt idáig dolga esett.

— Maga felfogadta Billy Langstont, hogy ölje meg Hans Luneburgot? — Becky kérdezte, előre hajolva és egyenesen belebeszélve Péter arcába.

— A halál az élet, ha a halál megtisztít, — Péter elhajolt a detektívnő elől és, mintha máris el lenne törve a nyaka furcsa szögből nézett vissza rá. — Luneburg megérdemelte, amit kapott, de a kérdésére válaszolva senkit nem fogadtam fel, hogy bárkit is megöljön, legfőképpen nem Luneburgot. Én lettem volna az elsődleges gyanúsított. Vagy nem? Maga mit gondol?

— Magát látták beszélgetni Billy Langstonnal a Petrencerúd-II homoszexuális bárnál. — Becky felállt és hátratett kézzel járkalni kezdett Péter háta mögött, hogy a vallatott ne láthassa az arcát. — Tanúink vannak, akikkel bizonyítani tudjuk.

— Badarság, én nem járok homoszexuális bárokba. — Péter kiáltott és fel akart ugrani, de Frederick visszanyomta székébe.

Természetesen Beckynek, vagy akárki másnak a seriff irodájából nem állt rendelkezésére semmiféle tanú a fent említettre, ezt Becky be kellett, hogy ismerje, de a feltevés nyilvánvaló volt. Valahol kellett, hogy találkozzanak. Senki nem látta Luneburgot és Langstont együtt a buzi-bárban és Langston mégis megölte Luneburgot. Ha a bűnügyi nyomozás nyitott könyv lenne, nem lenne szükség detektívekre.

— Honnan tudta, hogy Hans Luneburg kijárt a Honeymoon Island sziget kieső csücskébe. — Becky kérdezte, megjátszva a nyugalmat. — Ki mondta ezt magának?

— Nem tudtam, — Péter hátrafordult és bámulta a detektívnőt, mint egy buta számár a kórót. — Fogalmam sincs és nem is volt, hogy hol van az a Honeymoon Island sziget, és főleg nem tudok semmit a kieső csücskéről.

— Doktor Luneburg szolgáltatta magának ezt az információt? — Becky hirtelen abbahagyta ide-oda járkálását és torkánál fogva megragadta Pittmant. — Maguk ketten megvitatták a doktornő házaseletbajait. Ez benne van a jegyzetekben, amit a tulajdonában találtunk és le van írva a könyvben, amit írni kezdett.

— Egy könyvben, — Pittman hahotázott, — valami kitalált szépirodalomban? Ez a maga evidenciája? Maga képzelődik, ártatlan vagyok.

— Elég, — Becky ordította. — Maga a bíróság előtt fog állni mielőtt a napnak vége és gyilkosságra való felbujtással és gyilkossággal lesz vádolva. A bíró meg fogja állapítani hivatalos vád alá helyezésének dátumát és akkor meg lesz a lehetősége, hogy ártatlannak nevezze magát vagy beismerje bűnösségét. Javaslom, hogy fogadjon fel egy hozzáértő ügyvédet, ha óhajtja némely evidenciák kirekesztését vagy könnyített büntetésért akar alkudozni.

—

Ahogy Pittman Pétert elvezették, hogy folyamatba tegyék ügyét, és bezárják az átmenti tömegfogdába, Becky lekapcsolta a hangfelvevőt és Frederick detektívkapitány kételkedő pillantást vetett rá.

— Gyenge lábon áll az esetünk, — a kapitány kezdte aggodalmaskodó hangon. — ha én lennék Pittman ügyvédje, folyamodványt adnék be, hogy ejtsék az összes vádat, mivel az evidenciát illegális módon szereztük be.

— Melyik evidenciát?

— Doktor Luneburg beteglistáját.

— Az FBI szerezte be azt a listát és megvannak a módszereik, hogy legálissá tegyék.

— Nem lesz elégséges.

— Miért nem? A Szövetségek a nemzet minden orvosán tartanak besúgót. Ez főleg a receptre írt tiltott droggereskedés terjedését próbálja ellenőrizni, de a mi esetünkben is hasznosnak bizonyulhat.

— Hogyan?

— Beküldenek egy receptre írandó drogok eladási ügynököt, aki rendszerint az FBI mellett valamelyik hatalmas gyógyszergyárnál is állásban van, a kérdéses orvosi rendelőbe, és az illető tiszta véletlenül fontos információkra bukkan. Semmi törvényellenes nincs abban, ha akaratlanul elolvassa a bejelentkezési lajstromot és emlékezik néhány névre. Luneburg

Rózának hat betege van, mindegyik fiatal tinédzser, kivéve Pittmant. Ha a bíróságra kerül a kérdés, az evidencia beszerzése állni fog és engedélyezve lesz.

— Értem, — Robert Frederick háztetőt csinált az ujjából és megtámasztotta az állát.
— Ebben igazat kell adnom magának. De hogyan fogjuk Pittmant Billy Langstonhoz kapcsolni, a férfi prostituálthoz, aki minden valószínűség szerint elkövette a gyilkosságot és utána őt is megölték? Ez a mi elméletünk kulcspontja. Megcáfолhatatlan bizonyítékra van szükségünk, hogy egy gyékényen árultak.

— A bártender, — Becky ravasz mosolyt poccentett Frederick felé, — a homokosok kocsmájában.

— A bártender nem látta őket együtt. — Frederick bánatosan csóválta a fejét. — Egyetlen egyszer sem mondta, hogy látta.

— Eddig még nem, — Becky vigyorgott, — de fogja. Fogok egy fényképet mutatni neki Pittmanról és maga mellett fog ülni a bárpultnál és oda fog kukucskálni. Ahogy a bártender rázza a fejét, hogy soha nem látta, maga felkiált. „Én ismerem ezt az embert,” fogja mondani, „Ez együtt lézengett Billivel, akit agyonlőttek. Mondja meg, hogy hol találhatom és a saját kezemmel fogom megfojtani. Billy egy aranyos gyerek volt és nem érdemelte meg, amit ez a gazember csinált vele.”

— Ha, — Robert felhördült, — és nekem ezt kell tanúsítanom a bíróság előtt. — Ez hamis tanúvallomás, drága detektívem és nagyon nem áll jól magának.

— Maga nem fog tanúskodni, — Becky összezsúcsörítette a száját és egy hogyan-lehetsz-enyire-buta-kisfiú nézést vetett Róbertra. — maga eltűnik, és többet nem látják, legalább is nem a bártender jelenlétében. A bártender fog tanúskodni és az ügyész ugyanezt a kérdést fogja feltenni neki, természetesen sokkal ügyesebben megfogalmazva, hogy bárki más látta-e Pittmant és Billy Langstont együtt a kocsmájában. És a bártender bólintani fog és azt feleli, hogy igen. Valaki látta, de az illetőt sehol sem lehet megtalálni, de egy hús és vér illető volt, és ezt én is tanúsíthatom.

— Ez a legabszurdabb hátulról jövő szóbeszéd, amit valaha is hallottam. — Frederick beletúrt gyapjas frizurájába. — Ellenvetést fognak emelni ellene és kitörlik az evidenciák közül.

— Nem szóbeszéd, ha két különböző tanú állítja. Na és, hogy az illető sehol sem található; szénakazalban a gombostű, és nem a bártender áll a bíróság előtt, hanem Pittman és ez a tanútétel biztos belépőt szerez neki a hevederes kivégzőpriccs szobájába.

— Maga aztán egy legálnoábban ravaszkodó sárkányszuka, — Frederick röhögött, mint egy részeg üvöltőmajom és lábával rúgta a padlót. Becky dicséretnek vette tombolását, és szerényen pironkodva felelt.

— Csak a munkámat végzem, főnök, ez az egész.

Ötödik Fejezet

Pittman Péter, Floridai igazságszolgáltatás-gépezet, mostani Idők

Az Éjszakai Törvényszék bírója elrendelte, hogy Péter Pittmant kiváltási lehetőség nélkül tartsák fogva, feltéve, ha a Floridai Ügyészség nem fogja feleslegesen húzni az időt és a tárgyalási adatok, Hans Luneburg és Billy Langston gyilkosságának esetére vonatkozóan, idejében elő lesznek terjesztve és minél hamarabb összeállítják tervezett evidenciáik listáját, amit bemutatni szeretnének az eljárás folyamán.

A hivatalosan vád alá helyezési előtárgyaláson, miután a gyilkosság és gyilkosságra való felbujtás, és az igazságszolgáltatás akadályozásának vádjai fel lettek olvasva, és nem használhatta hitelkártyáját és minden bankszámlája zárolva lett, Péter Pittman letette a nincstelen koldus esküjét és kérelmezte, hogy a törvényszék jelöljön ki neki díjmentes jogtanácsost, és a vád alá helyezés folytatólagossága megadatott.

Röviddel cellába való visszavezetését követően egy aktatáskás fiatalember jött Pétert meglátogatni, és ahogy kettesben maradtak a kicsiny beszélgető helyiségben, a fiatalember mélyen Péter szemébe nézett és egy bujkáló mosollyal a szája sarkában üdvözölte.

— Halló, félelmetes. Ha akarja, hogy védelmezzem, szabad kezet kell adnia nekem.

Péter levette a szemüvegét, megdörzsölte az arcát és megnézte magának a szegények fiatal fiskálisát és mesterkéletlen lezserséggel az arcán meredt a szemébe.

— Spagettit hajigálnak a fal ellen és lesik, hogy mi ragad. Fogalmam sincs, hogy miért vagyok itt. Ezek a kriptapribékek el akarják ítélni életem szerelmét és tőlem várják, hogy bedobjam a forró vízbe.

— Ebben az esetben, — válaszolta a védőprókátor és megnyugtató pillantást vetett a vádlottra. — A tényekkel való gyors és laza játszadozás a szakmának szerves része. A mi feladatunk, hogy megtaláljuk a maga szükségletei és mások iránt érzett aggodalmai között a helyes egyensúlyt. Ne felejtse el, ha egyszer ide bekerült, maga egy moralitás nélküli fekete üregben tevékenykedik, ahol semmi nem számít, csak a saját, jól felfogott önző érdeke. Mondja, miért van maga terápiában?

— Dysthymic rendellenesség, — Péter rákönykölt az asztalra, ami elválasztotta őket és miután szemeit többször a mennyezet felé forgatta végül is kétfele állva kifordultan kancsal pozícióban hagyta és flegmatikusan közölte. — Azt állítják, hogy elmebeteg vagyok.

— Ügyes, — vigyorgott a tanult tanácsadó. — Erre lehet építeni, de egy elmebetegség miatti felmentéshez jóval több szükségeltetik.

— Értem, — Péter megtörölte izzadságtól csillogó homlokát és összecücsösrítette a száját. — Miután szegény feleségem meghalt, körülbelül egy évvel ezelőtt, valami idegen bolygóbeliek betettek egy masinába és átrendezték a molekuláimat. Azóta teljesen másnak

érzem magam és nem vagyok ugyanaz, ami voltam. Hosszú elmekihagyásaim vannak és gyakran nem emlékszem, hogy hol jártam és miket csináltam.

— Jó, — a fiatal ügyvéd arca egyre szélesebbre kerekedett. — De maga a rossz kanyonban jódlizik. Ezt tegye félre az esküdteknek, amikor az ügyészség kiássa magát a földből és másodszor is megöli. A bolondság mennyei ajándék, de egy váratlan érdeklődés az Úr megtalálása iránt, szintén hasznára lehet. Maga vallásos?

— Nem nagyon.

— Pedig jobb lenne, — az ügyvéd bólintott és lejegyzett valamit a füzetbe előtte. — Ebben az igazságszolgáltatási kerületben nem nagyok kedvelik az ateistákat.

— Ha kutyája van az embernek, minek ugasson. — Péter gonoszkodva méregette az ügyvédet. Vegye úgy, hogy újragyújtotta vallásos lángolását. Bízom magában és képviselheti az érdekeimet. Úgy látom, hogy maga az ember, aki egy kígyónak is el tudja adni a cipőt. Mi a neve?

— Ruby Rothhauser, — a díjmentes prókátor odanyújtotta finom, hosszú ujjakkal megáldott kezét. — És még egyetlen esetet sem veszítettem el.

— Pompás, — Péter felelte és elgondolkozva simogatta az állát, — de beszéljünk a pénzről. Fel tudja szabadítani a számláimat?

— Minek? — Rothhauser egyik oldalra hajtotta a fejét, majd a másikra és kíváncsi pillantást vetett Péterre.

— Fel akarok fogadni egy magánkopót, aki megtalálja az igazi gyilkost. Billy Langston többek között drogkereskedő is volt és temérdek ellensége lehetett, többszörös indokokkal, hogy kinyírják. Semmi közöm nincs idő előtti kimúlásához.

— Írjon alá számomra egy ügyvédei meghatalmazást. — Rothhauser kinyitotta az aktatáskáját és elgondolkozva forgatta benne az aktákat. — A legjobb magánadvokátot fogadom meg magának és minden fillérről beszámolok, amit költöttem.

— Nem kell, hogy a legjobb legyen, — Péter reménytelen arccal nézte az ügyvédet. — Csak ne legyen összejátszásban a rendőrséggel.

— Értem. — az ügyvéd lassú, vontatott hangon válaszolt, gyanítva, hogy Péter minden lehetett csak nem egy falusi analfabéta és hozzátette. — Nevezzen ki pénzügyi bizalmasának és indíthatunk. Ismerek valakit, aki ismer néhány csatornatöltelék csavargót, akik már régen megérették a gyilkossági gyanúra. Pénzbe kerül, de eredményes. Bennem nyugodtan megbízhat.

Ezt kliense tudtára adva és megtalálva, amit keresett a táskájában, Rothhauser kiemelt egy köteg iratot. Péter orra alá tolta és ránézett. — Itt írja alá és kezdjen a labda gurulni. Feltételezem, hogy nem akar túl sok időt tölteni a dutyiba bezárva.

— Még nem, — Péter eltolta magát az asztaltól és székének két hátsó lábán balanszírozva furcsa grimaszt vágott. — Azért mert elmebeteg vagyok, még nem vagyok ostoba. Semmi pénz, amíg nem látom az eredményeket.

— Ahogy gondolja, — az ügyvéd vont vállat és papírjait összeszedve felállt. Majd megverte az ajtót, hívta az őrt és odaszólt Péternek. — Ha valami új adódik, jövök.

—

Néhány nap elmúltával Rothhauser ismét megjelent és az őrt az ajtón kívül állni hagyva leült Péterrel szembe, ugyanabban a kis beszélgető szobában, ahol először.

— Új problémánk merült fel, — az ügyvéd indította a kezdőrúgást, megkerülve a normális körülmények között kötelező udvarias mellébeszélést, — egy nagyon komoly ezúttal.

— Ugyan, micsoda meglepetés? — Péter fatalista pillantást vetett Rothhauserra. — Mi lenne az?

— Van a tulajdonában egy Glock 9 milliméteres pisztoly? — Az ügyvéd kérdezte érzéketlenül.

— Igen, egy Glock 17 modell, — Péter fészkelődött, mintha tüskéken ülne. — Regisztrálva van és el van zárva Connecticuti házam páncélszekrényében.

— Nincs ott, — Rothhauser összehúzott szemekkel méregette Pittmant az asztal túloldaláról, és tanulmányozta arcának apró rándulásait. — Puskaapor kiszimatoló kutyát hoztak és egy ciprus csalitban, százlábnyira Langston házatól megtalálták. Sokkal gondosabban kellett volna túltennie rajta.

— Oda lett plántálva, — Péter megrettenve visszahőkölt és most először arca elvesztette minden színét.

— Lehet, — Rothhauser hosszú, baljóslatú szünet után lemondóan széttárta a kezét. — De az csak a maga állítása egy jól szervezett nyomozási csapat koordinált véleménye ellen. A pisztoly a színhelyre helyezi magát, amivel a maga erőfeszítései, hogy magánnyomozóval megtalálja az igazi tettest, le lettek húzva a klozetten. Komolyan javasolom az elmeháborodottsági védelem választását.

— Nem lenne ez a bűnösség beismerése? — Péter felelte végtelenül aggodalmas hangon. — És nem implicálnám ezzel Luneburg Róza bűnösségét gyilkosságra való felbujtásban?

— Ne aggódjon annyira a doktornő miatt, — Rothhauser felelte egyre bosszankodóbban. — Nem ő van vád alatt, hanem maga.

— Nem tudnám elviselni, ha bajba keverném. — Péter nézte az üres levegőt és szeme megüvegesedett. — Rózának semmi szerepe nem volt férje halálában és nem érdemelne meg, amit csinálnak vele, ha be tudják bizonyítani az ellenkezőjét.

— Valahogy fogja már fel a valóságot. — Rothhauser felcsattant és hideg fény lobbant a szemében. — Ne törődjünk többet vele és kezdjünk el munkálkodni a maga bőrének megmentésén. Írja alá a személyemre szóló ügyvédi meghatalmazást és járuljon hozzá, hogy kivizsgáltsam egy elmeorvossal, aki hajlandó maga mellett tanúskodni a tárgyaláson.

— Nem, — Péter kiáltotta és ököllel rácsapott az asztalra. — A fiamnak már van ügyvédi hatalma ügyeim felett és bármilyen maga által javasolt agyzsibbasztónak a bérét kifizeti, akármennyit is kér. Elmeileg alkalmatlannak fog nyilváníttatni ügyeim rendezésében és bármelyik Connecticuti bíró megadja neki a javaimhoz való hozzáférés jogát.

— Csillapodjon, vénember, — Rothhauser baljóslatú pillantást vetett Péterre. — Azt, hogy maga bolond nem lesz nehéz bebizonyítani. Előzetes tárgyalásának folytatása következő hétfőn lesz és maga választhat a halálos injekció és a bolondokháza között. Csak

állítsa, hogy elmebetegsége miatt képtelen felelni a tetteiért, vagy kényszerzubbonyban hozatom be két fehérkabátos között.

— Az igazság az én oldalamon lesz. — Péter tiltakozott, ökölbe szorítva a kezét és behajlított karjával beintve a merev lószerszámot.

— Az igazság nem az a magasztos erény, amire feltornázzák. — Rothhauser felállt és kezdte összeszedni az iratait. — Az eszeség, ami számít. Gondolkozzon el erről és hétfőn találkozunk a tárgyalóteremben.

Hétfő reggel, néhány perccel tíz óra után, amikor a törvényszék ismét összeült a bíró, Eszter Fairchild, egy középkorú nő Péterre irányította szemeit, aki ügyvédje mellett ott állt bírói tribünje előtt. — Maga elsőfokú gyilkossággal, gyilkosságra való felbujtással és a Szövetségi Hatóságoknak való hazudozással van vádolva. Beismeri bűnösségét?

— Nagyra becsült törvényszék, — Ruby Rothhauser minden tétozás nélkül kliense elébe vágott és tekintetével a szigorú arcú bírónő szemeit kutatva saját maga választott. — Kliensem elmeállapotbeli gyengeség okából felmentést kér az összes vád alól.

— A vádlottól akarom hallani a kérelmet. — Az észrevehetően bosszús magisztrátus a tenyérbe mászó modorú védelmi prókátor felé fordult és lángokban izzó szemekkel meredt rá. — És ha ezt az utat választja, utasítom magát, hogy magyarázza el neki egy ilyen kérelem következményeit, ahogy az ötvenoldalas brosúrában az leírva van, amit a törvényszolga rövidesen átad magának.

— A kliensem tisztában van minden benne foglaltakkal. — válaszolt az ügyvéd, továbbra is megtartva pökhendi viselkedésmódját.

— Legyen tehát úgy, — a bíró tekintete átsiklott a vádlottra, aki igénytelen szerénységgel állt előtte és sápadt arcával, hajlott hátával és megroggyant vállaival szánalmasan nézett ki és összetörtnek. — Másodszor kérdezem, hogyan terjeszti elő bűnösségi állapotát?

— Ártatlan, tébolyodottság okából, — morogta Péter és mélyen lehajtotta fejét, mintha rettenetesen szégyellené elmebeli állapotát, valami belső psziché kontrollálta módon, ami semmi kétséget nem hagyott, hogy már félig lemerült a piszkos mélybe, már mennyire az a tetteiért való felelősségvállalás felismerését illette.

— Elfogadom tébolyodottsági kérelmét, — a bírónő felemelte kalapácsát, — és elrendelem, hogy teljes skálájú elmeorvászati kivizsgálás alá vesse magát a Floridai Elmeorvósintézetben, Tampában. Az intézet írásba foglalt megállapítása evidenciaként lesz előterjesztve az esküdtszéknek.

— Előállíthatjuk az elmeorvászati vizsgálatért felelős pszichiátert tanúnak? — Rothhauser felállt és félbeszakította a bírót.

— Még egy szót hallok a maga szájából engedélyem kikérése nélkül, hogy közelebb léphessen bírói székemhez, bíróság elleni tiszteletlenséggel fogom vádolni. — Eszter bíró szemei gyilkos lángokat vetettek Rothhauser felé és iszonyatos dörrenéssel csapta le a bírót.

fakalapácsát. — A tébolyodottság okából felhozott ártatlansági kérelem bevezetett a tárgyalási jegyzőkönyvbe és megkezdődhet az esküdtek kiválasztása.

A törvényszolga bevezetett negyven vészesen komor arcú egyént, akik teljesen tisztában állónak látszottak állampolgári kötelességük teljesítésének fontosságával. A bíró felolvasta az alperes ellen felhozott vádakat, elszavalta a tanúk neveinek jegyzékét, mindazokat, akiket a vád és védelem előállíttatni szándékozott. Mint mindig, most is akadt néhány, akik engedélyt kértek, hogy közelebb léphessenek a bírói székhez és próbálták magukat exkuzálni, elvégre a tárgyalás hetekre is kiterjedhetett, és nem akarták lekötni magukat. Mások kérdéseket tettek fel és ismét mások hallgattak, mint a némák.

Miután minden fontos és mellékes el lett igazítva a bíró ebédszünetet rendelt el. Ebédről visszajövet után a törvényszéki solga felolvasott hét nevet, hat ténylegest és egy tartalékost, embereket és nőket, akiket kiválasztottak, hogy Péter sorsa felett ítéljezenek, és beeskették őket és mindenki elfoglalta kijelölt helyét.

— Nem állnak rosszul a dolgaink, — Ruby Rothhauser megszorította Péter kezét. Öt nő és egy férfi, a többség szimpátiát fog érezni maga iránt, ha megtartja választott karakterét.

— Milyen karakter lenne az? — Péter oldalt fordult és belesűgött Péter fülébe.

— Egy depressziós tökfilkó, akinek néha örült kitörései vannak, ha provokálják. — Ruby eltakarta a száját és úgy beszélt vissza, mivel kamerák mindenhol néztek rá és a szájléolvasás egyre gyorsabban fejlődő tudomány volt az igazságszolgáltatás berkeiben.

A következő reggelen a tárgyalás teljes lendülettel megindult. Először az ügyész felolvasta az állam hivatalos véleményét és utána a védelem gondosan részletezte a vádlott képtelenségét, hogy megértse, hogy amit tett nem volt helyes. És ha meg is értette, képtelen volt felfogni tetteinek következményeit, ha egyáltalán csinált valamit, ami Hans Luneburg és Billy Langston halálát okozta.

Minden előterjesztve és elmondva a vád végre behívta első tanúját, Dwight Perkins-t, az állami motoros-rendőrt, aki elsőnek találta meg Mr. Luneburg holttestét a Honeymoon Island szigeten. Az állami segédügyész kérdéseire válaszolva Perkins részletesen és a borzalmakat szenvtelenül kihangsúlyozva leírta, hogyan feküdt a test a homokfövényen és leírását az esküdtek elé tett fényképekkel támasztotta alá, amiket különböző és változatos szögekből saját maga készített.

Következőnek Becky Bannister állt elő és leült a tanúk székébe. Tanúvallomása egy teljes napig tartott és nagyszámú további képet terjesztett az esküdtek elé a halottakról, mind a helyszínen és mind a hullaházban és minden szót felidézett, amit a vádlottal váltott, amíg az őrizete alatt volt.

Mind a két tanú esetében Ruby Rothhauser felállt és udvarias hangon kijelentette, hogy nincs kérdése a tanúkhöz, mivel a halott testek létezése kétségen kívül áll, és de facto még mindig halottak és állapotuk semmi esetre sem védenca, a vádlott, fejfájása vagy gondja.

A következő tanú érdekesebbnek tűnt és Ruby figyelni kezdett.

— Jelentse be a nevét. — az ügyész kérdezte.

— Ártány Arnold, — a szőrös, kan-disznó kinézetű drabális férfi válaszolta.

— Foglalkozása?

— Tulajdonos-csapos vagyok a Petrencerúd II bárban, Tampa belvárosában.

— Ez egy homoszexuálisok által frekventált hely? — Az ügyész kérdezte.

— A védelem tiltakozik, — Rothhauser talpra ugrott. — Lényegtelen és nem tartozik a tárgyhoz.

— Fontos lenne, hogy megértsük az esküdtekkel, hogy a vádlott milyen fajta emberekkel állt kapcsolatban. — Az ügyész a bíró felé fordult és hangjában értelmes érvelés és nyugodtság érződött.

— A tiltakozás elutasítva, — Eszter bíró keskenyre húzta a száját és beharapta felső ajkát. — De fogja rövidre és térjen a lényegre.

— Igyekszem, — válaszolta a közvád hivatalos képviselője és ravasz fénnyel a szemében a tanú felé fordult. — Látta ezt az embert, — itt Péterre mutatott, — a maga kocsmájában?

— Igen, — bólintott a szőrös.

— Soha nem voltam abban a bárban. — Péter ordította.

— Mondja meg a kliensének, — a bíró pálcájával Rothhauserre mutatott. — Hogy türtőztesse kitöréseit és maradjon csendben. Nem engedem meg neki, hogy beszéljen, hacsak nincs a tanúszékben.

— Értettem, — Rothhauser felelte és felemelt kezével lecsillapította Pétert. — Fogja be a száját. Éppen elég bajban vagyunk már így is.

— Mondja el a törvényszéknek, — egyenesen a tanúhoz beszélve az ügyész folytatta, és ahogy kijelentette ocsmány vigyor terjedt el széles arcán. — Hogyan és mikor látta ezt az embert a kocsmájában?

— Személyesen nem emlékszem rá, — a kocsmáros megköszöörülte a torkát és simogatni kezdte rendetlen és bozontos szakállát. — De az egyik vendégem felismerte és megmutatta az előttem tanúskodó detektívnek és tanúsította, hogy látta a vádlottat és Billy Langstont együtt néhány nappal a gyilkosság előtt. A detektív fényképet mutatott az illetőnek és az felismerte. A vádlott és Billy egy szeparében ültek és valami nagyon heves beszélgetésbe voltak belekavarodva.

— Ez mind szemenszedett aljas hazugság. — Péter morogta az orra alatt.

A főügyész tetette, hogy nem hallotta Péter megjegyzését, és ahogy bejelentette, — A vádnak nincs több kérdése a tanúhoz. — arca kivilágosodott, mint egy egész éjszaka nyitva tartó likőrüzlet kirakata a Julius 4-iki nemzeti ünnep előtt.

— A tanú a magáé, — Eszter bíró tiszteletes asszony intett Rothhausernak. — Keresztkérdések alá vetheti. Itt a lehetősége.

— Mi a neve a férfinak, aki ténylegesen látta a vádlottat a bárjában? — Rothhauser felállt, előrejött és megállt a tanú előtt.

— Nem tudom, — a bártender vállat vont. — Rettenetesen rossz a memóriám, ha nevekről van szó.

— Látta a bárjában máskor is, előtte vagy utána, hogy megjelölte magának a vádlottat?

— Nem állíthatnám, hogy láttam, — a bártender szemei idegesen követték a védőügyvédet, ahogy az hátratett kezekkel és szigorú arccal járkált ide-oda előtte.

— Látta vagy nem látta? — Rothhauser megállt és fenyegetően rámeredt a tanúra.

— Ellenvetés. — kiáltotta az ügyész. — A tanácsadó ijesztgeti a tanút.

Derűs nevetés hulláma gördült végig a termen. A tanú nem olyan embernek nézett ki, akit könnyen lehetett ijesztgetni.

— Csendet, — a bírónő kalapácsával rácsapott az erre a célra odakészített keményfalapra és mérgesen nézett a védőügyvédre. — Az ellenvetés érvényes és hagyja abba a tanú megfélemlítését.

— Bocsánat, tisztelt bíróasszony, — Rothhauser bűnbánó pillantást vetett a bíróra. — Engedje meg, hogy újrafogalmazzam a kérdést.

A magisztrátus bólintott és engedékenyen intett a kezével. — Folytassa.

— Hogyan nézett ki az a férfi? — Rothhauser ismét a tanú felé fordult. — Le tudná írni a törvénytörésnek?

— Egy drabális fekete, magasra tupírozott gyapjas frizurával. — vigyorgott a bártender, nyilvánvalóan jól szórakozva saját otromba kifejezésén.

— Ellenvetés. — ordította a vádlóügyvéd. — A védelem tanácsosa fajgyűlölő hangnemet akar bevezetni, és rasszista szavakat rág a tanú szájába, hogy elveszíttesse a tanú hitelességét.

— Tisztelt bíróasszony, — Rothhauser felelte és rosszállóan csóválta a fejét, ahogy a bírónőhöz beszélt. — A tanú szóbeszédet szajkózik. Tisztelettel kérem, hogy teljes tanúvallomása töröltessék az eljárás jegyzőkönyvéből, hacsak a vád nem hozza ide a férfit saját magát, aki ténylegesen látta kliensem a bárban, és nem ülteti azt a tanúszékbe. A bizonyíték kötelezettsége a vádaskodóra esik és nem a védelmezettre.

— Az ellenvetés érvényes, — Eszter bíró tekintetes asszony gyilkos szemeket vetett Rothhauserre. — Végezze be keresztkérdéseit szakmailag elfogadott modorban, vagy hozza ide a saját tanúját, ha magára kerül a sor. A tanúvallomás marad, és ha befejezte akadémikuskodásait a vád előállíthatja következő tanúját.

Következőnek egy kékszemű túskefrizurás fiatalember jött le a sorok között rendőregyenruhában. Kimért egyenes léptekkel és szálfegyenesen tartva magát kissé hátradőlve haladt előre, mintha egy láthatatlan pórázon egy veszett vérebet vezetne.

— Jelentse be a nevét. — A védőügyvéd kérdezte miután a törvénytörő beeskette a tanút és a védőügyvéd a tanú elébe sasszézott. — És foglalkozását.

— William Bartley a nevem és a Pinellas megyei seriff fennhatósága alatt a rendőrkutya kezelőcsoporthoz vagyok beosztva.

— Meg tudná mondani? — az ügyész közelhajolt a tanúhoz és barátságosan megszaglásztta, mintha a kutya lenne. — Mit talált maga Billy Langston házában a közelében folyó év augusztus 29.-én. Egy héttel a vádlott letartóztatása és Floridai kiadatása után?

— Igen uram, — bólintott a fiatal rendőr lelkesen. — A kutya egy pisztolyt talált két mocsári ciprus közé beékelődve, körülbelül száz méterre a büntetett színhelyétől.

— Megmutathatom az egyes számú evidencia tárgyat? — a vád ügyésze kérlelő szemekkel bámulta a bírót és nézte, ahogy a törvénytörő előrelépett és kezébe adott egy átlátszó műanyag zacskóban lévő tárgyat. Az ügyész a tanú előtti olvasópolcra helyezte a zacskót és a feléje fordult.

— Ez az a tárgy, amit a kutya talált?

— Igen, uram, — a tanú gyors pillantást vetett a tárgyra. — Ez az.

— Mi ez a tárgy? Meg tudná nekünk mondani?

— Egy Glock 17 modell, 9 milliméteres revolver, uram. — A kutyakezelő rendőr felpillantott szemöldöke alól és tekintetét az ügyész arcán nyugtatta.

— Ezzel lett a gyilkosság elkövetve? — vigyorgott az ügyész bátorítóan.

— Ellenvetés. — Rothhauser felugrott. — A tanúnak nincs módjában tudnia ezt.

— Megtagadva. — Menydörgött Eszter, a bíró. — Tanú, válaszoljon a kérdésre.

— Igen ez az. — A kutyás segéd-seriff forgatta kezében a fegyvert. — A ballisztikai röppálya próba eredményei, amit a seriff barakkoknál ideadtak nekem világosan jeleztek, hogy Billy Langston egy 9 milliméteres kaliberű Glock revolverrel lett meglőve, kétszer is, egyszer fejbe és egyszer a szívébe.

— Ellenvetés. — Rothhauser harsogta, — a védelem követeli látni a ballisztikai röppálya próba eredményeit.

— Megtagadva. — sikította a bíró. — Tanácsos, üljön le. Meg lesz a lehetősége, hogy előadjon bármi evidenciát, amit óhajt. A törvényszéken követnünk kell a tanúlistán kijelölt felsorolást és az evidenciák sorrendjét, ahogy azt a vád benyújtotta.

— Kinek a tulajdonába van ez a fegyver bejegisztrelve? — az ügyész folytatta kérdéseit, látszólagosan abszolúte nem zavartatva magát a kavarodástól, amit felületes munkájával okozott.

— Mr. Péter Pittman tulajdonába. — válaszolta a segéd-seriff.

— Itt van az illető a törvényszéki teremben? Rá tudna mutatni, ha itt van?

— Igen itt van, — a segéd-seriff Péterre mutatott.

Péter talpára ugrott, mint egy rugó, amit véletlenül felengedtek. — Az igaz, hogy a pisztoly az enyém, de soha nem hagyta el a Darieni házamat, amíg én ott voltam. — Ezzel Péter az előtte lévő asztal tetejére pattant és üvöltött, mint egy légiriadó sziréna. — Az FBI ellopta a pisztolyomat és elrejtették a gyilkosság színhelyének a közelében, ahol én soha nem voltam. Ez a tanú egy hazug alak, éppen úgy, mint maguk többiek. A golyó, ami megölte Billy Langstont még véletlenül sem lett ebből a fegyverből kilőve.

— Honnan tudja ezt, Mr. Pittman? — az ügyész Péterre nézett. — Maga szándékosan jelen volt, vagy csak véletlenül arra sétált? Ugye Floridában tartózkodott akkor. Vagy tagadja?

— Hazugok, aljas gazember hazugok. — Péter ordította és két lábával rúgta az asztal tetejét. — Lehet, hogy Floridában voltam akkortájt, de soha nem voltam semmiféle homokos kocsmában és soha nem találkoztam Billy Langstonnal.

— Fogják le és tömjék be a száját. — A bíró megvadultan ütötte a keményfalapot kalapácsa alatt, hogy az szinte leesett pódiumról. — Még egy szó ettől az embertől és zárt kábeles televízió nézheti az eljárást.

A magisztrátusi kirohanás után a helyzet gyorsan lecsillapodott és Rothhauser Péter fülébe suttogetta. — Nem rossz, de mostantól kezdve jobb lesz, ha behúzza a féket.

— Az ügyészségnek nincs több kérdése a tanúhoz. — A vádlóügyvéd kikapta a segéd-seriff kezéből a revolvért és odaadta a törvényszolgának, aki sietve ugrott előre, hogy birtokába vegye, mielőtt a bíró meglátja őket és ismét idegbecsípődést kap.

Hatodik Fejezet

Szakértői tanúságtételek, Pittman Péter emberölési tárgyalása, Floridai Igazságszolgáltatási Rendszer, jelenlegi idők.

A tárgyalás negyedik napja Doktor Philip Mózernek, a Florida Elmeógyógyintézetből való nevezetes főpszichiáternek, tanútételével kezdődött.

— Fel tudná olvasni beszámolóját a törvényszéknek, — a vezető ügyész kérdezte tőle lehető legnyájasabb hangján. — És részletezni, amit a vádlott elmeállapotát illetően megállapított.

— Készségesen, — bólintott a szürke kisegér kinézetű tanult ember a magasabb tudás berkeiből. — Itt van a beszámoló előttem.

— A tárgy, — Doktor Mózer megköszöörülte a torkát és szemüvegét levéve belelesett a jelentésbe, mint valami rövidlátó, aki apróbetűs kezelési utasításokat olvas. — A neve, nézzem csak, Kovács Zoltán, be lett hozva rendelőmbe és számos intelligencia próbát ejtettem rajta, mielőtt analizáltam szellemi képességeit és pszichológiai kapacitását.

A főügyész, nyilvánvalóan észrevételezve, hogy valami nincs rendjén, felemelte a kezét.

— Bocsánat, — mondta, — meg tudná nekünk mutatni Kovács Zoltánt? Itt van a tárgyalóteremben?

Doktor Mózer visszatolta okuláróját az orrára, felnézett és Péterre mutatott. — Ott van, — jelentette ki. — Ott ül a jobboldalon.

— Az nem Kovács Zoltán, — mosolygott az ügyész. — Az Pittman Péter, a vádlott. Őt analizálta?

— Természetesen, hogy őt, — ráncolta homlokát a derék orvos, — és ez az ember tájékoztatott, hogy a bíróság azt hiszi, hogy ő Pittman Péter, de a valóságban ő Kovács Zoltán és egy garniszállóban lakik a Bronxban. Pittman Péter csak egy karakter az egyik idáig kiadatlan könyvében, és ha szeretném megismerni mind a többi identitását, el kellene kezdenem olvasni a könyveit.

— Igazán? — az ügyész rázta a fejét és a zsüri padokból az összes szem ráirányult, de gyorsan visszatértek a doktorhoz, ahogy az folytatta.

— A vádlott, legyen bármi is a neve, fantázia-rögeszmés, ami nagyon gyakori állapot a kitalált szépirodalmi könyvek írói között. Összekeveri a reális valóságot fantáziáival, teljes készlet képzeletbeli szereplőket kreál és beleéli magát karakterükbe, ahogy éppen jónak látja. Büntetteket követ el, vagy a karaktereivel követteti el a büntetteket és képtelen megkülönböztetni a tényeket a hamisságoktól. Nem ismeri fel tetteinek gonoszságát és nem

érti, hogy cselekedeteinek természete és jellege rossz, mert számára ez mind csak képzeletbeli történés, amit bármikor megváltoztathat.

A főügyész gyorsan rájött, hogy a törvényszéki szakértő tanúságtétele nem segíti esetét. Ez az orvos elmebetegségi alapon fel fogja mentetni Pittmant. Felállt, közelebb lépett a tanúhoz és kioktató hangon leckéztetni kezdte.

— Ön szerint, a vádlott, elmebetegségéből kifolyólag, elveszíti-e időnként a maga feletti uralmát, és büntetteket követ el, amikre teteti, hogy nem emlékezik? A kérdés az, hogy a vádlott eléggé értelmes-e, hogy félrevezessen egy elmeorvosi szakértőt, mint ön? Jobb lenne, ha a bíróság elé terjesztene elegendően meggyőző evidenciát, ami minden kétségen felül bizonyítja a vádlott elmebetegségét. Érzékcsalódásait illető elméleti feltételezések nem fogják felmenteni a vádak alól.

— Ellenvetés, — kiáltotta Rothhauser. — A vád irányítja és támadja a tanút. Bűnösség vagy ártatlanság közötti döntés meghozása az esküdtek feladata.

— Ellenvetés fenntartva, — Eszter bíró felemelte kalapácsát, de nem ütött azonnal. — Töröljék a vád kérdéseit a jegyzőkönyvből.

— Igenis, tisztelt bíró asszony, — az ügyész a bírónő felé biccentette a fejét. — Újrafogalmazom a kérdést.

— Rendben, — bólintott a magisztrátus. — Folytassa.

— Az ön hivatásos orvosi véleménye szerint, — az ügyész dühödten bámulta saját tanúját. — A vádlott elmebeteg-e vagy sem?

— Igen, elmebeteg. — a pszichiáter felnézett, — teljességgel. Paranoiás skizofrén, több esetbeli tudathasadásos rendellenességekkel.

— Ez? — az ügyész ismételten üvölni kezdett és Péterre mutatott. — Egy hivatásos mérnök és tanult értelmiségi? Egy befutott személy negyven éven keresztül, és egyszerre csak hirtelen elveszíti az eszt? Nincs több kérdésem magához. Sokkal értelmesebb szakértőink vannak magánál, akiket nem fog befolyásolni a vádlottnak, ennek a ravaszkodó aljasnak az elragadó vonzóereje. Maga beszélt vele néhány napig és azt hiszi, hogy kiismerte. Panaszt fogok emelni maga ellen a professzionista működési engedélyeket kiadó állami szervezetnél.

— Elég, — a bírónő felkiáltott. — Ha nincs több kérdése a tanúhoz hagyjon neki békét. — Majd Rothhauser felé fordult és rámeredt. — A tanú a magáé. Megkezdheti keresztkérdéseit.

— Tisztel törvényszék, — Rothhauser szóra emelkedett és meghajtotta magát a bírónő felé. — A védelemnek nincs kérdése a tanúhoz. A tanú eléggé világosan kijelentette, hogy kliensem elmebeteg. Alázatos tisztelettel kérem az összes felhozott vádak szüneteltetését és kliensem szabadon engedését.

— Még ne, — az ügyész sietve a bírói szék felé pattant és arrogáns, magabiztos hangon bejelentette. — A vádnak van még egy tanúja, de több időre lenne szükségünk, hogy tanulmányozzuk a bemutatandó evidenciát. Alázatos tisztelettel apellálunk, hogy a tárgyalást halasszák el egy hétre.

— Rendben, — a bírónő elmélyült arccal rendezgette az előtte felhalmozott iratokat, nyilvánvalóan a dossziét keresve, amivel benyújtották a pótlólagos tanút. Amikor megtalálta felnézett és kijelentette.

— A tárgyalás ezennel elhalasztatott és folyó év október hetedikén, hétfő reggel tíz órakor újra kezdetik.

Egy hét múlva a tárgyalás folytatódott. A védelem és a vád képviselői elfoglalták helyeiket és az esküdtek is egyenként besoroltak a zsűri ülésbe és a szájbetömő pakolást is behelyezték Péter szájába.

— Vezessék be a tanút, — a bírónő intett a törvényszolgnak, miután mindenki helyet foglalt és a terem elcsendesedett.

— Tisztelt bíróasszony, — Ruby Rothhauser félig felemelkedett üléséből és valami szokatlanul alázatos módon félig felnyújtotta a kezét. — Ki tudná vetetni kliensem szájából a tömést? Egy idős személy és nehezen kap levegőt. Kezeskedem viselkedéséért.

— Vegyék ki, — Eszter bíróasszony intett és a törvényszolga kivette Péter szájából a labdába gyúrt rongyot. Egy perc késlekedés után a terem bejárati ajtaja szélesre csapódott és minden szem várakozóan arra fordult. Két segéd-seriff vezette be az új tanút. Egy magas termetű középkorú nő sötét hajjal, méltósággal lépkedve és fejét magasra tartva haladt előre, és a szemek követték, ahogy fellépett a tanúk székébe és visszafordult, hogy letegye az esküt.

— Róza, — Péter sóhajtott, de a szájbetömő-rongy rossz ízét még mindig érezte a szájában és csak halkan suttogta tanácsadója fülébe. — Ez ő, Róza Luneburg, lelki barátom és pszichiáterem. Az egyik áldozatnak a felesége. Kérem, Ruby, ne engedje tanúskodni. Rettenetes katasztrófa lesz belőle.

Ruby felemelkedett üléséből és tétova lépést tett a bírói pulpitus felé. — Tisztelt bíróasszony, — kérte, — megközelíthetem az emelvényt?

A magisztrátus bólintott és mind a két jogtanácsos, a védelem és a vád képviselői sietve léptek az emelvény elé.

— Mit akar? — Eszter asszony kérdezte és ridegen rámeredt Rothhauserre.

— Tisztelt bíróasszony, — Ruby egy alantas középkori alattvaló könyörgő hangján kért. — A tanú Mr. Pittman személyes pszichiátora és az orvos-beteg bizalmi törvény alkalmatlanná teszi, hogy betege ügyében tanútétel tegyen.

A bírónő előrehajolt és élesre hegyezett ceruzájával Ruby felé bökött. — Amikor kliense az elmebetegségi ok védelmet választotta elveszítette ezt a privilégiumot. Remélem, hogy megérti egy ilyen döntésnek a következményeit. Minden el lett magának magyarázva mielőtt ezt az utat választotta. Sajnálom, de meg kell, hogy engedjem, hogy az állam ügyésze kikérdezze a tanút.

— Róza, — Péter mormolta halkan, de a csendben ami, mint hallgatag köd telepedett a teremre és homályba borította az okokat és az okozatokat, világosan lehetett hallani a szavait. — Az isten szerelmére, használja az alkotmány ötödik cikkelyének védelmét és ne tanúskodjon, mert bajba keveri magát.

A bírónő eleresztette a hivatalos protokoll nélküli kérést a füle mellett és intett az ügyésznek.

— Kezdheti.

— Az ügyész a tanúszék elé sasszézott és rámosolygott az ott ülő hölgyre.

— Mi a neve?
— Luneburg Róza.
— Foglalkozása?
— Analitikai pszichiáter.
— Ismeri ezt az embert? — az ügyész Péterre mutatott. — És mi a kapcsolata vele?
— Ismerem, — válaszolta a tanú. — Egyike a betegeimnek.
— Nem sokkal tovább megy a kapcsolatuk ennél? — vigyorgott az ügyész.
— Ellenvetés! — Rothhauser felemelte a kezét. — A jogtanácsos becsméreli a tanút.
— Megtagadva! — a bíró iszonyú szemeket meresztett a védőügyvédre és az ügyész felé fordult. — Folytassa. Én is akarom hallani a közelebbi kapcsolatot.
A vádlóügyvéd hátratett kezekkel ide-oda kezdett sétálni a tanúszék előtti három méterszer kétméteres területen és közvetlenül a tanú szemébe nézve beszélt hozzá.
— Milyen régen ismeri a vádlottat?
— Ugyanabba a gimnáziumba jártunk még Magyarországon, lassan negyven évvel ezelőtt.
— Mesélje csak, — az ügyész pattogtatta az ujjait. — Mondjon még többet. Volt vele valaha szexuális viszonya?
— Nem, — Luneburg Róza válaszolta, és szemei kigyulladtak és a sértett erkölcsösség lángja lobbant kifelé belőlük.
— Jártak együtt?
— Igen, egy kevés ideig.
— Azután mi történt? Szakított vele?
— Nem egészen. Férjhez mentem Luneburg Hanshoz és Hollandiába költöztem. Péter Pittman meg kivándorolt Amerikába.
— Ezt honnan tudja?
— A terápia során elmondta.
— Azt is mondta magának a terápia folyamán, — gúnyosan kihangsúlyozva a terápia szót az ügyész magabiztos hangon folytatta, — hogy mindig csak magát szerette és gyűlöli a maga férjét.
— Nem. Nem mondott semmi ilyesmit.
— Ez igaz lenne? Gondolkozzon őszintében, eskü alatt tanúskodik.
— Lehet, hogy nem tetszett neki, hogy egy másik férfihez mentem feleségül, akkoriban egy jóval gazdagabbhoz hozzá képest, de a gyűlölet nagyon erős kifejezés leírni az érzéseit.
— A vádlott, amikor fiatal volt megölt egy embert féltékenységből. Nem?
— Nem hiszem. Nem olyan ember, aki ölni képes.
— De egy embert mégis megölt Pennsylvaniában, 1977 körül. Benne van a maga jegyzeteiben.
— Soha nem volt kapcsolatba hozva azzal a gyilkossággal. — Róza Péter felé pillantott és a segédügyész nő jegyezni kezdett az előtte lévő füzetbe. — Igaz, történt egy gyilkosság egy motelben, ahova a felesége bement az áldozattal, de Mr. Pittmannak nagyon erős alibije volt. Száz mértfölddel távolabb volt munkában.
— Nem találja ezt felettébb sajtáságos véletlennek?

— Nem, — Róza összeráncolta a szemöldökét. — Miféle sajátságos véletlenek?

— Történik egy gyilkosság és Mt. Pittmannak van a legnyomósabb oka elkövetni és véletlenül éppen akkor messzi távolságra van. És harminc évvel később ugyanaz megesik, amikor ismét féltékeny. Tiszta szabásminta. Szellemileg beteg emberek sokszoros dühkitörési epizódokkal követik a begyakorolt sablont és betartják a beléjük rögződött szokásokat.

— Lehet, hogy van enyhe elmeproblémája, de semmi esetre sem egy robbanékony és durva pszichopata. — Róza rázta a fejét, feltehetően abban a hitben, hogy segíti Péter védelmét, mivel nem tudta, hogy Péter már korábban az elmebajra alapított védelmet választotta.

— Nem pszichopata? — üvöltötte az ügyész, — és az mi volt, amikor pisztolyt rántott felesége főnökére, ahogy meztelenen elkapta őket az úszómedence mellett? Minek nevezi azt? Féltékenységi és gyilkos kitörések Mr. Pittman Péternél együtt járnak. Vagy nem mondta magának, ez is benne van a maga jegyzeteiben, hogy kikezdett egy öreg zsidóval Budapesten és megfenyegette? Még mindig azt állítja, hogy egy kedves úriember, akiben a társadalom megbízhat? Fékezhetetlen dühkitörései vannak, de azért még mindig felelős a tetteiért. Egyet ért velem? Vagy nem?

— Pittman Péter egy tisztességes ember és teljesen ártatlan férjem halálában. — Róza megigazította a haját és nyugodtnak nézett ki, mint egy tengerszem a szálfærdő vihar tépte lombozata alatt, ahogy szemrebbenés nélkül állta az egyre jobban dühöngő ügyész tekintetét.

— Ártatlan, ha. — tombolt a vád képviselője. — Ártatlan, mint az udvari hóhér, mert csak királynője parancsának engedelmeskedik. Maga volt Mr. Pittman királynője? Maga parancsolta a vádlottnak, hogy gyilkolja meg a férjét.

— Semmi esetre sem. — Róza megragadta az előtte lévő asztal szélét és összeszorította a fogát.

— Inkább csak manipulálta, hogy emberölést kövessen el, anélkül, hogy ténylegesen követelte volna?

— Soha. — Róza nézett bátran a dühöngő főügyész szemébe.

— Soha mit? Soha nem parancsolta, vagy soha nem manipulálta? Vagy csak egyszerűen közölte vele, hogy mozgassa félre az útból a férjét, hogy maguk kettesben boldogan élhessenek tovább?

— Soha nem mondtam Pittman Péternek, vagy senki másnak, ha már itt tartunk, hogy bántalmazták a férjemet, bár Péter nagyon haragudott Hansra, hogy olyan emberré vált, amilyen lett.

— Na, végre. Csak kilyukadunk valahova. — Vigyorgott a vád ügyvédje, és mint egy veszett kutyanak a fogairól, habbal kivert szája széléről hatalmas nyáldarabok csepegték alá.

— Maga eskü alatt beismeri a törvény előtt, hogy házastársi problémáik voltak. Miféle problémák voltak ezek? A férje hibájának tudhatjuk be vagy a magáénak?

— A közelmúltban felfedeztem, hogy a férjem titkos életet élt és a férjem erősen felháborodott, amikor megmondtam neki. Ez az egész. Semmi más problémánk nem volt.

— Miféle titkos életet élt a férje?

— Női ruhákba öltözött és szadista lett és prostituáltak és dominatrix nők társaságába keveredett.

— És maga úgy gondolta, hogy ez elegendő ok, hogy megölje? Tudja meg, Doktor Luneburg, hogy mi, a közakarat nem úgy gondoljuk. Nem tudott volna tőle csak egyszerűen elválni és új életet kezdeni?

— Erőszakkal fenyegetett, ha bárkinek is megemlítem sötét oldalát. A férjem munkájában minden a hírnéven és a megbízható feddhetetlen jellemem alapult. Egy skandalum tönkretette volna anyagilag. Egyetlen nyugodt pillanatot sem sikerült találnunk, hogy válásról beszélhessünk.

— Tehát önvédelemből megölette, valamiféle megelőző akció formájában.

— Nem ölettem meg.

— Akkor ki ölte meg?

— Nem tudom. Talán valamelyik dominatrix barátnője túlságosan messze ment a kíntásaival?

— Mrs. Luneburg, maga túl nyugodtnak látszik, hogy őszintén gyászoló özvegy legyen. Egy asszonynak, akinek brutálisan megölték a férjét? Maga túl boldognak néz ki ahhoz. Miért van ez? Elégedett a végeredménnyel? Ha sértetlenül ki tudja magát menteni, erről a törvényszékről, maga egyenesbe kerül. Helyesen látom a dolgokat ugye. Vagy nem?

— Ellenvetés. — Ruby Rothhauser a talpára ugrott és felkiáltott. — Nem Mrs. Luneburg áll itt vád alatt. Az ellene vádaskodó kérdéssorozat teljesen nem tartozik a jelenlegi üggyhöz.

Az ügyész felemelte a jobbját, mintha a lelkiismeretes igazság arany jogarát tartaná a kezében és kitágultak a szemei. — Tisztelt bíróasszony, — nézett esdekelve a magisztrátus felé. — Kérem, végre eredményeket látok.

— Jöjjenek közelebb. — Eszter bírónő intett mind a két jogtanácsosnak.

Ahogy azok előtte álltak lehajolt a pódiumról és halkra fogva hangját beszélni kezdett hozzájuk.

— Bírói rendelkezést fogok kibocsátani a seriffnek, hogy tartóztassa le ezt a tanút, Doktor Luneburg Rózát. Igaz, nincs a vádlottak között ezen a tárgyaláson, de kellene, hogy legyen. Egyetértének?

— Igen, tisztelt bíróasszony, — az ügyész bólintott sietve. — Teljes mértékben és ezen a tárgyaláson nem is teszek fel több kérdést ehhez a tanúhoz.

— És ön? — a magisztrátushölgy Rothhauser felé fordult.

Rothhauser tétozott. Nyilvánvalóan arra a következtetésre jutott, hogy az ő szerepe ezen a tárgyaláson befejeztetett és, mint Pittman Péter védőügyvédje, a végeredménnyel elégedett lehet. Egy elmebetegség okából nem találtatott bűnösnek véghatározat majdnem bizonyosnak látszott. A ténylegesen vétkes partnert más tanácsos fogja védelmezni. Nem az ő orra lesz bevézve.

— A védelem, — Rothhauser megérintette a bírói emelvény szélét, de gyorsan visszakarta a kezét, ahogy Eszter bíróasszony rosszalló pillantást vetett rá, — tisztelettel kérelmezi a jelenlegi eljárás szüneteltetését Mrs. Luneburg tárgyalásának kimenetelétől függően. Ha Mrs. Luneburg ártatlan, a kliensem is ártatlan. Kérem, helyeztesse szabadlábra, a saját felelősségére és garantálom, hogy akár, mint tanú, akár mint vádlott elő fog állni, ha megidéztetik.

— Egyelőre nem. — a bírónő meredten nézte az izgága prókátort. — Ez pontosan ellenkezőleg történik. Még lehetséges, hogy az ön kliense saját maga követte el a gyilkosságot és az esküdszék fog határozni bűnössége és ártatlansága között. Győzze meg az igazságszolgáltatási zsűrit, hogy a kliense szeplőtelenül hibátlan ebben az emberölésben, és akkor szabadlábra helyezem. Nem látok okot, hogy elengedjem, amikor már szinte elértük a célvonalat.

— Értem, — Rothhauser vállat vont. — Akkor engedje meg, hogy keresztkérdések alá vessem a tanút és utána, ahogy azt ön gondolja, kibocsájthatja a letartóztatási parancsot.

Az ügyvédek visszatértek asztalaikhoz és leültek és a bírónő magához intette a törvényszolgát. Egy három rébe hajtott papírlapot adott át neki és a törvényszolga a tárgyalóterem bejárati ajtajához ment, ahol az ott álló őrnök átadta a bírói dokumentumot.

Székét elérve, de arccal még mindig a bírónő felé fordulva az ügyész bejelentette.

— Az állam képviselőének nincs több kérdése ehhez a tanúhoz.

— A tanú a maga rendelkezésére áll. — Eszter bíró intett Rothhausernak.

Rothhauser felállt, Doktor Luneburg elé lépett és végtelenül nyájas, ne féljen tőlem semmit hangon beszélni kezdett hozzá.

— Mit csinált a gyilkosság napjának délutánján és az azt követő éjszaka? Mr. Pittman társaságában lett volna?

— Igen, — Doktor Luneburg válaszolta. — A délutánt együtt töltöttük. Sétálgattuk a Tarpon Springs szivacs kikötő dokkján és estefelé bementünk a Zorba's éjszakai mulatóba. Ott megvacsoráztunk és megnéztük az előadást.

— Igen, természetesen, — Rothhauser nyájasan vigyorgott. — Milyen későig maradtak a Zorba's mulatóban?

— Körülbelül éjjel két óráig.

— Utána mi csináltak?

— Kocsival visszavitettem Clearwater Beachre. Ott beült a kocsijába és láttam, hogy elhajtott.

— Körülbelül hány óra fele történt ez?

— Három körül.

— És az óta nem beszélt vele?

— Korrekt. Le lett tartóztatva és ez most az első eset, hogy legutolsó találkozásunk óta ismét láttam.

— Megmondta magának Mr. Pittman, hogy hova fog menni, amikor kiszállt a maga kocsijából.

— Igen, mondta, hogy vissza fog menni a hotelébe. Reggel öt órakor fel kellett kelnie, hogy elérje repülőjárátát.

— Volt a maga férje valaha is a társaságukban, mialatt együtt volt Mr. Pittmannal?

— Soha.

— Soha mikor? Soha azon az éjszakán vagy soha egész életében?

— Egész életében. Soha nem találkoztak.

— Szóba jött Mr. Pittmannal való beszélgetésben, hogy hol tartózkodhat a férje? Nem volt kíváncsi, hogy hol lehet egész éjszaka?

— Nem. Gondolom feltételezte, hogy a férjem ment a maga útján és éli a saját fantáziáit.

— Honnan tudott Mr. Pittman a maga férje fantáziáiról?

— Szóba kerül a beszélgetéseinkben és egy magándetektívet fogadott, hogy bizonyítsa, hogy férjem bizzar dolgokba keveredett és szadisták és dominatrix nők társaságában tölti az éjszakáit.

— Megmutatta magának a detektív jelentését?

— Igen és én rákiabáltam, hogy semmi köze nincs hozzá és hagyjon a férjemnek békét. A férjemnek pszichiáteri kezelésre van szüksége, lelki terápiára és nem fenyegetésekre és zsarolásokra. Ezzel vége lett. Többet soha nem foglalkoztunk a férjemmel.

— Bátorította maga valaha Mr. Pittmant, hogy testi sérülést okozzon a férjének?

— Soha. — Luneburg Róza válaszolta habozás nélkül és arcán látszott, hogy az igazat beszéli.

— A védelemnek nincs több kérdése ehhez a tanúhoz. — Rothhauser fejet hajtott a bíró felé, és ahogy a főügyész szóra emelkedett és bejelentette, hogy nincsenek keresztkérdései két segéd-seriff jött előre a terem főbejárati ajtaja felől és oldalról közrefogták Luneburg Rózát.

— Kérem, Mrs. Luneburg. — az egyik mondta. — Jöjjön velünk és ne csináljon jelenetet. Letartóztatási parancsunk van a maga előállítására.

— Rohadt gazemberek, — Péter ordított és vadul hadonászott a karjaival. — Nem ölette meg a férjét. Korbács Kinga tette. Ez teljesen világos, nem? Olvassák el Fitymabér detektív jelentését. Benne van az evidenciák között, amit a bíróság elé terjesztettem. Miért van figyelmen kívül hagyva, mind a vád és mind a védelem által?

— Rendet a törvényteremben, — Eszter bíró dühödten ütötte fakalapácsával az előtte fekvő tölgyblokkot. — Vigyék el a letartóztatottat és fékezzék meg a vádlottat.

Ahogy a helyzet lenyugodott, és Péter számára ismételen visszakerült a szájbetömő rongy és lábait és kezeit bilincsbe verték Rothhauser szólásra emelkedett és bejelentette.

— A védelem kéreti első tanúját.

Egy fiatalember jelent meg a bejárati ajtó irányából és jókorákat lépkedve a bíró irányába masírozott és leült a tanúk székében.

— Jelentse be nevét és foglalkozását. — Rothhauser kérdezte.

— George Ladinic, — kezdte a fiatalember. — Éjszakai portás vagyok a Tampa Nemzetközi repülőtér melletti Marriott hotelben.

— Emlékezne, hogy a vádlott, — Rothhauser Pittman Péterre mutatott, — folyó év július másodikán kora reggel visszatért a hoteljébe?

— Igen, visszajött a hotelbe és megkért, hogy készítsem elő a számláját, mert rövidesen utazik tovább.

— Hány órakor lehetett ez?

— Hajnali négy óra körül.

— Lenne egy másolata a számláról?

— Igen.

— Mi a pontos számlán bejegyzett időpontja Pittman távozásának?

— Amikor ki lett nyomtatva és én odaadtam neki. Tíz perccel öt óra után.

— Tisztelt bíróasszony, — Rothhauser győzedelmes arccal nézett Eszter bírónőre. — Utasítaná a törvényszolgát, hogy mutassa meg a számlát az esküdtszék tagjainak és bejegyeztethetnék evidenciába, hogy a vádlott éjjel három órakor elment Clearwater Beachről, megérkezett a hoteljába ugyanazon éjszaka négy órakor, és hetven perccel később kijött a szobájából, hogy elérje hét órai repülőjáratát, ami legkevesebb fél óra gyaloglásra és beregisztrálási időtartamra volt? Nem lehetett elegendő ideje, hogy Billy Langston házához hajtson és megölje.

— Az időpontok egyeznek és elfogadhatóak, de a többit az esküdteknek kell eldönteniük. — A bírónő intett a törvényszolgának és az átadta a kérdéses hotelszámlát a zsűrinek.

A vád nem intézett kérdést a hotelportás tanúhoz és Rothhauser behívta következő tanúját.

Egy zömöktermetű latin férfi lépett be, TSA egyenruhában, aki egy bosszankodó és felettébb paprikástermészetű egyén benyomását tette.

— Láttam a vádlottat, — a TSA egyenruhás bámulta ellenségesen Pétert, — ahogy negyedórával reggel hat után áthaladt a légbiztonsági vizsgálaton. Nagyon sietett és felettébb gyanúsaknak találtam a kinézését. Átmenetileg fel kellett tartóztatnunk, de néhány perccel hét óra előtt elengedtük.

— Ezzel a vádlott jelenléte bizonyítva lett a kérdéses időpontban és a védelemnek nincs több kérdése a tanúhoz. — Rothhauser kijelentette és visszahúzódott a helyére.

— Az állami vád képviselőjének lenne egy másodlagos kérdése a tanúhoz. — az ügyész szóra emelkedett és fejét alig észrevehetően feléje biccentve a bírónő megadta engedélyét.

— Felszállt a vádlott a hétórás repülőre? — kérdezte az ügyész, vigyorogva és pimaszul bámulva a tanút.

— Nem. — a zömöktermetű viszonozta a vigyorgást. — Lemaradt. Visszament a jegykiadó épületbe, kivett magának egy másik szállókártyát és visszajött féltizenegy körül, de olyan elégedetten, mintha valami fontos dolog sikerült volna neki és minden akadékoskodás nélkül átengedtük.

— Melyik repülőre ült fel végül?

— A tizenegy órára. Gondolom. — válaszolta az egyenruhás tróger és a vigyor ráncai elmélyültek az arcán.

— Tisztelt bíróasszony, — nyilvánvalóan új életre kelve és új szelet érezve vitorlái mögött a vád képviselője kéréssel fordult a bírónő felé. — Megközelíthetem a bírói széket?

— Rendben, — a magisztrátus bólintott.

Rothhauserrel közvetlenül a nyomában az ügyész előrelépett és hangját alig hallhatóra fogva és összeszorított fogai között mormolva bejelentette. — A jelenlegi fejlemények alapján le kell szögeznünk néhány fontos tényállást. A vádlott bérelt kocsit használt. Mikor vitte vissza a járművet a kölcsönzőhöz? A vád néhány napi átmeneti halasztást szükségeltet, hogy tanút találjon és elismervényekkel bizonyítsa a gépjármű visszavételének pontos időpontját. Reggel hét óra és tizenegy között a vádlottnak bőségesen elegendő ideje volt, hogy elhajtson Billy Langston házához, megölje, visszamenjen a repülőtérre és leadja a kocsit. Úgyszintén, hat és hét óra között az első alkalommal a bérelt

kocsiban hagyhatta a fegyvert, hogy ne vegyék észre a biztonsági ellenőrzésnél és a gyilkosság után dobta el, mielőtt visszajött a repülőtérre tíz óra körül, a második alkalommal. Szuper intelligens egyén lévén minden lépését pontosan előre megtervezte, hogy végrehajthassa a tökéletes büntettet.

— Ugyan már, — Ruby Rothhauser kételkedve forgatta a szemeit. — Ön tényleg gondolja, hogy Mr. Pittman ezt így előre megtervezte? Jelenetet csináljon a légbiztonsági kapunál, késleltetve legyen és lemaradjon a gépéről, miközben vérfagyasztó gyilkosságot követ el? Kliensem nem tudatlan ostoba. Jól tudja, hogy a kocsikölcsönzőnél mindent fényképeznek és elektronikusan lejegyeznek. Gondolja, hogy szándékosan hozna létre nyilvánvaló evidenciát? És ez a fegyverrejtegetési elmélet, hogy bizonyítsa, hogy a fegyver nem volt nála, mialatt figyelemelterelési akciót hajt végre. Ez már igazán tiszta találgatás.

— Mennyi időre van szüksége? — a védőügyvéd interpellációját figyelmen kívül hagyva a bírónő kérdően nézett az ügyészre.

— Két napra. — az ügyész válaszolt.

— Időközben lenne még egy tanúm. — Rothhauser sértődötten csóválta a fejét. — Mr. Richard Pittmant, a vádlott fiát szeretném a tanúk székébe ültetni. Lerepülttem Connecticutból és itt van a tárgyalóteremben.

— Egy közeli rokon? — az ügyész farkasszemet nézett a védőügyvéddel. — Remélem, hogy nem szándékozik a bíróság idejét vesztegetni egy karaktert támogató tanúval? Nem fogja nekünk az igazat mondani. Egyetlen esküdt sem fogja elhinni, amit tanúskodik. Mit vár, hogy mit szaval majd nekünk egy vérszerinti fiú? Hogy az apja bőségesen gondoskodott a családjáról? Ennek semmi köze a felhozott vádakhoz.

— A tanútól várom, hogy elmondja hogyan forgatta fel apja Connecticuti házáat az FBI. Hogyan vitték el a páncélszekrényt, amiben a pisztolyát tartotta és üresen hozták vissza három nappal később. Rendben, elismerem. Nem kell, hogy higgyen neki. Van egy Connecticuti ügyvédem is, aki jelen volt a házkutatásnál és ugyanezt megfigyelte. Ki akar feszegetni egy Pandora ládát, a rendőrség módszereivel kapcsolatban és tanúszékbeli igazmondásukat illetően? Javaslom, hogy ejtse a kocsikölcsönző ügyet és én nem hozom ide sem a fiút sem a Connecticuti ügyvédet tanúskodni.

— Az egyik tizenkilenc a másik egy híján húsz, — vigyorgott az ügyész. — A pisztoly a büntett közelébe helyezi kliensét és a hét és tíz óra harminc közötti időtartam, kölcsönzött kocsival vagy kölcsönzött kocs nélkül, bőségesen elegendő, hogy kimenjen Billy Langston házához és vissza. Maga nem ijeszt meg engem. Tapasztaltam már ennél sokkal rosszabbakat és megnyertem eseteket sokkal jobb alibik ellen is.

— Igaza van, — Rothhauser ridegen szemlélte az ügyész arcát. — Nem kéretem a fiút a tanúszékbe, de Connecticuti ügyvédem tanúskodni fog, hogy a pisztolyt illegálisan hozták el kliensem házából és a fegyver a páncélszekrényben volt az állítólagos gyilkosság ideje körül, és maga meg megtalálja azt a nevezetes kocsikölcsönzési vevényt.

— Helyes, — az ügyész mosolygott gúnyosan. — Filippinél találkozunk, kedves tanult ellenfelem. Összecsapunk a csatamezőn és hadd győzedelmeskedjen az igazság.

— A tárgyalás ezennel el van halasztva a jövő hét szerdára. — jelentette ki Eszter bírónő asszony, és ahogy az ügyvédek visszatértek asztalaikhoz elkezdte magyarázni az esküdteknek mihez tartásuk követelményeit, hogy senkivel sem beszélhetnek az ügyről és a

nem olvashatják a tárgyalással kapcsolatos cikkeket az újságokban és nem figyelhetik a televízión közreadott híreket és véleményeket.

Hetedik Fejezet

Pittman Péter bűnügyi tárgyalása, további tanúk, záróbeszéd és az ítélet. Florida, jelenlegi idők.

Péter Pittman Connecticuti ügyvéde ingatlan és családjogi törvényt gyakorolt, válásokat, végrendeleteket, testamentumokat és örökösödési vitákat, mindent, kivéve bűnügyi eseteket, főleg semmi olyan komolyat, mint egy gyilkosság. Nem számított, jelen volt, amikor az FBI lerohanta és átkutatta a vádlott otthonát. A jó ügyvéd elfoglalta helyét a tanúszékben és arca szembekerült Ruby Rothhauser arcával.

— Mondja a nevét jegyzőkönyvbe való bevezetés céljából.

— Bruce Rayhill.

— Ott volt Mr. Pittman házában, amikor a hatóságok evidencia után kutattak.

— Igen.

— Mi okból volt ott?

— Mr. Pittman vagyonos ember és elsődleges kliensem. A fia, Richard kért meg, hogy jöjjen át megfigyelni és megakadályozni bármi szükségtelen rombolást vagy szabályellenességet. A ház berendezése önmaga több mint egy millió dollárra volt becsülve.

— Látott ott egy pánccélszekrényt?

— Igen, láttam.

— Mi volt a pánccélszekrényben? Le tudná nekünk részletesen írni?

— Nem, elektronikus zár volt a széfben és a rendőrök nem zavartatták magukat, hogy kinyissák. Elvitték, ahogy volt és három nap múlva kinyitva és üresen visszahozták.

Követeltem, hogy jelenlétemben nyissák ki, de közölték velem, hogy ne akadályozzam a rendőrség munkáját, mert nagyon megütöm a bokámat.

— Hm, — Rothhauser fel és alá kezdett sétálni a tanú előtt és elgondolkozva simogatta az állát. — Mit gondol, hogy mi volt a széfben?

— Ellenvetés, — az ügyész felkiáltott. — Szóbeszéd és a tanácsos rávezeti a tanút a válaszra.

— Megtagadva. — Eszter bíróasszony hátradőlt a székében és nyugodtam szemlélte az izgága ügyészt. — Tanú, válaszoljon a kérdésre.

— A szokásosak, amiket máskor is láttam a széfben. Készpénz, néhány ezer dollár mennyiségben, ügyvédi meghatalmazások, végrendelet és végső testamentum és egy pisztoly egy doboz golyóval.

— Ellenvetés, — az ügyész üvöltötte ismételtelen. — A tanú lopással gyanúsítja a rendőrséget.

— Megtagadva, — rendelkezett a magisztrátus és összehúzta a szemét. — Senki nem gyanúsít senkit semmivel. Jogosan feltételezhetjük, hogy a széfben tartott dolgok az ottani rendőrség evidencia raktárában vannak. A védelem folytathatja a tanú kérdésését.

— Milyen gyártmány volt a lőfegyver?

— Glock 17, én segítettem Mr. Pittmant, hogy megkapja a fegyvertartási engedélyt hozzá és én tanácsoltam, hogy tartsa elzárva. Több alkalommal is láttam a széfben, amikor jelenlétemben ügyvédi iratokat helyezett be vagy vett elő.

— Köszönöm, Mr. Rayhill, — Rothhauser bólintott. — Nincs több kérdésem.

Az ügyész, miután megkapta az engedélyező fejbólintást, hogy kezdheti keresztkérdéseit, egy lábnnyira helyezkedett el a tanú arcától és meredten a szemébe bámult.

— Láttam a szóban forgó fegyvert a széfben a házkutatás alatt, vagy akármikor nemrégiben, miután vagy abban az időben, hogy Mr. Pittman Floridába utazott?

— Nem láttam. Nem volt semmi okom, hogy ellenőrizzem a tartalmát és a széfhez egyébként sem volt kulcsom.

— Tehát minden kételkedésen felül nem tudhatjuk, hogy a pisztoly a széfben volt a gyilkosság napján. Vagy igen?

— Nem. Nem tudhatjuk bizonyosan, — Bruce Rayhill beharapta felső ajkát és vállai alig észrevehetően megrándultak.

— Köszönöm, nincs több kérdésem. — a főügyész arca kigyulladt, mint az olimpiai láng a győzelem napján és az esküdtek padja felé fordult. — Azért nem tudhatjuk bizonyosan, mert a pisztoly nem volt ott. A pisztoly itt volt lent Floridában, a mocsárban, ahova a tanú behajította.

A bíró elbocsájtotta a tanút és az ügyész ismét szólásra emelkedett.

— Tisztelt bíróasszony, — kezdte, — engedje meg, hogy a vád előállítsa az új tanút, ahogy abban a múlt héten megegyeztünk.

— Megengedve, — a bírónő intett az ügyésznek és egy fiatalember jelent meg a bejárati ajtó irányából. Vékonytermetű és kopaszodó, kivéve egy félhold alakú tonzúrát, ami karikába fogta hátul a tarkóját. Elfoglalta a helyét a tanúk székében, megesküdtött a bibliára és nézte, ahogy a vád képviselője elébe lép.

— Neve és foglalkozása? — az ügyész kérdezte.

— Rob Morrison. Éjszakás bérelési hivatalnok vagyok a repülőtéri Hertz gépkocsi kölcsönzőnél.

— Emlékezik erre a férfire, — az ügyész Pittman Péterre mutatott. — Hogy folyó év július elején bérbevett egy kocsit magától?

— Igen, néhány napra kölcsönzött egy Chrysler Town és Country járművet a kirendeltségünktől.

— Magánál lenne a visszahozási számlavevény?

— Igen uram, amikor kézhez vettem az idézést, kinyomtattam a komputerem adatbázisából.

— Fel tudná olvasni nekünk a kocsi visszahozásának pontos napját és idejét?

— Természetesen, — Rob Morrison lapozgatta az előtte lévő papírokat, amit kiszedett egy vastag borítékból. — Itt van, — mondta, — július 3, reggel tíz óra huszonnégy perc.

— Köszönöm, — az ügyész arca kivirágzott, mint egy tűzijáték rakéta az égen és magabiztosan nézegette a bírót és az esküdteket. — Az állami népakarat képviselőjének nincs több kérdése ehhez a tanúhoz.

— A tanú az öné. — Eszter bíróasszony intett a kezével és odébb csúsztatta a fenekét, mert faridegzsábája rendetlenkedni kezdett és a fájdalmakat lassan elviselhetetleneknek érezte.

Rothhauser felvett egy nyomtatott oldalt azt asztaláról, bátorítóan pillantott a kliensére és lassan kitáncolt a tanú és az esküdtek közötti térségre.

— Meg tudná mondani nekünk, hogy milyen fajta iromány ez és fel tudná olvasni, hogy mi van rajta? — kérdezte és megnézte magának a tanút.

A tanú egy darabig bámulta az iratot, néhányszor megfordította, hogy jobban szemügyre vegye és végül felnézett. — Ez egy Hertz kocsikölcsönző visszahozási nyugalma egy Chrysler Town és Country kocsiról.

— Ki hozta vissza a kocsit? — Rothhauser kérdezte lassan, — oda an írvára?

— Igen, Pittman Péter neve van ide bejegyezve.

— És mi a kocsit vissza hozatalának pontos dátuma és ideje?

— Julius 3, reggel hat óra húszon-négy perc.

— Kibérelt Mr. Pittman egy másik Town és Country kocsit is, amit tíz óra húszon-négy perckor hozott vissza?

— Nem.

— Hogyan lehetséges, hogy két különböző vissza hozatali időpontot látunk ugyanarra a kocsira?

— Nem tudom, — Morrison vállat vont. — A másolat, amit a komputeren nyomtattam ki 10 óra 24 percet jelez.

— Egy másolat, — a védőügyvéd váratlanul tele torkából felkiáltott. — Egy másolat, mondja ön. Amit én adtam magának az eredeti. Melyik lenne korrekt? Ön magától módosította a vevényt vagy valaki más kérte meg rá? Ki volt az? Hamis tanúskodás és az evidencia megváltoztatása törvény elleni komoly vétek. Ön eskü alatt tanúskodik, és nem hazudhat a bíróságnak.

— Nem hazudok, — a fiatal, de enyhén kopaszodó férfi észrevehetően megrettent. — Csak felolvastam, ami a nyomtatáson volt.

— Lehetséges lenne, — kérdezte a védelmi jogtanácsos, — az adatokat valahogy megváltoztatni a kölcsönző komputerjén?

— Minden lehetséges. — a tanú vonogatta a vállát. — Ha valaki, tudja, hogyan kell csinálni. De nem én csináltam, ha erre akar utalni. Hagyjon nekem békét. Nem tettem semmiféle lóra ebben a futamban és nem érdekel, hogy Mr. Pittman bűnös-e vagy sem.

— Tisztelt bíróasszony, — Rothhauser Eszter asszony felé fordult, — a védelemnek nincs több kérdése ehhez a tanúhoz.

Eszter bíróasszony a vád képviselőjére nézett és az megrázta a fejét.

— Befejeztük, Tisztelt bíróasszony, — mondta, — a vád munkája bevégeztetett.

— A védelemé is, — Rothhauser félig felemelkedett ültéből. — A védelem nem állít több tanút és szintén bevégezte feladatát.

— Végre, — a bíróasszony ide-oda jártatta a szemét a kettő között. — Készen állnak, hogy megtartsák záróbeszédüket?

— Igen, — bólintott az ügyész, mialatt Rothhauser komoran hallgatott, de nem tett ellenvetést.

— Kezdheti, — bírónő intett az ügyésznek, aki hosszú léptekkel ide-oda járva és farkasszemet nézve mindegyik esküdtszéktaggal beszélni kezdett lassú, érzéstelen és kimérten precíz ütemben.

— Hölgyeim és uraim, a zsűri tagjai, a vád minden kétségen felül állóan bizonyította, hogy a vádlott, Pittman Péter megölte Billy Langstont és konspirált, hogy Hans Luneburg halálát okozza. Mr. Pittman, Darien, Connecticut állambeli lakos. Nagyon ritkán utazik városa határain túl és mégis Floridában volt a két gyilkosság megtörténte alatt. Ott együtt időzött az egyik áldozat feleségével, Luneburg Rózával és információt szerzett férje kedvenc időtöltéseiről. A Petrenerud II homoszexuális bárban Mr. Pittman összebarátkozott Billy Langstonnal és felfogadta, hogy ölje meg Mr. Luneburgot. Pontosan elmondta neki, hogyan szeretné, ha az megtörténne, a módszer alapján, amit egy New Yorki kéjgyilkos specialistától tanult, ahogy az le lett írva magándetektív, Ted Fitymabér jelentésében, amit evidenciaként a vád benyújtott a bíróságnak. Mi nem akartuk sokkolni önöket borzalmas részletekkel, de nyilvánvaló, hogy a vádlott gondosan és előre megtervezte Mr. Luneburg meggyilkolását és a második gyilkossággal a nyomozás félrevezetését. Gimnáziumi éveire visszamenően ismerte az áldozat feleségét és nagyon neheztelt rá, hogy barátnője férjhez ment egy idegenhez, és ezzel tönkretette az ő, Mr. Pittman életét. Bosszúja és rögeszméje volt, hogy újraírja a múltat. Talán mondhatná valaki, hogy a vádlott elmebeteg és akaratilag labilis, de teljes mértékben értette tetteit. Tudta, hogy mi volt a helytelen, értette, hogy gonoszságot tesz és teljesen felfogta az elsőfokú gyilkosság természetét és végleges következményeit. Az önuralom elvesztése, legyen az bármi hosszú időtartamra is, nem ad mentséget a bűn alól és soha nem lehet az öldöklő tettet igazságosnak felfogni. Az elmebetegség bebizonyításának terhe a védelem vállán nyugszik és a védelem nem hozott szakértő tanút, hogy támogassák állításukat. A kétség legkisebb árnyalata nélkül bizonyítva lett, hogy a vádlott a saját fegyverét használta, hogy agyonölje Mr. Langstont. Szándékosan késleltette felszállását a Tampa nemzetközi repülőtéren, mialatt fegyverét elrejtette a parkolóban hagyott bérelt kocsiban, hogy a biztonsági kapunál ne mutassa ki a röntgengép. Mi, a nép akaratának képviselői kérjük önöket, a zsűri tagjait, hogy találják bűnösnek vagy bűnrészesnek a vádlottat mind a két gyilkosságban és kérjük a tisztelt bíróságot, hogy szabja ki rá a halálos ítéletet, mert nagyfokú motívuma volt, jelen volt és megcáfolhatatlan evidenciák sorozatát hagyta maga mögött.

Az ügyész visszatért asztalához és Ruby Rothhauser vette át a helyét. Nagyokat lépve járt fel és alá, többször megsimogatta az állát és mélyen gondolataiba merülve látszott.

Hirtelen megállt, az esküdtek felé fordult és gyors, izgatott hangon beszélni kezdett.

— Hölgyeim és uraim, a zsűri tagjai, a vád nem mutatott fel semmiféle elfogadható evidenciát, hogy a vádlottnak, Mr. Pittman Péternek része lett volna akár Mr. Langston, akár Billy Langston megölésében. Először, semmi tanú nem lett előállítva, aki ténylegesen látta Mr. Pittmant a homoszexuális bárban, és hogy ott, vagy bárhol máshol beszélt Mr. Langstonnal. Felettből alkalmatosan az illetőt, aki valóban látta nem lehetett megtalálni. Úgy

eltűnt, mintha soha nem létezett volna. Másodsorban, Mr. Pittmannak nem volt ideje, hogy elmenjen Billy Langston házához, főleg nem gépkocsi nélkül, ahogy bérelt kocsiját reggel hat óra körül leadta, és nem tíz óra felé, ahogy a vád próbálta bizonyítani egy meghamisított átvételi vevénnyel. Kliensem soha nem rejtett el semmi fegyvert bérelt kocsijában, amit, ahogy előzetesen mondtam, már hat óra felé leadott. A kliensem ellen felhozott bizonyíték nemcsak felületesek, egy találgatások semmit nem mondó sorozata, hiú reménykedés és fertelmesen rossz nyomozómunka. Hogy ne említsem a hamisításokat, az állítólagos gyilkos fegyver helyszín közelébe való plántálását. Még ha teljes névértékben is vesszük a bemutatott evidenciát, akkor is túl sok helyet hagy az indokolható kételyek sorának.

— Ellenvetés, — az ügyész felugrott és tele torokból felüvöltött. — A jogtanácsos támadja az egész rendőrszervezetet és a teljes igazságszolgálat apparátust, hogy megszabadítsa kliensét. A védelmi jogtanácsos az Amerikai Egyesült Államokat becsméreli.

— Üljön le, — menydörgött Eszter bíróasszony. — Ellenvetése megtagadva. Megvolt az esélye, hogy beszéljen, most hallgasson.

Az idegek, amilyen gyorsan felkorbácsolódtak, olyan gyorsan le is nyugodtak. A védelem szüneteltette dolgát és a vád nem élt a cáfolási lehetőséggel. — Már elmondtam, amit kellett, — morogta a foga között az ügyész, mint holmi durcás gyerek és visszahúzódott székének biztonságába.

A bíróasszony, szeme éles fókuszban, mint egy kobrakígyóé utasította az esküdteket a törvény használatáról, és a törvényszolga elvezette mind a hatot egy ajtóhoz, ami idáig zárva és észrevétlenül állt a terem esküdtek padjához közeli sarkában. A törvényszolga az ajtóban állva egyenként beengedte a zsűri tagjait, amíg a komor arcú és mosolytalan esküdtek mind el nem tűntek az ajtó mögött.

Csend telepedett a törvényszék termére. A vád főügyésze és asszisztense asztaluknál maradtak, és beszélgetni kezdtek a zsűri hetedik, tartalékos tagjával, aki erkölcsös kíváncsiságból és egy gyors ítélet reményében ottmaradt a teremben és leült a nézőtér padsoraiba.

— Túlságosan sok az ismeretlen tényező, — kezdte a tartalékos, egy középkorú kopaszodó férfi, disznóhoz hasonlatos kövér testalkattal, és ahogy beszélt elmélyülten vakargatta tokmányforma vastag ormányát. — De a másik szempontból nézve, a vádlott sötét alaknak látszik és egy idegen személynek a mi kultúránkhoz. Az ügyvéd meg olyan csavaros, mint egy dugóhúzó és tiszteletreméltó polgáraink szívének gyengéd érzelmein próbál élősködni. Szeretném, ha szavazati jogom lenne. Határozottan pálcát törnék a bűnös felett.

Órák múltak. A bíróasszony visszavonult a szobájába és két ór elvezette Pittman Pétert, vissza a szomszédos seriff kirendeltség alagsorában lévő átmeneti fogdába.

Délután négy óra körül az esküdtek vezetője megverte az ajtót és a törvényszolga odaugrott. — Mi az? — kérdezte.

— Az esküdtszék meghozta döntését.

A törvényszolga jelentett a bírónak és a hír percekben belül futótűzként terjedt el az egész hatalmas épületben. — Az esküdtszék meghozta döntését

Tíz percen belül a törvényszék ismét működésképpé vált és a zsűri vezetője szóra emelkedett és bejelentette. — Tisztelt bíróasszony, az esküdtszék meghozta döntését.

Eszter bíróasszony intett a törvényszolgának és az átadta neki a zsűri vezetőjétől elvett három rétbe hajtogatott papírlapot. A bíróasszony megnézte az írást, gondolkozott rajta egy keveset, majd visszaküldte a zsűri elöljáró emberéhez.

— Kérem, olvassa fel. — bólintott felé belegyezően.

— Az esküdtszék elmebetegség okából nem találja bűnösnek a vádlottat. — a zsűri elöljárója olvasta és a többiek egyenként utána mondták. — Egyetértek.

Nem támadt pokoli zűrzavar. Nem tört ki semmiféle zajos ellentüntetés. Péter érzéketlenül állt ott, mint egy komorarcú hírhedt bűnöző magányos viasszobra.

— Ítélethirdetésre forduljon a bíró felé. — A törvényszolga utasította Pétert és Rothhauser belebökött a bordái közé. Rövid idővel ezelőtt személyesen adott be neki jó adag idegcsillapítót és Péter kissé kábultnak látszott.

— Pittman Péter, — deklarálta a bíróasszony fennhangon. — Ezennel elrendelem, hogy elszállítsák a Közveszélyes Elmebetegek Floridai Intézetébe, a Chattahoochee örültek börtönébe, ahol élete hátralévő idejét fogja tölteni, vagy addig, amíg állapota elegendően nem javul, hogy ez a törvényszék készen állva találja magát, hogy újra beléphessen a társadalom soraiba és többet ne jelentsen veszélyt embertársaira.

Ezzel Pittman Péter sorsa el lett döntve és el lett szállítva Chattahoochee-ba a maximálisan szigorított hírhedt elmeegógyintézetbe, a Florida és Georgia állam közötti senki földjén, a végtelenségbe nyúló őszibarack ültetvények vidékén, ahol napi huszonhárom órára, saját és mások biztonságának érdekében, magáncellába zárták.

Harmadik Rész - Chattahoochee

Első Fejezet

Szerzői engedéllyel átvett részletek Dessie Decker, fiatal riporternő írásaiból, aki megfigyelőként vett részt a tárgyaláson.

A nevem Dessie Decker és sajtóügynökségi újságíró vagyok, a Harvard egyetem végzettje és cikkeket adok el és esszéket, újságoknak és magazinoknak, akik elég bulvárjellegűek, hogy publikálják őket. Amikor olvastam Dr. Róza Luneburg közeljövői emberölés tárgyalását, rögtön tudtam, hogy az eset egy szenzációsan szagos trágaryaradás. Esetek, ahol a halálbüntetés lehetséges örökké komiszok és visszataszítóak és remekül lehet eladni őket, mert a közönség szereti olvasni a vérfagyasztót, mert nekik olyan az ilyen szemét, mint papnak a lelki táplálék. Imádnak kérődzni a szörnyűn és a felháborítón, már ha nem ők állnak vád alatt, mert a gazdag és a tehetős, minden jobboldali retorika ellenére, egyetemes gyűlöletnek vagy irigységnek örvend, ami tulajdonképpen egy és ugyanaz.

Amikor először láttam a vádlottat egy ellenszenves tramplit vártam, aki férjeket gyilkol profitért. Helyette egy magas kultúrájú intelligens személyt láttam, valami titokzatosan melankolikus szomorúság árnyalatával a szemében. Csendesen ült a helyén a tárgyalás folyamata alatt, a tanúk végeérhetetlen pojácasora előtt, ami újra vizitálta férje gyilkosságának minden legapróbb részletét, elébe tárta tengeri hínárokkal borított véres fejének fényképeit és megmutatta Billy Langstont saját vérének tócsájába belefagyva. Az ügyészség legalább két hétig sokkolta az esküdteket. Játszott velük, mint macska az egérrel, és gyötörte őket jelentéktelen szingularitásokkal és táncolt a lényeg körül, mint két bedrogozott voodoo varázsló.

Feltételeztem és előérzeteim szinte soha nem tévesek, a vád, a nép akaratának képviselői revánsot akartak venni, mert képtelenek voltak Dr. Róza Luneburg partnerét elítéltetni, aki elmebetegségi alapon, pedig nyilvánvalóan nem volt az, megmentette a bőrét.

A harmadik hét közepe felé a vád előállított egy új tanút, Xavier Perez-t, egy fiatal és jóképű legényt, egy nyilvánvalóan szerény körülmények között tengődő valakit.

A főügyész, Konrad Symansky, lejegyeztem a nevét későbbi referenciára megkérdezte a tanú nevét, foglalkozását és egy fényes fotográfiát nyomott az orra alá.

— Ismeri ezt az embert? — kérdezte Symansky.

— Igen, — Xavier felnézett. — A neve Billy Langston és az egyik, bocsánat, volt az egyik legjobb barátom.

Messziről néztem Dr. Luneburgot és a hölgy felkapta a fejét, mint egy huszárló, aki meghallja a harci trombitát és magam is kezdtem jobban figyelni.

— Mióta ismerte Billy-t? — Konrad kérdezte valami leereszkedően fertelmes atyáskodó hangon, amitől szinte okádnom kellett.

— Ugyanabba a középiskolába jártunk.

— Melyikbe?

— Walter J. Sickles, Citrus parkban, és ugyanabban az ifjúsági futballcsapatban játszottunk.

— Hogy alakultak Billy dolgai a végzés után? Tartotta vele a kapcsolatot?

— Nem sikerült neki. Egy darabig a városi közfőiskolára járt, majd váratlanul kimaradt. A szülei motorbicikli balesetben meghaltak. Egyedüli gyerek lévén Billy beörökölte a házukat, de utána mindig nehezen tudta fizetni a számlákat.

— Hogyan tartotta el magát?

— Amennyire én tudom, mindenféle mellékmunkákat csinált. Eladott dolgokat az eBay web oldalon, portékákat, amit örökösödési kiadásokon és árverezéseken összevásárolt. Meg nem tudom még miket, nem tudom és nem is kérdeztem. A legszerencsétlenebb az egész dologban, hogy röviddel balszerencséje előtt beléfutottam és örömmel újságolta, hogy nagyobb pénzösszegre bukkant és még jóval többet is remélt ugyanabból a forrásból.

— Tényleg? Milyen fajta pénz lehetett az? — Konrad Symansky abbahagyta ide-oda lépegetését, megállt Xavier előtt és bátorító pillantást vetett rá.

— Valami nő adott neki jelentős összeget, hogy csinálja ki a férjét.

A felhördülés elsőpró hulláma gördült végig a termen, mint ahogy egy nukleáris detonáció után a hangrobbanás és az ügyész gyakorlatilag fél métert ugrott a levegőbe.

— Mr. Perez, — Symansky fenyegetően rászzegezte ujját a tanúra. — Jelentette valaha ezt az információt a rendőrségnek?

— Nem. — Méltatlankodó homlokráncolással az arcán a tanú farkasszemet nézett a nyilvánvalóan egekbe feldobott ügyésszel. — Nem. Először is, nem vagyok spicli. Másodszor, nem hittem el. Tisztára azt hittem, hogy Billy csak ugrat. Mindig voltak neki ilyen grandiózus fantazmagóriái, afféle hogyan gazdagodjunk meg gyorsan álmodozásai.

— Rendben, — az ügyész újrakezdte fel és alá járkálását és kitartóan tekintgetett a tanú felé. — Hogy befogta a száját, az még nem bűn, és nem maga van itt ezen a tárgyaláson vád alatt. De, ha most az igazságot mondja nekünk, levezekelheti a tévedéseit, amiket valaha is elkövetett. Mi mást mondott még magának Billy Langston, idézem a szavait, erről a grandiózus pénzforrásról?

— Mutatott nekem valami irományt, amit valami jenki szemétláda magándetektív kaparászott össze.

— Mi volt az irományban?

— Hogyan kell megölni valakit, hogy a fejére húzunk egy műanyag zacskót és ragasztószalaggal légmentesen összekötjük a nyakánál. Billy azt is mondta, hogy dupla pénzt kap, ha pontosan úgy csinálja, mintha valami beteges New York dominatrix tette volna.

— Mr. Perez, — az ügyész ismételtén beszüntette járkálását és újfent rámeredt a tanúra. — Az ön legjobb tudomása szerint, Mr. Langston, a maga barátja, ismerte Mrs. Luneburg asszonyt?

— Igen, ismerte, — Xavier bólintott. — Én mutattam be őket egymásnak.

— Rá tudná nekünk mutatni Mrs. Luneburgra? Itt van a tárgyalóteremben?

— Igen, itt van. — Xavier felnézett és a vádlottra mutatott. — Ott ül a védőügyvédje mellett.

— Köszönöm, Mr. Perez. — a főügyész színészes módon mind a két kezét fellökte a levegőbe és győzedelmesen felkiáltott. — Nincs több kérdésem önhez.

—

Következőnek a védőügyvéd, Lucas Warren lépett elő és megkezdte Xavier Perez meghallgatását a védelem szempontjából. A védőügyvéd nevét még a tárgyalás kezdetén leírtam, jegyzeteim és emlékeztetőim közé és Google keresést futattam rajta az Interneten. Mr. Warren kiváló fiskális hírében állott és tudtam, hogy a végére fog járni a dolgoknak. Xavier hazudott, feltételeztem, tanúvallomása túlságosan könnyűvé tette a vád feladatát. Egy koronatanú a bűnügyi tárgyalás vége felé, aki teljesen bemártja a vádlottat, ne tessék már velem viccelni.

Állát simogatva és hosszasan elnyújtott léptekkel lépkedve Warren gondterhelten róni kezdte a tanúszék és az esküdtek padja közötti térséget. — Mr. Perez, — kérdezte. — Miért mutatta be ön Billit Mrs. Luneburgnak? Mi volt a szándéka egy ilyen szokatlan formalitásnak és milyen körülmények között történt?

— Nem történt semmi formalitás. — Xavier grimaszolt és vakarta a fejét. — Billivel kint lézengtünk a tengerparton, tudja, a tengerpart közvetlen a szállodával szemben van az út túloldalán, ahol dolgozom és Mrs. Luneburg lakik, és észrevettük, hogy a hölgy éppen arra sétál. „Fényességes szép jó reggelt magának, Mrs. Luneburg,” kiáltottam oda neki, mert még mindig jókora távolságra volt. „Ez itt a barátom, Billy. Ha valaha is férfikíséretre lenne szüksége, Billy a legkiválóbb.”

— Nem volt ez kissé erős pimaszkodás? Ilyent mondani egy tiszteletreméltó hölgynek, amilyen Mrs. Luneburg volt?

— Gondoltam rögtön, hogy az volt, és ahogy kimondtam már meg is bántam, mert Mrs. Luneburg nem köszönt vissza, csak ment tovább. De később, ha meggondolom, hogy mik történtek utána, mégsem volt túl nagy szemtelenség.

— Mi készteti arra, hogy ilyent mondjon?

— Néhány lépéssel később Mrs. Luneburg felénk fordult és tetőtől talpig felmérte Billit. Mrs. Luneburgnak borzasztóan éles szeme volt. Olyan, ami darabokra tud szaggatni és a földig lerombol, és leigázva a lábai előtt heverni hagy, de akkor semmi különösebb jelentőséget nem tulajdonítottam annak, ahogy megnézte a barátomat. Nem addig, amíg ez a lady detektív, Becky Bannister nem kezdte el fújni az agyamat Mr. Luneburg eltűnése miatt.

— Mr. Perez, — Lucas Warren egy fél méterre megállt a tanú előtt és ijesztően összeráncolt homlokkal meredten nézett rá. — Volt valaha maga elítélve valami büntett miatt? Töltött maga jelentősebb időt börtönbe bezárva? Került-e már maga valaha is összetűzésbe a törvénnyel?

— Igen, több alkalommal is, — Xavier dacosan nézett vissza a védőügyvédre. — Miért?

— Működött-e maga valaha, mint rendőrspicli?

— Ellenvetés, — kiáltotta a vád ügyésze. — Nem a tárgyhoz tartozó kérdéssorozat.

— Ellenvetés fenntartva, — a bíró felemelte a fakalapácsát és összehúzta a szemét.
— Szorítkozzon a lényegre.

Lucas Warren nyugodtan bólintott a magisztrátus felé. — Természetesen, tisztelt bíró úr. Pontosan a lényegre szorítkozom. — Mondta majd ismét a tanú fordult és kimért, jeges hangon ellenséges modorban tovább faggatta. — Mr. Perez, maga már máskor is hazudott eskü alatt. Vagy nem? Miért lennénk benne biztosak, hogy most nem hazudik? Valaki betanította, hogy miket mondjon ezen a bűnügyi tárgyaláson? Mr. Perez, eléggé megbízható-e maga arra, hogy tanúvallomást tegyen. Oszlopos és megbecsült tagja-e maga a társadalomnak? Vagy azért mondja ezeket, hogy a seriff ne macerálja magát és hagyjon magának békét?

— Ellenvetés. — a vád ügyésze tombolt, — a jogtanácsos bántalmazza a tanút.

— Ellenvetés fenntartva, — a bíró kiáltott. — Esküdtek! Hagyják figyelmen kívül a keresztkérdések utolsó mondatait.

— Mélyen tisztelt bíró úr, nincs több kérdésem a tanúhoz. — a védőügyvéd meghajtotta magát a bíró felé. — Úgy hiszem, eléggé érthetően fejtettem ki a védelem álláspontját.

Nem néztek ki jól a dolgok a vádlott szempontjából, gondoltam, de nem hittem volna, hogy mennyire rosszabbra is fordulhatnak. Következőnek egy öreg, hajlott hátú ember sántikált le a folyosón a két padosor között. Ballábát húzta, botra támaszkodott és csontkeretes vastag szemüveget balanszírozott horgas orra gerincén.

— Kérem, mondja a nevét és foglalkozását. — Konrad Symansky, a főügyész kérdezte végtelenül udvarias hangon és mély tisztelettel, miután a tanút beeskették és leültették.

— Neve Doktor Stephen Scopa. — a horgas orrú jelentette. — Igazgató analízáló vagyok a Floridai Belügyminisztérium Kriminológiai Laboratóriumának Tampa kerületi kirendeltségén.

— Milyen végzettségei és ajánlásai vannak, Dr. Scopa? — Symansky rákönyökölt a tanú előtti standra és mosolyt vetett felé, ami feltehetően a legjobbja volt.

— Doktorátusom van törvényszéki orvostanból és laboratóriumi bűnjelvizsgálati technológiából a Wisconsin Állami Egyetemről.

— Igazán lenyűgöző, — Symansky bólintott elismerően. — Mit mondana, mi az ön legerősebb specialitása?

— A specialitásom, — felelte Scopa büszkén. — Elenyészően mikroszkopikus bűnjelnyomok megtalálása.

— Kiváló, — Symansky visszasasszézott az asztalához és felvett egy cédulával címkézett átlátszó műanyag zacskót, amiben messziről egy pisztoly körvonalait lehetett kivenni. — Megismeri ezt? — kérdezte és lóbálni kezdte a tárgyat Scopa görbe orra előtt.

— Igen, kérem, — Scopa levette a szemüvegét és mereven nézte a zacskóban csúszkáló pisztolyt. — Ez az a fegyver, amit a büntett színhelyéhez közel megtaláltak.

— Talált a vádlott feltételezett büntettével kapcsolatos bármi evidenciát ezen a fegyveren?

— Igen, ügyész úr, találtam. — Doktor Scopa visszanyomta szemüvegét az orrára és felnézett. — Első átvizsgálásra tisztának nézett ki, mintha valaki letörölte volna róla az

ujjlenyomatokat, de a további, részletes vizsgálat alatt minimális vérnyom maradványokat találtunk a ravasz mechanizmusa alatt megragadva és molekuláris mennyiségben a fogó borítólemezeinek pereme mentében.

— Talált pozitív azonosításra elegendő mennyiséget?

— Igen, bőségesen elegendőt találtunk.

— Kinek a vére volt, amit találtak?

— Doktor Róza Luneburg vére. A vérminta, amit a vádlottól beszereztünk ugyanazt a DNA szerkezetképet tartalmazta.

— Hogyan magyarázná meg az ujjlenyomatok hiányát és a mikroszkopikus vérnyomok jelenlétét?

— Házba való behatolása folyamán Doktor Luneburg betört egy ablakot és elvághatta az ujját. Valószínűleg ugyanazzal a zsebkendővel törölte le a pisztolyt, amivel elállította ujjának vérzését. Jelentős melléfogás volt részéről, és csak minimum mennyiség dörzsölődött le a pisztolyra, de mégis elegendő dózisban, hogy a büntett színhelyén való jelenlétét kétségek nélkül megalapozzuk és bizonyítsuk, hogy ezt a pisztolyt használta Mr. Langston megölésére és a pisztolyt egy, a büntetkez közeli mocsaras területen diszponálta.

— Ellenvetés, — Lucas Warren harsogta. — Találgatás, az esküdtek feladata megállapítani az evidencia alapján, hogy a vádlott ott volt a büntett színhelyén, vagy nem, és hogy használta-e a pisztolyt vagy sem.

— Ellenvetés megtagadva, — a bíró vadul lecsapta kalapácsát és ráförmedt Warrenra. — Meg lesz az alkalma, hogy keresztkérdéseket tegyen fel a tanúnak. Majd akkor beszélhet, amennyit akar. Most hallgasson.

Az ügyész győzedelmesen mosolygott és fejet hajtott a bíró felé. — Köszönöm, tisztelt bíró úr, — mondta. — A vádnak nincs több kérdése ehhez a tanúhoz.

Lucas Warren kiugrott a széles asztal mögötti helyéről, mintha valami középkori lovag lenne, aki öldöklő lovas-viadalra indul. — Elmondaná nekünk, Dr. Scopa, — nézett kihívóan a tanúra. — Az ön magas képzettségű véleménye szerint, a vér oldható a vízben?

— Nem, — Dr. Scopa rázta a fejét és rövidlátó szemeit többször pislogtatva, próbálta állni a védőügyvéd kirohanását. — De keveredik vele és felhígul.

— Tehát, — Lucas kiabált, — ha van egy hatalmas mocsár és rengeteg víz benne és nagyon kevés vér, hogyan maradhatott meg bármi kicsiny vérnyom is a pisztolyon, ami napokig volt a vízben elmerülve?

— Mert, — a horgas orrú göthös alak fölényesen vigyorgott. — Soha nem volt a vízben elmerülve. Megakadt két ciprusfatuskó között, biztonságos távolságra a víz felszíne felett. Azt hittem ezt ön tudta.

— Rendben, ebben igazat adok önnek. — A szemmel láthatóan felajzott védelmi tanácsost nem lehetett olyan könnyen kiűzni a nyeregből. Idegesen dobolt az ujjával a tanú előtti olvasó emelvényen és továbbra is kitartóan meredt a szemébe. — De, mondja, — kérdezte, — mégis. Lehetséges lenne, hogy az evidenciába vett pisztolyt jóval később szennyezték be a vérrel?

— Lehetséges, de nem valószínű. Mi mindent kínosan tisztán tartunk a kriminológiai laboratóriumban. Mit ért kérdése alatt?

— Úgy értem, hogy a vérminta, amit vett a vádlottól, vagy valaki más, aki vette, akiben megbízott véletlenül, vagy szándékosan, hogy gyorsítsa az eljárást, rákent egy keveset a kérdéses fegyverre? Kliensemnek nem volt alkalma, hogy hozzáférjen a fegyverhez. Nem volt az övé. Hogyan került a pisztoly Mr. Pittman Connecticuti páncélszekrényéből Floridába és Doktor Luneburg kezei közé? Nem egy kissé pihentagyú valótlan feltételezés az egész?

— Jöjjenek közelebb, — a bíró egyszerre intett az ügyésznek és a védőügyvédnek. — Mind a ketten.

Amikor a két jogász előtte állt, a bíró megközelíthetetlen magasságából kissé lehajolt és egy színházi sűgő hangján leckéztetni kezdte őket.

— Az államot képviselő vád halálbüntetést kért, — beszélt egyszer a vád ügyészéhez. — Jobb lesz, ha olyan evidenciákat mutat be, amik semmi lehetőséget nem hagynak a tévedésre. Száz százalékos és megcáfолhatatlan tényeket akarok látni és nem találgatásokat.

— Majd Lucas Warren felé fordult és folytatta. — A maga kliense bajban van. Jobb lesz, ha minél hamarabb valami jól megalapozott elmélettel bizonyítja, hogy nem tervezte ki férje megölését és nem ölte meg Billy Langstont. Percről percre szóló beszámolót akarok, hogy hol tartózkodott a gyilkosságok napjain és kivel lépett kapcsolatba, vagy kivel beszélt.

— Egyetlen személy tudja ezt pontosan. — a védelem képviselője állta a bíró tekintetét. — És az Doktor Róza Luneburg. Amennyire nem tartom helyesnek, de mégis fel kell kérnem, hogy tanúskodjék.

— Rendben, — bólintott az ügyész. — A vádnak nincs több tanúja, de szeretnénk hallani, hogy miket tud a vádlott, Luneburg Róza felhozni a saját védelmében.

Lucas Warren visszatért a védelem asztalához és leült Luneburg Róza mellé. A száját eltakarva hosszú ideig suttogott az asszony fülébe. A végén Doktor Luneburg bólintott és Lucas engedélyt kért a bírótól, hogy beszélhessen.

— Doktor Luneburg tanúskodni fog a saját védelmében, — jelentette ki és miután a magisztrátusi engedély megadatott ebédszünet következett. Magam a kantinba mentem, ahol vettem magamnak egy halsaláta tányérost, és ahogy igazítottam a darabokat a villámra epifánia szállott alá rám.

Beszélnem kell Pittman Péterrel, ha szeretném, hogy újságcikkem egy fabatkát is érjen. Ez a tárgyalás kizárólag Luneburg Rózára szorítkozik. Ha az egész történetet akarom, ki kell kutatnom az ügy Pittman Péterre eső oldalát is. Érdekes lenne látni, hogy ő mit gondol a jövőjéről, és hogyan ítéli meg a múltat.

Ebédszünet után ismét összegyűltünk a tárgyalóteremben és Luneburg Róza megint elfoglalta a tanúk székét. Sápadtak nézett ki, de kivételesen magabiztosnak, mintha semmi rejtegetnivalója nem lenne és szabatos, kristálytisza mondatokban beszélt és valami földöntúli felsőbbség dicsfénye lebegett a feje felett.

— A férjemnek, Hansnak és nekem, — kezdte, — csodálatos házasságunk volt. Két fiúnk van, egyetemi végzettséggel és jól fizető állásokkal és két angyalian aranyos leányunokánk és Hans könnyen csinálta a pénzt, mintha nyomtatta volna. Semmi okom nem volt, hogy ártalmat óhajtsak neki. Éppen ellenkezőleg, védelmeztem, ahogy lehetett.

— Védelmezte, mi ellen? — Lucas közel táncolt Rózához és finom, udvarias hangon tette fel a kérdést. — Tudná részletezni, hogy mit ért alatta?

— Hat hónappal ezelőtt felfedeztem, hogy az én szegény Hansom titkos életet él. Prostituáltakkal került össze és szadista kegyetlenkedések gyakorlóival. Egy dobozra való fényképet találtam, amiket női ruhákba és feketebőr szerelésekbe és szíjakba felöltözve saját magáról készített, ahogy egy dominatrix típusú nő lekötözi és korbácsolja. Hans gyanakodott, hogy rábukkantam a kincseire és kérdőre vont. Halvány fogalmat is letagadtam a dolgairól és feszültség lassan a felszín alá süllyedt és életünk visszatért a normális útra, kivéve, akaratom ellenére elmondtam az ügyet egyik betegemnek, Pittman Péternek.

— Miért mondta el? — Lucas Warren megállt a tanú előtt és kedves hangon kérdezte. — Részletezné a bíróságnak a saját maga szavaival?

— Péter sokkal több volt, mint egy átlagos paciens. Gyerekkori barátom volt és bizalmasam. Megbízta benne és szükségem volt valakire, akinek elsríhattam a bánatomat. De veszedelmes tévedés lett belőle, amit nem láttam előre. Péter megváltozott idős korára és örülni féltékeny lett. Hirtelen indulatában meg akarta ölni a férjemet, de mondtam neki, hogy szó sem lehet ilyesmiről és azt hittem, hogy ezzel befejeztük a témát. Tovább semmit nem gondolva a lehetőségre, hogy Péter ténylegesen végre is hajtana rögeszmés mániáját, Hanssal leutaztunk Floridai öröklakásunkba, ahol gyengéd női ügyességgel, helyre akartam hozni kapcsolatunkat és rá akartam ébreszteni, hogy ő sokkal különb férfi annál, hogy veszélyes szex betegekkkel járjon.

— Hogyan utaztak le Floridába? — Lucas kérdezte.

— Kocsival. Három napig tartott az út. New Jersey állam déli csücskében, a Cape May hajókompot használtuk és a Chesapeake Öböl Híd és Alagútkeresztezésen hajtottunk át Virginia államba és csodálatos utunk volt. Motelekben szálltunk meg, vidéki fogadóknak étkezünk, és hosszú idő óta először ismét egymáséi lettünk. Olyan csodálatosan szép és tökéletes volt minden, egészen addig, amíg a két detektív ajtómra nem jött és én teljesen összetörtem.

Érdekesnek találtam, hogy Luneburg Róza nem sírt ennél a jelenetnél, de be kellett ismernem, hazugok tervezgetnek, néha nagyon ravaszul, de mindenre nem gondolhatnak. Drámai szerepet játszott, ebben biztos voltam. Kár, hogy nem voltam a zsűrinek a tagja, kuncogtam magamban. A segítségem nélkül még elhiszik a hazugságait. Okvetlenül beszélnem kell Pittman Péterrel, ha az igazságot akarom olvasóim elé tálalni. Ma péntek van és holnap reggel Tallahassee-be repülök és kocsit bérelek. Kikocsizok a bolondokházába, ahol be van zárva és interjút kérek. Újságíró igazolványom be kell, hogy juttasson.

Lucas Warren védőügyvéd abbahagyta strázsajárását és új kérdéssel nógatta a tanút.

— Dr. Luneburg, — nézegette a tanút gyengéden. — Látott ön valaha is egy pisztolyt Pittman Péter tulajdonában?

— Igen, — Luneburg Róza bólintott. — A jelenlétemben kivett valami ügyvédi irományokat a széfjéből és láttam egy pisztolyt, bent a széf mélyében félig eltakarva sárga papírlapok halmazával. Kérdeztem, hogy mi az és elővette és megmutatta.

— Mikor történt ez?

— Körülbelül egy héttel Floridai utunk előtt.

— Kinek az útja előtt? — Lucas Warren közbevágott. — Kit ért a többes szám alatt?

— A férjemet és magamat. — Róza egy hogyan-lehetsz-ilyen-számár, hogy-mást-gondolsz, pillantást vetett ügyvédjére.

— Mikor jutott először a tudomására, hogy Pittman Péter is lejött Floridába? Megmondta magának előre, hogy le fog jönni?

— Nem mondta, és nem is vártam, hogy lejön. Csak akkor vettem észre, hogy lejött, amikor rám köszönt a Sandpiper taverna teraszán az állítólagos gyilkosság napjának délutánján.

— Mit csináltak, miután találkoztak?

— Az egész estét együtt töltöttük. Átmentünk a Tarpon Spring kikötőbe. Sétáltunk egy darabig majd bementünk a Zorba's Night Club éjszakai mulatóba, megnéztük a műsort és utána a kocsimon visszavittem Clearwater Beachre, ahol Hansszal az öröklakásunk van és ahol Péter hagyta a kocsiját. Ott elváltunk és felmentem a lakásba, ahol másnap délutánig tartózkodtam. Senki nem látta, hogy elhagytam volna a lakást másodszor is, ezúttal éjjel három és reggel tíz között, ahogy a vád próbálja beállítani. Soha nem találkoztam életemben Billy Langstonnal, és semmi esetre sem öltem meg.

— A védelemnek nincs több kérdése a tanúhoz. — Lucas Warren bejelentette és egy fenségesen dicsőséges önelégedett győzelem nimbusza ragyogta be az arcát.

— A bíró bólintott és néhány percig rakosgatta és rendezgette íróasztalán az iratokat és a dossziékat, majd kijelentette. — A tárgyalás mára bezárva és hétfő reggel tíz órakor újra kezdődik a vád keresztkérdéseivel.

Lassan mozdultunk kifelé a tárgyalóteremből, de ahogy kijutottam az ajtón, amilyen gyorsan túsarkú cipőim engedték a kocsim felé siettem. Következőnek a St. Petersburg repülőtérre hajtottam és felültem az első Tallahassee felé tartó gépre. A Tallahassee reptéren kocsit béreltem és szobát vettem ki egy út menti motelban. A szobámban elővettem a laptopomat és megírtam a cikkemnek nagy részét, amit idáig írni akartam a tárgyalásról és email-en átküldtem Bostoni ügynökömnek. — Na, ezt biztosan eladja, — mosolyogtam elégedetten, — és kofferjeim ismét feltöltődnek pénzzel.

Aki korán kell, aranyat nyer, mindig a mottóm volt és másnap reggel hat órakor már ettem a reggelimet a portásfülke melletti büfében és hét órakor bérelt kocsimmal már az úton gurultam. Rövid távolság at Interstate 10 főúton, lejövetel egy Georgia állam felé vezető kijáraton és máris ott voltam a Közveszélyes Őrültek Chattahoochee börtönénél, ahol Pittman Pétert tartották bezárva.

Második Fejezet

Pittman Péter, Chattahoochee Közveszélyes Örültek Intézete, mostani időkben.

Az adminisztráció épülete, a közveszélyes örültek fogva tartására alapított Floridai Bolondokháza Chattahoochee Intézetében, vagy a Chattahoochee-ban, ahogy a helybeliek rövidítve nevezik, legjobban egy gondosan karban tartott békebeli Georgia ültetvényes házra emlékeztet. Leparkoltam a kocsimat és bementem. Bent először egy ápolónőt láttam ülni egy masszív íróasztal mögött és két természetes fehérkabátos állt őrt mellette. A terület, ahol az intézmény állt, nem állhattam meg, hogy ne idézzem emlékezetembe Google keresésem eredményeit, hosszú és ijesztő múlttal rendelkezett. Az első kórházat a Seminole indiánok ellen vívott irtóháború lőszerarzenáljának területén építették, és a mostani adminisztrációs épület a tisztek szállása volt eredetileg. A Déli Konföderáció katonái 1861-ben elfoglalták a fegyverraktárt az Északi Union hadfiaitól és 1868-ban, három évvel a polgárháború befejezése után az első Floridai Fegyház lett építve a helyébe.

A jelenlegi betegnépesség főleg vészesen komoly és állandósult elmebeteg egyéneket foglal magába. A veszélyeseket magánzárkában tartják, vagy mindenkit, állapota komolyságára való tekintet nélkül, intézeti befogadása utáni első éve alatt. Azok, akiket gyógyultnak tekintenek, szabadon rohatják az intézet területét és részt vehetnek a karbantartási munkákban.

— Látómezőmön kívül, nem kell rágondolnom, — idéztem magamban Sally J. Ling könyvének mottóját és megértettem. A hely rémségesen rossz hírben állt, de valójában sokkal rosszabb elmeápolási helyek is léteztek az országban. Több ezer szerencsétlen elmebeteg férfi, nő és gyermek volt itt valamikor bezárva. Homloklebeny metszés és elektromos sokkolás terápia rutinszámba ment, mielőtt a bentlakókat értelem nélküli zombi figurákká gyógyszerelték és a vad őrjöngések lassan megszűntek. Florida notórius módon lemaradt polgárainak kielégítő minőségű pszichiáteri gyógyítása területén. Mégis, és ennek ellenére, Chattahoochee volt a hely, ahol a betegek nem bántak lenni és a szülők örültek, ha beteg ivadékaiknak hely jutott az intézet falain belül. Jobb volt itt elszállásolva és ápolva létezni, mint az utcán hontalanként élni, vagy a szülők egy fedél alatt összezárva egy elmebeteg egyénnel.

Aggódtam, hogy nem sokat fogok tudni kiszedni Pittman Péterből; több ideggyógyászati drog kellett, hogy legyen benne, mint egy átlagos pszichiáteri iroda gyógyszerkabinetjében, találgattam ilyenképpen, és legkedvesebb és legjobban bocsánatát kérő mosolyommal fordultam az ügyeletes nővér felé, miután felém nézett és megkérdezte.

— Miben lehetek szolgálatára?

— Tényvizsgáló riporternő vagyok, — mondtam és kihalásztam a szatyromból újságírói igazolványomat. — és meg szeretném interjúvolni Pittman Pétert.

— Mr. Pittman nem fogadhat látogatókat. — a nővér fellestett szemöldöke alól és a telefon után nyúlt. — Egyelőre állapotának kiértékelése alatt van és rendkívülien veszélyesnek tartandó.

— Állítólagos bűntársának tárgyalása jelenleg folyik és az eredmény nagyon nem néz ki jól a vádlott asszony szempontjából. Talán Mr. Pittman némi információt tudna szolgáltatni, amivel partnerének ártatlanságát bizonyítani tudnánk.

— Vádlott asszony? — a nőrsz méregetett barátságtalanul, és ahogy a karját megemelte, hogy felvegye a telefonkagylót olcsó illatosítók facsaró keveréke áradt izzadtságfoltokkal térképezett egyenruha hónalja alól az orromba.

— Igen, Doktor Luneburg Róza, aki a pszichiátere volt még nemrégiben és gimnáziumi kedvese negyven évvel ezelőtt. Talán, ha róla beszélgethetnénk, hasznos lenne betegük helyreállításának folyamatához.

— Rendben, — a recepciós nőrsz bólintott és megnyomott egy mellékállomás gombot. — Megkérdezem Doktor Shivakumárt, bennlakó főorvosunkat.

— Egy fiatal riporternő van itt, — kezdte a nőrsz, és ahogy valaki belépett a vonalba közelebb igazította a kagylót a szájához. — Pittman pacienssel akar beszélni. Mit mondjak neki?

A nőrsz hallgatta egy darabig a szavakat, amiket nem hallottam, majd ismét felém fordította a tekintetét.

— Bemehet. Látogatása próba lesz Mr. Pittman számára. Golyóálló üveg lesz kettőjük között és csak telefonon beszélgethetnek. És mind emellett, — itt egy oldalnyi hosszú űrlapot nyomott asztalának szélére, ahol elérhettem, és befejezte mondatát. — Alá kell írnia ezt a jogerős nyilatkozatot, hogy az interjút a saját felelősségére és kockázatára csinálja.

— Megértettem, — bólintottam és a nőrsz nézte, ahogy alákarantam a nevemet.

— Vezesse be ezt a hölgyet, — a nőrsz intett az egyik fehérkabátosnak, — és hozza ki Mr. Pittmant a megerősített interjúszobába. — Majd figyelmét újfent az előtte lévő magazinra koncentrálni visszavert a keresztretjvényhez, aminek kitöltési öröme olyan rútul megzavartam jelenlétemmel.

—

Több mágnesesen záródó vasajton mentünk keresztül és keresztülhaladtunk egy alagúton, feltehetően két épület között és jelentős távolságra egymástól. Beengedtek egy kis szobába, ahol teljes nagyságú plexiüveg ablak volt az ellentétes falon és vezetőm oldalba lökött, hogy üljek le egy támlátlan kerek székre egy keskeny pult előtt.

Röviddel később két drabális intézeti pucer behozta Pittman Pétert az ablak másik oldalán lévő részre és lenyomták egy, az enyémhez hasonló ülésre. Nem mentek ki, ottmaradtak és karba tett kezekkel és keskenyre húzott szemekkel feszesen bámultak a semmibe.

— Felvettem a telefonkagylót és Pittman Péter követte példámat.

— Halló, Péter, — mondtam. — Dessie vagyok.

— Maga is egy bennlakó elmebeteg? — mért végig tetőtől talpig, magába abszorbeálva, belenézve blúzom kivágásába és megvizsgálva kilátszó térdeim és szemlélgetve lábszáramon a fényesen feszülő bőrt.

— Nem, — mosolyogtam, — regényíró vagyok, és egy könyvet szeretnék magáról írni.

— Már megírtam, — pöccentett felém egy apró mosolyt, ami azt gondoltatta velem, hogy teljes hatalma van észbeli fakultásai felett és ma még nem vette be zombi gyógyszereit.

— Ott van a komputeremen, de nem engedik, hogy behozassam ide.

— Nem olyanféle könyvet, — ráztam meg a fejemet, — maga a múltjáról írt egy történetet, én a jövőjét szeretném megírni.

— Nekem nincs jövőm, kedves rokonszellem, — felelte és arcáról leszáradt a mosoly. — Nem tudja, hogy hol vagyok?

— Legyen a múlt a múlté. — néztem rá összeráncolt homlokomra írt mély koncentrációval. — Az ön képtelensége, hogy nem hagyja a múltat elmúlni és állandó erőfeszítései, hogy újra látogasson régi eseményeket és megváltoztassa a megváltozhatatlant, az juttatta ide, erre a helyre.

— Csak azt akartam, hogy valaki szeressen. — Péter lehajtotta a fejét és könnyek csillogtak öreg és fáradt szemében. — És oly sok alkalmat elmulasztottam, hogy ez megtörténhessen. Ha valaki megöregszik, elfogynak a lehetőségei és az emlékeihez kell, hogy ragaszkodjon. De nem várhatom el, hogy ezt maga megértse, hiszen maga olyan fiatal és olyan csinos. Az élet még maga előtt áll, az enyém pedig elfogyott és bezártatott.

Joggal feltételezhettem, emlékei özönlöttek rá, mint egy vagon téglá a csúszdából és végtelenül megérintett az érzelmi mélység, amire képességet mutatott. De a mellette álló két fehérkabátos kórházi pucér jelenléte erősen zavart. Nem beszélhettem a lelkemből és nem mondhattam el neki a fiatalság problémáit, mialatt két izompacsirta üresfejű bámul bennünket.

— Tudja, hogy Doktor Luneburg Róza bíróság előtt áll, ahogy mi itt beszélünk, ugyanazokért a gyilkosságokért, amivel magát vádolták? — kérdeztem inkább és próbáltam beszélgetésünket más útra terelni.

— Tudom, — felelte, — de nem Róza csinálta.

— A vére rajta volt az ön pisztolyán, amit nem messze a büntett színhelyétől találtak meg.

— A rendőrség plántálta oda azt a pisztolyt. A fegyver a páncélszekrényemben volt bezárva, amikor elindultam Floridába. Repülővel jöttem és nem tudtam volna áthozni a biztonsági átvilágításon.

— De Róza vére? Hogyan magyarázza meg azt?

— Connecticuti házamnál megmutattam neki a pisztolyt, és ahogy megfogta a mechanizmus éles része megkarcolta a bőrét. Nem gondoltam, hogy bármi baj lenne belőle és eltettem a pisztolyt, és másnap Róza és a férje kocsival megindultak Florida felé.

— Tudná ezt tanúsítani a tárgyaláson?

— Nem, — csóválta a fejét szomorúan, — Bolond vagyok és a bolondok nem tanúskodhatnak.

— A tárgyalásnak rövidesen vége. — feleltem az utolsó ítélet véglegességével a hangomban. — Hétfővel kezdődően Rózát keresztkérdések alá veti a vád és ezzel sorsa meg lesz pecsételve.

— Végtelenül sajnálom Rózát, — Péter félrenézett és lassan ingatta a fejét. — Olyan végtelenül aranyos és kedves naiv leányka volt a gimnáziumban és én soha semmi jót nem tettem neki.

— Ne érezzen így iránta, — mondtam és tenyeremet az elvásztó üvegre tettem, mintha feloldozást adnék neki önkínzó gyötrelmei alól. — Ha arról van szó, hogy mentse a saját bőrét, Róza készen áll, hogy belevesse magát is a kútba.

— Nem számít, — válaszolta és hangja, mint a rozsdás ajtó csikorgása a fekete éjszakában. — Az én menetjegyemet már régen kilyukasztották a temető felé.

— Igaz, — néztem rá szánakozva, — de másodszor nem foghatják vád alá ugyanazért a büntetért. Nem Róza volt az, aki felültette magát az utolsó randevún és férjhez ment egy gazdag emberhez, amikor maga a béka feneké alatt volt és egyedül? Ez a mostani eset, csak újravetítése a régi filmmozzanatnak.

— Rossz lóra tett, ez az egész, — Pétert tépkedte a szemöldökét és furcsa oldalkacsintást vetett felém. — És most fizeti az árát. Mi mást tenne ön Róza helyében?

— Nem vagyok Róza, — mondtam és felálltam, küszködve egy ösztön ellen, hogy búcsúcsókot dobjak neki. — És amilyen gyorsan csak tudom, ki fogom magát innen szabadítani.

— Köszönöm, hogy aggódik miattam, — Pittman Péter rám nézett. — de szeretem ezt a helyet. Ordítanak rám és lekötnek az ágyra, ha rosszul viselkedek és belenyomják az arcomat a forró lencsefőzelékbe, ha nem akarom megenni, de ez a feladatuk. Valóban mindent megtesznek, hogy tisztességre tanítsanak.

— Ne ellenkezzen velük, — mosolyogtam rá. — Legyen olyan jó, amilyen csak tud és következő hétvégén ismét meglátogatom talán kevésbé megszorított körülmények között.

Elvezették és egy ór értem is jött. Kifele menet megveregettem a vállamat. — Ez jó munka volt, Dessie, — dünnyögtem, — határozottan egy lépés a jó irányban.

Harmadik Fejezet

Doktor Luneburg Róza tanútételére feltett keresztkérdések.

Doktor Róza Luneburg tárgyalás hétfő reggel tíz órakor kezdődött újra. Róza elfoglalta helyét a tanúk székében és Konrad Symansky a főügyész kikocogott a nyitott placra közte és az esküdtek között.

— Doktor Luneburg, — kezdte, — mi itt mind meghallgattuk a maga szívszaggató történetét és végtelenül hálás vagyok, hogy elmondta. Csak néhány aprólékos részletet szeretnék tisztázni, bizonyos időpontokat, hogy a dolgokat a korrekt időrendbeli sorrendbe tehessek. Úgyszintén szeretnék megismerni a maga napi rutintevékenységeit, hogy felfedhessünk némely összetevőt, amiről esetleg elfelejtkezett.

Luneburg Róza szemei követték az ügyészt, ahogy a férfi fel alá lépegetett a tanú és az esküdtek közötti senki földjén. Nyilvánvalóan felfedezni próbálván, hogy mi lehet a racionális elmélet az ügyész hosszasan elnyújtott bevezető tirádája mögött.

— Doktor Luneburg, — kérdezte az ügyész. — maga szereti a tengerparti strandot?

— Természetesen. — Róza összehúzta a szemeit. — Szeretem. Azért vettük a Mexikói öböl vizeire néző öröklakást a tengerparton.

— Milyen stílusú fürdőruhát visel legtöbbször? — az ügyész ismét megállt és könyökével rátámaszkodott a tanú előtti emelvényre.

— Nem tudom, — Róza vállat vont. — Attól függ.

— A kétrészes divatot szereti jobban alacsonyra kivágva és csak pántokkal két oldalt? Vannak ilyenfajta fürdőruhái? Esetleg több is?

— Vannak. — Róza tekintete követte az ügyész szemeit.

— Mindamellet, hogy magának látszólagosan tökéletes alakja van, ami teljesen megfelel az ilyen fiatalos viselethez, nem gondolja, hogy egy maga korabeli hölgy, egy diplomás orvos, nem kellene, hogy így levetkőzzön egy nyilvános helyen, mint egy közstrand?

— Mit ért ez alatt? — Róza megrezzent és megragadta az előtte lévő emelvény peremét. — Szeretek napozni, és az egész tengerparti strandolásnak a szándéka, hogy annyira lesüljek, amennyire lehet.

— Nem azért, hogy fiatal emberek figyelmét felhívja magára? Szereti nekik jelezni, hogy maga készen áll flörtölni, főleg akkor, ha maga férje valami másik tengerparti strandon a saját gyönyöreit kergeti?

— Egész biztosan, hogy nem. — Róza ráncolta a homlokát rosszallóan.

— Éppen ellenkezőleg, — az ügyész reagált és hangjában felcsillant a gúny. — Maga éppen, hogy azt csinálja. Fényképeink vannak, hogy jóképű fiatalemberek társaságában sétálgat, kéz a kézben és nevetgélve és időnként egy kis szeszes italt kortyolgatva. Nézze meg ezeket a fotógráfiákat és mondja el a zsűrinek, hogy mit lát rajtuk.

És ezzel az ügyész kiterített egy csapat fényképet a tanú előtt, mintha a képek egy kínai legyező levelei lennének.

Róza nézte egy másodpercig a képeket, majd eltolta magától. — Igen, — mondta, — ez én vagyok a tengerparton kétrészes fürdőruhában és lehet, hogy egy fiatalember megállt mellettem és valami kedvességet mondott.

— Emlékszik, hogy ki volt a fiatalember?

— Nem. Nem emlékszem.

— Engedje meg, hogy könnyítsek az emlékezetén. — az ügyész vigyorgott, mint a rajzfilmbeli kandúrmacska. — A neve Billy Langston. Nézze meg a dátumbélyegzőt a digitális kép sarkában. Június 15, két héttel férje megölése előtt. Billivel beszélte, hogy hogyan kellene megölni a férjét? — az ügyész hirtelen üvölteni kezdett. — Szexet is ígért neki, tetejében a jelentős előlegnek, ha elvállalja a feladatot és úgy csinálja, ahogy maga javasolja? Mondta magának Billy, hogy mennyire hiányzik neki az édesanyja?

— Nonszensz, — Róza sikított, — aljas rágalmazás az egész. Soha nem találkoztam Billy Langstonnal.

— Doktor Luneburg. — az ügyész olyant csapott a tanú előtti emelvényre, hogy a teteje elrepedt. — A fényképek nem hazudnak, de maga igen. Mi tudjuk, hogy maga félt a férjétől és alkalmat keresett, hogy megölhesse. Ugye önvédelemből volt, igaz? Minden oka megvolt rá, hogy meggyilkoltassa miután szennyos prostituáltakkal megcsalta magát és maga rájött. Vallja be nekünk és a bíróság lehet, hogy enyhítő körülménynek fogja venni.

— Nem öltem meg a férjemet. — Róza zokogott. — Billy Langston csinálta.

— És ki ölte meg Billy Langstont?

— Péter Pittman, a betegem. Megmondtam neki, hogy Billy hol lakik, de csak azt akartam, hogy alaposan nadrágolja el, álljon afféle bosszú azért, amit tett, ami semmi más nem volt, mint egy mazochista gyönyörgyilkosság. Semmi több, nem terveztem senkinek sem a halálát.

— Doktor Luneburg, — az ügyész lesújtó pillantást vetett a vádlottra. — Maga ismét hazudik. Maga próbálja rákenni a büntett, valakire, akit már egyszer a bíróság előtt állott érte, és akit másodszor nem lehet perbe fogni ugyanazért a büntettért. Törvényszakértői véleményt nyújtottunk be ennek a bíróságnak, hogy Billy Langston reggel hat és nyolc óra között lett megölve. Mr. Pittman a repülőtéri biztonsági kapunál volt fenntartva az időkeret jelentős része alatt. Maga betört Billy Langston házába és hátulról agyonlőtte. Ugye, így történt?

— Nem törtem be a házába és nem öltem meg. — Róza sikoltotta.

— Továbbá, — az ügyész egyre üvöltözött és egy átlátszó műanyag zacskóba csomagolt selyemdarabot dobott a tanú előtti asztalra. — Ezt a véres zsebkendőt a maga öröklakásában találtuk. Megismeri a maga egyik saját zsebkendőjét? Bele van hímezve a monogramja.

— Nincsenek selyem zsebkendőim. Lehet, hogy elvágтам az ujjamat paradicsomszeletelés közben a konyhában, de szokás szerint leöblítettem a mosdóban és

ragtapaszt tettem rá. — Róza ébenfekete szemei, mint a pokol tüze teljes lángra állítva izzottak a gyűlölettel. — Miért kreálnak maguk mindenféle hamis evidenciát? Mr. Pittmant már egyszer elítélték ugyanezért a gyilkosságért. Nem büntethetnek meg két különböző embert ugyanazért a tettért.

— Már hogyan büntethetnénk, — főügyész Symansky karba fonta a kezét és olyan gúnyos göggel nézett lefele Mrs. Luneburgra, mint cézár a legyőzött és lemészárolt karthágóiakra. — Ha hozzáadjuk a konspiráció vádját, ahogy tettük ennek a tárgyalásnak a kezdetén.

— Ellenvetés, — Lucas Warren védőügyvéd felállt és karját tiltakozóan felemelte. — Az ügyészség elmulasztotta az előbb említett evidenciát és véleményeket vizsgálatunkra felterjeszteni és a védelem nem emlékezik semmiféle törvényszéki szakértő tanúvallomásra, Mr. Langston halálának idejével kapcsolatban. Tisztelettel két hét szüneteltetést kérünk, hogy kivizsgáljuk az állítólagos evidencia érvényességét.

— Ellenvetés fenntartva. — a bíró lesújtó pillantást vetett az ügyészre. — A tárgyalást ezennel elhalasztom és mához két hétre ismét kezdünk és folytatjuk az eljárást. Elrendelem, hogy a vád minden információt a védelem rendelkezésére bocsát és hivatalos másolatokat ad minden szakértői véleményről, beleértve a neveket és az elérhetőségeket, amit használni akar az esküdtek előtt. Az esküdtek hazamehetnek, de senkivel sem beszélhetnek erről az esetről és nem követhetik, az ügyvel kapcsolatos híreket a közmédiában.

— Micsoda kegyeletes ajándék, — sóhajtottam boldogan, ahogy a tárgyalóterem kezdett kiürülni. — Ez bőségesen elegendő idő, hogy jobban megismerjem Pittman Pétert, a Chattahoochee bolondokházába bezárt lélektársamat.

Negyedik Fejezet

Dessie Decker második Chattahoochee látogatása.

Következő hétvégén kocsival hajtottam fel New Port Richey öröklakásomból a Chattahoochee intézetbe. Előre telefonáltam és már vártak rám.

— Mrs. Decker, — Dr. Satish Shivakumar puha kézfogással üdvözölt, ahogy megérkeztem. — Végtelenül örvendünk, hogy látjuk magát. Pittman Péter betegünk állapota példa nélkül álló javulást mutat a maga első látogatása óta. Világosan gondolkodik, és racionális módon viselkedik és abbahagyta értelmetlen halandzsázásait. Megengedtük neki, hogy a lábadozó többséggel együtt közösségi nagytermünkben tartózkodjon.

— A nevem Ms. Decker, — félénk mosolyt poccentettem felé és szerénységet és szégyenlősséget tettem, a két tulajdonságot, amivel soha nem lettem megátkozva. — Nem vagyok férjnél. De örülök, hogy komoly asszony benyomását tettem magára. Beszél Mr. Pittman rólam is?

— Semmi másról, csak magáról. — Dr. Shivakumar hálás kedvességgel nézett vissza rám. — Kérem, kövessen.

A közösségi nagyterem fényesre világított tágas és vidám helyiség volt rengeteg ablakkal és a nagy épület teljes hátsó részét elfoglalta. Egy modern építmény a maga érdemében, mesterien alkalmazott építészeti megoldással ügyesen hozzáillesztették a régi ültetvényes ház egységéhez. Betegek csoportjai ültek vaskos asztalok körül, vagy kényelmesen elnyúltak plüss fotelekben és televíziót néztek a gondosan vigyázó férfi nőrszök és kórházi szolgák felügyelete alatt, akik minden mozzanatot éles szemekkel figyeltek. Nagyon meg kellett dolgozni a kiváltságért, hogy egy beteget itt tartózkodni engedjenek.

Dr. Shivakumar egy ablakbeugrásban álló kis kerek asztalhoz vezetett két kárpitozott székkal. Péter az egyik székben ült, és ahogy meglátott azonnal felállt.

— Miss. Decker, — mondta, — micsoda örömteli megtiszteltetés, hogy meglátogat. Hogyan halad a tárgyalás?

— Valami törvénytechnikai nehézség miatt két hétre elhalasztották. — feleltem és leeresztettem a fenekemet a Péterrel szembeni székre és hosszas, felmérő pillantást vetettem rá. — De ne foglalkozzunk egyelőre a tárgyalással, — tettem hozzá, — inkább mondja, hogy mennek itt a dolgai?

— Nem mondhatnám, hogy rosszul, — felelte és kerülte a szemeimet. — Minden nap, amit egy centiméterrel a föld felett töltök jobb, mint két méterrel a föld alatt.

— Na, ez aztán egy hervadozó optimizmus, — kacagtam, — de látom, hogy jobban bánnak magával. Többé már nincs magánzárkába beáristomozva.

— Szeretnék magának egy verset felolvasni. — Péter eleresztette füle mellett sziporkázó szarkazmusomat és egy sárga füzetlapot csúsztatott közelebb hozzám. — Ha megengedi, — tette hozzá, és felnézett és levette szemüvegét.

— Maga írta? — kérdeztem.

— Ady vers, de én fordítottam angolra, — mondta és mélységes érzelmek könnyei nedvesítették meg a szemét. — Az egyik könyvemben használtam fel, az Albérlők Házában. Olvasta?

— Nem, — feleltem. — Még nem, de szeretném elolvasni. Kérem, olvassa fel a verset.

Bólintott és olvasni kezdett és én hallgattam és megrázó áhítat töltötte el a lelkemet.

Most ölelne meg valaki,
Most jönne egy igazi asszony,
Ki csak egy kicsit öleljen,
De nagyon marasszon.

— Ne folytassa. — Kezemet a kezére tettem és a szemeim könnyörögtek, hogy álljon meg. — Ez nagyon mély és fájó. Egyelőre nem akarom, hogy ebbe az irányba haladjunk, de egy nap, lehet, hogy megengedem, hogy felolvassa a folytatást.

— Akkor miért van itt? — nézett fel rám.

— Hogy szabaddá tegyem, — feleltem és ujjaim ujjai köré simultak. — Egy nemes alkotó lélek, mint maga nem való ide. Magának történeteket kellene írnia, költeményeket és a maga alkotó szellemének a magasba kellene szárnyalnia, hogy megmutassa a szépséget és pártolja a művészetet.

— Lehetetlen, — sóhajtott és lemondóan legyintett a kezével. — Ide vagyok bezárva és ez a halálom.

— Nem lehetetlen, — mondtam és felemeltem az állát. — Csak ne hivatkozzon az intelligenciájával. Hagyj abba a sértő tréfák mesélését és a bizarr vitatkozásaival együtt, hagyja azt a regényeinek. Jó fizetésű embereknek nincs humorérzéke. A viccelődés a lecsúszottak és a szegények privilégiuma.

— Jó, — felelte és a sárga füzetlapot kettőbe hajtva beletette szürke overalljának a zsebébe. — Meséljen inkább magáról valamit. Új életemet a maga története körül fogom felépíteni.

— Nincs, mit sokat mondjak, — kezdtem, — gazdag Új Angliai családba születtem bele és Ivy League egyetemi végzettséget kaptam ki belőle. Huszonöt éves koromban édesapám autóbalesetben meghalt és anyám másodszor is férjhez ment. Amióta betöltöttem a harmincadik évemet, anyám és új férje hallani sem akarnak rólam. Magamra maradtam a megélhetésemmel, de nem bánom. Jó szakmám van, amit szeretek és a munkám minden időmet kitölti.

— Van valami fiúbarátja? — Péter kérdezte és furcsa szögből oldalvást nézett rám és magas sarkú divatcipőim mellett a lába reszketve ütötte a fényes linóleumpadlót. — Volt maga valaha férjnél?

— Nem, — válaszoltam vidáman kacagva. — Semmi fiúbarát, férj nincs és soha nem volt, és nincsenek gyerekeim. Ez a három tilalmas vétesség, amit elkerülök, mint a pestisjárványt.

— Maga olyan boldognak néz ki. — Péter lassan ide-oda mozgatta a fejét. — Mitől van az, hogy annyira szereti az életet?

— Biztosan, hogy nem a férfiak végett. — Én is félrehajtottam a fejemet és oldalvást néztem vissza rá. — Egy rakás ostoba fatuskó az összes. Büdösek és ordítanak rád, ha ellenkezel velük. Számos keserű tapasztalatom volt a férfi nemmel és nem akarok felesleges csomagot cipelni magammal, ha játszi könnyedséggel is utazhatok. Imádtam az édesapámat. Nincs olyan férfi, aki a nyomába léphet.

— Na, ezt kiválóan összefoglalta, — Péter mosolygott. — Vajon, hogyan illenék bele én ebbe a képbe?

— Lehetne a nagyapám, — játékosan megfricskáztam az orrát. — Soha nem ismertem és nem okozna semmi csalódást, ha nem hasonlítana hozzá.

— Akkor legyek nagypapa. — Péter bólintott. — Nem lenne ellenemre, ha a nagypapája lehetnék, és ha itt hagyhatnám, ezt az intézményt elvinném magát a Metropolitan Operába, New Yorkba és utána egy felséges vacsorára egy előkelő étterembe.

— Miért az operába? — kérdeztem.

— A feleségemet vittem oda, amikor megkértem a kezét.

— A felesége? — a levegő meglepetten zúdult le a torkomon. — Maga nős?

— Nem, másfél évvel azelőtt meghalt, özvegy vagyok.

— Sajnálom hallani, jó feleség volt?

— A legjobbak legaranyosabbja, és maga emlékeztet rá.

— Hasonlítok hozzá? Már úgy értem, és ne vegye rossz néven, amikor fiatal volt.

— Nem. Nem hasonlít hozzá egyáltalán. Maga szőke és a feleségem barna volt. És a maga arca, hogyan is mondjam, sokkal északabbra való germán vonású jelleg. Egy nemesebb értelemben értve, maga egy szőke kelta sellő, aki a sziklán fészeli a haját és veszélybe csalogatja az elbűvölt hajósokat, a feleségem meg egy Botticelli Vénusz volt, aki isteni alakjával kilép a kagylóból és a tenger és az ég teremtményei mind csodálják. Maga az én Angelinámra valami fennkölt lelki módon hasonlít, egy időtlenül örök és megvilágosodott transzcendentális vonzás útján, amit a jelenlétében érezek.

Mindig gondoltam, hogy Pittman Péter nagy nőcsábász volt a maga idejében, de hogy ennyire ügyesen tudná szőni a szavakat? Nem hittem volna, bár ez nem volt titok. Amit nem tudtam, hogy elmebeteg-e vagy normális. De igen és mégis, valami kezdetleges, de kiolthatatlan érzés ütötte fel a fejét gyomrom aljában. Nem a szívemben, már amennyire tudtam, nem volt szerelmi ügyekre fogékony szívem. Majdnem harminc évvel volt nálam idősebb és be volt zárva a bolondokházába. Mit akarhatnék tőle? Pénzt és vagyont? Az van nekem is bőségesen elegendő. De valami suttozta nekem, egy intuíció, egy varázslatos epifánia, biztonságban érezném magam, ha az oldalán sétálhatnám az életem. Egy ősasszonyi érzés szállott alá rám a barlanglakó időkben és legyűrte racionális érzéseimet és rájöttem, hogy Péter Pittman lesz az örök végzetem.

— Várjunk egy percet, — mondtam ki fennhangon. — Legyen elég ebből a romantikus álmodozásból. Azért jöttem ide, hogy interjúvoljam magát, kérdezzek néhány kérdést és leírjam válaszait. Ha nincs ellenére.

— Nincs ellenemre. — Péter hátradőlt székében, megnyugodva és készen állva a beszédre. — De nem fogok ma mindent elmondani magának. Vissza kell, hogy jöjjön a jövő héten és az utána következőn is. Az a feltételem és erről nem alkudozom.

Órákkal később, amikor a látogatási idő véget ért és a kórházi szolgák noszogatták a látogatókat kifelé, búcsút intettem Péternek. Tartalmas interjúnk volt, nyíltan beszélt hozzám és őszintén. Odanyújtottam neki a kezemet és felállva és előrehajolva, keskeny ujjaimat hosszú és vérpezsdítő meleg másodpercekig tartotta a kezében. Kezemet elvéve megfordultam és mentem elfelé és éreztem, hogy néz utánam. A testhezálló szoros nadrágot nézhette, amit viseltem és csípőm formás vonalát és csontos fenekemet. Talán melltartóm vállpántját a könnyű, félig átlátszó laza blúzom alatt. Azt szemlélte talán vágyakozva?

Játszadoztam vele és csalogattam? Teljesen szándékom ellenére, de felettébb úgy jött ki a dolog.

Ötödik Fejezet

További tanútételek és záróbeszédok Doktor Luneburg Róza bűnügyi tárgyalásán.

Két hetes szüneteltetés után a bíróság újra összegyűlt és elfoglaltam helyemet a nézők padjainak első sorában. A védelem újrakérte a vád két tanúját, Becky Bannistert detektívet és Doktor Stephen Scopa urat a Floridai Belügyminisztérium Kriminológiai Laboratórium, Tampa kerületi kirendeltségének igazgatóját.

Becky Bannister újra ismételte, ahogy ő és bűntett-színhely vizsgálati csoportja a vádlott tartózkodási helyén megtalálták a véres selyem zsebkendőt és a törvény előírásai szerint bevezették az evidenciák közé. Lucas Warren védőügyvédnek csak egyetlen kérdése volt Bannisterhez, amivel beismertette vele, hogy az egész lakásban, nem találtak több, a fent említetthez hasonló selyem zsebkendőt.

Miután a bíró útjára bocsátotta a detektívet, Lucas Warren a saját tanúját állította elő, egy Kim Bailey nevű babaarcú szőke háziasszonyt és bedolgozó elárusítónőt, a Sears áruháznál.

Lucas odanyújtott egy csomagot a kis nőnek és megkérdezte.

— Mrs. Dailey, meg tudná mondani a bíróságnak, hogy mi van ebben a csomagban?

— Selyem zsebkendők, — válaszolta Mrs. Dailey. — Egy hatos csomag.

— Árusítják ezeket a zsebkendőket egyenként is? — folytatta a védelem fiskálisa.

— Nem uram, nem áruljuk, a vásárlónak meg kell vennie az egész hatos készletet.

— Az ön tapasztalatai szerint, — Lucas szemtelenül bámulta a csinos kis fiatalasszonyt. — Ha valaki vesz egy hatos készletet, megtartana abból csak egyet és a többit eldobná?

— Nem, — az elárusítónő mosolygott leereszkedően. — Több mint valószínű, hogy nem. Túlságosan drágák ahhoz, hogy eldobható papírtörülközőknek használják. A vevők megtartják az egész csomagot.

— A zsebkendőket monogrammal beszőve árulják?

— Nem. Felettébb nem lenne praktikus. Ha valaki monogramot akar, elmennek egy varrónőhöz, aki géppel behímezi nekik. De ez ma már kiment a divatból. A papír zsebkendő feltalálása óta szinte senki nem használ monogramos selyem zsebkendőt.

— Köszönöm, Mrs. Bailey, — Warren bólintott a fiatal elárusítónő felé, visszavette a csomagot és átnyújtotta a törvénytisztának. — Kiváltképpen a segítségünkre volt. Nincs több kérdésem önhez.

Másodiknak Doktor Scopa foglalta el a tanúk székét. A vádnak nem volt kérdése hozzá és Lucas Warren vette át a tanú kikérdezését.

— Doktor Scopa, — Warren megállt a tanúval szemben és kedves, bátorító hangon kérdezte. — Meg tudná ismételni a törvényszéknek szakértői véleményét, amire látszólag senki sem emlékezik és sehol nincs az aktákba bejegyezve. Mi volt a maga végkövetkeztetése, Billy Langston halálának pontos idejét illetően?

— Megközelítőleg, és nem pontosan véleményezve, — a törvényszéki szakértő válaszolta, — Reggel hat és nyolc óra között a Mr. Luneburg halálát követő napon.

— Hm, ez meglehetősen pontosnak hangzik, de mondja, hogyan lehet ennyire rövid időpontok között a halált megállapítani? — Warren fel alá kezdett járkálni a tanú előtt. — El tudná nekünk magyarázni ezt könnyen érthető, hétköznapi szavakban?

— Mire a tetemet felfedezték és megérkezett a laboratóriumomba a hullamerevedés hatvan százalékból kiengedett és a másodlagos ellazulás negyven százalékból haladt előre. Erre alapítva, és beleszámítva, hogy aznap meleg idő volt, ami gyorsította a folyamatot, meg tudtuk állapítani, hogy a halál harminchat és harmincnyolc óra közötti idővel korábban történt, ami visszavitt minket az előbb említett reggel hat és nyolc óra közötti időpontra, a Mr. Hans Luneburg holttestének tengerparton való megtalálását követő nap folyamán.

— Lehetne ez a 36-38 órás időtartam esetleg jóval hosszabb vagy rövidebb is. — Lucas Warren beszüntette megállíthatatlan fel-alá járkálását és rámeredt a törvényszéki szakértőre. — Mondjuk reggel négy óra és déli tizenkettő között? Hogyan lehet ilyen hosszú idő eltelte után ön ennyire bizonyos a sokkal szűkebb időkeret érvényességéről?

— Lehetne, — a doktor vállat vont. — A hullabomlást számos tényező befolyásolja. A hullamerevedés, vagy riga mortis kezdetét és a riga mortis reverzióját a halott egyén kora, neme, fizikai erőnléte és izomtömege jelentősen befolyásolja. A halál idejének megállapítása nem egy precíz tudomány, mint például az órásmesterség.

— Nem egy precíz tudomány, azt mondja, — a védőügyvéd felkiáltott. — Tehát a halál idejét nem lehet annyira precízen megmondani, és a bűnösséget és az ártatlanságot sem lehet megállapítani holmi találgatás alapján, mint amelyet maga itt előterjesztett a bíróságnak. Köszönöm, Doktor Scopa. Nincs több kérdésem önhöz.

Több tanút nem hoztak és az állami főügyész első képviselője, Konrad Symansky emelkedett szóra, hogy előadja záróbeszédét.

— Mélyen tisztelt bíró úr, hölgyeim és uraim, és az esküdtszék nagyra becsült tagjai, — kezdett beszélni érzelmeiktől túlfűtött hangon. — A vádlott, Doktor Luneburg Róza nagyra becsült és jól fizetett tagja volt a társadalomnak. Minden sikerült neki az életben, egy dúsgazdag üzletember férj, két remek fiúgyermek és unokák és egy jó szakma, amit tisztos méltósággal gyakorolhatott. Doktor Luneburg szerény körülmények között nőtt fel és mindent, amit életében megszerzett a férjének köszönhetette, akinek a családja bevette, amikor fiatal volt és nincstelen. Minden szép volt és jó, amíg egy nap fel nem fedezte férjének titkos oldalát, olyanféle felnőtteknek való játszadozást, és felfedezését megosztotta egyik betegével. Ez nem volt véletlen. Doktor Luneburg jóval előre megtervezett mindent. És ügyesen tervezte meg, ahogy sikereinek folyamatosan emelkedő görbéje alapján egészen mostanáig azt hitte, hogy egy esetleges gonosz cselekedet elkövetését is megússza, legyen az gyilkosság, ha ezt kell tennie, ha gondosan eltünteti a nyomokat és egy elmebeteg egyénre fogja a bűnt, egy betegére, ha a dolgok rosszra fordulnának.

— A kételkedés legkisebb árnyalata nélkül, — az ügyész folytatta, — elő lett terjesztve és be lett mutatva ezen a tárgyaláson, hogy Doktor Luneburg ismerte férjének gyilkosát, Billy Langstont, és Billy Langston pénzt fogadott el tőle, hogy végrehajtsa a vádlott aljas terveit. Mrs. Luneburg tudta, hogy Billy hol lakik. Még azt is megígérte neki, hogy személyesen hozza el a megígért pénzt. De ahelyett, hogy becsöngetett volna Billy házába, meglepetésszerűen akarta Billit elkapni és betört egy ablakot és úgy ment be. A tett közben megvágta az ujját és Mr. Pittman pisztolyával tarkón lőtte Billit, a pisztollyal, amit Mr. Pittman Connecticuti házából lopott el. Tökéletes büntett, Mrs. Luneburg még alibit is hozott létre, hogy odahaza volt Billy megölésének ideje alatt, amikor valójában nem tartózkodott végig a lakásában, mert ugyan késő éjszaka hazajött, de titokban ismét kisurrant. Perfekt, mondhatnánk, kivéve a banánhéj, amin elcsúszott. Eldobta a pisztolyt, hogy a nyomozók találják meg és a fegyver legális tulajdonosára, a saját betegére lehessen fogni a büntettet. Némely nyomevidenciákat nem lehet teljes bizonyossággal megállapítani, de a vérnymok, bármely kevés is legyen a mennyiség, nem hazudnak. Mivel a vádlott elvágta az ujját, ahogy betörte az ablakot és ugyanazt a zsebkendőt használta a vérzést megállítani, amivel később a pisztolyról letörölte az ujjlenyomatokat, a vérnymok rákerültek a fegyverre. Hozzanak ítéletet fertelmes büntetést, a kettős gyilkosságra, ami magába foglalta férjének, gyermekei apjának megölését. Annak a férfinak a megölését, aki segítette, hogy tiszteletreméltó orvosnő legyen belőle. Büntessék meg betegének döbbenetesen ocsmány manipulálásért, egy gyengülő elméjű öregembernek a bevonásáért, aki történetesen ifjúkori fiúbarátja volt és teljesen megbízott benne. Találják bűnösnek betegének kihasználásáért, aki képtelen volt megérteni az ellene felhozott vádakat, és akit a törvényhozás elmebetegség okából ártatlannak talált ugyanezekben a gyilkosságokban. Az állam, a nép akarata kéri önöket, hogy Luneburg Rózát találják bűnösnek szándékos emberölésben és emberölésre való felbujtásban és büntessék halállal.

Mindezt szónoki stílusban előadva, Konrád Symansky mély lélegzetet vett, meghajolt az esküdtek felé, mint egy klasszikus Shakespeare színész, széjjeltárta a karjait és vitát lezáró hangon bejelentette.

— Köszönöm, hölgyeim és uraim, az esküdtszék tagjai, a nép akaratát képviselő vád ezennel befejezte munkáját.

A bíró intett Lucas Warrennak és a védőügyvéd előrelépett.

— Tisztelt bíró úr, hölgyeim és uraim, az esküdtszék nagyra becsült tagjai, — a védelem egyedüli ügyvédje kezdte záróbeszédét. — Az állam képviselője egy sorozat véletlenséget hozott fel evidenciának, ami bőségesen hagy maga után kétségeket. Kliensem, Doktor Luneburg Róza, kiemelkedő tagja a társadalomnak egész életében, váratlanul sötét alakokkal szövetkezik, hogy megöljék a férjét és mindennek tetejében, kimegy az éjszaka kellős közepén, elhajt egy számára idegen városrészbe, betör egy ablakot és agyonlő egy fiatalembert, egy pisztollyal, amit nagy hanyagul eldob egy közeli mocsárban, hogy ott a nyomozók megtalálják. Ezt nem hiszem, hölgyeim és uraim, az esküdtszék nagyra becsült tagjai. Ugyanez a bűneset elő lett terjesztve egy másik tárgyaláson, és ugyanezért a két gyilkosságért egy másik személy már bűnösnek lett találva és csak elmeállapotára való hivatkozással úszta meg a halálbüntetést. Egyetlen pihezála a helytálló evidenciának sem lett prezentálva egyik tárgyaláson sem, hogy bizonyítva legyen, hogy Doktor Luneburg

felbiztatott egy elmebeteg személyt, hogy ölje meg a férjét helyette. Több ezer oldalnyi hivatásos vizsgálati jegyzet és személyes naplók mennyisége lett átvizsgálva és sehol nem találtatott egyetlen egy állítmányi mondat, de egyetlen egy szó sem, ahol Doktor Luneburg azt javasolta volna egy beteg paciensnek, hogy ölje meg a férjét. Nem volt, mert Doktor Luneburg soha nem akarta férje halálát. Ellenkezőleg, ki akarta gyógyítani aberrációiból és gondos ápolással vissza akarta hozni korábbi egészséges elmeállapotába.

— Az állam, — Lucas Warren hosszú, színészes szünetet tartott és újult erővel kezdett beszélni. — Ugyanezt az esetet teljesen más formában adta elő az egyik tárgyaláson és egy teljesen más módon a másikon. Az egyik tárgyaláson az egyes számú áldozat, Hans Luneburg összebarátkozik egy homoszexuális bárban a ketteszámú áldozattal. A másik tárgyaláson, Mrs. Luneburg a tengerparti strandon keveredik barátságba a második számú áldozattal és a homoszexuális szórakozóhelyet meg sem említik. A ketteszámú tárgyaláson Mrs. Luneburg vérének nyomait találják a gyilkos fegyveren. Az első számú tárgyaláson Mrs. Luneburg vére szóba sincs hozva. Mi lenne ez, ha szabad kérdeznem? — Lucas Warren felemelte a kezét és összeráncolta a homlokát. — Ez semmi más csak kényelmes lazálás. A nyomozás talál egy gyanúsítottat és válogatnak az evidenciákból és a tanúvallomásokból, hogy bizonyítsák a találmányra kiválasztott vádlott bűnösségét. Pardon, hölgyeim és uraim, túlságosan udvarias voltam, kitalálnak evidenciát, hogy takargassák dilettáns mivoltukat. Egyetlen esküdszéknél az Egyesült Államokban sem lenne szabad bűnösnek ítélnie ezt a vádlottat felületes, helyét nem álló és kitalált bizonyítékok alapján. Hölgyeim és uraim, az esküdszék tisztelt tagjai, kérem, hogy hiteles bizonyítékok hiányában mentsék fel kliensemét, Doktor Luneburg Rózát az összes vádak alól.

Lucas Warren visszatért a helyére és azt hittem, hogy a törvényszéki vetélkedő véget ért. Kivéve, egy perc eltelté után Konrad Symansky megköszönte a torkát és feltette a kezét.

— Mit óhajt? — a bíró nézett rá meredten.

Symansky felállt, kihúzta magát, megigazította a szemüvegét és bejelentette. — A vád szeretné megcáfolni a védelem záróbeszédét.

— Engedélyezve, — a bíró hátradőlt székében, várakozóan háztetőt csinált az ujjából és továbbra is hideg, merev szemekkel nézte Symanskyt.

— A másik tárgyalásnak, — Symansky kezdte, — ahogy tisztelt kollegám referált reá záróbeszédében, semmi köze ehhez a tárgyaláshoz. Bizonyítékok és tények egymástól függetlenül lettek összeszedve és következtetések teljesen szeparálva lettek levonva. A törvénynek méltán kijáró tisztelettel folyamodunk a bírósághoz, hogy utasítsa az esküdszéket, hogy töröljön ki a hallottakból bármi referenciát az úgynevezett másik tárgyalásra, és ne vegyen figyelembe bármi becsmérlő kifejezést nyomozási és rendőrszerveinkkel kapcsolatosan és utasítson vissza minden Egyesült Államokat sértő szót.

— Van még valami más mondanivalója is? — a bíró továbbra is vizsgálódóan nézte Symanskyt.

— Nincs. — az ügyész megrázta a fejét.

— Rendben, — a bíró bólintott. — Tehát, ahogy a záróbeszédék elmondattak és megvitattak, — itt lesújtó pillantást vetett Symanskyra, — instrukcióimat kihirdetem az esküdteknek és döntéshozatalra vissza vonulni az esküdszobába.

—

A bíró legalább egy fél órán keresztül magyarázott az esküdteknek. A hetediket, a tartalék esküdtet felmentették további kötelezettségei alól és a többi eltűnt az esküdtszoba ajtaja mögött. Délután öt óra felé a bíró előbukkant szobájából és bejelentette, hogy az esküdteket éjszákára elkülönítik egy közeli motelben és a tárgyalás másnap reggel tíz órakor folytatódik.

A folyamat másnap megismételte magát, de a harmadik napon a törvényszolga bejelentette, hogy az esküdtek döntésre jutottak. Körülbelül egy óráig tartott, amíg mindenki újra összegyűlt, de végre mindenki a helyén volt és a zsűri vezetőembere felállt és a bíróra emelte a tekintetét.

— Tisztelt bíró úr, az esküdtszék meghozta döntését.

— A döntés egyértelmű?

— Igen, tisztelt bíró úr, egyértelmű.

A bíró bólintott és a törvényszolga odavitte neki a borítékot, ami tartalmazta az írásba fogalt döntést. A bíró megnézte, megint bólintott és visszaadta a törvényszolganak, aki visszavitte a zsűri előjáró emberéhez.

— Elsőszámú vád, — a bíró kérdően nézett az előjáróra. — Gyilkosságra való felbujtás. Mi az esküdtek döntése?

— Bűnös, — az előjáró kijelentette és a többiek, amikor a kérdésben rájuk került a sor, egyenként utána ismételték.

Hangos mormogás futott végig a tárgyalótermen. Luneburg Róza sápadtan reszketett és az összeesés szélén állva Warrennek kellett támogatnia.

— Második számú vád, — kérdezte a bíró. — Előre megfontolt gonosz szándékkal elkövetett gyilkosság. Mi az esküdtek döntése?

— Bűnös, igen, tisztelt bíró úr, — az előjáró másodszor is kijelentette és a többiek egyenként utánamondták.

— Mivel a vád halálbüntetést kért a vádlottra, — a bíró minden érzelem nélküli monoton hangon beszélni kezdett és rá sem nézet Róza Luneburgra, akik hisztériásan zokogott és alig állt a lábán, — kötelességem, hogy az esetet minden szempontból részletesen átvizsgáljam és gondosan megfontoljam döntésemet és meghozzam a helyes ítéletet. A törvényszék, beleértve a vád és a védelem képviselőit mához egy hétre összeül ítélethozatalra. Az esküdtek elkülönítése feloldva és az esküdtszék tagjai el vannak bocsájtva és szabadon beszélhetnek az esetről bárkivel, beleértve a sajtómédia tagjait.

Hatodik Fejezet

Dessie Decker harmadik Chattahoochee látogatása.

Harmadik Chattahoochee vizitálásom alkalmával Doktor Shivakumar megrázta a kezem és füstös arcán szélesre terjedt a mosoly. — Péter Pittman segít nekünk restaurálni a régi üvegházat. — mondta és kinyitotta a hátsó kertre néző ajtót, ahol a porta vége felé tisztes távolságra egy dómszerű üvegkupola látszott. — A munka kiváló gyógyhatással van hozzá hasonló betegeinkre. Ért a szerszámok használatához, megvan a kézügyessége és megbízunk benne. Semmi problémája nem lesz, ha beszélgetni akar vele.

Leereszkedtem az ide-oda kanyargó sárga sóderrel borított ösvényen és rövidesen egy hatalmas, jobb napokat látott épület tárult elém. Egy három emelet magas kupola közepén, terjedelmes oldalszárnyak mind a két irányban, a váz szinte készen állni látszott, de sehol nem volt üveg a keretekben és kiszáradt, alácsüngő pálmaleveleikkel a különleges specimen növények és trópusi fák hervadozni látszottak pedig máshol bőségben burjánzott a gaz.

Egy fűrészbak mellett állva Péter vastag fapallókat vágott kézfűrészszel méretes darabokra. Magára hagyva és felügyelet nélkül látszott dolgozni.

— Hogy mennek a dolgai? — közelítettem hozzá és előre kinyújtottam a kezem.

Izzadt tenyerét megtörölte farmerjének hátuljába és az enyémet elfogadva furcsa fejtartással bólintott felém.

— Nem rosszul, amint láthatja, — mondta, — megengedik, hogy önállóan dolgozzam.

Forró nap volt és délidő fele járta. Péter csuromvizesre izzadtnak nézett ki és sikamlós keze szinte kicsúszott a kezemből. Hogyan foghatja ezzel a szerszámokat, gondoltam és körbehordoztam a tekintetemet, hogy hol lenne valami árnyék, ahol leülhetnénk és beszélgethetnénk.

— Van itt egy fészker, — gondolatomat kitalálva Péter oldalra biccentette a fejét. — Bent hűvös van és van egy jégládám, amiben hideg csipkebogyó szörpöt tartok. Szereti a csipkebogyó szörpöt?

— A csipkebogyó szörp tökéletesen megfelel. — mosolyogtam.

— Kihozzam? — kérdezte és rejtélyes oldalpillantást vetett felém a szeme sarkából

— Ne hozza, bemegyek magával, — feleltem és a szívem vadul kalapálni kezdett a torkomban. Szükségtelen kockázatokat vennék talán? Mi lesz, ha nekem jön és leteper? Mi lesz, ha erőszakot tesz rajtam?

— Jöjjön utánam, — mondta és megindult az épület háta mögé, ahol senki nem láthatott minket.

Követtem és ötven méter után megérkeztünk a fészerhez. Kicsiny tákolmánynak látszott, de elegendőnek néhány bútordarabra, egy csupasz lószőr matraccal a sodronyokon fajta ágyra, ami tétován álldogált a hátsó fal mentében. A magányos priccs mellett kicsinyke asztalka, egyetlen székkal és egy hatalmas kandalló, ahol, feltételeztem, elégették a hulladék faanyagot és a lehullott kerti gallyakat.

Péter felajánlotta az egyetlen széket, hogy üljek le és maga leült a matraca. A sarokból előhúzta a hűtőládát és bocsánatkérő pillantást vetett rám.

— Pohár nincs. — mondta, — igyon elsőnek, majd én iszom maga után.

Hosszasan kortyoltam, kezem fejével megtöröltem a számát és az üveget Péter felé tartva és sajnálkozó hangon beszélve kieresztettem a közmondásbeli macskát a zsákból. — A zsúri mind a két gyilkosságban bűnösnek találta Rózát.

— Nem ő csinálta, — Péter lassan jobbra-balra mozgatta a fejét, miközben elvette tőlem az üveget. — Nem tudom elhinni, hogy Róza tette volna.

— A védőügyvéd pocsék munkát végzett, — feleltem, — és a zsúri rettenetesen elfogult volt. Nagyon utálhatják az iskolázott embereket, különösen az egyetemet végzett jenki külföldieket. Az amerikai délen vagyunk, itt még mindig nem fejezték be az észak és dél közötti polgárháborút.

— Mennyit fog kapni? — Péter tűnődve simogatta az állát és elgondolkozva, hosszasan nézett rám. — Mit gondol?

— A vád halálbüntetést kért és a bíró fontolóra vette. — feleltem, de ahogy a szavak elhagyták ajkaim, már meg is bántam. Péter kézzelfogható kinszenvedésbe zuhant, összehúzta a vállait, a szája remegett és arca hamuszürkévé vált.

— Egy ártatlan személyt fognak megölni. — mormogta.

— Ezt nem engedhetjük meg, — feleltem és átcsúsztam mellé az ágyra és oldalamat oldalához nyomva átfogtam a vállát. — Ugye nem?

— Mi érdeke lenne ebben magának? — Péter kérdezte, hozzám szorulva és kezét a derekamra téve.

— Ez az én rendeltetésem, — válaszoltam és reflexszerűen megfogtam a szoknyám szélét és leszorítottam a térdem alá. — Vizsgálati zsnaliszta vagyok és cikksorozatot írok igazságszolgáltatásunkban előforduló visszaélésekről. Több tucat ártatlan embert végeznek ki minden évben. Nem azt mondom, hogy be kellene tiltani a halálbüntetést, mert vannak gazemberek, akik megérdemlik. Egyedül a hanyag rendőrmunkát és az elfogult ügyészeket szeretném kiküszöbölni, akik a könnyű utat választják, hogy politikai előnyöket kovácsoljanak, és búsás előléptetéseket szerezzenek.

— Egy vizsgálati zsnaliszta? — Péter megragadta mind a két kezemet és megcsókolta a homlokomat. — Mégis csak van Isten az égben és bosszúálló arkangyalát leküldte a földre, hogy világot derítsen az igazságra és kiszabadítson ebből a poklok tornácának csapdájából.

— Megteszek mindent, amit tudok, — ráztam le szorítását és talpamra szökkenve esküre tartott ujjaimat az egekre emeltem. — Rokonszenvet érzek maga iránt, Péter Pittman és meg fogom menteni életének szerelmét. Isten engem úgy segítjen.

— Életemnek a szerelmét? — Péter Pittman nézett rám csodálkozva.

— Igen, — válaszoltam. — Szerelmes belé. Vagy nem?

— Nem vagyok, — Péter összeráncolta a homlokát. — Nem szeretem szerelemmel és soha nem is szerettem. A gimnáziumban belém volt esve. Ez az egész. Utána sokáig jó barátok voltunk, és még mindig barátok vagyunk, de ezen felül semmi más.

— Akkor kit szeret? — kérdeztem és ez a legostobább közhely volt, ami rendszerint a legbanálisabb klisé után jön és majdnem megkaptam a választ, amit megérdemeltem.

— Ezt nem mondhatom meg magának. — Péter félrenézett és lehajtotta a fejét.

Ebben a pillanatban ráébredtem, hogy szerelmes belém. Talán nem volt oka, de a férfiaknak nem kell ok. Könnyen szerelembe esnek és könnyen ki is gyógyulnak belőle. Kivéve néhány mániákust, akik követik a nőt, szerelmük vonakodó tárgyát és megölik, ha szükséges. Mi nők a gyengébb nem vagyunk, és női fineszünkre van szükségünk, hogy túléljük sorsunkat. És túlélünk. Évezredek alatt számtalan új generációt neveltünk és a férfiak azt tették, amit parancsoltunk nekik. Kivirágoztunk a családi elrendezés keretei között, de feminista mozgalom megérkezett és mindent a feje tetejére állított. A feminista mozgalom az én véleményem szerint, csak egy kifinomult formája az agymosásnak. Tudtam, hogy ez a férfi, nem fog rám hajtani, hacsak nem adok neki jelt. Más szóval, nem lép ki a nyílt csatamezőre és nem vallja be nekem hallhatatlan szerelmét, inkább visszapasszolja a felelősséget. Okos, gondoltam, és tetszetek nekem az okos férfiak. Talán, ha cicázok vele egy kicsit, remekül fogom magam mulatni.

— Miért nem? — kérdeztem. — Miért nem tudja nekem elárulni, hogy kit szeret?

— Ha megmondanám, feleslegesen felbosszantanám.

— Hogyan bosszantana? Talán inkább féltékennyé tenne? — kacagtam és megjátszottam, hogy nem értem, hogy mire gondol.

— Nem. Inkább megharagudna.

— Próbálja ki, — feleltem és ujjammal mellbe böktem.

— Hagyjuk ezt a témát. — Péter megfogta a kezemet és visszahelyezte az ölembe. — Majd máskor elmondom magának, ígérem, de egyszer meg kell találnunk az igazi gyilkost. Segítsen nekem és a legkiválóbb bűnügyi cikksorozatot írhatja, amit valaha is kiadtak.

— Nagyszerű, — nyúltam jegyzetfüzetem után. — Meséljen nekem valamit, amit a világon senki más nem tud, és csupa fül leszek.

— Az én tárgyalásomon a vád előállított egy tanút, aki hallotta, hogy láttak engem a Petrenerúd bárban Billy Langstonnal, de soha nem találták meg a személyt, aki ténylegesen látott vele. A bártender csak annyit mondott, hogy valaki felismert engem egy fénykép alapján. Ez egy szemenszedett hazugság. Soha nem voltam abban a bárban, és ennél több is van. Róza tárgyalásán teljesen megváltoztatták a meséjüket. Billiből gigolót csináltak és elhitették az esküdtekkel, hogy Róza pénzt adott Billinek, hogy ölje meg a férjét. Egyikünk sem ismerte Billit. Hans, Róza férje szedhette fel abban a homoszexuális bárban és valószínűleg megkérte, bocsánat, hadd javítsam ki magamat, Hans könyörgött Billinek, hogy ölje meg. Billit másnap reggel megölték, és ennek semmi köze nem volt Hans gyilkosságához. Ha ezt be tudom bizonyítani, Róza meg lesz mentve és én kiszabadulok innen.

— És el fogja venni feleségül? — mosolyogtam rosszmájúan.

— Nem fogom Rózát elvenni feleségül. — Péter megrázkódott, mintha elektromos ütés érte volna. — Ha még egyszer nősülök az életben, magát fogom elvenni feleségül.

— Hohó, húzza be a gyeplőket, nagymester. — ugrottam hátra és kellemes melegség futott végig a gerincemen és izgatott méhecskék kezdtek döngicsélni a hasamban, mialatt az arcom vöröses lett. — A házassághoz kettő kell, és én nem vagyok a férjhez menő típus.

— Tudom, hogy nem, — Péter nevetett, — és éppen ezért nem tudom magának megmondani, hogy kibe vagyok szerelmes. Inkább működjön együtt velem és keressük meg, hogy valójában ki ölte meg Billy Langstont.

— Rendben, — kacsintottam neki. — Mit javasol, hogyan állnánk hozzá a dologhoz?

— Magának kell dolgoznia rajta, — Péter beharapta felső ajkát és összeráncolta homlokát, — és írja össze a költségeket. Mindent visszafizetek magának, ahogy hozzányúlhatok a pénzemhez. Menjen el a Petrenerúd bárba, Ybor Cityben és beszéljen a csapossal. A neve Ártány Arnold. Adjon be neki valami ügyes mesét és meglátja, hogy mit tud kiszedni belőle. Utána jöjjön ide vissza és átbeszéljük a lehetőségeinket.

— Honnan tudja a nevét, ha soha nem volt a kocsmájában? — néztem Péterre kétkedően.

— Tanú volt a tárgyalásomon. — Péter felállt és a fészert ajtaja felé lépett, ami egész idő alatt, ahogy bent voltunk félig nyitva állt. — Bennem nyugodtan megbízhat. Soha nem hazudnék magának. Tényleg ártatlan vagyok, és Róza is. Az igazság ki fog derülni és maga egy ünnepezt újságíró lesz.

Ahogy kilépett az ajtón körbenézett, minden irányban és feltehetően nem látott senkit.

— Kijöhet, — mondta és intett nekem. — Nem akartam, hogy bárki meglássa, hogy együtt voltunk a fészertben. Elvennék minden kiváltságomat és soha többé nem engednék, hogy meglátogasson. Ez a bűvőhely a mi titkunk és jobb lesz, ha az is marad.

— Titok, akkor legyen titok. — kacagtam és karjaimat nyaka köré fonva szájon csókoltam.

— Ez meg mi volt? — rebbent meg a szeme meglepetten, ahogy egy másodperc múlva elhúzódtam.

— Terápia, — kacagtam ismét és búcsút intve tánclépésben siettem vissza a sárgakavicsos ösvényhez. — Hogy a következő alkalommal ne legyen olyan gyáva megmondani, hogy valójában kibe szerelmes.

Hetedik Fejezet

Dessie Decker találkozik Ártány Arnolddal.

Haditervre volt szükségem. Férfiakat, mint Ártány Arnoldot, és ismertem a fajtájukat, nem volt könnyű kifagztatni vagy befolyásolni. Feltehetően voltak emberei mindenféle munkákra, beleértve, hogy sósavat öntsenek az arcomra. A Hudsoni bolhapiacon vettem egy vállig érő veres parókát, egy fekete bőrből varrott miniszoknyát és egy kárminpirosra festett kötőfékes felsőrészt, amiből kilátszott a hasam és elől, a két cici-tartó csészére a mama tejcsárdája betűk voltak hímezve. A nagyobb hatás kedvéért megemelős melltartót vettem alá, ami úgy kinyomta a kebleimet, mintha vízzel töltött rózsaszínű luftballonok lennének.

Következően internetes hirdetést adtam fel a Craig listán. *Megbízható és leinformálható fiatal nő csecsemőt akar bérbe venni. A babának kettő és hat hónap között kell lennie, fehér európainak vagy világos bőrű latin amerikaiak és csecsemőtápszerrel lehessen etetni. Fiú vagy leány, az már nem számít és a baba sértetlenül lesz visszaadva a huszonnégy óra lejártával. Válaszában jelezze a kért árat.*

Ennyi volt az egész, amit beleírtam a hirdetésbe és egy hotelszoba címet adtam meg, ahol interjúvolni akartam a jelentkezőket. Egy órán belül két tucatra menő választ kaptam, ami után lekapcsoltam az e-mailemet. A harmadik nő, de lehet, hogy a negyedik, aki hajlandó volt feladni a babyjét egy teljes napra, egy végtelenül zabálnivaló pelenkahasználót hozott, aki aranyosabbnak látszott, mint a Gerber baby az egészbeőrölt búzapépes tápszerüveg oldalára kiragasztott fényképen.

Karomba vettem a babát, együtt a kocsiba való babaüléssel, ami vele jött. Az oldalszatyromba bevágtam egy tucatra való tápszerüveget és több csomag különféle eldobható papírpelenkát és elhajtottam a Petrencerúd II buzi-bárba.

— Vágjon hozzám egy kupica dupla tequilát, — lestem fel a bártenderre sötét napszemüvegem alól és a babát hosszában lefektettem a bárpult tetejére. — Remélem, hogy nincs ellenére, — mondtam, — de nincs, akire hagyjam.

— Igazán? — vigyorgott a kövér és szőrös csapos. — Hol az apukája? Miért nem hagyja a papánál, amíg maga itt lazítgat?

— Pontosan, — feleltem és a nyelvem hegyét beledugtam a tüzes italba. — A papa három hónappal ezelőtt eltűnt, mint a kámfor és azt hittem, hogy maga esetleg fényt tudna deríteni hollétére.

— Én? — a csapos rettenetesen buta arccal nézett vissza rám.

— Maga nem Ártány Arnold? — lebegtettem hosszú szempilláimat, amiket a nagyobb hatás kedvéért szénceruzával ébenfeketére festettem.

— Igen? — a szőrös előrehajolt és belebámult az arcomba. — Ki szeretné tudni?

— Lulu vagyok, — álltam a tekintetét. — Billy Langston felesége.

— Nem tudtam, hogy nő.

— Ah, ha úgy vesszük, nem vagyunk összeházasodva, már amennyire a városháza vagy a templom van értve, de a szívünkben egy életre eggyé lettünk, és most szükségem lenne rá. Kirúgnak az állásomból, ha állandóan odaviszem ezt a bébit. Meg kell, hogy találjam a férjemet és rá kell vennem apai kötelességeinek teljesítésére.

— Ez nehéz lesz, — röhögött Arnold és kövér hasa úgy rázkódott, mint egy hordó pacal.

— Miért? — kerekítettem rá a szemeimet.

— Mert meg van halva. — Arnold nézett rám meredten. — Azt hittem, hogy tudja. Lévén a felesége meg, hogy olyan közel volt hozzá.

— Hát, — feleltem és kihalásztam egy üveg cuclizott babaformulát a ridikülömből és odaadtam a Gerber bébinek, aki boldogan szopni kezdte. — Szabadelvű házasságunk volt. Billi csinálta az ő dolgait én meg a magamét. Tudja, fizetni kellett a számlákat és el kellett tartania a nagymamát.

Arnold eleresztette a füle mellett a nagy referenciát, de felkapta a szabadelvű házasságot meg, hogy csinálom a magam dolgát. — Mit mondott? — kérdezte és könyökére támaszkodva ráeresztette hatalmas hasát a bárpultra, veszélyesen közel a bérelt bébimhez és hozzátette. — Hogy hol dolgozik?

— Sztriptíz táncosnő vagyok a Route 19-es úton, a Kalendárium Lányok mulatóban, Hudson városban.

— Felettébb elismerésreméltó. — Arnold tetőtől talpig felmért és megnyalta a szája szélét. — Megkeresni a megélhetést, amilyen módon csak lehet?

— Hogyan halt meg az én drága Billim? — fókuszoltam Arnoldra a szemeimet, amik addigra már csészealj nagyságúra tágultak.

— Fejbe lötték, — Arnold pisztolyt csinált a kezéből és a halántékához tartotta. — Bum-bum, felszívta az orrába a kokainpúdert, amit el kellett volna adnia és túl sok pénzzel tartozott a beszállítónak. A beszállító becsületes üzletember volt és Billy kibabrált vele. Az utcán az beszélnek, hogy soha nem heverte ki a veszteségét és jelenleg börtönben van, valami teljesen más kihágás miatt.

— Melyik börtönben?

— Pasco megye, Land O'Lakes, — Arnold mosolygott és szeme didijeim felé siklottak, ahol legnagyobb rémületemre az egyik bimbóm látszani kezdett. A baba félrehúzhatta rajta a kivágott blúzt.

— Mi a beszállító neve?

— Miért? Maga nem a rendőrségtől van, vagy igen?

— Én? Halálosan utálok a hekusokat. Rád akarnak mászni, és ha nem engeded, prostitúcióval vádolnak. Azt hiszik, hogy nekik minden ingyen jár.

— Ok, — Arnold felelte és a szemei kezdtek kifelé gurulni üregeikből. — A legtöbben Csörgőkígyó Leroy név alatt ismerik. Senkinek sem szabad tudnia a valódi nevét.

— Köszí, Arnold. — mondtam és mutatóujjamat megnyalva egy nedves ujjas-csókot ragasztottam az orra hegyére. — Egyszer majd keress fel a Kalendárium Lányoknál. A legjobb ölből ülni a laptáncos csinálom neked, amit valaha is kaptál.

— Hamarosan felkereslek ott, — Arnold mosolya észrevehetően elmélyült és most már egyik fülétől a másikig ért. — De, mi lesz a babával? Remélem, hogy nem akarja itt hagyni. Vagy igen?

— Nem, — feleltem és felmarkoltam a bébit, aki időközben esedékes lett egy kakival telepakolt pelenkacserére. — Ahova Lulu megy, oda megy Gerber bébi is.

—

Dessie Decker meglátogatja Louis LaSalle börtönigazgatót.

Telefonhívásomat követően, amiben bemutattam magamat, mint vizsgálati újságírónt a Boston Globe napilaptól, nem alaptalan hazugság, mert néhány cikkemet már közölték, Louis LaSalle börtönigazgató beleegyezett, hogy fogadjon irodájában.

Széket mutatott nekem irtózatossá méretű mahagóni íróasztala előtt és az ajtót figyelmesen félig nyitva hagyva az előtér fele, ahol egy csapat titkárnő tetette az elfoglaltat, bólintott, hogy megkezdhetjük beszélgetésünket. LaSalle börtönigazgató jobb napjaiban ügyvéd lehetett vagy pszichiáter, mert a berendezés és a könyvespolcok és a műtárgyak gyűjteménye kifinomult kulturáltságot mutattak, valahogy ellentétben a hellyel, ahol ő volt a korlátlan császár.

— Ha rémtörténeteket szeretne hallani, láncra vert kényszermunkahordát és brutális testi fenyegetést, — LaSalle kezdte és égő fődibszót tartott vastag bőrszivarához. — Akkor rossz helyen keresgél. Mi rehabilitáljuk fegyenceinket és jobb emberekké változtatjuk őket. Gondosan megtervezett programokon keresztül, amik a jó magaviseletet jutalmaznak és nem megfélemlítéseken és kegyetlen bánásmódon alapulnak. Maga egy liberális államból, mint Massachusetts jött le ide a délre mihozzánk. Magának előítéletei lehetnek, hogy mi itt szükségtelen brutalitást alkalmazunk és kínzásokat, de be fogom bizonyítani, hogy mennyire téved.

Ennél a résznél észrevettem, hogy LaSalle rossz vágányon indult meg, ami engem sehova sem fog vezetni. Megköszörültem a torkomat és félénken felemeltem a kezemet. — Pardon, — mondtam, — LaSalle börtönigazgató úr, nem azért jöttem ide, hogy dicsérjem vagy befektítsem fegyencintézetét. Pszichológiai profilt szeretnék összeállítani a fiatalemberekről, akik idekerülnek bezárva. Szingulárisan beszélve, egy személy érdekelne leginkább, egy bizonyos Leroy de Csörgőkígyó nevű egyén, egy afféle déli változata a mi Bostoni rémünknek.

LaSalle börtönigazgató szeme többször is megrándult. Nyilvánvaló csalódást okoztam neki, hogy nem az ő személye érdekel elsősorban, de mivel jobbfajta ember volt, kissé előrehajolt, megnyomott egy gombot és beleszólt a házi telefonba. — Linda, drágám, — mondta. — Van itt nálunk valami Csörgőkígyó csúfnevű fegyenc?

— Három is van, — Linda csicszergett a telefonba, mint valami madár a sürgönydróton. — Melyiket akarja?

— Leroy, — vágtam közbe kapásból, de ahogy kinyitottam a számat megbántam, mert LaSalle lesújtó pillantást vetett rám és saját maga utasította Lindát. — Leroy. Van itt nálunk valami Leroy de Csörgőkígyó nevű?

— Igen, van egy ilyen. — Linda felelte, minden egyes szót egyet elvezetve megnyomva és déliesen elnyújtva a szavait.

— Milyen büntetést van itt? Kérem, hozza be a dossziéját.

Linda, óvatosan egyensúlyozva magas sarkú cipőjében és lefele húzogatva miniszoknyáját, hamarosan betepegett és odaadta a kért fájlt az igazgatónak. LaSalle belenézett és egy másodperc múlva szemeim után kutatva felnézett. — Nem sok az egész, — mondta meglepően éles hangon. — Mit akar tőle?

— Semmit, — billegtettem a szempilláimat. — Tényleg. Abszolúte semmit. Csak éppen az a típus, akire szükségem van. Afféle karakter interjúalany. Gondolom, hogy valamiféle kisebb kihágásért van bent. Szeretném megtudni, hogy hol fordult rá a rossz ösvényre és mátol öt év múlva hogyan látja magát.

— Rendben. — LaSalle börtönigazgató leverte a hamut szivarjáról és átható pillantást vetett rám. — Beszélhet vele. Nem látok semmi rosszat a beszélgetésben, de figyelmeztetnem kell. Leroy lehet, hogy nem az a finom úriember, akinek maga képzei.

— Mi az igazi neve?

— Alan Chapman. Fegyveres betörésért és erőszakért van itt. Betört egy öreg néni házába és pisztolyt fogott rá. Öt évet kapott, de két év múlva jogosult lesz, hogy a feltételes szabaddalra helyező bizottság elé álljon.

— Még két kérdést, ha megengedi, — kérdeztem. — Mikor történt ez a fegyveres betörés és milyen pisztolyt használt Chapman?

— Július elején, ebben az évben. Körülbelül hat hónappal ezelőtt és egy 9 milliméteres Glock 17 revolvért használt. Feltehetően lopta, mert a fegyver nem volt beregisztrálva.

— Köszönöm, tisztelt börtönigazgató úr, — poccentettem legédesebb és legcsillogóbb mosolyomat a főfoglár felé. — Megkérhetném, hogy ne mondja el Chapman őrizetesnek, hogy ki vagyok. Inkognitóban szeretnék beszélni vele. Szemtől szembe, mintha egyenlők folytatnának egy barátságos purparlét, és annak megfelelően szeretnék öltözni. Visszajöhetnek holnap, vagy bármi más napon, ami önnek megfelel és úgy felöltözve, mint az egyik lány, akikkel gondolom közösködött, mielőtt bekerült ide.

— Semmi probléma, — a börtönigazgató gomolygó füstfelhőt fújt az arcomba és végtelenül csalódott hangon tette hozzá. — Látogatási idő alatt jöhet, amikor akar, és úgy öltözik, ahogy azt a legjobbnak látja.

—

Dessie Decker találkozása Alan Chapman börtönlakóval.

Aznap este, ahogy az interjúm megesett LaSalle börtönigazgatóval feltárcsáztam a Gerber bébi anyukáját. — Helló édesem, — kezdtem kedvesen, de félbeszakított.

— Jennifer, — csipogta, — nyugodtan hívhatsz Jennifernek. Jennifer Schmidt a nevem.

— Akkor jó, legyen Jennifer. — feleltem, ugyanazt a csicsergő hangnemet használva. — De Jennifer, még egy napra kellene a bébid.

— Ez valami gyakori biznissz lesz? — Jennifer felelte. — Hogy is mondják a nevedet?

— Lehet, — kuncogtam egy kicsit. — Amíg nekem is lesz egy sajátom. A nevem pedig Simon Ilona, de mindenki Lulunak hív. Mi a baba neve?

— Jimmy, kicsi Jimmy, és ugyanaz a családi név, mint az enyém. Számíthatok két nap állandóra egy héten? Akkor vállalhatnék részállást a Wal-Mart szuperüzletben. Mesés differenciát jelentene az anyagiakban.

— Ok, — feleltem megértő hangon. — Esetleg rátehetjük kicsi Jimmit a fizetett alkalmazottak listájára. A szponzorom talán nem ellenezne egy kis extra költséget.

— Szponzor? — Jennifer olyan hangot hallatott, amit legjobban egy csuklás és egy mély lélegzet közötti hibridre emlékeztetett. — Mozikat csinálsz vele?

— Olyasfélét, — feleltem, — mint egy televíziós hirdetés, ahol az emberekkel olyan dolgokat vetettnek meg, amire semmi szükségük. De a mienk egy nemes ügy és a szponzorom végtelenül bőkezű. Olyan, mint egy cukros bácsi. Ha tudod, hogy mire gondolok?

— Szerencsés vagy, — Jennifer sóhajtott. — Bár nekem lenne egy cukros bácsim. Mikor akarod felvenni Jimmit?

— Holnap reggel tizenegykor, ha neked is megfelel?

— Addigra már fent kell, hogy legyenek, — Jennifer ásított. — Ugye tudod a címet. Várni foglak.

Másnap délelőtt felvettem kicsi Jimmit. Először hazavittem és a konyhai mosogatóban megfürdtettem. Kezdem megszeretni a kis gazembert. Olyan aranyos volt, ahogy össze-vissza verte a szappanos vizet az arcomba és, mint egy szökőkút rápisilt frissen mosogatott edényeimre. Fürdetés után egy konyharuhával megszáritottam, tiszta pelenkát tettem a popsijára és ráadtam a tiszta új gyerekruhákat, amit tegnap vettem a Sears áruházban. Kezdem megkedvelni ezt a mama szerepet. Hogyan is létezhettem idáig egy baba nélkül. Fogalmam sem volt.

Ahogy elkészültünk én is felvettem szexi-dáma egyenruhám, a feketebőr miniszoknyát, és a hasat kitakaró félbevágott pamutblúzt felülre és bedugtam egy mikrofont és egy digitális hangrögzítőt felpockolt almáim közé. Majd bekötöttem Jimmit a babaülésbe és elhajtottunk a fogházhoz. Mire odaértünk már több mint száz hozzám hasonló nő várakozott a látogató teremben, vagy, ahogy a helybeliek hívták a beszélgetőben. Sokan közülük szintén gyerekekkel és Jimmy barátságot kötött egy vele egykorú kislánnyal. Olyan zabálni valóan néztek ki, hogy szinte bögni kezdtem és majdnem kiestem a szerepemből.

Egy foglár kivezette Alan Chapman-t és egy apró asztalkánál leültünk. Evidensen nem a szigorított blokkban voltunk. Itt szinte dédelgették a rabokat és a házastársi látogatásokat minden hűhó nélkül engedélyezték.

Ettől féltem a legjobban.

Alan elfogadható legénynek nézett ki, még talán jóképűnek is több szempontból, ha egy hegyvidéki gorillát vonzó külsejűnek tudsz találni és nyilvánvalóan fogalma sem lehetett, hogy ki vagyok.

— Szia, Alan. — poccentettem neki egy barátságos vigyort.

— Ki vagy? — nézegetett, mint egy pitbull kutya, aki fel akar falni reggelire, — és mit jelentsen ez a baby? Nem az enyém? Vagy igen?

— Nem. A baba nem a tied. — mondtam, mélyen a szemébe nézve. — A felesége vagyok és a gyerek az övé.

— Kinek a felesége? — Alan rémesen ostoba pofával meredt vissza rám.

— Billy Langstoné, csacsi. — kuncogtam és rácsaptam a kezére. — A legjobb haverodé.

— Azt hittem, hogy Billy homokos.

— Né, nyilvánvalóan, — mutattam a babára, — nem az.

— De, — Alan gyanakodva összeráncolta a homlokát. — biztos vagy benne?

— Persze, hogy biztos vagyok benne. Billy volt az egyetlenem. — feleltem. — Tartozott neked pénzzel? Már úgy értem, hogy nem egy pár dollárral, de egy jókora köteggel. Mennyivel tartozott?

— Öt darab ezressel. — Alan elgondolkozva simogatta az állát és duplázott a gyanakodó arckifejezésen. — Miért?

— Soha nem adta meg neked?

— Nem, de azt mondta, hogy meg fogja adni. Valami gazdag öreggel találkozott északról, aki egy vagon pénzt ígért neki, ha megteszi, amire kéri. Kimentek egy kieső tengerpartra, de Billy üres kézzel jött vissza. Azt mondta, hogy az öreg homokos hazudott és rendre kellett, hogy tanítsa.

— Igen, — feleltem, és álltam a nézését, — Az öreg homokost megölték és valaki ártatlan ütötte meg érte a bokáját.

— Balszerencse megesik, — Alan nézett rám kihívóan. — Mi közöd lenne hozzá?

— Valaki kilyukasztotta Billim átszállóját a temető felé és Billy komoly pénzzel tartozott neked. Tudod, nem nehéz a kettőt összetenni. Én nem vagyok olyan ostoba, mint a többi szőkék. — Hoppá, haraptam be a számat; vörös parókat viseltem. De Alan nem vette észre az elszólást. Egyik ujját benyomta a szájába és beletúrt valamelyik zápfogába. Undorító, gondoltam és elnyomtam egy legszívesebben kiokádnám az epémet érzést és folytattam. — Te tetted Billit a jégre?

— Megérdemelte. — Alan zajos cuppanással kihúzta szájából az ujját és elgondolkozva nézegette, ami ráragadt a végére. — Akárki is csinálta.

— Semmi kétség sem fér ehhez, — bólintottam és mivel semmi más nem volt a kezem ügyében odanyújtottam neki egy babafenék törlőszalvétát. — De a család becsületének megőrzésért vissza fogom fizetni Billy adósságát. Nem akarok semmi rossz érzést régi barátok között. Jó munkahelyem van. Sztriptíz táncosnő vagyok a Route 19 úton és huszonöt hónapon keresztül minden hónapban be fogok tenni kétszáz dollárt a bankszámládra. Van bankszámlád? Tisztességes összegre fog nőni mire kijössz ebből a rácsos ablakú hotelből. Újra kezdheted a bizniszedet, amit Billy tönkretett.

— A rohadt szemétláda, — Alan csikorgatta a fogát és a keze ökölbe szorult. — Cseppet sem sajnálom, hogy agyonlőttem, és úgy látom, hogy te sem bánod, hogy kinyíródott. Hetente egyszer gyere ide házastársi látogatásra és megegyeztünk.

— Tudtam, hogy klassz srác vagy. — Dobtam neki egy nyálas csókot, mialatt reméltem, hogy az egész beszélgetést levettem a digitálisra. — De most rohannom kell, de látlak a jövő héten remélhetőleg privátabb körülmények között. És kezdheted a barátaidnak mesélni, hogy dugod az özvegyét a disznónak, akit agyonlőttél.

— A fenyőbe ne mesélném, — Alan felállt, és mint egy havasi medve át akart ölelni, de elbújtam egy drabális ör széles válla mögött és eljutottam a kijárat ajtóig, mialatt Alan folytatta jogos mocskolódását. — És a sírjára is köpni fogok.

—

Amennyire imádtam kicsi Jimmit, kezdett a terhemre lenni. Szerettem volna rohanni a digitális hangfelvevővel a Kerületi Ügyészségre és oda szerettem volna odaadni Konrad Symanskynak. De egyszer haza kellett vigyem a babát, ami nem is volt az enyém, ki kellett cserélnem a pelenkáját és meg kellett, hogy etessem. Mindezt egy kézzel csinálva, mialatt a másikkal tartottam. Hálából telebfögte divatos fél-blúzomat és rúgott a térdével, ha nem elég gyorsan elégítettem ki az igényeit.

Próbáltam hívni a muttiját, ahogy német születésű anyja nevezte magát, de Jennifert sehol sem lehetett megtalálni. Másnap reggelig Jimmy rám maradt és nem volt babaágyam. Később, miután egy pár óráig kettesben televíziót néztünk lefeküdtem vele az ágyamba és Jimmy odabújt a cicimhez.

Nincs ehhez hasonló érzés a földön. Egy fiatal élet teljesen megbízik benned, teljesen rád van szorulva és kutat az életadó anyatej után, amiből egy csepp sem volt nekem. Szerettem volna, ha lett volna és akkor elhatároztam, ebben a borzongató pillanatban, ennek a titokzatos éjszakának a puha közepén, amikor többé nem voltam egyedül a nagyvilágban, hogy nekem is lesz saját gyermekem.

Másnap reggel Jennifer átjött Jimmiért és én elrohantam a törvényszékre. Ahogy, arcom lángveresre hevülve és lélegzetemből kifülva berobbantam az ajtón, a bíró éppen ítéletet hirdetett Luneburg Róza felett, aki reszketve és sápadtan állt előtte, de mégis dacosan és kihívóan nézett egyenesen bele az élet-halál ura mágisztrátusi szemekbe.

— Luneburg Róza, — proklamálta a bíró érzelem nélküli hideg hangon. — Gyilkosságra való felbujtásban és előre megfontolt gonosz szándékkal elkövetett gyilkosság főbenjáró büntetésében, a törvény előírásai szerint ön bűnösnek találtatott. Ezennel önt injekcióval beadott méreg általi halálra ítélem. Összes lehető fellebbezéseinek kimerítése után büntetése azonnal végre lesz hajtva.

Ennyi volt az egész és nem akartam hinni a fülemnek. Florida meg szándékozott ölni egy ártatlan személyt, bűnökért, amit nem ő követett el.

Az ügyész elé ugrottam és újságírói igazolványomat meglengtettem az arca előtt.

— Symansky úr. — kiabáltam. — Megtaláltam Billy Langston igazi gyilkosát. Kérem, adjon lehetőséget, hogy előterjesszem magának. Róza Luneburg ártatlan.

— A törvény előírásai szerint az esküdtek bűnösnek találták. — Symansky válaszolta egy kőszobor arcával és félrenyomott útjából. — A tárgyalásnak vége. Beszéljen a védelemmel. Egy várható fellebbezés folyamán esetleg felhasználják amit felfedezett. Legyen az bármi. Igazságszolgáltatási rendszerünk nincs berendezkedve, hogy szenzációhajhász liberális zszurnaliszták óhajait azonnal kielégítse.

Semmi más többet nem tudtam tenni, hogy rávegyem álláspontja megváltoztatására. Igaza volt. A fellebbezés volt az egyetlen járható út. De mi lesz Pittman Péterrel? Péter is ártatlan és ártatlan embereket nem szabad bezárva tartani a veszélyes örültek elmeógyógyintézetében. Lehet, hogy egy excentrikus egyén. Lehet, hogy megvan a saját véleménye a dolgokról, de azért még nem jelent veszélyt a társadalomra.

Lucás Warren a tárgyalást elveszített prókátor, iratait szedte össze és éppen elmenőben látszott. Feléje közelítettem és felajánlottam kinyújtott kezemet. Egy puha női kézfogás, legtöbb esetben szerelmi tangóra való ajánlkozás, és még meg is tetéztem legédesebb mosollyal, a legcsábítóbbal, amit valaha is adtam egy férfinak, akit nem ismertem.

— Tisztelt ügyvéd úr, — szemléltem Lucas Warrent és csodálat és respektálás ragyogott a szememben. — Billy Langstont egy elítélt fegyenc ölte meg, egy Alan Chapman nevű. Digitális hangrögzítőn tulajdonomban van beismerő vallomása. Kérem, hallgasson meg. Doktor Luneburg ártatlan mind a két gyilkosságban. Az ön segítségével be tudnánk bizonyítani egy fellebbezés folyamán.

— Fellebbezések a büntügyi eljárás folyamán elkövetett tévedéseken alapulnak. Ha újonnan felfedezett információ indokolja, kérhetjük az ítélet megváltoztatását, de a legtöbb esetben ez csak egy sötétben elpufogatott lőszerpazarlás. Az igazi gyilkost, ha tényleg létezik ilyen személy, bűnösnek kell találni a törvény előtt, mielőtt felkereshetjük a kerületi ügyészt és beismertetjük velük, hogy komoly hibát követtek el. Kérdések fognak elhangzani és levágott fejek fognak görögni. Senki nem óhajt egy kollégát munkájának elhanyagolásával vádolni, valami utcai szóbeszéd vagy börtöntöltelék spicli szavai alapján. De nem zárkozom el teljesen a lehetőségtől. Jöjjön be az irodámba a jövő héten és mutassa be, amit felfedezett.

— Köszönöm, tisztelt Warren úr. — ráztam meg a kezét. — Melyik nap lenne önnek a legjobb?

— Telefonáljon a titkárnőmnek, Ginának. — Lucas Warren névjegykártyát csúsztatott a tenyerembe. — És jegyeztessen elő egy időpontot.

Nyolcadik Fejezet

Dessie Decker elújságolja a hírt Pittman Péternek.

Két hét is eltelt amióta a digitálison lerögzítettem Alan Chapman bűnösségét és sehova sem jutottam vele. Többször is feltárcsáztam Ginát. Mindegyik alkalommal megígérte, hogy Lucas Warren vissza fog hívni. Teljesen be van táblázva, szabadkozott az első két alkalommal, de utána nem zavartatta magát, hogy bármi kifogást is mondjon.

December elején jeges áramlat pörgött alá a magas északi sztratoszférából és Alabama és Georgia alatt hosszú lejárátú harapós hideggel borította be a floridai serpenyőnyelet. Hirtelen ötlettől indítva felhajtottam Chattahoochee-ba és minden huzavona és faggatás nélkül beengedtek. Feltehetően mostanra már önkéntes bedolgozónak számíthattam. A szitáló esőben fejembe húztam anorákom csuklyáját és letrappoltam az ösvényen. A végében ott találtam Pétert, ahogy előre kivágott üveglapokat illesztett a keretekbe, amiket az elmúlt néhány héten összeszegelt. Ügyes keze volt, a legjobbak közül. Ha valamire elhatározta magát, vélekedtem, a végeredménynek tökéletesnek kellett lennie.

— Hello, Péter, — köszöntem neki kisebb távolságról és Péter felnézett.

— Mi hozta ide ebben a nyomorúságos időben? — törölte meg a homlokát és furcsálló kíváncsisággal szemlélgetett.

— Rossz hírek és jó hírek és rossz hírek megint, — próbáltam mosolyogni és néztem, ahogy lehúzza vastag bőrkesztyűit.

— Rossz hírek és a rossz időjárás kéz a kézben járnak, — felelte. — De ne mondja el a híreket egyelőre. Menjünk be a kabinba és meggyújtom a tüzet. Ott kezdheti a jó hírrel és lassan haladhatunk tovább a rosszakra.

Péter ment elől és lassan utána lépkedtem. Bent belülről becsukta az ajtót és gyufát tartott a tűzhelybe előre berakott hasábok alatti gyújtófához.

— Utálom a hideget, — nézett rám. — Éppen ideje, hogy eljött.

— Ez hogyan értendő? — kuncogtam és összedörzsöltem a kezeimet a lassan erőre kapó lángok felett.

— Maga a napfény az életemben, — hámozta le magáról gumi esőkabátját és ráakasztotta az ajtóba vert szegre, ahol a kabátból csöpögni kezdett a víz és lassan kerek tócsát formált az ágy végénél. — És öreg csontjaim kérik a meleget, amit egyénisége reám sugároz.

— Luneburg Rózáat halálra ítélték. — mondtam és az ágy szélére leülve néztem rá, méregetve és megítélve reagálását.

— Ez lenne a jó hír? — Péter furcsa pillantást vetett felém szemöldöke alól.

— Nem, — feleltem lassan. — Ez egyike a rossz híreknek, de meg kellett, hogy mondjam, hogy értelme legyen a jó híreknek.

— Ami?

— Megtaláltam a valódi gyilkost. A neve Alan Chapman és levettem a vallomását egy digitális hangrögzítőre.

— Tehát ez azt jelenti, hogy Róza szabad?

— Nem, és ez a második rossz hír. Senki nem akar beszélni velem az ítélet megváltoztatásáról és senkit nem érdekel többé az ügy.

— Értem. — Péter felelte elgondolkozva, egy tűzérési tűz sokkolta katona ezer mértföldes nézése az arcán, és közelebb jött és megállt a két térdem között. — És azt is jelenti, hogy senkit sem érdekel, ha itt rothadok el Istentől és emberektől elhagyatva.

— Engem érdekel. — mondtam és lábaim egy centiméterrel széjjelebb nyíltak.

— Akarod csinálni? — Péter mondta tegezve és megemelte államát és a szenvedély örült lángja lobbant a szemében.

— Igen, — suttogtam. — Akarom, hogy a magadévá tégy.

— Lehetetlen, — simogatta arcomat. — Te olyan ígéretes fiatal hölgy vagy, tele reményekkel és tisztességgel és én egy megkeseredett öregember vagyok. Sokféle utaztam életemben és itt végeztem ebben a veszélyes örültek elemgyógyintézetében, mert örökké kérdőre vontam az igazságtalanságokat, amiket elkövettek ellenem. Egyetlen nőt szerettem és a halál elvette tőlem. Magas volt és a teste egy istennőé és egy angyal lelke lakozott benne. Halála óta kísértetek után kapkodok, szellemeket idézek fel a múltamból, mialatt hagyom mellettem elszállni a jelent.

— A jelened én vagyok, — tegeztem vissza és karjaimat nyaka köré fonva hátradőltem a matracon és próbáltam magamra húzni. — Nekem nincs múltam és neked sincs, amire kíváncsiságom határa kiterjed. Jövők van együtt, ha akarod, de ha nem, azt is elfogadom. Jer, a tűz melegít és dobjuk le ruháinkat. Mezítelenen akarlak látni és akarom, hogy mezítelen testem látványa elvegye józan eszedet. A szenvedély a legjobb elixír; jobb, mint az alkohol vagy bármilyen drog. Szerelmem szabaddá tesz és olyan utazásra foglak elvinni, amilyenén még soha nem voltál.

Belém hatolt és teste forró acél tűzének érződött, mély, delejes árammal teli és megújító és észbontóan érzéki. Voltam férfivel előtte is, de senki hozzá hasonlóval. Teljesen magába olvasztó, szomorú és győzedelmes volt a nászunk, és ahogy egyesült velem önálló mivolta megszűnt létezni. Egyek voltunk, két kitörő tűzhányó egyetlen izzadtan üvöltő gyönyörteljes lávafolyamba összeolvadva.

Később, ahogy mezítelenen ültünk a lobogó lángok előtt, ketten egy törülközőn a kandalló előtt, kimerülve és kielégülve és végre felszabadítva és érezve, hogy megmáztuk saját egyéni Mount Everest hegycsúcsunkat. Mintha meghódítottuk volna összes rettegésünket, és legördült volna a vállunkról a belénk nevelt szégyen minden terhe.

Fiatal és idős, helyes lenne ez talán? Tépelődtem, de nem számított. Megtaláltam a páromat és ő megtalált engem.

— Egész életemben dühös voltam, — Péter kezdte, suttogva, magához beszélve, és igazgatva a hasábokat, hogy jobban égjen a tűz. — Gyűlöltem, hogy nem születtem ebben az országban. Utáltam az akcentusomat és másfajta kinézetemet. Idegen voltam és kétszer

annyit kellett dolgoznom, hogy ugyanazt az elismerést kapjam. Nem volt időm, hogy élvezzem az életet, hogy mutogassam a vagyonomat és dicsekedjek az előkelő magánklubok összejöveleivel. Utáltam, ha kérdezték, hogy honnan való vagyok és állandó rettegésben éltem, hogy nekem támadnak, mert idegen vagyok az ő magasabb rendű kultúrájuk és kivételes értékmércéjük szerint. A pénz tiszteletet vásárol, ha van belőle elegendő. Nekem soha nem volt akkora vagyon a kezemben. Emberek soha nem dolgoztak nekem. Mindig én dolgoztam másoknak, és ezen az sem változtat, hogy bőségesen megfizették a munkámat. Te vagy az első angolszász nő, aki odaadta magát nekem.

— Nem vagyok angolszász, — vágtam közbe, tűnődve, próbálván megmérni indítóokainak mélységét és analizálni a mérgét. — A családom árkádiai francia és ezt nem szégyellem. Azok vagyunk, amik vagyunk, és figyelmen kívül kell hagynunk mindazokat, akik rosszat akarnak nekünk. Legyen az fizikai bántalom vagy szóbeli.

— Nem hagyhatod figyelmen kívül a lakosság nagy részét. — vitatkozott, a hangja nyugodt, szinte filozofikus. — Az élet nem ér semmit, ha nem társaloghatsz emberekkel, mert retteged a reakciójukat. A kivételesség szörnyűséges koncepció, de ennek az országnak az íratlan törvénye. Ne higgy a politikai vitafórumoknak, amik elhitetni próbálják veled, hogy egyenlő jogaid vannak és egyenlő esélyed a sikerre.

— A kivételesség koncepciója, mondtad, — ültem fel és térdeimen összekulcsolt kezem ujjperecein nyugtattam államot. — El kell fogadnunk a tényt, hogy a ranglétra tetején álló emberek gondolkodása szerint, jobb kinézetük, felsőbbrendű génjeik és koronás családfájuk megindokolja uralkodó osztályi státuszukat. Ha mindenkit egyformává akarnánk tenni faji hovatartozásuk, vallásuk és nemzeti eredetükre való tekintet nélkül, egyúttal vagyonegyenlőséget is kellene hirdetnünk. Egy szocialista állam lenne a végeredmény, ahol mindenki a képességeinek megfelelően dolgozik és a javak elosztásánál szükségletei szerint részesül. Gondolom, hogy egyetértesz velem, hogy ez soha nem fog megtörténni ebben az országban. De igazság legyen szólván, ez már majdnem megtörtént. Mi máris mind egyenlők vagyunk, kivéve a pénzünket. Ha pénzed van, elkülönítheted magad a szegényektől és a gyalogosoktól és lenézheted a hétköznapiságra kárhozottakat. Ebben az országban a pénz fétságizmusa dominál. Semmit nem tudsz tenni, hogy ezt megváltoztasd. Ez az emberi természet elválaszthatatlan része.

— Ne érts félre, — Péter hozzám dőlt és tüztől átforrósodott bőre égette ziháló oldalát. — Rengeteg pénzem van, és gyönyörű házam az ország lehető legönteltebb városában. De az utca embere nem tudja vagyonom értékét, vagy nem kell tudniuk, mint itt ebben az intézményben, és leköpnék, és mocskok szemétként kezelnek.

— Meg tudnánk vesztegetni Doktor Shivakumárt és orvosi igazolást adna ki, hogy többet nem jelentesz veszélyt a társadalomra. — mondtam és egy gallyat a kezembe véve a tűzbe tartottam és elmélyedve néztem, hogyan lobban lángra a vége. — Százezer dollár elegendő lenne egy ilyen fineszre.

— Doktor Shivakumar féle embereket nem lehet megvesztegetni. — Péter csóválta a fejét. — És nincs is szükség rá. Doktor Shivakumar észlelni tudja a különbséget egy normális és egy elmebeteg között. Már tudja, hogy megjátszottam a bolondot, hogy elkerüljem a halálos tűt. Megmondom neki, hogy értesítheti a hatóságokat és merek szembenézni az igazságszolgáltatással. A segítséggel és a beismeréssel, amit Alan Chapmantól szerezte be

fogom bizonyítani ártatlanságomat. Elegem van a megjárásokból és a hazugságokból. Új életet akarok kezdeni, veled, mint hites feleségemmel. Bízom benned és tudom, hogy boldog leszel mellettem. Connecticuti kúriámban fogunk lakni és te leszel a világ legsikeresebb vizsgálati zsurnalisztája.

— Nem Rózának van elsőbbsége erre a pozícióra? — kérdeztem, arcát simogatva és orra hegyének puhaságát próbálva. — Nem elég nehézségen mentél keresztül, hogy el tudj venni feleségül?

— Soha nem mondtam neki, hogy feleségül szeretném venni. — Péter nézett rám és mosolya lassan elhalványodott. — Beszélgettünk házassági problémáiról és elmondtam neki életemnek szerelmeit, és ő nem volt közöttük.

— És én? Én közöttük vagyok?

— Közöttük leszel, ha megengeded.

— Honnan tudod? — kérdeztem.

— Honnan tudok mit?

— Hogy nem csak azért vonzódsz hozzám, mert fiatal vagyok és intelligens?

— Igaz, ezek komoly tényezők, de hadd kérdezzek. Hány alkalma van egy idős férfinak, hogy felkeltse egy fiatal nő figyelmét? És hány alkalommal fogja érezni, hogy megbízhat benne és a fiatal nő nem csak a pénzét akarja? Ez a szerelem legszebb alkotórésze, csak érzed, és ha ez az érzés nincs, akkor nincs semmi.

— Érzések támadnak és múlnak. — Néztem rá fürkésző szemekkel.

— Ezért fogunk holtomiglan-holtodiglan esküt fogadni egymásnak. — felelte és kezeimet a kezébe véve lázasan csókolgatni kezdte ujjaimat.

— Remélem, hogy nem tervezel megölni, ha elegend lett belőlem. — kacagtam, kissé idegesnek hangzódva.

— Soha, — mondta, ajkaimat csókolva és szemem sarkából kitörölve a könnyeket. — Szeretlek és az örök idők végtelenségéig szeretni foglak.

— Hiszek neked, — feleltem mosolyogva és karjaiból kibontakozva az első ruhadarab után nyúltam, amit a földre ledobált rakásból fel tudtam szedni. — Beszélj Shivakumar doktor úrral és Connecticutban találkozunk.

—

Pittman Péter beszélgetése Shivakumar doktorral.

Doktor Shivakumar háztetőt csinált ujjáiból és két mutatóujját ajkaihoz szorította.

— Azt akarod mondani nekem, Péter, — kérdezte az íróasztala előtt ülő beteget. — Hogy teljesen normális vagy, és kint a szabad társadalomban egyedül is működőképes lennél? Van fogalmad arról, hogy betegeim legtöbbje ugyanezt állítja?

— Messze a tökéletestől, — Péter kinyújtotta a nyakát és elmerülten nézte a madárpárt, akik éppen fészket raktak az ablak alatt álló gigantikus eperfa ágaiban. — És nem lennék egyedül. Feleségem lenne, és ő tenne boldoggá és vigyázna elmém épségére.

— Arról a fiatal hölgyről beszélsz, aki gyakran meglátogat?
— Igen. — Péter felelte és tekintetét elvéve az ablakról egy bezárt orangután bölcs szomorúságával nézett a pszichiáter doktor szemébe.
— Tud a hölgy nősülési terveiről?
— Természetesen, hogy tud. Nagyon is készen áll és hajlandó.
— Te gazdag ember vagy, Péter. — a pszichiáter elmélyült pillantással méregette betegét. — Mi van akkor, ha csak a pénzedet akarja? Nem hajlandó lefeküdni veled és hat hónap múlva elviszi a fele vagyondod?
— Nem hiszem, hogy ezt megteszi. — Péter összehúzta a szemét és állta a pszichiáter kételkedő nézését. — De, ha meg is teszi, az is rendben van.
— Nem fogod bántani? — az orvos egy kitöltetlen űrlapot tett Péter elé és kezébe adott egy golyóstollat. — Még akkor sem, ha magára haragít?
— Nem, — Péter válaszolta habozás nélkül. — Soha életemben nem ütöttem meg egy nőt, és nem fogom idős koromban elkezdni.
— Jó, — mondta az orvos, — javasolni fogom az Állami Felülvizsgáló Bizottság felé és azok fogják eldönteni, hogy alkalmas vagy-e szabadlábra helyezésre. Eleinte átmenetileg, az állapotodtól függően és feltételezve, hogy hetente egyszer terápiára jársz egy pszichiáterhez, aki rendszeresen jelentéseket küld állapotodról a bizottságnak.
— Elhagyhatom Floridát?
— Attól függ. — Doktor Shivakumar széjjeltárta karjait. — A bizottság nem az engedékenységről híres. Péter, ha egyszer elmebetegnek nyilvánítottad magad, nem egykönnyen változtathatod meg a szavad. Készülj elő a bizottság előtti kihallgatásra. Gyakorold be a válaszokat a kérdésekre, amit gondolod a Bizottság feltenni fog és gondold ki a legjobb feleletet.
— Vegyek fel egy ügyvédet, hogy érdekeimet képviselje? — Péter kérdezte.
— Nem. A kihallgatáson nincsenek ügyvédek. Kizárólagosan elmeorvosi jellegű a döntés, betegségednek állapotától függően és a bizalmon, amit biztonságosan előlegezhetnek neked.
— Milyen hamarra várhatom a kihallgatás?
— Néhány hónap múlva, a legjobb esetben. A bizottság soha nem siet. A Chattahoochee Intézetben másként értelmezzük az időt, mint kint.
— Igen, természetesen. — Péter felelte és közben Dessie-re gondolt és titkos találkozásaikra és kezet nyújtott az elmeorvosnak. — Türelmes leszek és a doktor úr nem fogja megbánni, hogy előterjeszti korai szabadulásomat.
— Tudom, hogy nem fog csalódást okozni. — Doktor Shivakumar felállt és elfogadta Péter kinyújtott jobbát. — De ne kockáztassa szerencséjét. Mi pontosan tudjuk, hogy a fiatal hölgy mennyi időt tölt magával az üvegház épületnél és nem mindegyikünk tartja a viszonyt pozitív előrehaladásnak.

—

Luneburg Róza többször jutott eszembe, mint szerettem volna. Róza a múltat jelentette, aminek én nem voltam részese, de szerettem volna, ha megtudom, hogyan látja ő a dolgokat és elhatároztam, hogy meglátogatom. Számos telefonhívásomba került és még több e-mailemben a Floridai Belügyminisztérium Fogház Osztályának kommunikációs részlegéhez, mielőtt megengedték, hogy beléphessek a halálra ítélt épülettömbjébe. De végül is megkaptam az engedélyt és itt ültem egy asztalnál, egy kicsiny fizikai érintés nélküli elrendezésben, egy sorozat bezárt ajtó és vasrácsok tömege mögött.

— Dessie Decker a nevem, — kezdtem, — és kutató zurnaliszta vagyok. Már beszéltem Pittman Péterrel és kíváncsi lennék, hogy hajlandó lenne-e velem beszélni és elmondani a történet magára eső oldalát.

— Pittman Péter, — Róza felnézett és fürkésző tekintet vetett rám. — Egy végtelenül összekuszált egyéniség. Hogy állnak a dolgai?

— Reméli, hogy kikerül a Chattahoochee elmeegógyintézetből. Megtalálták az igazi gyilkost és Péter szeretné ítéletét felfüggeszteni.

— Nehéz eset. Valóban hallottam, hogy megtalálták az igazi tettet, de az ügyészség most azt állítja, hogy azt is én fogadtam fel. Konrad Symansky Florida Állami Főügyész titulusra aspirál a konzervatív vonalon. Feltétlen szüksége van, hogy az ítélet, amit elért állja a helyét. Nem engedheti meg, hogy bármi előnyt is adjon a versenytársaknak. Nem lett volna szabad, hogy régmúlt dolgokon tépelődjek és soha nem kellett volna, hogy beavassak egy beteget házassági problémáimba. Péter kiegyensúlyozatlan és veszélyesen érzélgős egyéniség. Nagyon szerencsés voltam, hogy nem hozzá mentem férjhez fiatal koromban.

— Azóta érett ember lett és megváltozott. — Vágtam közbe és a pillanatban, ahogy a szavak elhagyták ajkaimat megbántam, ahogy mint egy szóbeli tornádó Róza válasza teljesen letarolt.

— Elmebeteg emberek, és az elmebetegség határán ingadozók is, — Róza megigazította testhelyzetét és szemei kutatva keresték arcomon jelenlétem speciális okát. — Soha nem lesznek képesek levetkőzni alapvető természetüket és elhagyni megrögzött szokásaikat. Péter egész életében természetesnek vett engem és alapvetően rosszalta, hogy befutott jó emberhez mentem férjhez és kiemelkedtem szegénység átkozta körülményeimből. Sátáni szándékkal rettegést és gyűlöletet ültetett a fejembe. Érzelmeket, amiket soha nem ismertem az előtt és gonoszul felnagyított egy férjem és köztem kialakult magánügyet, amit pszichiáteri terápia során, professzionista módon kellett volna megoldani. Ördögi módon javasolta, hogy a férjem fertelmes tetteket követ el és azonnali és valóságos életveszélyt jelent rám. Soha nem bántottam a férjemet. Soha nem fogadtam fel senkit, hogy megölje, és itt ne értsen félre, Pittman Péter sem tett ilyet. Nem volt szükség rá, de szerettem volna, ha megtörténik és óhajaim megadattak. Péter tudta, hogy engem fognak vádolni férjem haláláért és elmeháborodottsági alapon ő megszabadul. Péter soha nem gyűlölte a férjemet. Engem gyűlölt. Bűnügyi tárgyalásom volt a végső bosszúja, hogy fiatal koromban nem adtam oda neki szüzességemet.

— Ez egy szédületes szerelmi történet, — kapkodtam a levegőt felindulásomban. — Gondolja, hogy inkább halva szerette volna látni magát, mint egy másik férfi karjaiban?

— Igen, a szerelem, — Róza sóhajtott. — Egy félelmetes önromboló erő, ha kicsinyes gondolkodású Ámor istenségek nyilazzák beléd. Egy fiatal nő, akinek nincs hozománya és nem áll tehetős család mögötte, semmi mást nem tud adni egy férfinak, mint szexet. Én nem ezt az utat választottam. Péter első felesége követte ezt az utat, és ha elolvassa a fertelmes kirohanásokat, amit önéletrajzi emlékiratainak nevez, a téma ismétlődik számos részletben és láthatja majd, hogy Péter mennyire utálta azt a nőt és mennyire lebecsmérelte, amit tett.

— A második feleségét igazából szerette, — szóltam közbe, engedve, hogy a sarokba legyek szorítva és védjem egy férfi erkölceit, akivel már szeretkeztem házasságon kívül. — Soha nem ejtett ki a száján egyetlen rossz szót sem róla.

— Igen, talán nem szidta. — Róza felemelte összebilincselte kezeit, és ahogy megrázta őket a hideg acél belemart a húsába és lemondó, elkeseredett és mégis dühödő hangon válaszolt. — De hol szedte fel azt a nőt? És az a nő halott, rettenetes szenvedések között halt meg szörnyű betegségben, miután mindenét odaadta Péternek és az életét feláldozta érte.

— Gyűlöli Pétert? — kérdeztem. — Pétert hibáztatja, hogy idekerült?

— A gyűlölet nagyon erős szó, — Róza egyenesen a szemembe nézett. — De én mégis a szívemből gyűlölöm, és soha többet nem akarom látni.

— Feleségül menne hozzá, ha kiszabadulna innen?

— Feleségül, hozzá? — Róza éjfekete szemében tűzokádó vulkán lángja robbant. — Soha, még akkor, sem ha újra születnék és egy másik életben találkozoznánk.

— Nem lenne ellenére, ha én mennék hozzá feleségül?

— Maga? — Róza felsikoltott. — Szerencsétlen teremtés. Azt hittem, hogy több esze van ennél? Miért menne férjhez egy elmebeteg emberhez? De, ha ezt akarja, engem abszolúte nem zavar.

A sikításra a fegyőr benézett az ajtó kisablakán és bekiáltott, hogy lejárt a látogatási időnk.

— Köszönöm, Róza, — kiáltottam utána tegezve, ahogy elvezették. — Minden megteszek, ami erőmből telik, hogy kijutassalak innen.

Kifele mentemben eltűnődtem a dolgokon, amiket hallottam. Róza nyilvánvalóan reménytelennek látta a helyzetét és forrt benne a düh és a mérgét Péteren töltötte ki. De egy legyőzhetetlen és felettébb nyugtalanító érzés kezdett növekedni okfejtésem határain belül. Péter és Róza egymásnak lettek teremtve és én egy kívülálló vagyok. Valóban, Péternek számtalan problémája volt, egy elgennyesedett múlt, ami soha nem szűnt meg zavarni őt, de mélyen lent a tudatom fenekén tudtam, hogy Péter értékes, jó ember és szerelembe estem vele, amin semmi és senki nem tudott változtatni. Péternél sokkal rosszabb viszonyaim is voltak. Anyám kidobott a házából egy sorozat rossz fiúbarát miatt, akiket hazahordtam.

— Mama, — mondtam neki, — a választék nagyon silány odakint. A legtöbb férfi durva, arrogáns és egocentrikus és csak alkalmi kalandot keresnek.

— Természetesen, — anyám felelte, az ajtót kitarva és ujjával az ígéretes külvilág fele mutatott. — Ha az egyetlen kritériumod, hogy legyen elég tesztoszteron hormonjuk.

— Kitűnő tanács, — fejemet még egyszer utoljára visszafordítva gúnyos mosollyal az arcomon válaszoltam neki. — Gondolom azért választottál egy homokost, akinek semmi tesztoszteronja nincs.

Ezeket mind átgondolva, és megfontolva, hogy életem kanyargó ösvényén milyen ponton állok jelenleg, Péter mégsem volt lebecsülendő fogás. Ezeken tűnődve és mintha két ostromzó sorfal között mennék el, keresztüllibegtem a tesztoszteronnal degeszig töltött fegyőrök és rendőrök falanxa között, akik a gyere-ide kacsintgatások sorozatát vetették felém, ahogy szemeimet félig lesütve elpironkodtam mellettük, mint egy bimbózó piros rózsza a húsevő gyomok között.

Kilencedik Fejezet

Egekből érkezett segítség

Hat hónap telt el. Új evidencia hiányában a Floridai Legfelsőbb Bíróság visszautasította Luneburg Róza fellebbezését és az Állami Felügyeleti Bizottság, ami Chattahoochee ügyeit tartotta ellenőrzés alatt egy másik hat hónappal elhalasztotta Pittman Péter elmeállapotát megállapító kihallgatást. A legszigorúbb megfigyelés alatt tartották és a legkisebb dühkitörés évekre visszavetette volna kérvényét.

Ötletem támadt, mindig jönnek, ha extrémé stressz alatt vagyok és a homlokomra ütöttem. — De, hát miért ne, hogyan nem is gondoltam ilyesmire? Az Úr megsegíti azokat, akik segítségét keresik.

Az Élet Világa Bibliaintézet, a State Road 52 főúttól befele az erdőbe, Hudson városban, Floridában egy komplett evangéliumú vallásos organizáció volt, és a lelkek megmentése businessben tevékenykedett. Egyszer, ahogy a Gulf View Mall bevásárlóközpontban üldögéltem és laptopomon írtam egy cikket három csillagszemű fiatal, két nő és egy férfi közelítettek hozzám és engedélyemet kérték, hogy leülhessenek asztalomnál.

— Miért ne? — feleltem, — miben lehetek szolgálatukra?

— Olvashatnánk magának egy verset a bibliából? — kérdezte az egyik fiatal nő.

— Természetesen, — bólintottam és az egyik fiatal nő egy könyvjelzőnél felütötte a Szent Bibliát és olvasni kezdett.

„Hiszel az emberfiában?” „Ki az, Uram?” — kérdezte az ember —, hogy higgyek benne?” „De hisz látod —, ő beszél veled.” Erre felkiáltott: „Hiszek, uram!” — és leborult előtte. Jézus pedig azt mondta: „Azért jöttem a világba, hogy ítéletet tartsak, hogy akik nem láttak, azok lássanak, és akik láttak, azok vakok legyenek.”

Annyira megfogott a példabeszéd, hogy könnyecseppek jöttek ki a szemhéjam szélére és kezeinket megfogva imádkoztunk. Az imát követően egy óra hosszat beszélünk a túlvilágról és az elkárhozásról és mielőtt elváltunk adtak egy brosúrát és megígértem, hogy felkeresem őket, ahogy alkalmam adódik.

Ideje volt, hogy betartsam ígéretemet.

Elhajtottam a címre és miután bementem a fiatalember a bevásárlóközponti csoportból elélem sietett.

— Áldott legyen az Úr neve, kedves nővérem, — hajtotta meg a fejét. — Hogy megmutatta neked a hozzánk vezető utat.

— Nem rólam van szó, — feleltem megbánó hangon, — de ismerek egy embert, aki az Ő segítségét szükségelteti. Börtönben van és rettenetes kíváncsisággal a megváltásra. Meglátogatná és meg tudná győzni, hogy fogadja el az Urat és bánja meg bűneit?

— Miért van a börtönben?

— Jelenleg betörésért és erőszakért, de megölte a legjobb barátját és egy ártatlan személy lett halálra ítélve bűnéért és egy másik be lett zárva a bolondokházába.

— Mi a neve? Feltétlen beszélni fogunk vele. Minden elveszett bárány fontos az Úr számára.

— A neve Alan Chapman. A Land O'Lakes megyei börtönben van a Route 41 úton. Az ártatlanul elítélt nő neve Lunenburg Róza és a halálra ítélték épületébe van bezárva a Lowelli Fegyházkirendeltség épületében, Lowell városban. A férfinak a neve, akit szintén hibásan vádoltak ugyanazokért a gyilkosságokért, Pittman Péter. Beteg elmeállapotával védekezve Mr. Pittman megúszta a halálbüntetést és jelenleg a Chattahoochee intézetben őrzik, mint veszélyes őrültet.

— Rendben, — bólintott a fiatalember és megérintette az asztalon előtte fekvő bibliát.

— A nevem Robert Moore és fel fogjuk keresni Alan Chapman testvérünket. Segíteni fogunk neki, hogy meglássa az igazság fényességét és megbánja bűneit. Kedves nőtestvérem, jöjjön el a következő bibliaolvasási órákra és meg fogja látni, hogy az Úr akaratából minden helyre fog jönni.

Elmentem és hazafelé egy egész folyóra valót sírtam. Mennyei erők fogják eligazítani a dolgokat és, akik megérdemlik meg fogják kapni a büntetésüket. Éppen itt volt az ideje. A periódusom kimaradt, de nem voltam meglepve. Hetente egyszer, néha kétszer elővigyázatosság nélkül szexeztünk Péterrel. Hogyan fogom elmondani anyámnak, és szószátyár kofa nagynénémnek, és mit fognak mondani? Lehet, hogy nem mondom el. Nyolc hónap hosszú idő és sok minden történhet még az alatt.

Másnap elhajtottam Chattahoochee-ba és Pétert jó hangulatban találtam.

— Tegnap átmentem egy nagyon lényeges értelmességi és gyógyultság próbán, — kezdte, ahogy lekuporodtunk a régi lóbőrre, amit a nyitott kandalló előtt fektetett le a munkakabinban. — Úgy néz ki, hogy fel fogják függeszteni büntetésemet. A gyilkosságokhoz való semmi közöm legújabbán felszínre került elsőpró bizonyítékai, és a falak között tanúsított jó magaviseletem alapján lehet, hogy kiengednek. Rendszeresen kell majd járnom egy bizottság engedélyezett pszichiáterhez. Ha elfogadom, hogy GPS követő lábperecet viselek, talán Florida államot is elhagyhatom.

— Csodálatosan hangzik, — csiklandoztam meg vékony kis tokját és bőrét összecsiszpva teljesen érdektelen, tényekre szorítkozó hangon bejelentettem. — Terhes vagyok.

— Terhes? — meresztette rám a szemét, kapkodva a levegőért és elsápadva, majd elveresedve és egy pillanaton belül ismét megváltoztatva a színeit.

— Meg vagy lepődve? — fricskáztam meg az orrát.

— Nem, — felelte. — csak abszolúte elbűvölve. Biztos vagy benne? Voltál már orvosnál?

— Még nem, — kuncogtam. — Csak gondolom. Általában, ha egy nőnek kimarad a vérzése az annyit jelent, hogy egy baby kapaszkodik méhének a falához, a te babyd, te gazember lator, nem is örülsz neki?

— De nagyon boldog vagyok, — karjaival átfogta csupasz vállaimat és gyengéden megcsókolta homlokomat. — Csak nem tudom, hogy megérdemlek-e egy ekkora ajándékot, életemnek ezen a késői alkonyán és a rengeteg tévedés után, amit csináltam és a rettenetes becsmérlések után, amiket eltűrtem. Nyolcvan éves leszek, amire ez a gyermek elvégzi a gimnáziumot.

— Én meg ötvenöt. — biggyesztettem el a számát. — Miért lenne olyan rettenetes a különbség?

— Igazad van. — Péter mosolygott és kezét még egyelőre lapos hasamra csúsztatta. — Egy gyermek Isten legszentebb ajándéka, amit adhat egy szerelmes emberpárnak és mi ennek megfelelően fogjuk gondozni gyermekünket.

— Ne feledd el ezt a gondolatot, — kezemet rátettem Péter kezére és lassan simogattuk a babámat, aki békésen aludt méhem mélyének biztonságában, — és Isten bőkezűen meg fog minket jutalmazni. Bízz az Úrban és légy boldog azzal, amit adott. Ne vond döntéseid kérdőre utólag. Fiatalságod ideje alatt azt adta, amit akkor a legjobbnak gondolt számodra. És most azt adja, ami a jelenben legjobb neked.

— Azt hittem, hogy szabad akaratot adott nekünk, hogy válasszunk a jó és a gonosz között. — Péter félénk mosolyt vetett felém. — Mi választunk és learatjuk elvetett magunk jutalmát vagy döntésünk alapján megfizetjük bűneink árát.

— Úgy van, — mondtam és felálltam és keresni kezdtem a ruháimat, — és mit gondolsz, hogy ki adta nekünk az okos eszet, hogy meghozzuk a helyes döntést? Némelyikünk többet kap az észből és sikeres lesz az életben. Mások kevesebbet és elbuknak. Ne gondold magad eszetlen kudarcnak. Magas intelligenciád van és tehetős ember vagy, és mindezt a saját erődből érted el. Isten bőséggel áldott meg és ügyesen használtad fel ajándékait. Isten ki fog innen segíteni és még hosszú életünk lesz együtt.

— Köszönöm, — Péter lehajtotta a fejét és sírni kezdett. — Már nagyon szükségem volt egy ilyen buzdító beszédre. Tudom, hogy boldogan fogunk élni Connecticuti házamban és otthonunkat egy gyermek boldog kacagása fogja megtölteni. Alig tudom kívánni, hogy kikerüljek innen és restellem türelmetlenségemet. Kérlek, bocsáss meg.

— Megbocsátattál. — mondtam és homlokat megcsókolva megindultam az ajtó felé. — Ki fogsz szabadulni innen és hamarosan.

—

Robert Moore betartotta ígéretét. Meglátogatta Alan Chapmant és Alanból újraszületett keresztény lett. Bemártották egy tavacskába börtönblokkja háta mögött, mialatt fegyveres foglárók vigyáztak a rendre, és Alan nem hazudhatott többé. Ügyvédi letételezést adott egy kerületi segédügyésznek, beismerve és részletezve hogyan csinálta ki Billy Langstont és leszögezve, hogy sem Luneburg Rózához sem Pittman Péterhez semmi köze nem volt, de facto, életében soha nem is találkozott velük. Alan szavai szerint Billy aljas gazember szemét

férfiprostituált volt, aki durva szex-játék folyamán véletlenül ölte meg Hans Luneburgot és soha nem kapta meg tőle a megígért pénzt.

Konrád Symansky elvesztette a választást és Florida újonnan választott liberális kormányzója átváltoztatta Róza Luneburg büntetését az ez idáig letöltött időre. Róza egy héten belül kijött a börtönből. Visszament Darienbe és újraindította pszichiáteri praxisát.

Pétert is kiengedték a Chattahoochee intézetből és a South Norwalki Szent László magyar templomban összeesküdtünk. Ötödik hónapomban lévén már kerekedett a hasam és erősen kiállt, de fehér ruhát viseltem milliónyi csipkével és szalagokkal és senkinek sem tűnt fel áldott állapotom.

Az óriási fogadás után, amit a templom dísztermében tartottunk Péter kérdést intézet hozzám, mialatt a hagyományos esküvői tortából egy szeletet vágott. — Szabadlábra engedésem feltételei szerint választanom kell egy pszichiátert. Gondolod, hogy a bizottság engedélyezné Rózát?

— Elment az eszed? — néztem rá megdöbbenően.

— Bocsánat, — morogta. — Igazad van. Buta ötlet. A múltat el kell, hogy felejtsem, és a jelenben kell élnem a jövőért.

— Korrekt. — feleltem és jókora falat tortát tömtem a szájába és figyelmeztetően ráztam ujjamat az orra előtt. — Egyetlen és legfontosabb gondod a baba kell, hogy legyen. A múlt az a múlté és semmi múltat idézgető kesergések nem tudják megváltoztatni. Az egyénnek tanulnia kell a tévedéseiből, használni kell összegyűjtött tapasztalatait, hogy megelőzze a súlyos melléfogásokat. Ezt elismerem neked. De múltbeli sértődéseken rágódni hibás és sehova sem vezet, csak bajba kever és depressziót és elmebetegséget okoz.

— Elmebetegséget? — Péter ráncolta össze a homlokát.

— Képletesen beszélve, — riadtam vissza, — de a tanácsom az, hogy hagyd ősrégi bántalmaidat és sértődéseidet és ne harcolj elszállt évek kísérteteivel. Ne idézz elő régi egoista önérzeteket és vádolj embereket, akik többé nem tudják magukat megvédeni. Nem építheted a jövődet, ha kapaszkodsz a múltadba.

— Nem harcolok, — Péter villára szúrt egy darab tortát és a szám széléhez érintette. — Csak addig csináltam, amíg meg nem ismertelek. Szerelmed kigyógyított és teljes tudatában vagyok, milyen szerencsém van, hogy észrevettél. Csak boldogtalan emberek sóhajtoznak az ellenük elkövetett régi igazságtalanságokon. Csak egy kiszáradt vén kóró bánja meg a döntéseit és válik megkeseredetté és bosszúállóvá. Csak az ember, aki gyűlöli saját magát, az gyűlöli az egész világot. A te szerelmed megifjodott energiát adott nekem, feltárta előttem, hogy van élet miután szembenéztem a halállal és szegény Angelinám boldog lenne, ha tudná öreg életem váratlan boldogságát. Örvendezzünk egyesülésünk megvalósulásának. Ne törődjünk rosszakaróinkkal és ellenségeinkkel és vállat vállhoz szorítva álljunk szembe a gonosz és kapzsi világgal.

— Adnád ugyanezt a tanácsot Rózának is? — kacsintottam Péter felé egy huncut mosolyt. — Mi legyen vele? Hogyan használja ki a neki adatott sorslehetőségeket?

— Rózának küzdeni kell a saját démonjai ellen és meg kell oldania saját megpróbáltatásait. — Péter közelhúzott magához és beleolvadtam ölelésébe. — Rózával soha nem voltunk egymásnak teremtvé. Sem fiatalságunk idején és nem most, miután leéltünk életünket és külön felneveltük más pártól való gyermekeinket. Róza gazdag és okos és

nélkülem kell léteznie. Nem segíthetek neki megtalálnia idős éveinek boldogságát. Hadd fektessem nyugovóra közös boldog időinket és azzal együtt minden rosszat a kapcsolatunkban és takarjam be feledésemnek gazdag úrpalástjával és hadd repüljek a magasba ismét szabadon, mint amikor szerelemben voltam Angelinával és gyermekünk kicsiny volt és teli ígérettel és reménnyel. Hadd próbáljam meg még egyszer és a te segítségével legyek sikeres. Isten engem úgy segítjen.

— Köszönöm, Péter, — suttogtam és nyaka köré fonva karjaimat lángoló csókot nyomtam ajkaira. — Segíteni foglak, hogy megtartsd ígéreted és jó feleséged leszek, olyan, amilyet megérdemelsz. Nem kell félnem tőled és nem kell, hogy manipuláljalak, hogy elérjem céljaimat. És ez szabaddá tesz engemet is. Lehetek magam és soha nem kell, hogy ellenségednek érezz. Férj és feleség soha nem kell, hogy ellenségek legyenek. Inkább segíteniük kell egymást. Ketten az egész világ ellen. Akkor leszünk igazán boldogok és elégedettek és gyermekünk nagyszerű felnőtté fog növekedni.

Vége